

EGY HÓLEPTE PIHENŐHELY

EGY LUXUSÉTTEREM

EGY FOGÁS,
AMIÉRT ÉRDEMES MEGHALNI

Az

UTOLSÓ VACSORA TASMINA PERRY

SUNDAY TIMES BESTSELLER
A JACHTPARTI SZERZŐJÉTŐL

21.
ST. SZEKES
KAPU

Az utolsó vacsora

II összesen *Lara Stone*

Tasmina Perry

XXI. Század (2023 okt)

Címke: krimi, thriller, regény

Egy hólepte pihenőhely
Egy luxusétterem
Egy fogás, amiért érdemes meghalni

Viggo Widlund a gasztrovilág dédelgetett kedvence. Kluven nevű étterme, amely messze, a svéd vidéken található, az exkluzív konyhák minden toplistáját vezeti. Csak egyetlen út visz oda, és egyetlen asztal található a Kluvenben, amelyet tizenkét szerencsés kiválasztott ülhet körül.

Lara Stone, az oknyomozó újságíró is megkaparint egy foglalást, és biztos benne, hogy emlékezetes este elébe néz. De az étlapon a gyilkosság szerepel.

Viggót holtan találják, mindenki gyanúsított, aki a hólepte pihenőhelyen töltötte a hétvégét. Ki tudja bogozni Lara a hazugságok szövedékét? Megtalálja a gyilkost, mielőtt őt is megölik?

TASMINA
PERRY

Az
UTOLSÓ
VACSORA

Prológus

Fájdalomtól és dühtől üvöltve jött ki az erdőből. Szakállát és ingét vér fröcskölte össze, haja hótól fehérlett. Jéggé fagyott kezével megtörölte a száját, köpött egyet, a vörös csíkot azonnal eltörölte a viharosan örvénylő hó.

– Miért nem hagynak *békén*? – ordította bele a szélbe. Állandóan tekintetek figyelik, kezek kapaszkodnak belé és lerántják, akár a farkasok egy jávorantilopot. – De többé már nem – szúrta a foga között. A ma este után már nem.

Végigtámolygott az ösvényen, és körbefordulva próbált tájékozódni. Az utóbbi hat évben Viggo Widlund bejárta ennek az erdőnek minden négyzetcentiméterét: vadászott, nyomokat követett és gyűjtögetett, míg végül úgy nem érezte, hogy ismeri minden fa teljes erezetét, de ez a vihar brutális volt. A semmiből támadt fel, a jeges szél egyenesen keresztülszáguldott a tavon, vakító rohamokban szállítva a havat, és addig pörgette őt, míg teljesen összezavarodott. Ez az ő erdeje volt, az ő otthona, most mégis úgy érezte, hogy elveszett.

De mégsem, ott: tőle balra felvillant a Kunyhó ragyogó kontúrja, majd ugyanolyan gyorsan el is tűnt, mint amikor a színpadon lehull a függöny. Egy pillanatig habozott, csábította a konyha melege, ahol nyilván éppen most pörög fel egy buli: folyik Stuart pezsgője, Michel brandyje, és viking csatadalokat gajdolnak. Ez a hagyomány a szezon utolsó estéjén, egy eget rengető dínomdánom, mielőtt elengedik a személyzetet, hogy hazarepülhessenek az ünnepekre.

De neki előbb még máshol kell lennie. Viggo fejét leszegve nekifeszült a szélnek, égett a bőre, ahogy szemét résnyire összehúzva nyomult tovább. *Hol van már?* Rossz ösvényre tévedt volna? Hirtelen elfogta a nyugtalanság – benyúlt a zsebébe, nagy kezét rákulcsolta az ott tartott sima kőre, s hüvelyk- és mutatóujja között morzsolgatta. Viggónak mindegyik zsebében voltak hasonló kavicsai, finom, sosem változó alakjuk megnyugtatta.

És ekkor meglátta: az erdő sötét fala előtt kuporgott, fagyos ablakait fény világította meg belülről. A vermelőpince alig volt több egy barlangnál, egy földbe vájt helyiség, amelynek csupán egy téglahomlokzat jelölte a bejáratát. Odatrappolt az egyszárnyú ajtóhoz, és ahogy felrántotta, kis híján beesett rajta.

– Hahó! – kiáltotta, miközben hunyorogva nézett egy hirtelen a szemébe világító lámpás fényébe. És egy ismerős, határozott alak sziluettjére.

– Hát eljöttél.

Viggo megtörölte az orrát, és lehúzta a viharkabátja cipzárját.

– Nem mintha sok választási lehetőséget hagytál volna.

– Beszélünk kell... rendesen.

Viggo a fejét rázta, kis cseppek szállongtak a narancssárga izzásban.

– Vége – mondta. – Azt hittem, ezt világosan értésedre adtam.

Az alak, szagatatott árnyékokat vetve a falakra, közelebb lépett.

– Akkor van vége, amikor én mondom.

És a hátuk mögött dörrenve becsapódott az ajtó.

Első fejezet

- Ez az? - kérdezte Lara, lélegzetével bepárásítva a repülőgép ablakát.

- Nos, remélem, hogy ez még Svédország - válaszolta Alex a szomszédos ülésről. - Különben tekintélyes kitérőt tettünk.

Lara lepillantott. A csillogó horizontig minden irányban havat látott. A Stockholmból induló kilencvenperces repülőútjuk legnagyobb részében a befagyott óceán terpeszkedett alattuk, és csak egy-egy sor meghajlott fa és egy-egy magas hegycsúcs sötétlő sziklafala törte meg néha a végtelen fehérséget.

Odalent tavak és folyók húzódtak, de mivel december volt, láthatatlanul - legkorábban márciusban, a tavaszi olvadáskor lehet számítani újbóli előtűnésükre. Ez egyike volt az Észak-Svédországról szóló megannyi lenyűgöző információnak, amelyeket Alex az előtte lévő üléstámla zsebében talált fedélzeti magazinból olvasott fel. Lara közelebb hajolt az ablakhoz, és apró, lapos épületek csoportját pillantotta meg, ahogy a gép a szárnyait megbillentve elkanyarodott abba az irányba. Kiruna repülőtere, vélte. Nem volt valami sok, de legalább civilizációt jelentett. Már kezdte azt hinni, hogy leröppennek a világ széléről, mint azok a tengerészek, akik túlhajóznak a térkép határain. *Itt szörnyek is lehetnek.*

- Azt hiszem, már látom a reptér terminálját - jelentette ki Lara még közelebb hajolva. Noha ebédidő volt, odakint már készülődött a sötétség, és a puha, szürke alkony eszébe juttatta Larának, hogy a

világnak ezen a táján a téli nappalok annyira rövidek, hogy jóformán alig látni valamicske fényt. – De hol van a leszállópálya?

– Bárhol, ahol nincsenek fák – felelte Alex cseppnyi derűvel a hangjában.

Lara nem tudta biztosan, mitől ilyen ideges. Tapasztalt utazó, az elmúlt évtizedet vezető oknyomozó riporterként töltötte London elismert országos napilapjánál, a *Chronicle*-nél. Lara Stone háborús övezetekbe, dzsungelbe és drogkereskedők által uralt falvakba repült el, de nem emlékezett rá, hogy bárhol, akár csak egyszer is, nem tényleges leszállópályán landolt volna a járata. Ebben a pillanatban nagyot zökkent a gép, Lara keze pedig azonnal Alex ujjai után kapott, és beléjük kapaszkodott.

– Semmi gond – mosolygott a férfi. Alex rendíthetetlen nyugalma volt, és erős. És jóképű. Ami azt illeti, felettébb jóképű. Lara elengedte a kezét, és haragudott magára, amiért ez feltűnt neki. Alex Fordot viszont szemlátomást semmivel sem lehetett kihozni a sodrából. A *Chronicle* főszerkesztő-helyetteseként a jeges nyugalom a munkaköri leírása részét képezte. Robbantásos merényletek, botrányok, királyi bábik – hírszerkesztői szobájában állandóan válsághelyzet uralkodott, Alex pedig mindig ott volt, és a kormányrudat biztos kézzel tartva navigálta át az újságot a világ eseményeinek sötét vizein. Hosszú ideig Lara is vele tartott, mert ő is imádta ezt a magas fordulatszámon pörgő életstílust – az izgalmat, az akciókat, ahogy teljes gőzzel vetették bele magukat a feladatokba –, hat hónappal ezelőtt azonban valami megváltozott. A legjobb barátnőjét, Sandrine-t meggyilkolták, és miközben Lara a halála ügyében nyomozott, kis híján ő maga is életét veszítette.

Megrendülve és kiábrándulva beadta a felmondását a *Chronicle*-nél, és szabadúszóként dolgozott nekik tovább, ami ugyanolyan intenzív és sokat követelő feladat volt. Az egyetlen különbséget csupán az jelentette, hogy rendszerint pizsamában végezte a munkát. Azért vállalt sokat, hogy távol tartsa a fájdalmát? Meglehet. De hát megtapasztalta ő már a bánatot, és nem hitte azt, hogy el lehet kerülni. Az embernek át kell verekednie magát rajta.

Lara hátrarándult az ülésében, amikor a gép földet ért. Hosszan kifújta a levegőt és lehámozta az ujjait az ülés karfájáról, miközben az utasok felálltak és a táskáikért nyúltak. Volt egy előnye annak, hogy százötven kilométerre az északi sarkkör belsejében jártak: a gépen nem utaztak sokan, ráadásul teljesen oda tudott gurulni a terminálhoz. Nézte, ahogy az emberek méretes, szörmeszegélyű csuklyás anorákokba bújnak, emlékeztetőül, hogy odakint az a rengeteg hó valóságos. Az elmúlt egy órában az alattuk elsuhanó fenyőfák olyanok voltak, mintha egy 3D-s képeslapról léptek volna le. Most viszont ki kellett menniük ebbe a téli jelenetbe, a mínusz tizenöt fokba – legalábbis a reggeli időjárás-jelentés ennyit mondott.

Nem volt utashíd, csak egy lépcső, amely levezetett az aszfaltra, és amikor a gép ajtaja kinyílt, a jeges levegő sokként érte Larát.

– Kutya hideg van, igaz? – állapította meg Alex. A lélegzete felhőpamacsokban röppent ki a szájából, miközben a terminálhoz igyekeztek. Felhúzta terjedelmes, célszerű dzsekije cipzárját – nála biztosra lehetett venni, hogy megfelelő a felszerelése. Mielőtt végigmászta a ranglétrát a *Chronicle* főszerkesztő-helyettesi székéig, Alex ragyogó külföldi tudósító volt, aki aknatölcséreken száguldott át egy dzsip hátuljában. Az útlevele, amelyet a biztonsági szolgálatot

ellátó, unott képű svéd nőnek átnyújtott, még most is tele volt egzotikus pecsétekkel és vízumokkal. A ködbe vesző hajdani időkben néha Lara is csatlakozott hozzá ezeken az örült kiruccanásokon, de már régóta nem tette. Kapcsolatok, a munka, az élet – ezek mind útját állják az embernek, nem igaz?

Nézte, ahogy Alex rámosolyog a biztonsági szolgálat tisztviselőjére, aki láthatóan kicsit kihúzta magát, és alaposan végigmérte.

– Üzleti vagy turistaút?

– Turista – mosolygott Alex, és kisöpörte sötét haját a szeméből.

Jaj, ne már! – gondolta Lara.

– A Kluvenbe megyünk – folytatta Alex. – A szezon utolsó vacsorájára.

– Á, Viggo Widlund, a mi híres séfünk – mondta a biztonsági őr, és Alex iránti érdeklődése újabb szintre lépett. A Kluven Európa egyik legexkluzívabb célpontja volt a gourmand-ok számára, és Viggo Widlund az ínyencek világának már-már legendás alakja, ráadásul a közös asztalnál csupán tizenkét főre terítenek. Sok pénzzel vagy nagyszerű összeköttetésekkel rendelkezőnek kellett lenni ahhoz, hogy valaki a Kluvenben étkezhessen – általában mind a kettőnek.

– Jó étvágyat a vacsorához! – mondta a nő, és lassan nyújtotta oda Alexnek az útlevelét. – Úgy hallottam, nagyon finom.

Miközben átmentek a picike érkezési csarnokba, Lara vetett egy pillantást a barátjára.

– Úgy hallottam, nagyon finom – ismételte meg a nő szavait csúfolódva. – Szerintem *téged* akart felfalni.

Alex a vállára vetette az utazótáskáját.

- Gondolod? - kérdezte láthatóan elégedetten. - Szerintem csak barátságos akart lenni.

- Nézd csak meg az útleveledet; alighanem beleírta a telefonszámát.

Amikor Lara a gurulós bőröndjét maga után húzva kísétált a repülőtérrel a hóba, felszisszent a hidegtől. A külső falon virító „Üdvözljük Kirunában!” feliratot félig eltakarta a szél által odafújt hócsík. Az út túloldalán húzódó drótkerítés mögött egy csapat harapós küllemű husky ugatott egy szán elé szíjazva, mintha egy sarkvidéki taxiállomáson várnák az utasaikat. Lehetséges, hogy ők *valóban* lecsúsztak a térkép széléről.

- Miss Stone? - Egy középkorú férfi igyekezett át a túloldalról, vastag, zöld Barbour dzsekijének mellrészén ott díszelgett a rávarrt Kliven-logó, a háromágú villa. - Johan vagyok. Én fuvarozom el önöket az út hátralévő részén a birtokra. Szabad a csomagjaikat?

Lara átadta neki a bőröndjét, Alex azonban egy akkora bőr sporttáskát tartott fel, amely nagyságra még egy csivava szállítására is alig lett volna elegendő. Johan mindent elkövetett, hogy ne látsszon rajta a meglepetés, Alex mégis észrevette.

- Kevés poggyással szoktam utazni - jelentette ki mosolyogva.

Mind a ketten úgy szoktak. A csomagolási kivagyiság afféle sport volt az újságírók körében, amelynek a neve: „Ki tud a legkevesebb poggyással utazni?” Lara egy laptopra, egy sokoldalúan felhasználható kendőre, egy gyűrhetetlen selyemruhára (ha netán meghívnák egy italra a nagykövetségre, ami ritkán fordult elő), egy univerzális adapterre és némi fogselyemre korlátozta

nélkülözhetetlen holmijait, mely utóbbi a kád fölé kifeszítve szárítókötélként is szolgálhat. Ez könnyűnek hangzik, de a legtöbb „komoly” firkász szemében Lara poggyászával akár egy sor málhás öszvért is meg lehetett volna pakolni. Egyszer találkozott Szudánban egy álomszép francia újságíróval, akinek mindössze egy fogkefe kandikált ki elegánsan meggyűrődött zakója felső zsebéből. *Ah, vajon mi lett Jean-Claude-dal?*

Johan kinyitotta egy makulátlanul tiszta, sötétzöld Land Rover terepjáró hátulját, és óvatosan betette a táskákat. Az aprócska repülőtér egy másik előnye: az autó épp a bejárat előtt parkolt.

– Mi vagyunk az egyedüli vendégek? – tudakolta Lara, miközben Johan megtartotta neki a hátsó ajtót. Aznap csupán egyetlen járat érkezett és indult Kirunából.

– A többi érkező privát transzfert kért – felelte Johan. Lara Alexre pillantott, és tudta, hogy a férfi ugyanarra gondol: általában csak azok igényelnek privát limuzint, akik roppant híresek, vagy roppant gazdagok. A dolgok máris kezdtek egyre érdekesebbé válni.

Lara beszállt az autóba. Sokszor utazott már Land Roverben – Nicholas bácsikájának, a *Chronicle* vállalatcsoport elnökének tekintélyes birtoka volt Oxfordshire-ben, ahol két horpadt Defender szokta ide-oda szállítani őket. A Kluven autója azonban nem hasonlított az általa eddig látott Land Roverek egyikéhez sem. Kasmírtakaróval borított báránybőr ülések tették egyedivé, és a további kényelmet szolgálta egy italtartó, benne egy whiskysüveggel és Kluven névvel ellátott termoszokkal. Lara összerezzent az ártól, amikor csaknem egy évvel ezelőtt lefoglalta az utat, de most már kezdte érteni, hová kerül az a pénz.

- Helyezzék magukat kényelembe – fordult hátra Johan. – Viggo forró csokoládéját a termoszokban találják, és a birtokig nagyjából egy óra az út.

- Egy óra?

- Messze vagyunk mindentől, de épp ez teszi az élményt annyira különlegessé.

Rákanyarodtak egy kétsávos országútra, amelynek mindkét oldalát szürke hóbuckák szegélyezték, és amelyet sötét keréknyomok tarkítottak. Szemlátomást jó régóta nem takarították le. Útközben Johan mesélt nekik egy keveset a vidékről. Ezen a területen működött a világ legnagyobb vasércbányája, ahol a lakóhelyek egy részét is a földbe ásták be.

- A bányászok a föld alatt élnek? Komolyan?

- Néhányan igen – felelte Johan. – A föld felett mindent betemetne a hó, így a bányát egy domboldalba építették, és alagutak kötik össze a lakásokkal. A munkások egész télen itt laknak.

Lara az ablakon át a fák közé nézett, és elképzelte, hogy itt lakik a leghidegebb hónapokban, eltéved az erdőben, miközben farkasok veszik körül. A hidegben egyedül dacol a sötétséggel. Megborzongott, de aztán emlékeztette magát, hogy ennek szórakoztatónak kell lennie, bár nehéz volt nem éreznie a ránehezedő büntudat súlyát. Erre a kirándulásra eredetileg az örök ínyenc Sandrine-nal jött volna el, akinek régi álma volt egy vacsora a Kluvenben. Miután Sandrine-t meggyilkolták, Lara annyira belevetette magát a munkába, hogy csaknem teljesen meg is feledkezett az utazásról. Csupán két héttel ezelőtt jutott eszébe, de akkor már túl késő volt a lemondáshoz. Aztán amikor egyik este

munka után Alex elment hozzá a lakóhajójára, a második üveg bor iszogatása közben Lara egyszer csak meghívta a Kluvenbe. *Kétágyas a szoba*, mondta nyomatékosan, nem igazán számítva rá, hogy a férfi elfogadja a meghívást. Alex jóformán soha nem ment szabadságra; az igazat megvallva, csak nagy ritkán hagyta ott a *Chronicle* szerkesztőségét. De erre igent mondott, megjegyezve, hogy bizonyára Sandrine is azt akarta volna, hogy Lara nélküle se maradjon le a Kluven nyújtotta élményről.

- Jól vagy? - kérdezte Alex, és odanyújtotta neki az egyik forró csokoládés termoszt. Mintha csak olvasott volna a gondolataiban. De hát Alex is a barátja volt Sandrine-nak, úgyhogy ez nyilván számára is keserédes helyzet.

- Persze, csak gyönyörködöm a látványban.

Lara csendben nézte a mellettük elsuhanó északsvéd tájat. A lilás égbolt haragosan meredt a befagyott tavakra és az úttalan, sűrű erdőre; errefelé alighanem csak baglyok és jegesmedvék jártak. Vagy a jegesmedvék úszó jégtáblákon élnek? Alex biztosan tudná; ő alighanem még a latin nevüket is képes megmondani. *Medvusz böhömusz*. Lara elmosolyodott magában, aztán újból odafigyelt Alexre és a sofőrre, akik a közelgő téli napfordulóról beszélgettek. Hallgatta Johan magyarázatát a sarkvidéki éjszakákról, amikor, bár a nap sosem emelkedik a látóhatár fölé, a fénye visszatükröződése folytán az eget mégis rózsaszín, szürke és aranyszín csíkok szabdalják.

- No és mire számíthatunk ma este, Johan? - kérdezte Lara, így próbálva jobb kedvre derülni. A forró csokoládé, amelynek olyan

volt az íze, mint a sütőből frissen kikerült fahéjas tekercsnek, egy kicsit felélénkítette. – Igaz az, hogy harminc fogás lesz?

– Hús, harminc – attól függ. Viggo mindig aznap dönti el. Még olyan esetről is szól a fáma, amikor valamelyik fogás közben félidőben gondolta meg magát. De abban biztosak lehetnek, hogy emlékezetes élmény lesz.

– És a vendégek? Hányan jönnek?

– Önökön kívül még tízen – szokás szerint tizenketten lesznek, egyasztalnyi. Együtt fognak étkezni; ez viking tradíció.

Lara cinikusan somolygott. Úgy vélte, hogy ennek nem sok köze van a skandináv hagyományokhoz, a marketinghez viszont annál több. Nem volt annyira tájékozott a Kluvent illetően, mint Sandrine, de azt azért tudta, hogy Viggo Widlund, a Kluven tulajdonos séfje az életmódmagazinok állandó szereplője. A vele készült interjúkban rendszerint a séfek archetípusaként ábrázolták – macsó, robbanékony, félőrült –, és konyhai bolondériáira rátettek még egy lapáttal, amikor elhintették, hogy viking séf, aki jávorszarvasra vadászva egy szál dárdával a kezében trappol végig az erdőn. Lara azon tűnődött, vajon mennyi igaz ebből, és mennyi benne az ügyes reklámfogás. *Nem számít, győzködte magát. Lazíts, érezd jól magad!* Alexszel mindketten ugyanabban a kórban szenvedtek: képtelenek voltak kikapcsolni, mert mindenhol sztorit szimatoltak.

– És már itt is vagyunk – jelentette ki Johan, miközben az autó begördült egy széles vaskapun. Sűrűn nőtt fák szegélyezték a kocsifelhajtót, ágaik megroskadtak a hó alatt. A lombkoronák fölött kivillanó vékonyka csíkban a rózsaszín és szürke fény mélykékre váltott.

- A birtok kezdetben a svéd királyi család egyik tagjának a vadásztanyája volt - folytatta Johan a magyarázatát. - Az 1960-as évekre egy Magnus Polson nevű, remeteéletet élő arisztokrata birtoka lett, aki hónapokat töltött el idefent - jávorszarvasra vadászott, és lazacot fogott. A halála után a ház romba dőlt, végül tizenöt évvel ezelőtt Martin Svenson megvásárolta. Amint látják, Svensonék meglehetősen átalakították a helyet.

- Martin állandóan itt lakik?

Alex úgy vetette oda a tulajdonos keresztnévét, mintha régi barátok volnának. Lara szerint még ez is kitelt tőle - Alex névjegytartója akkora volt, mint egy Fiat 500-as.

- Martin és a felesége, Anna a Kunyhóban laktak, de amikor elhatározták, hogy beindítanak itt egy éttermet, építettek egy új házat a parkban. Meg kell majd nézniük; nem semmi.

Ebben a pillanatban előtűnt a sötétből a főépület, az ablakai narancssárgán ragyogtak. Alex halkán füttyentett egyet.

- Ez sem kutya!

Lara látta a királyi hatást: a Kluven olyan volt, mint egy rusztikus palota, egy téglából és fából épült, alacsony és széles alpesi pajta gondosan megmunkált erkélyekkel, de azonnal nyilvánvaló volt, hogy modernizálták. A bejárati ajtó egészében üvegezett volt, a lépcsők fekete gránitnak tűntek. Lehet, hogy odakint a természet uralkodik az erdőn, gondolta Lara, a Kluven-birtokon azonban valaki gondosan felturbózta a dizájnt.

- Az étterem és a bár a Kunyhóban van - mondta Johan, és annyira lelassította az autót, hogy hallották, ahogy a hó csikorog a kerekek alatt. - Amott van a termálfürdő. A vendégek faházai jobbra

találhatóak. Azt hiszem, önök a Szederhálnában kaptak elhelyezést. Nagyon csendes.

Lara vette a burkolt célzást, de nem tartotta érdemesnek helyreigazítani. Legalább volt Johanban annyi tisztesség, hogy nem kacsintott hozzá. Az épület mellett parkolta le az autót, és Alexszel a nyomában bevitte a táskákat. Lara megállt egy pillanatra a lépcsőn, és arcát az indigókék ég felé fordította. Arra számított, hogy tele lesz csillaggal, de a pufók felhők eltakarták őket. Olyan nyugodt, olyan csendes volt minden, hogy Lara azon kapta magát, hogy visszafojtja a lélegzetét. Semmit sem hallott, még a szél sóhaját sem, a hó minden hangot letompított. Ebben a pillanatban távoli léptek csoszsanása ütötte meg a fülét. Ahogy megfordult, azt látta, hogy egy férfi megy végig az ösvényen – de nem akármilyen férfi. Markáns arcával, feltűnő termetével, a szakállával és hosszú hajával maga volt a viking harcos megtestesülése.

– Viggo – suttogta Lara mosolyogva. A séf szemlátomást céltudatosan gyalogolt, talán egy monostor kifosztására, vagy valami hasonlóan viking tett elkövetésére indult.

Amikor Viggo felé fordította a fejét, Lara sietve behátrált az előszobába, mivel az ösztöne azt súgta, a séf nem akarja, hogy meglássák. És Lara csak ekkor vette észre, hogy a kezében egy kést tart.

Második fejezet

Ahogy Viggo Widlund végigment az ösvényen, a léptei alig csaptak zajt. A parkgondnokok egy hófúvó berendezést használtak, hogy tisztán tartsák a gyalogutakat az olyan kellemetlen képződményektől, mint a hó, vagy enyhébb időben a falevelek vagy a moha – isten őrizze, hogy akár csak egy hópehely is megtelepedhessen a kőlapokon. Itt, a birtok parkjának belterületén Martin és Anna Svenson mintha úgy érezték volna, hogy megfelelő távolságot tarthatnak a vidék valódi természetétől. Ez egyike volt annak a sok mindennek, amelyek az utóbbi időben egyre jobban bosszantották: az összes faágat megmetszették, az összes kavics a helyén volt. A Kluven kezdett Disneylanddé válni. De vannak dolgok, amiket nem lehet megzabolázni – és az úgynevezett társa rá fog jönni erre.

Tovább gyalogolt a ház felé, s közben belesuhintott a késével a levegőbe. Akkor akadt meg rajta a szeme, amikor megfordult, hogy kilépjen a konyhából, és ösztönösen felkapta. Nem egy drága kés. Egyes séfek kényesek a felszerelésükre, ragaszkodnak a vasból kézzel kovácsolt japán Kyoto szakácskésekhez vagy a damaszkuszi acélból hajlított darabokhoz – vagy ami éppen „a legjobb” hírében állt a pengeőrültek körében –, Viggo azonban mindent, amit a konyhában használt, annak tartott, ami: eszköznek. Ha az ember vigyáz rájuk, tisztán és élesen tartja őket, mind nagyjából ugyanazt csinálja. Vágnak, szeletelnek, szétnyomnak. Egy műanyag nyelű kés

ugyanúgy aprít fokhagymát, mint az, amelyiknek egy tengeri egyszarvú agyarából faragták ki a nyelét.

Az a kés azonban, amelyet a kezében tartott, más volt: aranyból készült, vagy legalábbis valamikor aranyszínnel vonták be. A sokéves sűrű használatból és mosogatástól halványsárgára fakult, de így is megőrizte szimbolikus értékét: Martin Svenson a Kluven megnyitásának napján ajándékozta meg vele. „A legjobbat a legjobbnak”, vigyorgott Martin – Viggo még most is látta maga előtt az arcát, ahogy ezt mondja. Gyanította, hogy Martin pillanatnyi ötlettől vezérelve vásárolta meg a kést Stockholmban, de abban is meglehetősen biztos volt, hogy Martin komolyan gondolta, amit mondott. Akkoriban együtt vágtak bele ebbe a kalandba, ugyanabba az irányba haladtak, és mind a ketten hittek abban, amit célul tűztek ki: hogy a Kluvent a világ egyik legtöbbet emlegetett éttermévé tegyék. Csakhogy ez már régen volt. Viggo a megfakult aranyszínre lepillantva felidézte, mennyire meghatotta annak idején ez a gesztus. Az alkalomhoz illőnek találta, hogy ezzel a késsel a kezében folytassa le a beszélgetést, amelyre készül.

Ahogy bekanyarodott az ösvény sarkán, a Nagy Ház – Martin háza – előttűnt a fák közül.

Svensonék otthona még mindig olyan hatással volt rá, hogy földbe gyökerezett tőle a lába. A birtok fő része, a Kluven területe mögött épült modernista üvegszilánkról Viggo mindig is úgy vélte, hogy olyan, mint a James Bond-filmek valamelyik gonosztevőjének a búvóhelye, kiváltképp az olyan napokon, mint a mai, amikor belülről megvilágítva földtől a plafonig aranylott. Legnagyobb meglepetésére valami apró érzés rezdült a gyomrában. Nem lehet

idegesség. Malmöben töltött gyerekkorában Viggo a színészi pálya felé kacsingatott, és most ugyanazt a várakozásteli izgalmat érezte, mint amikor hajdan iskolája apró színpadára készült kilépni.

Meggyorsította a lépteit. Jobb ezen mihamarabb túlesni.

Egy pillanatra eszébe jutott Martin, ahogy könyvekkel teli könyvtárában ül az íróasztalánál, amely egykor a svéd király tulajdonát képezte, és a számítógépéről irányítja a birodalmát. Martin stratégia volt. Csak úgy juthat el valaki egy telekommunikációt, fakitermelést és gyárakat felölelő vállalatkonglomerátum vezérigazgatói székébe, ha könyörtelen tervező. De még a legnagyobb tábornokok is kerülhetnek kínos helyzetbe, különösen, amikor elveszítik a kapcsolatot a tényleges dolgozókkal. Mindegy, nem számít. Viggo meghozta a döntését, és ez ellen Martin Svenson az égvilágon semmit sem tehet.

Egy sas repült el a feje fölött, vijjogása betöltötte az erdő és az égbolt között terpeszkedő teret. Viggo mélyen beszívta a levegőt, hogy kiélvezze a környezetet: az erdő, a füst, a fenyőfák, a természet illatát, a Kluven-birtok pompáját. Bárhogyan érzi is magát ma, ez a hely, ez a kis hasadék az erdőben eddig megfelelő helyszínt nyújtott mindahhoz, amit itt létrehozott. Egységben van a vidékkel, mégis megvan az egyedisége; Kluven különleges, mindig is az volt, már azelőtt is, hogy Anna Svenson a kezébe kaparintotta. És furcsa szomorúsággal tört rá a gondolat, hogy talán most ballag végig utoljára ezen az úton. *Semmi sem tart örökké, nem igaz?*

Viggo felment a házba vezető lépcsőn, és belépett a széles tölgyfa ajtón. Ezt szinte soha nem zárták; minek is zárták volna? Nyolcvan kilométerre voltak mindentől, és még ha az a valószínűtlen eset

fordulna is elő, hogy egy konyhai kisegítő vagy, isten őrizz, egy vendég úgy döntene, hogy megfújja Martin egyik Picassóját – három volt neki, ha a földszinti fürdőszobában tartott ceruzavázlatot is beleszámítjuk –, ugyan hová menne vele? Átiskolna egy rénszarvas hátán Norvégiába?

Halk szisszenéssel becsukódott mögötte az ajtó, és Viggo felpillantott a magas üveg- és acélátriumra, ahol a kemény vonalakat könnyű, puha fa és kő alkalmazásával lágyították. Ez természetesen Anna műve volt. Martin felesége volt a jin Martin jangja mellett, egy kreatív elme, akinek kitűnő szeme van a dizájnhoz, és a Kluvenben új magaslatokba repítette a „skandináv elegancia” fogalmát. A ház pazar volt, a cédrusfa, az üveg és az egyik környékbeli kőfejtőből származó kő tobzódása egyaránt ízléses és gazdag, semleges színeivel csaknem életre kelt. Itt minden tökéletesen el volt találva. Vagy talán csak Viggo mindennek jobban a tudatában volt ma, amikor az egész véget ér.

Megállt az előszobában, és ahogy megpillantotta magát a kandalló fölött lógó tükörben, harsányan felnevetett a tükörképe láttán. *Nahát, gondolta, úgy nézek ki, mint egy kést szorongató örült!* Még mindig meglepődött, amikor meglátta a tükörképét. Darabos arcán mély ráncok, torzonborz haj, szakáll. Amikor megismerkedett Martin Svensonnal, Viggo haja rövid volt, és az arcán még délután is csak ritkán ütött ki a borosta. Ám azokban a kezdeti lázas hónapokban, amikor útjára indították a Kluvent, hagyta megnőni, túl sok volt a dolga, nem ért rá bemenni borbélyhoz Kirunába. Az a helyi újságíró, aki eljött, hogy interjút készítsen velük – „a milliárdos és a maga útját járó férfi kulináris csodát álmodott meg a svéd

Lappföld vadonjában” –, hitelesnek vélte a szakállat, és ő adta Viggónak „a viking séf” nevet. Martin azonnal meglátta a márkanévben rejlő lehetőségeket. Ha Viggo úgy él a köztudatban, mint egy eszelős a rengetegben, egy varázsló, egy alkimista, aki ínycsiklandó finomságokat varázsol elő az erdő talajából, ám higgyék ezt.

– Martin! – kiáltotta Viggo. – Anna!

Várt, hallgatta az emeleten puffanó léptekeket.

– Viggo, mit keresel te itt?

Martin Svenson lesétált a széles lépcsőn. Csiszolt fa, a fokok között réssel, rendkívül hatásos. Martin nem volt kifejezetten jóképű férfi, de még mindig lenyűgöző benyomást keltett, különösen hatvan-egynéhány évéhez képest: magas, finoman kidolgozott testalkatú, jól fésült, ezüstös haját lakk rögzítette.

– Fel szándékozol aprítani valamit? – érdeklődött halvány mosollyal.

– Az tőled függ – felelte Viggo. Megfordította a kést, és a nyelvvel Martin felé nyújtotta.

– Mi ez?

– A késem.

A társa tétovázva pillantott le a késre, majd fel Viggóra. Martin Svensonról sok mindent el lehetett mondani, de azt nem, hogy ostoba volna, úgyhogy most azonnal megérezte, hogy készülődben van valami.

– Azt akarod, hogy vegyem el?

Mivel Viggo nem válaszolt, Martin vállat vont, és elvette a kést.

– Emlékszel arra, amikor nekem adtad? – kérdezte Viggo.

- Várj csak, ez az a kés, amit akkor kaptál tőlem, amikor...

Viggo bólintott, hirtelen élvezni kezdte a helyzet színpadias voltát.

Martin arca egykedvű maradt.

- Nem hittem volna, hogy ilyen szentimentális típus vagy, Viggo.

- Még most is használom - vont a vállát Viggo. - Megtartotta az élességét. Eddig legalábbis.

Martin bólintott, majd átment a konyhába. Anna tervezői érzéke itt is kézzelfoghatóan megmutatkozott. Mintha szándékosan az étterem konyhájának ellentétéként alkotta volna meg. Viggo steril munkahelye csupa tisztára súrolt fehér csempéből és rozsdamentes acélból állt, ez a helyiség viszont fényűző volt: pácolt tölgyfából készült konyhaszekrények, szürke márvány munkalapok és aranyszínű szerelvények alkották. Martin óvatosan letette a kést egy diófa vágódeszkára, aztán kinyitotta a hűtőt, és kivett belőle egy üveg bort.

- Egy pohárral? - kérdezte nyájasan, de Viggo látta rajta, hogy így próbálja elleplezni a feszengését. Martin nem szerette a bizonytalanságot, ha nem az ő kezében van az irányítás, pedig most majd hozzá kell szoknia.

- Vége, Martin - szólalt meg Viggo, nem látva értelmét az időhúzásnak.

Martin a pohárra koncentrált, miközben töltött.

- Vége? - pillantott fel. - Minek van vége?

- Ennek az egésznek - intett körbe Viggo. - A Kluvennek, az étteremnek. Nekem.

- Hát persze - vágta rá Martin azonnal. - A mai a szezon utolsó estéje. Tarts egy kis szünetet, töltődj fel, aztán amikor visszajövünk...

- Nem, Martin, a mai az utolsó vacsora - vágott közbe Viggo. - Úgy értem, örökre. A ma esti felszolgálás után itt hagyom a Kluvent, és nem térek vissza.

- Elmész?

Martin ezt olyan higgadtan kérdezte, hogy Viggo teljes magasságában kihúzta magát, és feszülten bólintott. Az idősebb férfi letette a poharat, és most először egyenesen Viggo szemébe nézett.

- Miről van szó, Viggo?

Viggo rászánt egy pillanatot, hogy megcsodálja Martin hidegvérét. Vitán felül ő volt a személyzet egyetlen olyan tagja, aki nélkül a vállalkozás nem boldogulhat, Martin mégis különösebb megrázkódtatás nélkül fogadja a bejelentését. Nincs elakadó lélegzet, sehol egy felvont szemöldök.

- Jobb ajánlatot kaptál? - kérdezte hűvösen. - Klaus Pregar a Félszigetből? Mert ha igen, megadok ugyanannyit, amennyit ő kínál.

- Nem Klaus Pregar, és nem is más - felelte Viggo, és igyekezett elrejteni a meglepetését. Igaz, hogy a rivális étterem-tulajdonos, Klaus úgy egy évvel korábban megpróbálta elszipkázni őt a Kluvenből, de Viggo nem is sejtette, hogy Martin tud erről. - Nem megyek el másik étterembe - folytatta. - És nem, nem indítok rivális vállalkozást. Jellemző, hogy ez megfordul a fejedben, Martin.

Martin a homlokát ráncolta.

- Akkor... miért?

Viggo igyekezett összeszedni magát, felkészült, hogy előadja a beszédét, amelyet az utóbbi napokban a fejében összeállított és csiszolgatott.

- Martin, én művész vagyok. És egy művésznek állandó kihívásokra van szüksége. Én pedig most már hónapok óta nem érzem magamban az érdeklődést, unatkozom. A Kluven már nem táplálja bennem a szenvedélyt.

- Még akkor sem, ha módunkban áll javítani a fizetéseden?

Ez Martin Svensonra vallott, hogy mindent a pénzre vezet vissza. Meglehet, hogy a pénzkeresésben nagyon jó, de azzal a kreativitása véget is ér.

- A Kluven sosem a pénzről szólt - közölte Viggo bosszúsan. - Számomra biztosan nem.

Ez igaz volt. Amikor Martin Svenson öt évvel ezelőtt megkereste, és lehetőséget kínált neki, hogy megvalósíthasson egy új felfogást a konyhaművészet terén, az okok listáján, amelyek miatt Viggo elfogadta az állást, a pénz az utolsó helyek egyikén szerepelt.

- És ha átvinnénk máshová? - nyomult tovább Martin. - Valami olyan helyre, ami közelebb van Stockholmhoz? Esetleg magában a városban. Ráállíthatom az egyik ingatlanos csapatomat, hogy kezdjenek el keresgélni.

Viggo számított erre. Martin sosem értette meg az ő készítését, hogy minél közelebb hozza egymáshoz a földet és a vacsoraasztalt. Számára ez csak egy szlogen volt, nem életszemlélet, és most, amikor a szupermarketek ennyire elsilányították az „egyenesen a farmról” koncepcióját, a Kluven létjogosultsága okafogyottá vált.

- Nincs másik helyszín, nincs másik étterem, Martin – szögezte le Viggo. – Meghoztam a döntésemet.

Martin halkán, lekezelően horkantott egyet.

- Komolyan, Viggo? – kérdezte szkeptikusan. – Ennyi? Egynapos felmondással véget vetsz az egésznek?

- Martin, az új szezon csak két hónap múlva kezdődik.

- De hétfőn megnyitjuk a foglalatásokat, Viggo – ezt te is tudod. Ennyi idő után lehetett volna benned annyi tisztesség, hogy nem egy nappal előtte mondasz fel.

Mivel Viggo nem válaszolt, Martin utálkozva biggyesztette a száját.

- Én alkottalak meg, Viggo – mondta, s lehalkított hangjában enyhe fenyegetés bujkált. – Támogattalak, megnyitottam előtted a házamat, és ezzel viszonzod? – Hitetlenkedve csóválta a fejét.

- Ne csinálj úgy, mintha bármikor is szívességet tettél volna nekem, Martin – felelte Viggo. – Imádtad ennek minden pillanatát. A státuszt, a dicsőséget. A becses üzleti megállapodásaid közül hányat zsíroztál le az én főztöm mellett?

Martin szemében fellobbant a düh, de aztán Viggo látta, hogy vesz egy mély lélegzetet, és féken tartja. Martin tudott könnyörtelen lenni; Viggo rengetegszer látta ezt, de csak olyankor, amikor azt kívánta a stratégia. Nála mindig az üzlet került előtérbe.

- Lehet, hogy előléptetem Petrát – mondta most.

Viggo érezte, hogy megfeszül: ez övön aluli ütés volt.

- Nem – válaszolta. – Őt ne.

Egy dolog abba belegondolni, hogy akad esetleg valaki, aki viheti tovább a zászlót, és folytathatja a mítoszt, de pont Petra? Ez sértés.

- Kezdetől fogva velünk van - erősködött Martin.

- Nem.

- De hát végig melletted dolgozott; betéve tudja a recepteket...

- Azt mondtam, NEM! - Viggo felkapta a kést, és belecsapta a vágódeszkába. Az finoman rezegve megállt benne. Ahogy felpillantott, látta, hogy Martin szeme tágra nyílik. Viggo gyanította, hogy Martin inkább egy új deszka árán törí a fejét, mint az erőszakos cselekedeten, de Viggo örült, hogy végre őszinte reakciót csiholt ki belőle.

- Van egy megállapodásunk, Martin - közölte, enyhe figyelmeztetéssel a hangjában. - Nélkülem nincs Kluven.

Martin a döbbenetből magához térve felszegte az állát.

- Gyanítom, hogy az ügyvédek másképp nyilatkoznak majd.

- Ügyvédek - morrantott Viggo. - Ez most fenyegetés akar lenni?

- Nem fenyegetés, hanem szimplán ténykérdés. Én itt egy üzletet vezetek, Viggo. Meglehet, hogy te valamiféle poétikus keresztes háborúként gondolsz rá, de a valóság az, hogy az étteremben ételeket teszünk a tányérokra, és tomporokat ültetünk a székekre. Ha te olyasmit vetsz fel, ami ennek útját állja, megteszem a szükséges lépéseket.

- Mint ahogy én is - vágott vissza Viggo, elképzelve az egykori voltának valami olcsóbb variációjára lefokozott Kluvent. - Tudod jól, mi áll a szerződésünkben. Ne baszakodjunk rajta!

Megfordult, és menni készült, de Martin még utánakiabált.

- Hátra akarod hagyni ezt az egészet? A házat, a konyhát, a hírnevet? Miért, Viggo? Mit akarsz?

Viggo hátrafordult, és széttárta a karját.

- Szabadságot - mondta egyszerűen. - Elszabadulni ettől az egésztől.

A másik férfi letette a poharát, és lassan megcsóválta a fejét.

- Rendben van, eldöntötted. De egyvalamit tudnod kell Viggo: nem lesznek boldogok.

- Kik? - kérdezte Viggo. - Kik nem lesznek boldogok?

- Senki sem - felelte Martin, és a vágódeszkából még mindig kiálló késre pillantott. - Mindenki gyűlölni fog, Viggo.

Harmadik fejezet

- Szép szoba - jegyezte meg Alex, ahogy csípőre tett kézzel körülnézett a faházukban.

Lara a szemét forgatta.

- Ne ragadtassa el magát túlzottan, Mr. Vegas!

Alex igyekezett nem reagálni. Valahogy mindig valami számárságot mond, amikor Larával van. Pedig direkt visszafogottan fogalmazott - a házikó gyönyörű volt, a recepció „síelés utáni ejtőzés Ralph Lauren modorában” stílusát alkalmazták a vendégek szállásán is. A bolyhos bárányszőr szőnyegeken álló, mesterien antikizált bútorok krémszínű kárpitján elegáns lámpák terítették szét lágy, sárga fénytócsáikat. Az ágyaktól eltekintve minden szempontból tökéletes volt. Azok is pompásak voltak a ropogós ágyneművel és a rajtuk átvetett, jegesmedveszőrnek kinéző takaróval, a „kétágyas szoba” kifejezéstől azonban Alex feszélyezve érezte magát. Nem romantikus szempontból. Hosszú évek óta ismerte Larát, az egyetemi újságíró-mesterképző kurzus első napjától fogva, és bár volt egy időszak, amikor felszikrázott köztük az elektromosság, most már határozottan a „baráti zónában” tartózkodtak. Nem, a nehézséget a szobában lebegő kísértet okozta: Sandrine. Ezt a szobát Lara nem Alexre gondolva foglalta le; ezt csajos kirándulásnak tervezte, ezért a két külön ágy. Ettől Alex pótléknak, alkalmatlan helyettesnek érezte magát - és nem tudta biztosan, hogyan viselkedjen ebben a helyzetben. Vajon ez az a pillanat, amikor ki kellene nyitniuk a proseccót?

Lara a hátára vetette magát a fürdőszobához közelebb eső ágyon.

- Hozzá tudnék ehhez szokni - jelentette ki, és széttárta a karját, mint egy hóangyal a dunyhahuzaton.

- Nos, ne szokjál hozzá túlzottan; hétre át kell mennünk az üdvözlő koccintásra.

Lara felnyögött, és az arcára húzta a párnát.

- Olyan hatalmaskodó vagy - dünnyögte.

Alex mosolyogva az ablakhoz sétált. Innen rálátott az étteremre, a lámpák aranylóan izzó fényt vetettek a hóra. Az egész hely gyönyörű volt, mint egy felnőtteknek szervezett látogatás a Mikulás műhelyébe. Nem tudta biztosan, a svédek hogyan ünnepli a karácsonyt - Szent Miklós nem norvég volt? -, de rengeteg engedményt tettek a nyugat-európai tradíció irányában: koszorúkat és ízléses fényfüzéreket fűztek fel a fákra, de hát amennyit Alex a helyről tudott, ezek éppenséggel egész évben ott lehettek.

- Akkor volna kedved egy gyors szaunázásra?

Alighogy elhagyták a száját a szavak, már meg is bánta, hogy kimondta őket. A szauna forró, izzasztó és intim, aligha olyan a hangulata, amilyenre egy ilyen plátói utazáson vágnak.

Szerencsére Lara csak szórakozottan intett.

- Menj csak; azt hiszem, én bólintok egyet a vacsora előtt.

Alex félretette a csalódottságát. Azt szerette volna, ha ezen a kiránduláson újra lehetőségük volna összehangolódni Larával. Sandrine halála sokkal közelebb hozta őket egymáshoz, ennek ellenére nem találkoztak elégszer, amióta Lara a rugalmasabb általános újságírói státusz kedvéért otthagyta a *Chronicle* oknyomozó csapatát. Hiányzott neki, hogy nincs ott a szerkesztőségben.

Ráadásul azt akarta, hogy Lara érezze jól magát, amire rettenően nagy szüksége van; talán mégiscsak el kellene vonszolnia a szaunába. De mire átöltözött az úszósortjába és egy Kluven-logóval ellátott köntösbe, Lara már halkán horkolt.

Alex gyengéden elmosolyodott és betakargatta. Lara picit megmoccan, aztán szuszogott tovább. Alex megtorpant az ajtóban, és lepillantott könnyű papucsára. Nem lesz alkalmas arra, hogy a hóban járkáljon benne, mint ahogy a köntöse sem. Felhúzta a bakancsát, majd rávette a köntösre a dzsekijét, és felhúzta a cipzárját. Szoros volt így, de még mindig jobb, mint agyonfagyni. Leszegett fejjel caplatott végig az ösvényen, és igyekezett figyelmen kívül hagyni, hogy a jeges szél bele-belecsíp csupasz lábszárába.

– Szuper a bakancsa.

Ahogy Alex felpillantott, azt látta, hogy a személyzet egyik tagja mosolyog rá. A vendégkapcsolati vezető – Kat, igaz? –, futólag találkoztak a bejelentkezéskor. A harmincas éveiben járó, csinos nő; ennyit ő is észrevett.

– Nem voltam benne biztos, hogy a strandpapucsom kiállná-e az időjárás próbáját.

– Az ösvények fűtöttek – felelte Kat. – A papucs sem okozott volna gondot.

– Jókor szól.

Kat elmosolyodott; lehetséges, hogy Alex flörtölő csillogást fedezett fel a tekintetében? Szőrmés kapucnija árnyékában nehéz volt megállapítani. Nem mintha Alexet érdekelte volna, bármennyire vonzó volt is a nő. Mióta a kis híján menyasszonya,

Alicia néhány hónappal ezelőtt megcsalta, megfogadta, hogy többé nem foglalkozik a nőkkel. Legalábbis így szólt a terv.

- Kat Mikaelsson vagyok, vendégkapcsolati vezető - nyújtotta át neki a nő a névjegyét. - Ha jól sejtem, a termálfürdőbe igyekszik - tette hozzá.

- Ha ott van a szauna, akkor igen.

- Ott van, odakísérem. Szeretné, ha útközben körbevezetném az üdülő területén?

Jéghideg volt, de az édesapja belesulykolta Alexbe, mennyire fontos, hogy mindig legyen kíváncsi a világra. Terry Fordnak újságosboltja volt a Lake Districtben, és gyakran mondogatta a kisfiának: „Igaz, hogy én csak árulom az újságokat, de mindenkinél előbb értesülök a hírekről.” Ez a szemlélet vezette Alexet a pályaválasztásnál a logikus következtetéshez: az akar lenni, aki a híreket írja.

- Persze, az jól jönne - felelte topogva. - De induljunk neki máris, különben elveszítem egyik-másik lábujjamat.

A nő körbeforgatta kesztyűbe bújtatott mutatóujját, aztán rámutatott arra az útra, amelyen jött.

- No és eddig mi a véleménye?

- Az első ember, akit Lara látott, maga Viggo volt, aki egy kést tartott a kezében. Nem akármilyen fogadtatás.

- Igen, ez Viggóra vall - válaszolta Kat szenvedtelenül. - Ha korán felkelnek, úgy értem, tényleg korán, egy baltával a kezében is elcsíphetik az erdőben.

Alexnek bevillant egy sokszor olvasott szófordulat. A *Chronicle* számos cikket közölt a viking séfről, mióta a Kluven az ingyencek

felkapott célpontjává avanzsált. Viggo márkanév lett, és maradéktalanul játszotta a szerepét. Alex nem hibáztatta érte. A mítoszteremtés nem kizárólagosan a konyhafőnökök sajátja; bizonyos mértékig mindenki csinálja, amikor olyan sztorikat ad elő, amelyek pozitív megvilágításba helyezik. Maga Alex is mesélt izgalmas történeteket azokról az időkből, amikor külföldi tudósítóként nyomjelző lövedék előtt ugrott félre, és kémekkel vacsorázott a nagykövetségen. Azokról az órákról azonban hajlamos volt nem beszámolni, amelyeket fülledt levegőjű termekben unalmas sajtókonferenciák hallgatásával töltött. Ugyanez a *Chronicle* főszerkesztő-helyetteseként eltöltött idejére is igaz volt. Azt kell megadni az embereknek, amit akarnak. Mindenki imádta a sztoriját arról, amikor Madonnával együtt szorult be egy liftbe, arra viszont senki sem volt kíváncsi, hogy az volt élete leghosszabb három perce.

– Minden rendben van a faházukkal? – tudakolta Kat séta közben.

– Minden tökéletes. Olyan, mint egy filmes díszlet.

– Meglehetősen különleges, igaz? Természetesen mindenki Viggo főztjére koncentrál, de szerintem Anna ugyanolyan fontos szerepet játszik a Kluven sikerében.

– Anna?

– Anna Svenson, Martin Svenson felesége. Az övék a Kluven. Anna rendkívüli dizájnér; teljesen újratervezte a komplexumot, a régi épületeket fenntartható faanyagokkal, helyben bányászott kövekkel és rendelésre gyártott textíliákkal alakította át. A vendégek az étel miatt jönnek, de a luxus miatt maradnak.

Alex nem szívesen ismerte volna be, hogy ő nem az étel miatt van itt, és nem is igazán szíveli a csúcskategóriás éttermeket. A *Chronicle*

vezetőségének rangidős tagjaként számos ínyenceknek való helyen járt, de őszintén szólva jobban örült egy halrudas szendvicsnek. Másfelől viszont a luxushotelek valóban függőséget okoznak – ebben Katnek igaza volt. A legjobb szállodák hatnak az összes érzékre: a látásra, a tapintásra, az ízlelésre, de legfőképpen az önértékelésre vannak hatással. Egy éjszakára az lehet az ember, aki lenni akar, beléphet egy másik világba – és a Kluven határozottan felturbózta ezt az érzést.

Kat rámutatott a személyzeti szállásra, amely az egykori istállóblokkban kapott helyet, és a füstölőkamrára, ahol a húsokat és a halakat érlelik. Elmagyarázta, hogy a halak nagy részét helyben fogják, bár bizonyos fajtákból, mint amilyen a fekete kagyló, a makréla és a szemling, a norvégiai Tromsøből hozatnak kisebb mennyiséget. A marha-, a sertés- és a rénszarvashús a közeli farmokról származik; a jávorantilopot, az őzet és a jávorszarvast az erdőben vadásszák, ahol bőséges számban vannak vadon élő állatok, időnként még medvék is kóborolnak arra.

– És ezek mi célt szolgálnak? – mutatott Alex egy sor alacsony rönkházra, amelyek a föld alatt bújtak meg, mindegyikből csak az ajtaja és a nyeregtetejének egy szelete kandikált ki, mintha hobbitházak volnának.

– Tárolócsűrök. Jobbra távolabb az a vermelőpince. Igyekezünk főként helyi termékeket felhasználni, ami viszont – ahogyan azt nyilván el tudja képzelni – a téli hónapokban bajosabb, ezért nyáron elraktározunk belőlük, amennyit csak tudunk: paradicsomot, spárgát, rebarbarát, sárgarépat, bogyós gyümölcsöket – így aztán mindig van kéznél hat hónapra való minőségi gyümölcs és zöldség.

- Nem fagynak el?

- Ne tévessze meg a rönkházak külseje; belül szabályozzák a hőmérsékletet és a páratartalmat. Télen megóvják az élelmiszereket az elfagyástól, nyáron pedig szép állapotban és frissen tartják őket.

- Benézhetnénk?

Kat megrázta a fejét.

- Sajnálom, de csak Viggónak és Theónak, az ügyvezetőnek van hozzájuk kulcsa. Viggo roppant kényes a hozzávalóira.

Nos, ez igaz lehetett. Nem kap többször is Michelin-csillagot az, aki nem fordít figyelmet arra, hogy milyen teltek a bogyós gyümölcssei.

- És íme, a termálfürdő – jelentette be Kat, ahogy lekanyarodtak az ösvényről egy alacsony pajtához. Alex örült, hogy beléphet az üveg tolóajtón. A fürdő rusztikus homlokzata is elegáns belső teret rejtett: a mézszínű kőfalakkal körülvett helyiséget finoman faragott bútorokkal rendezték be. Valahonnan folyó víz csörgedezett halkan, és a levegő fenyőillatot árasztott.

- Ki kell próbálnia a kristálysobát és a jeges fürdőt – mondta Kat.

- Jeges fürdő? – Alex megborzongott. – Azt hiszem, anélkül is épp eléggé fázom.

- Ne becsülje le a jeges fürdőt, nagyon jót tesz; javítja a vérkeringést, megemeli az energiaszintet, mélyebben alszik tőle. Én mindennap veszek egyet.

Ez határozottan flörtölés, gondolta Alex, miközben lehúzta a dzsekije cipzárját. – Nos, mostantól rengeteg ideje lesz rá – mondta.

- Ez a szezon utolsó estéje, igaz? Eljött az ideje egy szép, hosszú karib-tengeri alkotószabadságnak.

- Arra esély sincs - felelte Kat, és valódi harag futott át az arcán. Aztán összeszedte magát, és kényszeredetten elmosolyodott.

- Ez az egyik legsűrűbb időszakunk - fejtette ki. - Viggo és csapata új recepteken dolgoznak. Ami a vezetőséget illeti, hétfőn megnyitjuk a jövő évi foglалások, és az mindig nagy bunyót idéz elő. El sem tudom mondani, milyen messzire mennek el emberek, hogy helyet szerezzenek az asztalnál.

Alex érezte, hogy bizsereg újságíró ösztöne.

Az utazás elsődleges oka az volt, hogy Larát támogassa, de Alexnek a vérében volt az újságírás; izgatta, hogyan működnek a dolgok, és hogy mi motiválja az embereket. Az ő számára a hírek nem az események egymás utáni sorozatát jelentették, neki az volt a meglátása, hogy a világtörténelmet érzelmek - féltékenység, düh, szerelem és kétségbeesés - teremtik meg. Itt lehet megtalálni a híreket - az emberek titkos motivációiban.

- Mit ért a messze alatt? Megvesztegetést? - kérdezte, de Kat szemlátomást hallgatásba burkolózott. - Ugyan már - biztatta Alex, maga is flörtölő hangnemben. - Nekem elmondhatja.

Kissé nevetségesnek érezte magát, hogy a köntösében és az ormóttan, barna bakancsában próbál elbűvölő lenni, de valami azt súgta neki, hogy megéri. Kat habozott, aztán halkan beszélni kezdett.

- Egyszer egy szaúd-arábiai herceg képviselője személyesen Viggót hívta fel - fogalmam sincs, hogyan tudta meg a számát -, és egy versenylovat ajánlott fel neki, ha csinál aznap estére egy pluszhelyet az asztalnál.

- Egy versenylovat? - kérdezett vissza Alex hitetlenkedve. - Ez minden?

- Állítólag tavaly egy versenylónak csak a fedeztetési díja tizenötmillió dollárra rúgott.

- Szép munka, ha valaki ezt el tudja érni. Na és megkapta Viggo a lovat? - érdeklődött tovább Alex, és maga elé képzelte a séfet, ahogy keresztüllovagol rajta a Kluven területén, a szakálla lobog a szélben. Kat megrázta a fejét.

- A herceg magángépe sehol sem tudott volna leszállni a közelben, ezért a biztonsági emberei nem járultak hozzá, hogy ide jöjjön. De ez mutatja, milyen értéket képvisel az emberek számára egy vacsora a Kluvenben.

Alex meglátott egy lehetőséget.

- És ma este ki jön? - kérdezte mintegy mellékesen. - Valami királyi fenség?

Kat elmosolyodott.

- Ne aggódjon, valamilyen kellemes ember mellé ültetem.

- Jobban örülnék valaki érdekesnek vagy híresnek - csavarta feljebb Alex egy fokkal a bűbáját. - Vannak nagy nevek?

Kat játékosan rázta a fejét.

- Ugyan már! Csak célozna rá egy picit?

A vendégkapcsolati vezető meglágyult.

- Itt lesz egy orvos és a partnere. Dr. Green plasztikai sebész New Yorkban. A partnere elismert pszichoterapeuta, azt hiszem. Már tegnap megérkeztek, de a vacsorához a ma estét választották.

A plasztikai sebész ígéretesen hangzott, különösen egy olyan, aki a Nagy Almának becézett városban tevékenykedik. Alex el tudta

képzelné, hogy az ügyfélköre egy igazi „Ki kicsoda?”, abban viszont már kételkedett, hogy a doki bármelyiküket is hajlandó volna megnevezni. Várt, remélte, hogy Kat megteszi helyette.

- És van egy házaspárunk, ők az ötvenedik házassági évfordulójukat ünneplik - folytatta a nő. - Ők Tromsøből jönnek, mivel tengeri utazáson vesznek részt.

Alex igyekezett nem grimaszolni. Remélte, hogy a házaspárnak csodálatos vakációban van része, de ez nem az a celebünnepe volt, amelyben reménykedett.

- Mr. és Mrs. Svenson két barátja ugyancsak nálunk vacsorázik ma. Ó, és jön egy másik séf is.

Ezt hallva Alex felvillanyozódott, és már el is képzelte a sztorit: halálos rivalizálás, párbajozó séfek, kivont kések. A gondolatai nyilván kiültek az arcára, mert Kat halványan elmosolyodott.

- Nem, ez megszokott dolog - mondta. - Gyakran jönnek hozzánk más séfek, hogy megnézzék, hogyan csináljuk. Kicsit olyan ez, mint amikor Tracey Emin elmegy megnézni Damien Hirst^[1] új kiállítását. Szakmai kíváncsiság, gondolom.

Alex feltartott ujjakkal számolt.

- Larával és velem együtt ez tíz fő...

Kat elnevette magát.

- Jól van - halkította le újból a hangját. - Van egy vendég, aki talán érdekelheti. Most már nyugodtan megmondhatom, hiszen hamarosan úgyis találkozik vele.

Hatásszünetet tartott.

- Justin Blake.

Alex hátralépett. Nem számított valódi hírességre, hát még egy olyanra, akivel szívesen meg is ismerkedett volna.

- Az énekes? A Joystickból?

Kat bólintott, örült a reakciójának. Alex feltételezte, hogy egy igazi menő rocksztár jó fényt vet az étteremre. Nos, Justin Blake valamikor nagy sztár volt. Justin csillaga körülbelül öt évvel korábban ívelt fel, amikor Joystick nevű együttese stadionokat töltött meg, és ontották a slágereket. Alex nagy rajongójuk volt, berlini kiküldetése elején látta őket egy avantgárd klubban, egy kőhajításnyira a Checkpoint Charlie-tól. A banda azóta feloszlott, és Justin eltűnt a világ szeme elől, bár nemrégiben újra felbukkant egy úgynevezett supercsapat, a Velvetines tagjaként, amelyet két kevésbé ismert Los Angeles-i rockerrel alapított. Alex emlékezett a róluk szóló, egymás után záporozó, izgatott sajtónyilatkozatokra, de az nem rémlett neki, hogy a zenéjük lángba borította volna a toplistát.

- Justin nem azzal a szupermodellel jár?

- Emily Francisszel - bólintott Kat. - Azt hiszem, ő is itt lesz.

Kezdték javulni a dolgok. Egy Justin Blake-exkluzív a hétvégi számban nagyot durranna, és a modell csak tovább fokozná a csillogást. Előrehajolt, és féloldalas mosolya kegyében részesítette Katet.

- Ki ül Justin mellett a vacsoránál?

- Természetesen a barátnője. Mindenki egy asztalnál étkezik, de a párokat mindenképpen együtt tartjuk. Vannak, akik szeretnek vegyülni, vannak, akik nem.

- Akad esetleg egy hely Justin másik oldalán?

- Azt hiszem, tudok kicsit cserélgetni, ha kedvesen megkér.
- Mennyire kell kedvesnek lennem? Elfelejtettem versenylovat bepakolni.

Kat elnevette magát.

- Ha már itt tartunk, azt hiszem, átadom a jeges fürdőjének - mondta, és Alex kezébe nyomott egy bolyhos, fehér törülközőt.

Elhessentette a férfit, de az látta, hogy visszamosolyog rá a válla fölött, miközben kísétál az üvegajtón.

Negyedik fejezet

Theo Mikaelsson az üres étterem ajtajában állt. Nem mozdult, csak állt ott, csípőre tett kézzel, és befogadta a látványt. Az emberek úgy vélték, hogy a Kluvennek a konyha a szíve, és persze az emberi testben a szív létfontosságú. Vér, energia, oxigén, szenvedély. Csakhogy ez nem minden. A birtok igazgatójaként Theónak minden részletre oda kellett figyelnie. A vendégházak vizes helyiségeiben nem maradhatnak elkenődött foltok, a bár nagy kandallóját ki kell kotorni és meg kell rakni, és még a személyzeti szállást is optimális hőmérsékleten kell tartani. Ahogy előszeretettel mondogatta nekik a reggeli motivációs megbeszéléseken, az elégedett személyzet hatékony személyzet.

Viggo természetesen nem értene ezzel egyet. A konyhában láthatóan az ordítózás, a káromkodás és az edények összetörése a zsinórmérték. Csakhogy Theo nem Viggónak dolgozik. Az ő felettesei Martin és Anna Svenson, és Theo legfőképpen a vendégekért dolgozik. Ezért tekinti ő az éttermet az üdülőövezet valódi szívének, mert oda látogatnak el a vendégek, hogy megtapasztalják a Kluven legendás konyhaművészetét. Az étterem a színpad és az előadóterem, ahová azért jönnek, hogy felállva tapsoljanak. Ha Theo nem szervezné meg, hogy a teherautók frissen mosott és tökéletesen vasalt ágyneműt vagy fényes tányérokat hozzanak, nem volna miről enni, miben aludni. A Jóisten a részletekben lakozik.

Theo elcsúsztatott egy panelt, beállította a fényeket, hogy lágyan és melegén világítsanak, és egy fokkal hangosabbra csavarta a zenét. Lappföldi számi népzene – vagy inkább annak a modern verziója – töltötte be a levegőt. Ám senki sem az igazi tradicionális svéd élmény kedvéért jön a Kluvenbe; a zene csupán háttérrel ad a kézzel készített evőeszközök csörgéséhez és a kitűnő borral megtöltött, elegáns poharak csilingeléséhez. Látszólag semmi sem igényel erőfeszítést, de az egész olajozott gépezetként működik. Theo mindig is úgy gondolt a Kluven éttermére, hogy olyan, mint a Titanic felső fedélzete. Társasági hölgyek siklanak ide-oda gyöngyökkel kivarrt estélyi ruháikban, a háttérben halkán játszik egy vonósnégyes, mialatt Theo hátravonulva kormányozza a hajót, odalent a gépház pedig megbízhatóan pumpálja a gőzt. És ez a hajó csakugyan elsüllyeszthetetlen. Esténként tízszer is meg tudnák tölteni ezt az éttermet, és még mindig a Balti-tengerig nyúlna a várakozók sora.

Theo odasétált a helyiség közepén álló hosszú, rusztikus asztalhoz, és egy centivel arrébb húzott egy kézműves sárgaréz desszertvillát. A precizitás roppant fontos, különösen ma este, a szezon utolsó vacsoráján. Semmi nem sikerülhet félre, és nem is fog.

Azt leszámítva, amikor a ritkaságszámba menő augusztusi hóhullám idején csaknem katasztrófát okozott a fagyasztókamra tönkremenetele, zökkenőmentes szezont tudhatnak maguk mögött. A nyár során csupán egy konyhai alkalmazott lépett ki: Karl, a kukta, és ő is csak azért, mert sikerült állást kapnia segédszakácsként a hazájában, Németországban. Egy Josh nevű lelkes fiatalembert vettek fel helyette, akiben megvolt a kellő engedelmesség és rajongás

ahhoz, hogy Viggo konyhájában dolgozzon. Theo úgy vélte, ez azzal lehet egyenértékű, amikor egy festőnövendék azon kapja magát, hogy Picasso ecsetjeit tisztogatja.

– Nem, nem, nem – dünnyögte, és behajolt a középre helyezett asztaldíszhez. Helyi lucfenyőből és vadon termő bogyókból szakértő módon elkészített kompozíció volt, ez alól talán csak a tetejéből gyíknyelvekként kilógó ezüstös nyírfakéregcsíkok képeztek kivételt. Ez a részlet azóta bosszantotta Theót, hogy Mrs. Svenson a helyére tette a virágdíszet. Ezeket az asszony természetesen maga készítette el, ő kutatta fel a leveleket a közeli erdőben, és az esetek többségében kitűnő munkát végzett, de a fakérget Theo túl soknak ítélte.

– Tökéletesíted a remekművet? – szólalt meg egy hang a háta mögött.

Theo összerezzent, ahogy felismerte Anna Svenson hangját, és jóformán elugrott a virágdíszről.

Anna gyönyörű nő volt, szép, szőke haja a válláig ért, s olyan egyenesen és fejedelmien tartotta magát, akár egy táncosnő. A bőre annyira sápadtan fehérlett, hogy Theo szerint időnként egy kísértetre emlékeztetett.

– Csak azt néztem meg, hogyan mutatna, ha...

Elhallgatott, mert Anna odalépett, és kivette a hosszú kéregdarabot a kezéből.

– Igen, lehet, hogy igazad van. Enélkül talán tényleg jobban mutat – jelentette ki, és hátralépett, hogy az asztalt egészében szemügyre vegye. Rámosolygott Theóra, akinek minden porcikáját elárasztotta a megkönnyebbülés.

- Majd emlékeztess, hogy mutassam meg neked a cserépedényeket, amelyeket a következő szezonra gondoltam - folytatta a feldíszített asztalt csodálva az asszony. - Ismerek egy keramikust Uppsalában, aki felajánlotta, hogy készít egy étkészletet az igényeink szerint a Kluvennek. Szenzációsak a nő munkái.

Theo hallgatott, tudatára ébredve, hogy adódott egy pillanatnyi lehetőség.

- Gondolkodtál már a többi fejlesztési ötleten is, amikről beszélgettünk?

Theo már hosszú ideje úgy érezte, hogy a Kluvennek ideje volna szintet lépnie. Az étterem és a csúcskategóriájú faházak rendben voltak, Theo azonban tudta, hogy többet kell nyújtaniuk. Kutyaszános szafarikat, lazac- és pisztránghorgászatot és esetleg egy üvegkupolás jégkunyhót, ahonnan az északi fényt lehet megcsodálni. Semmi giccses nem szerepel köztük, minden fenntartható, és ami döntő fontosságú: munkalehetőséget biztosít a helyi embereknek. Theo már néhány héttel korábban felvázolta a bővítésre vonatkozó terveit Annának, aki lelkesen reagált, de választ még azóta sem kapott.

- Martin elvben egyetért vele - felelte Anna, majd bánatosan elmosolyodott. - De Viggót még alighanem győzködni kell. Tudod, milyen: szerinte a konyha a Kluven egyetlen fontos része.

Szerinte ő maga a Kluven egyetlen fontos része, gondolta Theo, de befogta a száját: az üdülőövezetben a vezetők között kényes hatalmi játszmák zajlottak, és ő senkinek sem óhajtott a tyúkszemére lépni. Őt csak az érdekelte, hogy valósuljon meg a nagyszabású terve.

- Rábeszéljük majd, ne aggódj - ígérte Anna valamivel magabiztosabban. - Viggónál az a lényeg, hogy az ember a megfelelő húrokat pengesse. Kizárólag a vendégek számát illetően lesz majd hajthatatlan. Ahhoz mindig ragaszkodott, hogy a létszám nem nőhet túl nagyra.

Túl nagyra. Theo kis híján hangosan felnevetett. Nincs a világon még egy első osztályú étterem, amely tizenkettőben maximálja a vacsoravendégei számát, mivel az ilyen kevés teríték egyáltalán nem gazdaságos. A személyzet és a vendégek négy az egyhez aránya mellett a Kluven haszonkulcsa alacsony, és még karcsúbbá válna, ha megvalósítanák a Theo által javasolt fejlesztéseket.

- Nos, ha már szóba kerültek a létszámok, beszélnünk kell a személyzetről - közölte Theo.

Anna felvonta a szemöldökét.

- Miért? Van valami probléma?

- A hosszú munkaidő nagyon megerőltető, különösen a konyhai csapat számára. Egyiküknek sincs soha rendes szünete.

Szükségtelen volt megemlítenie, hogy ez a legmagasabb szintig is kihat.

- Szerinted hány főre volna még szükségünk?

Theo vett egy mély lélegzetet.

- Lehetőség szerint kétszer ennyire. Ha végre tudjuk hajtani a fejlesztéseket, amelyekről beszéltünk.

- Kétszer ennyire? - ismételte meg Anna némileg meglepve. - Nos, akkor szükségünk lesz több személyzeti szállásra.

Theo legszívesebben megölelte volna: az asszony legalább komolyan veszi a dolgot.

- Mit szólnál a tó nyugati oldalán lévő szénapajtához? - vetette fel Theo.

- Az is egy lehetőség - felelte Anna elgondolkodva. - De nem esik kicsit messze a Kunyhótól? Veszélyes lehet oda éjszaka hazajutni.

Theo számított erre az ellenvetésre.

- Már van ott egy ösvény, ami a csónakházhoz visz. Azt kiszélesíthetjük, mielőtt elolvad a hó.

Anna helyeslően rámosolygott.

- Tudhattam volna, hogy te mindenre gondolsz.

Theo csak legyintett a dicséretre, de Anna finoman megérintette a karját.

- Nem, Theo, komolyan gondolom. Nem is tudom, mihez kezdenénk nélküled.

A férfi elpirulva nyitotta szóra a száját, Anna azonban már továbblépett.

- Nem felejtetted el, ugye, hogy a barátaink, Kenneth és Serena itt vacsoráznak ma? - kérdezte a válla fölött visszapillantva. - Viseld gondjukat! - tette hozzá mosolyogva.

Theo nem tudta biztosan, miért volt olyan ideges, miközben visszatért az irodájába. A dolgok jól alakulnak, Martin és Anna fontolóra veszik a terveit, és a vasárnap szabadnap, egy lélegzetvételnyi szünet, mielőtt megnyitják a foglalásokat a következő szezonra. A technikusok megnyugtatták, hogy a szerver bírni fogja, de évről évre mind többen akarnak eljönni a Kluvenbe, és a helyek limitált száma csak még exkluzívabbá és még nehezebben elérhetővé teszi. Talán ez az oka? A druk?

Vagy talán a készülő vihar. Az időjárás nem sok jót ígért. Hétfő óta nem esett a hó, de a jelek szerint éjszakára kiadós havazás várható. Hála istennek az összes vendég megérkezett, bár ahogy most elnézi, a holnapi elmenetelük lehet, hogy problémákba fog ütközni.

Ahogy Theo kattintott a számítógépén, hogy felhozza az időjárás-jelentést, pillantása ráesett az íróasztalán álló, bekeretezett fényképre: őt ábrázolja fiatalabb, talán a kamaszkorból épp kikerült férfiként, és mellette ott áll az édesapja, aki egyik kezét büszkén egyetlen fia vállán tartja. Theo nagyon szerette ezt a képet, meg is nézte mindennap. Gelt Mikaelsson a Kluvenhez legközelebb eső kisváros, Skellstad orvosa volt, és teljes mértékben a szolgálat elkötelezettje.

- Ne feledd el, miért tesszük ezt - szokta mondogatni. A közösségnek, kiváltképp, ha annyira elszigetelt és törékeny, mint Skellstad, össze kell tartania, különben a tagjai együtt pusztulnak el.
- Egymásért tesszük.

Ez nemes cél volt, és az édesapja egy évvel ezelőtt bekövetkezett halála óta Theót is minden egyes nappal egyre erősebben hajtotta. Annak idején az édesapja rossz egészségi állapota miatt tért vissza Észak-Svédországba, de most már kezdte megérteni, hogy egy még fontosabb misszió miatt van itt. A Kluven fejlődése létfontosságúnak bizonyult a vidéki Svédország ezen része számára. Nemcsak azért, mert munkát és jövedelmet biztosított a helyi beszállítóknak és kisebb vállalkozásoknak, hanem mert Skellstad fiataljai már évtizedek óta Stockholm vagy Oslo felé vették az irányt, és nem tértek vissza ide. A Kluven híressé tette a világnak ezt a tájékát.

Annak is volt oka maradni, aki nem a birtokon dolgozott. Ismét van mire büszkének lenni itt, van valami, amivel generációk óta először dicsekedni lehet. Ezért létfontosságú, hogy a lehető leghamarabb növekedjenek és bővüljenek.

Theo letette a fényképet, amikor meghallotta a háta mögül a magas sarkú csizma kopogását a fapadlón. Meg sem kellett fordulnia, így is tudta, hogy a felesége, Kat jött be az irodába.

– Miről beszélgettél Annával?

A kérdés vádként hangzott a szájából, és csípőre tett keze csak fokozta a hatást. A felesége rémes hangulatban volt, mióta ő megvétózta az ötletét, hogy utazzanak el két hétre Antiguára, miután befejeződik a szezon. Ez egyszerűen lehetetlen – a faházakat fel kell frissíteni, és a termálfürdő medencéjében ki kell cserélni a bélelőfóliát. A személyzet többi tagja számára rendben van a szabadság, de valakinek vállalnia kell itt a felelősséget. És Theo nélkül az egész szétzilálódna.

– A bővítési ötleteimről beszélgettünk Annával – válaszolta Theo továbbra is az asztala felé fordulva. – Annának tetszenek. A kutyaszános felfedezőutak kimondottan alkalmasak arra, hogy velük kezdjünk februárban, amikor újra kinyitunk.

– Viggóval beszélt már valaki? – tudakolta Kat. A hangjából kicsendülő fanyarság arra készítette Theót, hogy hátraforduljon.

– Anna meg fogja pendíteni neki, igen.

Kat fújt egyet.

– Sok sikert hozzá!

Csend telepedett rájuk.

– És te merre jártál? – kérdezte Theo.

- Körbevezettem egy vendéget. Alex Fordot. Rákerestem a Google-on. Kiderült, hogy a londoni *Chronicle* főszerkesztő-helyettese – ez az az újság, amelyik néhány hónappal ezelőtt interjút készített Viggóval.

Theo emlékezett rá. Az interjú általában véve dicsérő hangvételű volt, és egy szép keretes cikkben bemutatták a Kluven termálrészlegét is. Alex Ford nyilvánvalóan olyan kapcsolat, amelyet érdemes ápolni – ez Kat egyik erőssége.

- Milyen a fickó?

Kat fintorgott.

- Azért nyaggatott, hogy ültessem Justin Blake mellé.

Egy idegesítő alak. A vezetőségnek rendszeresen kezelnie kell a fajtáját. Sok híres ember látogatott el ide az évek során, és gyakran meglepődtek, amikor azt tapasztalták, hogy a Kluven közös asztalának a szabályai mindenkire vonatkoznak, még rájuk is. A kikényszerített együttlét gyakorta az egyenlőség érzetét keltette. Ez azzal járt, hogy egy tehetős peckhami vízvezeték-szerelő simán egy tévés személyiség mellé kerülhetett, és az embereket néha lenyűgözik a sztárok – autogramot vagy szelfizést várnak tőlük. Még rosszabb, amikor hivatásos hálózatépítők akadnak köztük. Előző évben egy népszerű színész kiviharzott a fésűkagylós fogás alatt, miután egy filmproducer azzal szekírozta, hogy vállaljon szerepet az új filmjében.

- Majd kezelem a helyzetet, ne aggódj – jelentette ki Kat. Theo megvonta a vállát: ebben biztos volt. A munkája elvégzése volt az egyik dolog, ahol megbízhatott benne. Kat az ablakhoz sétált, és karját összefonva felnézett az égre.

- Apropos, szerdán elmegyek Stockholmba.

Theo a homlokát ráncolta.

- Stockholmba? Minek?

- Karácsonyi bevásárlásra. Barátokkal találkozni, egy kis környezetváltozásért. Miért ne?

- Megkérdezhettél volna.

Kat megfordult, és haragosan meredt rá.

- Most már az engedélyedet is kell kérnem?

- Nem úgy értettem. Elmehettem volna veled.

Az asszony a fejét rázta.

- Úgysem tudnál eljönni, nem igaz? Három beszállítóval van megbeszélése.

Theót nem lepte meg, hogy tudja. Kat mindenki naptárához hozzáfért; vendégkapcsolati vezetőként gyakran előfordult, hogy gyorsan kellett kapcsolatba lépnie velük. De Theo gyanította, hogy ráadásul így akarja az orra alá dörgölni, ő maga mennyire elfoglalt – és hogy Theo mennyire elhanyagolja.

- Nézd, tudom, hogy csalódott vagy Antigua miatt, de Freddie barátom most kezdett a Sugar Beachben. Biztos tud intézni nekünk kedvezményes árat. Majd elmegyünk jövőre.

Kat szája megrándult.

- Hát persze – felelte. – Idén a személyzet faházai jelentik az akadályt, jövőre sarkvidéki szafariparkká alakítod át a Kluvenbirtokot. Mindig akad kifogás.

Theo nem hibáztatta azért, hogy frusztrált. Igaz, hogy ő egész évben be van fogva, de ez az ára annak, ha valaki elkötelezett a munkája iránt. Amikor megismerkedtek, Theo a Shelby

igazgatóhelyettese volt Londonban, Kat pedig a Foyer étteremben felügyelte a délutáni teázásokat. Amikor Theo először vetette fel a Kluvenbe költözés ötletét, Kat teljes mellszélességgel mellette volt. Azt mondta, friss házasokként tökéletes kalandnak tűnik. Kat előzőleg még sosem járt Skandináviában, és különben is, számára a Kluven szakmai előrelépést jelentett. Csakhogy a hideg és a sötét svéd telek mindenkit megviselnek, különösen olyasvalakit, aki nincs hozzászokva. Theo odament hozzá, és végigsimított a karján.

- Ugyan már, Kat, mind a ketten kimerültünk kicsit.

- Ez több annál, Theo - kezdte Kat a válaszát, de nyomban elhallgatott, amikor kopogtak az iroda ajtaján, és Martin Svenson lépett be, a nyomában Viggóval. Mind a ketten? Theo nem emlékezett, hogy ebben a szezonban egyszer is ugyanabban a helyiségben látta volna Martint és Viggót, de végképp nem itt, az irodájában.

- Minden rendben?

Martin az ajkát biggyesztve pillantott Viggóra. A séf szemlátomást mogorva volt, és feszengett.

- Van egy hírünk - közölte Martin.

- Rossz hír? - kérdezte Kat. Ő mindig gyakorlatiasan és ösztönös megérzéssel állt a dolgokhoz, és láthatóan most is helyesnek bizonyult a gyanúja, mivel Martin bólintott.

- Nektek kettőtöknek akartam először elmondani, aztán össze kell hívnunk a személyzetet - egy, nos, meglehetősen elszomorító bejelentést kell tennünk.

Theo összeszoruló gyomorral nézett egyik férfiről a másikra.

- Viggo elhagy bennünket - közölte Martin kertelés nélkül.

- Elhagyod a Kluvent? - fordult Theo Viggóhoz. - Hová mész?

Viggo megvonta a vállát. Hatalmas termetéhez képest ez jelentéktelen, homályos mozdulat volt. Viggo Widlundon minden életnagyságúnál nagyobb volt; a finomság nem illett hozzá.

- Nagyszerű dolgokat csináltunk itt, ti meg én - felelte Viggo. Martinra nézett, Theo azonban észrevette, hogy a tekintete Katre röppen. - De én művész vagyok, és egy művésznek ki kell bontakoztatnia a művészetét.

Theo úgy érezte, mintha jókora súly nehezedne a mellkasára. Ez csak egy rossz álom lehet, amelyből mindjárt felébred. Viggo *elme*gy?

- Akkor Petra feljebb lép a ranglétrán? - tudakolta Kat. A hangja hűvösen, gyakorlatiasan csengett - ez is egyik képessége volt.

Theo látta, hogy Viggo szeme összeszűkül.

- Nem. A holnapi nappal a Kluven bezár - közölte Martin. - A mai lesz az utolsó vacsora.

Theo képtelen volt elhinni, mit hall. Persze állandóan bezárnak éttermek. Rossz a vezetés, pénzforgalmi gondjaik akadtak, viták támadtak a tulajdonos és a főszakács között. De nem a Kluvenben. A Kluven a világ egyik legkitűnőbb, legnépszerűbb étterme.

- De hát miért? - kérdezte Theo, neheztelve magára, amiért ilyen nyafogós a hangja. - Amikor a foglalások hétfőn megnyílnak, és égni fognak a vonalak. A Kluven a legfelkapottabb hely az éttermi bizniszben.

- Nekem sosem volt az a célom, hogy örökké ezt csináljam - válaszolta Viggo, mintha egy gyereknek magyarázna valami egyszerű dolgot. - Persze a Kluven különleges volt, de most már

tovább kell lépnem, új kihívásokat kell keresnem. Ideje, hogy más csatákat kutassak fel, hogy más vidékeken találjak inspirációra.

Theo érezte, hogy egyre nő benne a harag. Viggo egy nagyképű idióta; mindig is az volt. Theo még nem találkozott olyan menő séffel, akinek ne lett volna hatalmas egója, de Viggo mindegyiken túltesz. Kényszerítette magát, hogy gondolkodjon.

- Viggo, itt még mindig nagyon sok a tennivaló - próbált a konyhafőnök hiúságára hatni. - Hogyan utasíthatod vissza azt a sok embert, akik még sosem kóstolták a kreációidat?

- Hozzám hasonlóan nekik is ki kell próbálniuk valami újat.

Theónak most már forrt a vére. Hogy meri Viggo azt mondani neki, hogy ideje valami újat kipróbálni? Még alig kezdett bele abba, amit el akart érni a Kluvenben. Nem állhatnak meg most.

- De mi lesz a személyzettel? Mit lesz azzal a sok beszállítóval a helyi falvakban?

- A dolgok fejlődnek - vetette oda Viggo lezseren. - A dolgok elpusztulnak. Így működik a világ. Ez a *természet*.

Theo keze ökölbe szorult, és érezte, hogy az arcát előnti a forróság; ez bizonyára meglátszott, mert Martin közük lépett.

- Mennünk kell, hogy közöljük a személyzet többi tagjával is - mondta gyorsan. - Kat, össze tudnád gyűjteni a pincéreket? Hozz be mindenkit a konyhába, hogy megtehessük a bejelentést. Mihamarabb túl kell esnünk rajta, és amennyire tudjuk, meg kell nyugtatnunk őket.

- Mit csináljunk a vendégekkel? - kérdezte Kat.

- Nekik nem mondunk semmit - jelentette ki Martin határozott hangon. - Ma este semmiképpen. Előbb beszélnem kell a PR-

ügynökséggel, és ki kell dolgoznunk egy stratégiát, hogy mi legyen a nagyközönségnek szóló közleményben.

Ezzel legalább Theo is egyetértett. Minél kevesebben tudnak róla, annál jobb, ő pedig nyer némi időt, bár annak csak Isten a tudója, hogy mit tehet.

Martin és Viggo kivonultak, a nyomukban Kattel, magára hagyva a még mindig álló Theót.

A Titanic, gondolta keserűen. Viggo a jéghegy. Önző, arrogáns, és el van telve azzal a torz meggyőződéssel, hogy az egész univerzum ökörlötte forog. Ezért nem állhatta Theo soha Viggót, a hamisított viking harcost. Még hogy viking! Kis híján hangosan felnevetett a gondolatra. Az igazi törzsfőnökök gondoskodnak a népükről; nem hagyják őket cserben.

Nos, ő nem fogja ezt tenni. Ránézett az íróasztalán álló fényképre. Nem fogja hagyni, hogy ez bekövetkezzen. Nem teheti.

Ötödik fejezet

Petra abban a pillanatban tudta, hogy valami baj van, amikor Martin Svenson besétált a konyhába. A Kluven tulajdonosa még *soha* nem tette be a lábát ide, mialatt az ételeket készítették. És amikor dacos és önelégült ábrázattal Viggo is beballagott mögötte, a lány tudta, hogy a világa most készül darabokra törni. És így is történt.

A Kluven bezár. Viggo elmegy, valamiféle felfedezőútra, ha hihetnek a „művész voltáról” és a „személyes fejlődéséről” szóló, nevetséges papolásának, vagy mi is volt az, amit összehordott. *Rizsa, szintizta rizsa*, gondolta, és a döbbenete lassan dühbe fordult át, amikor Martin és Viggo elhagyta a konyhát.

Az csak tovább rontott az egészen, hogy még ma reggel Viggóval hosszasan beszélgettek, recepteket vitattak meg a következő szezonra, témákról és ízekről társalogtak. Ami, a bejelentést tekintetbe véve, azt jelenti, hogy Viggo egyenesen az arcába hazudott.

Petra lepillantott a vágódeszkára és a kezében tartott hagymára, de nem tudta biztosan, mikor került oda. Zsibbadt volt, robotpilóta-üzemmódban működött, mert többé semmi nem nyert értelmet.

Felvette a kését, letette, majd újra felvette. Az volt a benyomása, mintha érezné a fejében a fogaskerekeket, de képtelen volna elérni, hogy összekapcsolódjanak.

Társak Viggóval, az ég szerelmére. Petra Summers és Viggo Widlund: a Kluven alkotócsapata. Ez most olyan volt, mintha egy komikuspáros egyik tagja úgy közölné a világgal a visszavonulását,

hogy előzetesen nem beszéli meg a partnerével. Attól az első naptól fogva, amikor a férfi bemasírozott a híres provence-i La Ferme Mougins konyhájába, ahol Petra kezdő szakácsként dolgozott, rokonszenvet érzett iránta. De amikor még ugyanazon a héten a házban, ahol lakott, megürült egy műteremlakás, és Viggo odaköltözött, Petra őszintén úgy érezte, hogy a sors hozta őket össze.

Amikor nem dolgoztak, a házuk előtt őgyelegtek, pastis-t^[2] ittak, cigarettáztak, és a munkáról beszélgettek. Jóllehet Viggo akkoriban még csak beugró szakács volt, aki csupán néhány fokkal állt magasabban egy mosogatónál a merev konyhai hierarchiában, Petra tudta, hogy van benne valami különleges. A hatalmas termetű és mindenkinél kétszer hangosabb férfi jóképű volt, karizmatikus, és teljes mértékben meg volt győződve önnön veleszületett nagyságáról, és olyan tervekről suttozott, amelyek forradalmasítják majd a konyhaművészet világát. Örültség volt, bombasztikus és lehetetlen, de hát a fiatalok ilyenek, nem igaz?

És együtt tettek meg minden lépést az úton. Mint kollégák, lakótársak, cinkostársak. Lelki társak.

Petra szorosan behunyta a szemét, majd kinyitotta. Aztán a két keze mozgásba lendült. Felaprította a hagymát egyik oldalról, majd a másiktól, egyforma kockákat hozott létre, amelyek majd megfonnyadnak a serpenyőben. Vett egy újabb hagymát, aztán még egyet, a penge és az ujjak sebesen és precízen mozogtak. Szeletel, szeletel, szeletel, szenvtelenül és egyenletesen. Kívülről Petra teljesen úgy nézett ki, mint aki ura a helyzetnek. Belül azonban

sikoltozott. Gondolatban Viggót szeletelte és aprította egyre kisebb darabkákra. Mert Viggo elárulta. *Már megint.*

Újra meg újra és újra.

Nem ennek kellene az örület definíciójának lennie? Hogy valaki újra meg újra ugyanazt csinálja, és minden egyes alkalommal más kimenetelre számít? Hányszor bízott meg Viggóban, és hányszor dőfte hátba a férfi?

Hadd soroljam el.^[3]

Összerázkódott, és beletelt egy másodpercbe, mire eljutott a tudatáig, hogy a fájdalmat egy elvágott ujj okozta.

- A francba! - mérgelődött, miközben rászorított egy kéztörölőt, hogy elállítsa a vérzést. - Hülye!

- Séf?

Petra felnézett, és Josh, a kukta sápadt arcát pillantotta meg.

- Kér egy ragtapaszt? - nyújtott oda egyet a fiú.

- Köszönöm - felelte Petra kissé zavarba jöve. Neki a tévedhetetlen szakértőnek kellene lennie.

- Én mindig ezt csinálom - folytatta Josh fakó hangon. Petra ránézett; Josh ugyanolyan csüggedtnak tűnt, amilyennek ő is érezte magát. Mint ahogy a konyhában a többiek is, de Josh különösen feldúlt benyomást keltett. Még csak néhány hónapja dolgozott velük, de szorgalmas és fegyelmezett maximalista volt - és bálványozta Viggót. Petrát Josh kezdettől fogva kicsit saját magára emlékeztette. Már egészen kicsi korában szerette, ha a ceruzák egy bizonyos módon vannak kihegyezve, és tökéletesen kellett sorakozniuk az íróasztalán. Aggódo édesanyja elvitte orvoshoz, aki fojtott hangon kényszerbetegségről beszélgetett vele, és gyógyszeres

kezelést javasolt. Petra azonban ellenszegült. Miért ne maradhatnának így a dolgok? Miért ne lehetnének úgy, ahogyan ő akarja?

Bólintott Joshnak, majd átment a mosogatóhoz, a csap alá tartotta az ujját, és nézte, hogyan kavarg a vér a rozsdamentes acélon, énjének egy részét ellenállhatatlan erőként húzva le a sötétbe. Belekapaszkodott a mosogató szélébe, és a seb okozta éles fájdalomra koncentrálna küzdött a feltörni akaró zokogás ellen.

– Szia.

Petra megfordult, és látta, hogy Stuart, a hússéf áll mögötte. A pirospozsgás arcú, mackó külsejű, skót Stuart a konyha hússzakértője volt, aki művészien kezelte a kést, és megvolt benne az a ritka, veleszületett képesség, hogy pontosan tudta, mikor sült át tökéletesen a hús. Petrához hasonlóan Stuart is a kezdetektől fogva a Kluvenben dolgozott, az ő ajánlására hívták el egy belsőségekből készült fogásairól híres edinburghi étteremből. Sok minden mentek keresztül együtt, így nem volt meglepő, amikor Stuart kitárta a karját, és magához ölelte Petrát. A lány belekapaszkodott, és arcát erősen a férfi fehér szakácsruhája vállához szorította.

– Te tudtál erről? – mormolta Stuart telt skót baritonján.

Petra érezte, hogy zavarában elvörösödik.

– Fogalmam sem volt róla – felelte őszintén. – Még mindig abban reménykedem, hogy felébresztesz, és közlöd velem, hogy csak egy rossz álom.

– El sem tudom hinni, hogy ezt teszik velünk – mondta Stuart, elengedve a lányt. – Szerinted kinek a döntése volt? Viggóé? Martiné? Vagy kettőjüké együtt?

Petra a fejét csóválta, s hirtelen rátört a kimerültség.

- Végül is nem számít. Így is, úgy is bekövetkezik.

- És nekünk egy kurva szavunk sem lehet ehhez? - zúgolódott Stuart. - Viggo istent játszik, és közben szarik ránk. Sarkvidéki körülmények között gályázunk heti hat napot, és miért? Egyhavi végkielégítésért?

Stuart szabad folyást engedett a dühének, de az igazsághoz tartozott, hogy ő ugyanolyan közel állt Viggóhoz, mint Petra: együtt jártak vadászni, és Viggo faházában éjszakába nyúló vodkázgatás közben megváltották a világot.

- Stu, a jó szakácsok mindig kapósak. Majd találunk valami mást - biztatta Petra, igyekezve bátornak mutatkozni a barátja kedvéért.

- De... - csóválta a fejét a férfi, jól látható fájdalommal a szemében. - Én szeretek itt lenni.

Petra bólintott, és az ő szíve is összeszorult. A Kluvenben végzett munkának kétségkívül megvoltak az árnyoldalai, mint például a zord körülmények - a kíméletlenül hosszú munkaidő és a kíméletlen időjárás -, de semmi nem volt ahhoz fogható, amikor jól mentek a dolgok - amikor egy hosszú műszak végeztével kiültek az egykori istálló elé, meleg bort iszogattak az éjféli nap fényében és sebes pizstrángokat fogtak a tiszta vizű patakokban, vagy úszkáltak a tóban. És akkor ott voltak még az ételek is, és az a megingathatatlan tudat, hogy valami különlegessel foglalkoztak, valami rendkívülit hoztak létre. Együtt.

- Hová tűnt? - zavarta meg Stuart a gondolatait. - Hol van Viggo, amikor szükségünk volna rá? Sehol - már megint.

Ez bizony igaz volt. Viggo az utóbbi időben egyre kevesebb időt töltött a konyhában, és mindig akadt rá mentsége: telefonos interjút ad egy Los Angeles-i újságírónak, vagy megbeszélésekre vonult el Martinnal. Egyes estéken csak pár pillanatra jelent meg a Konyhóban. Petrát ellentmondásos érzésekkel töltötték el az eltűnédezései. Persze mindig magasabb volt az energiaszint, amikor Viggo a posztján állt – olyankor mindig mintha magasabban lett volna a tét –, a távollétében viszont második embereként Petra került az irányító szerepébe. Imádta azokat az estéket: az ő módszere, ahogy nyugodt hatékonysággal igazgatta a konyhát, szöges ellentétben állt Viggo heves és tajtékzó stílusától.

– Mondanod kell nekik valamit – noszogatta Stuart. – Szedd össze magad; számítanak rád.

Petra hátrasandított a konyhára. A személyzet tagjai még mindig egy kupacban álltak, és halkán pusmogtak. Dühösnek, mogorvának tűntek. Bizony egyikük sem vágott olyan arcot, mintha minden jót kívánna Viggónak az új, poétikus utazásához. A teljes személyzet lázadó benyomást keltett, mintha legszívesebben felszívódtak volna az éjszakában. Petra Stuartra pillantott, és aprót bólintott. Tartozott ezzel a kollégáinak és a vendégeknek. És önmagának is.

– Na jó – kezdte emelt hangon, és odament hozzájuk. – Búgassuk be ezt a dolgot, oké? Mr. Svenson azt mondta, ez az utolsó vacsora – de ezt már amúgy is tudtuk. Itt a tél, és holnap valamennyien útnak indulunk Barbados felé, igaz?

Nevetés fodrozódott végig rajtuk, és Petra érezte, hogy kicsit enyhül a feszültség.

- De mielőtt irányt vennénk a tengerpartra, ma este még vannak vendégeink, akiknek főznünk kell. Lehet, hogy ez az utolsó vacsora, de mutassuk meg nekik, milyen jók tudunk lenni! Hozzuk ezt össze minden eddiginél jobban, rendben?

- Igen, séf! - kiáltották, és visszatértek a posztjaikra. Petra lassan kifújta a levegőt. Ha volt valami pozitívum ebben a zúrben, hát itt megmutatkozott: van egy konyha, amelyre büszke lehet, egy csapat, amelyet ő épített, ő képezett ki és ő nevelt. Szörnyű veszteség, ha vége, ugyanakkor azonban még mindig készek a munkára, még mindig hajlandóak végigcsinálni. Nézte őket, ahogy a feladataik fölé hajolnak: sütnek, hámoznak, blansíroznak, úgy valósítják meg a receptekben foglaltakat, mintha egy bonyolult műalkotást állítanának össze. Mint ahogy, vélte, azt is teszik.

Petra az órájára pillantott. Fél hét. Egész délután végezték az előkészületeket, de a konyha most kapcsol teljes sebességre.

- Anton, ne hagyd a babot túlpárolódni! - szólt oda. - Ne feledd, hogy a tálon még tovább főnek.

- Rendben, séf.

Petra nyugodt, határozott stílusban irányított, olyan volt, mint egy tó tükrén sikló hattyú. Viggo ordibált, káromkodott, csupa kénköves, lángoló düh volt, akár egy felhergelt ördög. *Az az ördög, amelyikkel lepaktáltál*, mondta egy hang a fejében. De most nem volt alkalmas az idő ezen rágódni.

- Tíz perc, mindenki! - kiáltotta. A kecses tojástartók fölé hajolt, és óvatosan szarvasgombás erőlevest kanalizott a vékony szeletekre vágott jávorantilop-gyomorra - ez lesz az első előétel, egy étvágygerjesztő, röpke ízelítő abból, ami következik.

– Petra – bökte meg Stuart a karját.

A lány felnézett.

– Visszajött.

És csakugyan: Viggo ott volt, teljes fehér séföltözékében, s fejét felszegve, olyan peckesen vonult be a konyhába, mintha mi sem történt volna. Egyenesen ahhoz a tálcához masírozott, amelyiken Petra dolgozott.

– Nem – mondta. – Nem, nem.

Csettintett, aztán az egyik oldalasztalhoz lépett, és elvett egy kis tálát. Óvatosan egyetlen felszeletelt metélőhagymát szórt az erőleves tetejére.

– Így már tökéletes.

Te szarházi, gondolta Petra, és hitetlenkedve nézett rá. Aláássa az ő hitelességét, bizonygatja a felsőbbrendűségét, csupa felszínes erőfitogtatás. Magának követeli az ő munkáját. Petra tényleg nem számított arra, hogy a bejelentés után Viggót a konyhában látja, de persze az olyan volna, mintha Elton John bejelentené a búcsúkoncertjét, és elmulasztaná, hogy kilépjen a rivaldafénybe. A mai az ő nagy estéje; a világ minden kincséért sem hagyná ki. Petra vett egy mély lélegzetet, odament hozzá, és megérintette makulátlanul tiszta kabátujját.

– Viggo, válthatnánk pár szót?

Tudnia kell, mi a helyzet.

– Mi az? – vetette oda Viggo bosszúsan, jóformán fel sem pillantva.

Mi az? Mégis mi a fenét gondol?

– Négyszemközt.

- Most nincs idő a fecsegésre, Petra - felelte Viggo elutasítóan. Odafordult Stuarthoz. - Ez a marhahús túlsült! Meg akarod mérgezni a vendégeimet?

Az ő vendégei, gondolta Petra a száját összeszorítva. Senki más nem számít, csak Viggo. Petra tágra nyílt szemmel bámulta.

- Csináld meg újra! - mondta Stuartnak vörösödő arccal. - Ez szar.

Stuart vetett egy pillantást Petrára, és elfordult. Együttérzés, beletörődés. Harag is - Viggo még az utolsó estéjén is pontokat gyűjt, még most is meg akar nyerni minden játszmát. *Igen? Nos, kettőn áll a vásár,* gondolta Petra.

Letette a kanalat a pultra, és végigosont a hátsó folyosón, el a hőségtől és a lármától. Lüktetett a feje, a keze ökölbe szorult, muszáj volt elszabadulnia onnan. Kinyitotta a konyha ajtaját, kísétált a hóba, és végigsietett a hústárolóhoz vezető ösvényen, észre sem véve az éles szelet, sem a szállingózó hópelyheket. A kamrában legalább hűvös lesz és csend; ott legalább egyedül lehet, mindenki más a konyhában maradt, és keményen dolgozik, hogy jó osztályzatot kapjon. Egy pillanatra belehasított a bűntudat. A konyha irányítása kényes dolog, olyan, mint amikor egy zsonglőr egyszerre tartja a levegőben az összes labdáját. Ha nincs ott, hogy mozgásban tartson mindent, lehetséges - sőt valószínű -, hogy az egész egykettőre széthullik. Nos, csinálja csak Viggo; legyen most az egyszer valóban ő a főnök. És ha minden késve és hidegen megy ki, vállalhatja érte ő a felelősséget. Most az egyszer Viggo az lehet, aminek tettetni szokta magát.

- Tapasztalja csak meg, milyen érzés!

Amikor Petra odaért a hústárolóhoz, ügyetlenkedett kicsit a kilinccsel, aztán kinyitotta az ajtót, és belépett az öreg épületbe. Megvárta, hogy becsukódjon az ajtó, és elzárja az időjárástól, a káosztól, a világtól.

Lássuk, hogy boldogul nélkülem, gondolta, aztán hátrahajtotta a fejét, és végre engedélyezte magának, hogy sikítson.

Hatodik fejezet

Lara kilépett a hálósobából, és pózba vágva magát megállt az ajtóban.

- Mi a véleményed? - kérdezte mosolyogva. - Így néz ki egy viking királynő?

Hosszú, fekete bársonyruhát viselt, a haját hanyagul feltornyozta, bár valójában húsz percet vett igénybe a művelet, és sűrű átkozódással járt.

- Ejha! - válaszolta Alex. - Jól... nézel ki.

- Jól? - kérdezett vissza Lara némiképp csalódottan. Az esetek többségében nem sokat törődött a kinézetével, de amikor végimentek a Heathrow-n, hirtelen ráeszmélt, hogy az a kombinépántos selyemruha, amelyet becsomagolt, talán túlságosan lenge egy Michelin-csillagos étteremhez az Északi-sarkon. Így aztán leparkolta Alexet egy kávézóban, majd végigvágatott különféle csúcskategóriás butikokon, és közben igyekezett nem ránézni az árcédulákra.

- Egy vagyonba került. Azért minimum egy „káprázatot” reméltem volna.

Ezt viccként mondta, de valójában próbálta lecsillapítani az idegeit. Nem csak a feszélyezett helyzetről volt szó, hogy egy faházban lakik Alexszel - ezt megelőzően nyaraláskor már számos alkalommal osztottak meg egy szobán, de akkoriban Alex még nem volt a főnöke. Valójában a gyötrő bűntudat tette feszültté, amelytől nem tudott teljesen megszabadulni.

Ennek Sandrine útjának kellett volna lennie. Sandrine bizonyára megrészegült volna a gondolattól, hogy megkóstolhatja a világ leginnovatívabb ételsorát. Sandrine, készen az élvezetre, kiöltözött volna. A barátnője azonban halott, ő viszont továbbra is él. Él, és Alex Forddal osztozik az élvezetekben, ami nincs rendjén.

- *Tényleg* káprázatos, Lar. Bámulatos vagy - vágta rá Alex. - Úgy festesz, mint egy... régi vágású hollywoodi szépség. Mint Carole Lombard - a klasszikus végzet asszonya.

Gyér volt a fény, de Lara biztosra vette, hogy a férfi elvörösödik.

- Igazán? Nos, Carole Lombard sosem viselt ilyen sarkú cipőt - felelte, azzal lehajolt, hogy befűzze a praktikus, de ormótlan bakancsot, amelyet a hótaposáshoz hozott magával. Volt egy aranyszínű balerinacipője a kis retiküljében, de még az sem volt igazán Sophia Loren-es.

- Szerintem sikert aratsz majd benne - mosolygott Alex, miközben belebújt a zakójába és a dzsekijébe. - Az mindig megy neked. Hozzátehetek még egy kiegészítőt?

Amikor Lara felnézett, Alex magára mutatott.

- Engem.

Lara hálásan elnevette magát. Ráfért egy kellemes este. Mostanában folyton úgy érezte, hogy iszapban gázol, és közben teljes súlyával ránehezedik az előző év minden terhe. A barátjára pillantva feltűnt neki, hogy Alex sem néz ki rosszul az acélszürke öltönyében és ropogós fehér ingében. Csupán egy pillanatra torpant meg, hogy eltűnődjön, vajon hogyan gyömöszölte be ezt az öltözetet a cseppnyi táskájába, de aztán hagyta, hogy a férfi kivezesse a faházukból, majd végig a főépülethez tartó rövid ösvényen. Komor

felhők gyülekeztek a fák koromsötétbe burkolózó lombkoronája fölött, de Lara még látta közöttük a fekete égboltot, amelyen olyan fényesen világítottak a csillagok, akár megannyi túhegynyi lyuk egy vetítővásznon.

- Szerinted mindenki a különféle kaviárfajtákról fog csevegni? - kérdezte Alex, ahogy közeledtek a Kunyhóhoz.

- Nem is biztos, hogy lesz kaviár. Az ismertető alapján mindent helyben szereznek be, és a legjobb kaviár a Kaszpi-tengerből származik.

- Hát akkor mit fogunk enni? - Alexen látszott, hogy őszintén aggódik.

- Nos - felelte Lara, elfojtva egy mosolyt -, úgy hallottam, hogy valamelyik héten Viggo bejött az étterembe, kettéfűrészelte egy döglött tehén lábszárát, kikanalazta belőle a csontvelőt, és kávéscsészékben szolgálta fel.

Ez nem volt teljesen igaz, de élvezte, milyen hatást gyakorolt Alexre.

- Jesszusom! Ez étterem, vagy egy interaktív horrorélmény?

Lara elnevette magát.

- Nos, ha szörnyű lesz - folytatta Alex halkabban -, betörök ebbe a vermelőpincébe, megfújok pár szem krumplit, és megsütjük őket a kandalló tűzrácsán.

- Micsoda nyárspolgár vagy, ha ételekről van szó! - mosolygott Lara, bár nem igazán gondolta komolyan. Igaz, hogy a baráti körükben Sandrine volt az ínycenc, de azért Alex sem volt kutyaütő ezen a téren. Lara visszagondolt arra az időre, amikor elment Hongkongba meglátogatni Alexet, akit hat hónapra áthelyeztek a

*South China Post*hoz. Nemet mondott Lara ajánlatára, hogy meghívja vacsorára a Peninsula étterembe, és elvitte helyette a Kaulung városrészbe az utcai gyorsételes bódék sorára, ahol kiválasztotta azt az árut, aki a legfantasztikusabb ráment^[4] készítette. Egy-két évvel később az a tészta gyorsbüfé volt az első az utcai árudák között, amely Michelin-csillagot nyert. Alexnek mindig is remek ízlése volt.

Befordultak egy sarkon, és ahogy kiértek a fák közül, felbukkant előttük a Kluven alacsony kunyhója, az ablakai úgy fénylettek, akár egy-egy hajólámpás.

- Elégé különleges, nem? - kérdezte Lara halkán.

- Az. Ha később elfelejteném mondani, igazán nagyon jó volt ma este.

Lara szeretettel rávigyorgott.

- A *Micsoda nő!*-ből idézgetsz itt nekem, Alex Ford?

- Ne legyél úgy meglepve! Szoros kapcsolatban állok a feminin oldallal.

Lara oldalba bökte.

- Te egy vén zugfirkász vagy, aki könyörtelenül végigdugta egész Londont.

- Azt hiszem, épp most kétszer is megsértettél egyetlen mondaton belül - válaszolta Alex műsértettséggel. - Nem is tudtam, hogy ilyen jól bánsz a szavakkal, Stone. Talán újságírónak kellene menned.

Alex kinyitotta az oldalajtót, és ahogy Lara belépett az épületbe, a meleg úgy burkolta be, akár egy ölelés. Odaadta a kabátját egy pincérnőnek, aki útba igazította őket a *vardagsrum*, vagyis a társalgó, az étteremmel szomszédos, otthonos helyiség felé. Egy pattogó tűzű

kandalló uralta az egyik oldalát, fölötte elszórtan az elmaradhatatlan jávorszarvasagancsokkal, és mindenütt kényelmesnek látszó, de elegáns kanapékkal. Az egész szobát fűszer- és vaníliaillat lengte be, és Lara beszélgetés halk mormolását hallotta: láthatóan a vendégek nagy része már itt volt, a helyiség túlsó végében lévő kis bárpult köré gyűltek.

Észrevette, hogy Alex óvatosan végigpásztázza az arcokat.

- Kit keresel? - kérdezte.

- Justint - felelte Alex szórakozottan.

- Milyen Justint?

- Justin Blake-et - mondta Alex halkán. - A Joystickból. A mai vendégek között van.

Lara kérdő tekintettel nézett rá.

- Mondd, hogy hallottál már a Joystickról - pillantott vissza rá Alex.

- Persze hogy hallottam a Joystickról. Justin Blake azzal a szupermodellel jár, igaz?

- Szóval mégiscsak olvasod a show-bizniszről szóló oldalt? - ugratta Alex.

- A vállalat részvénytulajdonosa vagyok. Minden oldalt elolvasok - szegte fel az állát Lara. - Honnan tudsz ilyen sokat a vendéglistáról?

- Megkérdeztem Katet, a vendégkapcsolati vezetőt. Udvariatlanság lett volna nem érdeklődni.

Kat, hát persze, gondolta Lara. A nagyon vonzó szókeség, aki a Klubenbe érkezésükkor üdvözölte őket. Nem lepte meg, hogy Alexnek máris sikerült bennfentes információt szereznie a

vendégekről – a hírek előtt jár, ahogy szokta –, de Lara kíváncsi lett volna, hogyan sikerült megejtenie ezt a beszélgetést Kattel. Nem vesztegette az időt.

Hirtelen másvalami ütött szöveget a fejébe.

– Várj – mondta. – Csak nem akarsz interjút készíteni Justin Blake-kel?

– Meglátom, nyitott-e rá.

– Alex, állítólag szabadságon vagyunk – közölte a nő figyelmeztető hangszínnel.

– De Justin Blake a szomszédos faházban lakik.

– Pontosan. És ő is szabadságon van. Úgyhogy feledkezzünk meg róla, és együnk valamit!

Ám Alex szemlátomást nem figyelt rá, hanem üdvözlésre emelte a kezét – vette észre Lara összeszoruló szívvel –, amikor Kat, a vendégkapcsolati vezető jelent meg, kezében egy tálcányi pohárával.

– Egy kis meadet^[5]? – kérdezte Kat. Mielőtt a szájához emelte volna, Lara már érezte az illatát. Méz és fűszerek, egy icipici gyógyszeres aroma. Felmelegítette, ahogy lecsúszott a torkán.

– Viggo maga főzi helyben, az egyik fészkerben – magyarázta Kat. – Elkülönítve kell tartania, mivel köztudottan robbanékony. – Lara nézte, miközben beszélt. Az információ úgy hangzott, mint egy afféle mindig kéznél lévő anekdota, melyeket az idegenvezetők szoktak bevetni, de közömbös, monoton hangon előadva. Furcsa.

– Biztonságos meginni? – évődött Alex.

– Hogy mi? Ó, persze – felelte Kat. Tekintete állandóan az ajtó felé rebtent, mintha várna valakire.

- Bemutassam önöket a vendégtársaiknak?

Azzal választ sem várva odavezette őket egy hatvanas éveikben járó párhoz. A meleg mosolyú, rövidre nyírt ősz hajú asszony flitteres felsőt, a férje pedig rikító zöld zakót és az arcához illő piros nyakkendőt viselt. Lara első látásra megkedvelte őket.

- Lara Stone, Alex Ford, hadd mutassam be önöket Connie és Graham Edwardsnak - mondta Kat gyorsan. - Connie és Graham az aranylakodalmukat ünneplik.

- Az arany nem az ötvenéves? Nyilván nem - morfondírozott Alex, miközben Kat már tovább is suhant. - Akkoriban még kisgyerekek lehettek.

Connie kötelességtudóan kacagott, a flitterei csillámlottak, ahogy mindentudó pillantást vetett Larára.

- Igazi sármőr ez a fiú, hát nem?

Graham oldalba bökte a feleségét, amikor Kat kiment további mézsörért.

- Úgy látszik, jobb kedvre derült.

- Ezt hogy érti? - tudakolta Alex.

- Connie az imént sírni látta.

- Sírt? - csodálkozott Lara.

- A folyosó végén, az irodák közelében. Igyekezett elrejteni, de határozottan zaklatott volt - mesélte az asszony huncutságtól csillogó szemmel. - Remélem, az ételünkkel minden rendben van.

Graham leplezetlen gyengédséggel nézett a feleségére.

- Connie figyelmét semmi sem kerüli el. Ismeri az embereket.

Lara bólintott: ebben nem kételkedett. Első pillantásra Connie hétköznapi háziasszonynak tűnt, aki jó ízléssel öltözik ki:

csilingeltek a karperecei, ahogy a karját mozgatta, hatalmas fülbevalót viselt, de a kulcsin alatt okosság és éles megfigyelőkészség bújt meg. Lara határozottan nem szeretett volna kártyázni Connie Edwardsszal.

- És mi a helyzet a többi vendéggel? - kérdezte. - Megismerkedtek már valamelyikükkel?

Connie az ablaknál álló pár felé intett a fejével.

- Az ott Miles, aki séf. Nem túl barátságos. A felesége nagyon csendes.

- És a többiek?

Lara egy világosszürke zakót viselő, magas, vékony férfi felé pillantott. Rendkívül intenzíven figyelt egy feltűnően jóképű fiatalabb férfit, szinte mintha tanulmányozná.

- Ők doktor Green és a partnere, Coulson. És feltétlenül *doktor* Green a megszólítása - hangsúlyozta ki Connie. - Szereti, ha tudják róla, hogy orvos.

- Plasztikai sebész, ami azt illeti - tette hozzá Graham.

- Coulson pszichoterapeuta vagy valami pszicho-akármi. Sosem vagyok tisztában a különbséggel.

Lara elfojtott egy mosolyt, és élvezettel hallgatta Edwardsék rövid összefoglalóját a Kluven vendégeiről. Az is tetszett neki, hogy nyilvánvalóan életük kiemelkedő eseményének tekintik, hogy itt lehetnek. Az újságírókat gyakran meghívják éttermekbe, galériákba és premierekre, és könnyű szem előtt téveszteni, hogy ez mekkora privilégium. Szemlátomást Alex is remekül érezte magát Edwardsékkal, éppen megosztotta velük bennfentes információját, miszerint egy rocksztár is van a körükben.

Ahogy Lara körülpillantott, elkapta annak a férfinak a tekintetét, akiről Connie azt mondta, hogy séf: Miles valami? Kimentette magát, és otthagya a Joystickról lelkesedő Alexet, átment a szoba túlsó felére.

A férfinak takarosán rövidre nyírt, fekete haja volt, és a poharat tartó kezén Lara nyomban észrevette a manikűrözött körmöket.

- Üdv, Lara vagyok - mondta. Épp nyújtotta volna a kezét, de a férfi csak kurtán biccentett.

- Miles Namato. Ő pedig a feleségem, Nami.

Nami gyönyörű volt piros selyemruhájában. Szégyenlősen köszönt, a szemét elrejtette hosszú, szögegyenes frufruja.

- Messziről érkeztek?

- Tokióból.

- Az jó messze van - mosolygott szélesen Lara. - De ha hinni lehet a Kluven kritikáinak, megéri.

- Majd meglátjuk - mondta Miles röpke mosoly kíséretében.

- Ha jól tudom, ön is séf.

- Az vagyok.

- Alig várom, hogy megtudjam, mit eszünk ma este. Nagyon tetszik az az ötlet, hogy itt valamennyi vacsora egyedi. Roppant eredeti.

Lara látta, hogy a férfi elegáns ujjai megfeszülnek a poháron.

- „Mitt Val” - mondta összeszorított ajakkal. - Widlund így nevezi ezt. Svédül van, azt jelenti, hogy „a séf döntése”, de ez *nem* új ötlet.

Véleménye nyomatékosítására a levegőbe lendült az ökle, mire a felesége tett egy lépést előre, mintha meg akarná akadályozni.

- A koncepciót a japán konyha rituáléjából, az *omakaséből* vették át, ami kölcsönös bizalmat jelent - magyarázta a férfi halkan. - A vendégek a séf kezére bízzák magukat, és elfogadnak egy olyan ételt, amelyik szezonális, elegáns, művészi, és az elérhető legfinomabb hozzávalókat használja fel.

Miles sötét szeme találkozott Lara tekintetével.

- Kevés formális vacsorázási élményt övez akkora tisztelet, mint az *omakasét* - folytatta. - Ez teljes mértékben a bizalomról szól. A séf megbízik a vendégben, hogy az tiszteletben tartja a döntéseit, a vendég pedig megbízik a séfben, hogy az alkot valami... meglepőt.

- És ön szerint a Kluvenben nem ez történik? - kérdezte Lara. De nem kapott választ; figyelemfelkeltésül valaki tapsolt néhányat. Egy hatvanas éveiben járó, magas férfi állt az ajtóban. Tökéletesen formázott frizurát és drága, lezser öltözetet viselt. Lara kiszúrta, hogy a zakóujja alól egy arany Rolex kandikál ki.

- Hölgyeim és uraim, Martin Svenson vagyok, ennek a birtoknak a tulajdonosa. Személyesen akartam szólni önökhöz, mert valami meglehetősen... szokatlan dolog merült fel - mondta. - Talán jobb lesz, ha átadom önöket Viggónak, hogy magyarázattal szolgáljon.

Csend telepedett a helyiségre, amikor előlépett a nagy ember, akár egy színpadon megjelenő bűvész. Lara távolról már látta a séfet, de most sokkal nagyobbnak, és kócos hajával meg őszbe vegyülő szakállával sokkal vadabbnak tűnt.

- Üdv, Viggo vagyok - szólalt meg mély, erős hangon. - Én leszek a házigazdájuk ezen a rendkívül különleges estén.

Lara megborzongott. Nehéz volt megállni, hogy ne ragadja magával a helyzet drámaisága. A vendégek összenéztek.

- Mindnyájan tudták, hogy ez lett volna a szezon utolsó vacsorája – folytatta Viggo. – Azt azonban egyikük sem tudta, hogy ez lesz a Kluven utolsó vacsorája... örökre.

A vendégek egy emberként kapkodtak levegő után. Viggo bólintott, jelezve, hogy nyugtázza a megdöbbenésüket.

- Így van, a mai estét követően itt hagyom séfként a Kluvent, tehát ez a vacsora lesz részemről a befejezés, és valami csodálatosat terveztem önöknek.

Lara oldalba bökte Alexet. Ez óriási hír volt. A férfi kurtán bólintott.

- De biztosak lehetnek benne, hogy a mai este a konyhaművészet csúcsa lesz – mondta tovább Viggo. – Olyan este, amelyről csak suttogva beszélnek majd. A mai este lesz a világnak adott legnagyobb ajándékom.

Lara figyelte, ahogy Martin Svenson vet Viggóra egy pillantást. Viggo megvonta a vállát, és ugyanolyan gyorsan távozott, ahogyan megjelent. Egy pillanatig csend ülte meg a helyiséget, amely aztán izgatott energiával elevenedett meg. Connie és Graham szemlátomást felvillanyozódtak: micsoda sztorival térhetnek haza Manchesterbe! Coulson és doktor Green láthatóan hasonlóképpen örvendeztek a drámának, és hangosan találgatták, mi történhet „a színpalak mögött”. Csupán Miles Namato arcán ült más kifejezés, mégpedig düh, amit Lara eléggé furcsának talált. Amikor beszélgettek, valamiféle neheztelést érzékelt benne Viggo iránt, amiért jogosulatlanul aratja le a babérokat, de ha Miles nem kedvelte Viggót, akkor most nem kellene inkább örülnie, amiért visszavonul?

Látta, hogy a felesége gyengéden megfogja Miles kezét, és a szemébe nézve megszorítja az ujjait. Meghitt pillanat, de vajon mit jelent?

- Mondtam én - hajolt oda Connie. - Nem csoda, hogy Kat korábban sírt. Nyilván előtte kapta a hírt.

Alex diszkréten megveregette Lara karját, és Martin Svenson felé biccentett, aki egy hatvanas éveiben járó tehetsős párral beszélgetett.

- Oda kellene mennünk - szorgalmazta.

- Alex, nem azért vagyunk itt, hogy dolgozzunk - sóhajtott fel Lara, tudva, hogy a barátja exkluzív riportot szimatol. De Lara sem tagadhatta, hogy az ő kíváncsisága is felébredt. A Kluven a világ egyik legkeresettebb étterme, akkor miért zár be ilyen hirtelen? És Connie-nak igaza volt, Kat *csakugyan* idegesnek és feldúltnak tűnt. Csak a sokk volt az oka, vagy valami más?

- Ugyan már, Lar, ez óriási! - mondta Alex, olvasva az arckifejezésében. Lara elnevette magát.

- Azért ez nem kifejezetten egy Watergate-ügy.

- Az éttermek világában igenis az.

Alex elindult Svenson és a beszélgetőpartnerei felé, és vonakodva bár, de Lara követte.

- Mr. Svenson, én Alex Ford vagyok - nyújtotta a kezét Alex. - Tudtuk, hogy a mai este különleges lesz, de sejtelmem sem volt arról, hogy ennyire drámai fordulatot vesz!

Svenson nem mosolygott.

- Nos, abban biztosak lehetnek, hogy ez még nem jelenti a Kluven történetének végét.

- Tehát pótolni szándékozik Viggót?

Martin feszült pillantást vetett a vele álldogálókra.

- A mai este a jelenlegi Kluven ünnepléséről szól, egyelőre még nem tesszük közzé a jövőre vonatkozó terveinket.

Alex Svenson társaságára pillantott.

- Önök is érintettek a Kluven ügyeiben?

- Elnézést, Kenneth Roscoe vagyok - nyújtotta a kezét a férfi, akinek minden pórusából magabiztosság áradt. - A feleségem, Serena.

Találomra a hatvanas évei elején járhatott, pocakos volt, és tetőtől talpig mindene a Savile Row-n készült. A felesége visszafogottabban öltözködött, de látszott, hogy Roscóék úsznak a pénzben.

- Együtt dolgozom Martinnal, de az étteremben nem vagyok érintett - folytatta Kenneth. - A megnyitás óta szerettünk volna eljönni ide. A véletlen úgy hozta, hogy az utolsó pillanatban sikerült becsúsznunk.

Lara elcsípte a bosszús pillantást Svenson arcán. Ezek szerint Martin Svenson sem tudott Viggo távozási szándékáról. Alexnek igaza van: határozottan zajlik itt valami a felszín alatt. Mielőtt bármi mást kérdezhetett volna, egy háromrészes öltönyt viselő, szőke férfi lépett oda hozzájuk. Fiatalabb, mint Svenson, keret nélküli szemüveg volt rajta, ami Larát valami oknál fogva mindig gyanakvóvá tette.

- Mr. Ford, Ms. Stone? - kérdezte, és gyengéden oldalra kormányozta őket. - Theo Mikaelsson vagyok, a Kluven igazgatója. Válthatnánk pár szót?

Lara látta, hogy Alex habozik. Már a horgára kerítette Svensont, és csak egyetlen percre lett volna szüksége ahhoz, hogy kihúzza a

kapást, és megtudja, mi a valódi sztori. De nem volt más választása – követte oldalra Theót.

– Ha jól tudom, önök a sajtó munkatársai – fogott Theo a mondandójához határozottan.

– Úgy van – felelték egyszerre.

– Nagy csodálója vagyok az önök újságjának – folytatta Theo –, de meg kell érteniük, hogy itt most kényes helyzetben vagyunk. Viggo távozását nagyon óvatosan kell kezelnünk, ezért szeretném mindkettőjüket megkérni, hogy egyelőre hallgassanak a hírről.

Alex és Lara összenéztek.

– Megértem az álláspontját, Mr. Mikaelsson – felelte Alex. – Csakhogy az imént Viggo maga tett nyilvánosan bejelentést.

– Helytelenül tette – közölte Theo érzelemmentesen. Remekül mutatta, hogy profi és diplomatikus, de Lara látta rajta, hogy bosszús.

– Kérem, értse meg, hogy itt emberek munkája forog kockán – magyarázta. – A kenyérkeresetük. A falu, Skellstad a Kluben-birtokra épít...

– Természetesen – szólt közbe Lara, és megszorította Alex ujjait. – Hallgatunk róla, ha ezt kívánja. Senki nem tudja meg tőlünk.

Megkönnyebbülés suhant át Theo arcán.

– Köszönöm. Nagyra értékeljük. Most már csak az van hátra, hogy készüljenek fel életük nagy estéjére. – Az ujjával csettintett egy pincérnőnek, aki adott nekik egy-egy pohár pezsgőt. Alex megvárta, amíg Theo elment, aztán odafordult Larához.

– Mit művelsz? – méltatlankodott. – Szeretnénk egy exkluzív tudósításra.

Lara elmosolyodott.

- A sztori nem minden - válaszolta. - Nem te mondtad ezt nekem?

Látva, hogy Alex ellenvetésre készül, a karjára tette a kezét, hogy lecsillapítsa.

- Szabadságon vagyunk, emlékszel? Hogy lazítsunk.

- Ezt értem, de...

- És ha megfigyelted, én csak annyit mondtam, hogy „Senki nem tudja meg tőlünk.” Most majd két tucat pincér, sofőrök és mosogatók lépnek fel a közösségi média oldalaira, és vadul posztolni kezdik az önéletrajzukat. A világ pillanatokon belül tudomást szerez róla, akkor aztán akcióba léphetsz a színpad mögött zajló homályos ügyletekről szóló exkluzív tudósításoddal.

Alex elvigyorodott.

- Ravasz.

Lara felemelte a poharát, így nyugtázva elegánsan a dicséretet.

- Akkor most menjünk, és részesedjünk „életünk nagy estéjében”!

Hetedik fejezet

Kat csalódást okozott Alexnek. A vendégkapcsolati vezető megígérte neki, hogy Justin Blake mellé ülteti, de Coulson és dr. Green kivételével fiú-lány volt az ültetés rendje, így Alex Justin barátnője, Emily mellé került. Ez persze nem volt megpróbáltatás, lévén a lány szupermodell, ám a kísérleteit, hogy áthajolva rajta bevonja a rocksztárt is a beszélgetésbe, rendre megghiúsította Connie, akinek szemlátomást mostanra Justin a legjobb barátja lett. A hirtelen kitörő nevetések között Alex csak annyit szedegetett össze, hogy Connie elmeséli Justinnak, hogyan árasztotta el egyszer a mosógépe a konyhát. *De legalább némi változatosság azokhoz képest, akik Bonóról kérdezgetik, gondolta.*

Alex átpillantott az asztal másik felén ülő Larára, aki ugyancsak elmerülten beszélgetett Martin Svenson barátjával, Kenneth Roscoe-val. Alex remélte, hogy kised belőle valamiféle információt a Kluvenben fellépett krízishelyzetről.

- No és hogyan esett a választásuk a Kluvenre? - fordította a figyelmét Emilyre Alex. - Rajonganak a húsételekért?

Magában összerezzen; nem éppen Oscar Wilde-i magasság, igaz?

- Texasi vagyok - felelte Emily. - Ott másfél kilós steakeket szoktunk enni.

Alex végignézett nádszálkarcsú alakján. Nem volt meggyőződve róla, hogy a lány valaha is evett steaket, főleg nem akkorát, de annyiban hagyta.

- Nem, Justin megismerkedett Viggóval a Joystick egyik koncert utáni buliján - kiderült, hogy Viggo nagy rajongójuk -, és kapcsolatban maradtak - folytatta Emily. - Amikor egy pár lemondta, felhívtak minket.

Alex Justinra pillantott. Ő és Viggo barátok volnának? Érdekes.

- Nos, ez jó időzítés volt, tekintve a drámai bejelentést.

Emily bólintott.

- Beszéltem róla Justinnal, és ő teljes mértékben megérti Viggo álláspontját: az embernek időnként muszáj valami mást csinálnia, új irányt kell adnia az életének, tudja?

Alex bólintott. Mostanában ő is sokat gondolkodott ezen. Tagadhatatlan, hogy a pályafutása az újságnál megrekedt, ugyanakkor azonban nem tudta rászánni magát, hogy elmozduljon a digitális média felé, mivel a nyomtatott újság volt az első szerelme.

- A legutóbbi barátom ugyanezt mondta. Dobos volt, most pedig bioművész.

Alexnek sejtelve sem volt, mi az a bioművész, de nem akarta elárulni a tudatlanságát.

- Ezek szerint sok rocksztárral járt?

Egy újabb baklövés. Szerkesztőként Alex az összes pletykát hallotta, mindenről tudta a beavatottak információit, és eszébe juthatott volna, hogy Emily minimum három zenésszel állt romantikus kapcsolatban. Szerencsére a modell elnevette magát.

- Beismerem vétkemet - mondta mosolyogva. - Jóformán minden eddigi barátom zenész volt. Elég közhelyes vagyok, igaz?

- Nem az, ha szereti a zenét.

Emily elgondolkodva bólintott.

- Tulajdonképpen azt hiszem, legtöbb esetben a zenét jobban szeretem, mint a zenészeket. Mindig is a zene volt a menekülési útvonalam, a hely, ahol boldog voltam. Imádom azt az azonnali kapcsolatot, amit a zene nyújt.

Megütögette a mellkasát.

- Ahogyan itt megérint, tudja?

Alex bólintott. Fiatalabb korában az ő életében is komoly szerepet töltött be a zene, a lemezgyűjteménye valami nagyszabásúbbal és izgalmasabbal kötötte össze, mint amilyen az otthonának nevezett álmos Lake District-beli falu volt. Időnként megtette a hosszú utat az Apollo Manchester koncertterembe vagy a leeds-i Duchess of Yorkba, aztán futva érte el az utolsó vonatot haza, Kendalbe. Két különösen vakmerő kiruccanásán az érettségije utáni nyáron egész éjszakára kimaradt: de csak a zene miatt. Az a furcsa, hogy most már jóformán alig hallgat valamit.

- Na jó, ha a Joysticktól eltekintünk - folytatta -, ki a maga számára minden idők három legfőbb művésze?

- Ez könnyű - felelete Emily. - Bowie, The Cure, Nick Drake.

Alex bólintott elismerése jeléül.

- A költői számok írói, mi? A kedvenc Joystick-száma?

- A *Meghalok érted*.

- Tényleg? - Justin Blake a legsikeresebb számát köztudottan az exével, Claire Hammond színésznővel való szakításáról írta. Emily megvonta a vállát.

- Nagyszerű szám, akárkiről szól is. És a turnékon nekem ajánlja a *Meghalok érted* - egyébként én minden este ott vagyok a közönség

soraiban. De hát valószínűleg ugyanezt fogja tenni azzal is, akire lecserél.

Alex ránézett.

- Ez sosem fog bekövetkezni - jelentette ki. Őszintén nem tudta elképzelni, hogy bárki is dobná Emily Francist. Gyönyörű, ez nyilvánvaló, ugyanakkor okos, melegszívű és vicces is. Miért akarna bárki is lemondani erről?

A modell halkán fújt egyet.

- Boldogan egyetértenek magával, de az ember sosem tudhatja, nem így van? Justin mostanában nehéz időszakon megy keresztül. - Lehalkította a hangját. - Játszik ebben az új bandában, a Velvetinesben. A dolgok nem mennek olyan jól, ahogyan remélte. Azt hiszem, ez nyomasztja kicsit. Remélem, jót tesz neki, hogy eljöttünk ide.

- Néha szükség van a környezetváltásra - mondta Alex. Ez együttérzőn hangzott a szájából - a fenébe is, tényleg együttérző mondat volt.

Alex szerette volna, hogy Emily és Justin érezzék magukat remekül a Kluvenben, de közben a kapcsolatukról is szeretett volna többet megtudni. Lara az asztal túloldaláról vetett rá egy pillantást, amelyről tudta, hogy arra figyelmezteti, hagyja Emilyt kicsit levegőhöz jutni. Hogy nem minden híranyag.

Alex akarata ellenére büntudatot érzett a barátja vigyázó tekintetének súlya alatt. Nem árulta el Emilynek, hogy újságíró, és gyanította, hogy a nő nem beszélne vele ilyen nyíltan, ha tudná.

- No és maga kivel jött? - kérdezte Emily, fejével Lara felé intve. - A feleségével?

- Nem, dehogy - rázta Alex a fejét nevetve.
 - Értem. Még nem az - állapította meg Emily mindentudón.
 - Lara az egyik legjobb barátom még az egyetemről, és együtt dolgozunk. És néha együtt is utazgatunk.
 - A Kluven eléggé romantikus hely egy miniszabihoz.
 - Valójában én csak pótlék vagyok, valaki mást helyettesítek.
- Kétágyas szobánk van.

Emily rátette a kezét Alex karjára.

- Úgy hallottam, hogy meglehetősen könnyen össze lehet tolni az ágyakat - suttogta.

- Hagyja abba! - vigyorgott Alex. - Ugyanolyan rémesen beszél, mint az apám. Folyton azt kérdezi: „Na, hogy álltok Larával?”

Szinte hallotta Terry Ford hangját, ahogyan ezt mondja. Terry imádta Larát, mindig is imádta, akárcsak Alex édesanyja, isten nyugosztalja.

- Nos, én egyetértek a papájával - szögezte le Emily. - Nagyon dögös a barátnője. Modell?

- Nem az. És igen, tapasztalatból eredően én is látom, hogy nagyon vonzó. De csak barátok vagyunk. És ezt nem akarom elrontani.

Emily szeme pajkosan csillogott.

- Az elköteleződésfóbiások klasszikus ürügye.

Alex épp tiltakozni akart, de Emily szélesen mosolyogva elnézést kért, és kiment a mosdóba. Alex örült a szünetnek - amúgy is feltétlenül témát akart volna váltani. Nagyon nem szívesen tekintette magát elköteleződésfóbiásnak. Előző hónapban volt egy egyéjszakás kalandja egy amerikai vállalatvezetővel, akivel Edinburghban

találkozott egy techkonferencián, és igen, örült, amikor a nő másnap hazarepült New Yorkba. De a legutóbbi barátnőjét, Aliciát kis híján feleségül kérte, és már odáig ment, hogy elfogadta az édesapjától az anyukája eljegyzési gyűrűjét. Noha a leánykérés nem történt meg, Alex tudta, hogy egy napon – talán nem is olyan sokára – szeretne feleséget és gyerekeket. De tisztában volt vele, hogy ez lesz élete legfontosabb döntése. A baráti körében már beindultak a válások, és valamennyi bejelentés erőteljesen emlékeztette arra, hogy ha valaki megtalálja is azt a személyt, akiről azt gondolja, hogy neki való, az a történetnek még csak a kezdete, nem a vége.

Az asztal túloldalán Lara ismét belemélyedt a Kenneth Roscoe-val folytatott beszélgetésébe. Alex azon tűnődött, vajon az idősebb férfi ugyanazt kérdezi-e Larától, amit Emily tőle: ők ketten egy pár? Alex nem tagadhatta, hogy néha elképzei, Larával van, hogy együtt vannak. A faházban határozottan plátóinak nem nevezhető gondolatai támadtak, amikor Lara kilépett abban a ruhában a hálósobából. Lara azonban akkor is Lara, a legjobb barátja. Nem akarta ezt a barátságot veszélyeztetni, bármennyire csodásan festett is a fekete bársonyban.

– Khm.

Alex olyan mélyen a gondolataiba merült, hogy észre sem vette a könyökénél álló pincéernőt.

– Ó, elnézést, elkalandoztam – mentegetőzött, amikor a lány egy új tányért tett le elé.

– A következő ételünk cseresznyefa füstjén sült hófajdfilé fehér-cseresznye-kompóttal – jelentette be a pincéernő. – A madár a birtokról származott.

Ez volt az ötödik fogás – felvonult már eddig párolt sárgarépa céklával, szardellák kis csészében, egy flancos szőlőféleség valamivel, ami akár szalámis falatka is lehetett volna, de valószínűleg valami sokkal kifinomultabb volt, és... á, máris elveszítette a fonalat. Alex beleharapott a húsba, és felnyögött a gyönyörűségtől. A szaftos madárhús vadízét jól kiemelte a cseresznye kirobbanó édessége, amin csavart egy cseppnyit valami más; talán balzsamecet? Ma estig Alex nem volt tisztában az ízek egymás mellé helyezésének fogalmával – ha őszinte akart lenni, nem igazán értette a csúcskategóriás éttermek körül csapott hűhót, de ez az étel mindkét esetben felfedezés volt.

– Szereti a cseresznyét?

Alex a jobbára pillantott. Nami, „a rivális séf” felesége ült ott – Alex most már így gondolt a férfirra.

– Igen, ez nagyon finom. Szóval ilyen egy séf házastársának lenni? – kérdezte Alex, de nem sikerült kiküszöbölnie az irigységet a hangjából. – Állandóan ilyesmiket eszik?

– Nem igazán. Miles otthon csak nagyon ritkán főz.

– És akkor mit eszik?

– Lucky Charmsot.

Alex meglepetten felnevetett.

– A mályvacukros reggeli gabonapelyhet?

Nami bólintott.

– Komolyan. Kislánykoromban ritka csemege volt. És azt hiszem, ez olyan, mint amikor valaki egy koncertező zongoraművésszel él együtt, de hazaérve Bruno Marsot^[6] akar hallgatni.

– Van Milesnek saját étterme?

- Ő a tokiói IHG, az InterContinental Hotel főszakácsa.

- Imponáló.

Most Namin volt a meglepődés sora.

- Ismeri?

- Igen. Néhány hónapig Sindzsukuban éltem. Újságíró vagyok, és fiatal riporter koromban a tokiói irodánkban dolgoztam.

- Egy külföldi tudósító. Milyen elbűvölő!

- Nem annyira. Rengeteg sajtókonferenciával és sok, szállodahallokban való lődörgéssel jár, de időnként elvittek bennünket egy-egy elegáns helyre vacsorázni, és az IHG mindig is a kedvenceim közé tartozott. Mennyi ideje élnek Tokióban? Az akcentusuk – mindkettőjüké amerikai, igaz?

- Már öt éve Tokióban élünk, de igen, mind a ketten Washington államban nőttünk fel. A szüleim Kiotóba valók, de ötéves koromban Portlandbe költöztünk. Ismerték Miles édesapját, aki szintén Japánból származik.

- Tehát a két család barátságban volt, önök pedig egymásba szerettek.

- Így valahogy – mosolygott az asszony.

Alex kortyolt egyet a borából.

- Akkor ez most tanulmányút?

Nami bólintott, de ezúttal óvatosabban. Talán Alexnek mégsem kellett volna bevallania, hogy újságíró.

- Azt hiszem, Milesnek az a terve, hogy nyit valahol egy ehhez hasonlót; egy saját éttermet. Az utóbbi években erősen figyelemmel kíséri Viggo pályafutását.

- Szóval a rajongója?

Nami vágott egy grimaszt.

– Nem kimondottan.

Alex felpillantott a cseresznyéiről.

– Valóban? Miért nem?

Az asszony a villája ágaival kocogtatta a tányérját, mintha gondolkodna, mit válaszoljon.

– Amikor ételről van szó, Miles maximalista. Nemcsak a beszerzést és az elkészítést, hanem a mögötte meghúzódó szemléletet illetően is. – Nevetéssel próbálta könnyedre venni a mondandóját. – Miles nagyon komolyan veszi az ennivalót.

– És Viggo...?

Nami szigorúan megrázta a fejét.

– Ő nem annyira. Legalábbis Milesnak ez a véleménye.

Alex a tányérjára mutatott.

– Bocsásson meg, Viggo ennivalója határozottan jónak tűnik.

– Ó, az is. Nagyon jó. Miles azonban, nos... – Hátrapillantott a válla fölé. – Gyanakszik.

– Mire?

Nami a férje felé pillantott, aztán körülnézett a helyiségben. Suttogóra fogta.

– Szerinte Viggo hazudik.

– Hazudik? – döbbent meg Alex. Fogott egy cseresznyemagot, és a szájához emelte. Nami keze úgy csapott le, akár egy kígyó, hogy megakadályozza.

– Mi a gond?

– A cseresznyemagok. Mérgezőek – magyarázta az asszony komoly arccal. – Van a magokban egy vegyület, amely hidrogén-

cianiddá bomlik le.

A mag hangosan koppant egyet, ahogy Alex lepottyantotta a tányérjára.

– Óvatosnak kell lennie – mondta Nami a szemébe nézve. – Nem minden jó nekünk, ami a konyhában van. Némelyik még halálos is lehet.

Nyolcadik fejezet

- A törökméz szemre tökéletes - érintette meg Michel Garnier vállát Petra. A Kluven csokoládékészítője csendes francia férfi volt, akinek a specialitása egy apró, házi készítésű kacsatojáslikőrrel töltött trüffel volt, amelyet minden este felszolgáltak az étteremben a kávé mellé. Ez a Kluven egyik kézjegye volt, az életmódmagazinok által olyannyira kedvelt szalagcímszlogenek egyike: „Még nem evett igazán, amíg nem evett...” Ma este azonban Michael valami újjal hozakodott elő. Petrával megtanácskozva megalkotta a Kluven saját verziójú törökmézes pasztilláját, amelyhez a nyári mézlegelőjükön lévő méhkasokból származó mézet használta fel, ezt csokoládéba mártotta, aztán vörösréz tepsikben a hóba kitéve megkeményítette.

- Kóstolj meg egyet - kínált oda Petrának egy icipici sötét kockát egy miniatűr fogóban. Noha a szakácsok állandóan kóstolgattak a Kluven konyhájában - ellenőrizték egy-egy mártás hőmérsékletét, vagy egy szaft fűszerezését -, azt Viggo szigorúan megtiltotta, hogy bármely ételt el is fogyasszanak.

Petra Viggóra pillantott, akit lefoglalt a búzakekszek sózása a záró sajtos fogáshoz, és elfogta a szokatlan készítés, hogy lázadjon.

- Jó - válaszolta, és bekapott egy pasztillát. Egyszerre élvezte ki a keserű csokoládé mély karamellizét és a tilosban járás izgalmát.

Végigfuttatta a nyelvét a fogain, aztán fújta egyet. Nincs több idő a lazításra. A vacsora az utolsó szakasza felé közeledett: ideje, hogy lépjen.

- Rá tudnál nézni az állomásomra? - kérdezte halkán.

Michel rápillantott sűrű, fekete szemöldöke alól.

– Persze, minden rendben?

– Minden rendben, Michel. Csak van valami, amit el kell intéznem.

Michelen látszott, hogy zavarba jött. Konyhafőnök-helyettesként Petra valamennyire kivette a részét az előkészítésből – kiváltképp élvezte a fogások között felszolgált étvágygerjesztő falatkák elkészítését –, de a szerepe legnagyobb részét az irányítás volt: gondoskodott róla, hogy minden zökkenőmentesen menjen, ellenőrizte, hogy minden egyes vendégnek minden egyes étel tökéletesen legyen elkészítve. Feladatának tekintette, hogy mindent az elejétől a befejezéséig végigkísérjen, ami azzal járt, hogy elsőként érkezett és utolsóként távozott. Bár érzett némi büntudatot amiatt, hogy egy kis időre kiszáll, Petra már tudta, hogy a mai este diadalmenet volt. Ha Viggo távozása meg is döbbentett mindenkit, ez a munkájukon nem látszott meg.

– Semmi gond, *cherie* – mondta Michel, és megszorította a karját. – Menj csak!

Ahogy Petra kilépett az épületből, sarkvidékre való dzsekije dacára összerezzent a hidegtől. Sosem tudta igazán megszokni a Kluven-birtok hőmérsékleteit. Maga Anglia nem hiányzott neki különösebben, hiányolta viszont az évszakok biztosra vehető változását és az enyhe teleket, amelyek *valóban* enyhék, hiába morognak az otthoni barátai az időnként előforduló egy-egy hóeséses nap miatt. Petra nem igazán panaszkodhatott: a nap legnagyobb részében amúgy elviselhetetlenül melege volt, amikor valamelyik tűzhely fölé görnyedt, vagy egy sütő kinyitásakor

összerázkódott az előgomolygó száraz levegőtől, de a hirtelen durva váltások még mindig sokként érték. Alighogy kilépett az ösvényre, észrevette, hogy nincs egyedül.

– Josh – mondta. – A fiú degeszre tömött fekete zsákokat dobált az ipari méretű kukákba. – Nem kellett volna kabátot vened?

– Séf – bólintott a legény, és láthatóan enyhén feszélyezve érezte magát. – Csak egy percre jöttem ki.

– Josh, tudod, milyen gyorsan lehet fagyási sérüléseket szerezni...

Elhallgatott: Josh valószínűleg nem tudja. Ez volt az első tele a Kluvenben, és az időjárás csak az utóbbi két hétben fordult ilyen rendkívül hidegre.

– Jobb lesz, ha bemész – tanácsolta neki, mert ő maga is ment volna tovább, de Josh tétovázott, az arca olyan sápadt volt, akár a hold.

– Nem tudjuk rábeszélni, hogy maradjon? – kérdezte.

Petra hosszan kifújta a levegőt. Volt abban valami vigasztaló, hogy nem egyedül érzi kifosztottnak magát.

– Nem tudom, Josh. De megteszek minden tőlem telhetőt, hogy a Kluven nyitva maradjon.

– De mi lesz, ha nem sikerül?

Petra kihallotta a sebzettséget a fiú hangjából, és egy pillanatra belegondolt, hogyan érezheti magát most Josh. A kukta tizenkilenc éves, ugyanannyi idős, amennyi ő volt, amikor eljött az Egyesült Királyságból, hogy megtanuljon főzni. Visszatekintve, Petra még mindig emlékezett a fájó magányosságra, arra, ahogy várta, hogy valaki – bárki – mondja azt neki, hogy minden rendben lesz, amikor egyáltalán nem úgy festettek a dolgok.

- Te stockholmi vagy, ugye?

A fiú bólintott.

- Van ott néhány ismerősöm. Ha bezár a Kluven – és ez egy nagy „ha” –, akkor megeresztek pár hívást az érdekedben. Találunk majd valami mást, rendben?

- Nagyon köszönöm.

Josh elpirulva nézett rá a frufruja alól, bociszeme már-már szerelmes szívecskéket lövellt Petra felé, majd megfordult, és berohant a hátsó ajtón. Petrát nem lepte meg a reakciója: a konyhákban nem sok nő dolgozik, ilyen messze északon pedig még kevesebb.

De ahogy ráfordult a Svensonék házához vezető ösvényre, érezte, hogy növekszik benne az elszántság. Ha Viggo nem beszél vele – márpedig a bejelentése óta alig szólt hozzá –, akkor talán Martin Svensonnal szót tud érteni. A Kluven milliárdos tulajdonosa bizonyára tud valamilyen magyarázatot adni: szemlátomást ő sem volt boldog, amikor Viggóval megtették a bejelentést. És miért is volna az? Martin üzletember, és a Kluven pénzt hoz a konyhára. Nyilván közel sem annyit, amennyiből üzemanyagot tudna venni a magángépébe, vélte Petra, de erős márka, és a világ egyik legnagyobb étterméhez fűződő státusznak és presztízsnak bizonyára súlya van Svenson nagyra törő világában. Ez pedig olyasmi, amihez érdemes ragaszkodni.

A Petra előtt húzódó ösvényt ízléses, lefelé irányított fényű spotlámpák világították meg, de még ezzel együtt is úgy érezte, hogy sötétség veszi körül, a hóbuckák mindkét oldalon kéknek, majd feketének látszottak ott, ahová már nem ért el a fény, míg

végül úgy érezte, mintha az űrben lebegne. Amikor idejött a Kluvenbe, Petra az ABBA-n és az IKEA-n túl vajmi keveset tudott Svédországról, ezért nekilátott, és sok mindent elolvasott új hazájáról. Különösképpen lenyűgözte a Bilfrösztől, a szivárványhídról szóló skandináv mítosz: ez a csillámló ösvény köti össze a Midgardot, az emberek világát és az Asgardot, az istenek honát. Itt, a fagyos északon, ahol gyémántfogakhoz hasonló jégdarabok csöppennek le a házak ereszeiről, könnyű elképzelni egy szívfájdító közelségben lévő másik birodalmat – és azt, hogy ha az ember lelép az ösvényről, Narnia skandináv verziójában találhatja magát. *Vagy ami még valószínűbb, a bakancsa tele lesz hóval,* gondolta Petra, útját folytatva.

Már látta a Svenson-ház fényeit – aranyszínű téglalapok táncoltak előtte a sötétben. Ez meg mi? Petra összehúzta a szemét: egy sziluett haladt keresztül a széles verandán, akár egy árnyjátékfigura. Ahogy Petra közelebb ért, a puha, fekete körvonal kiélesedett, mint egy fénykép az előhívó folyadékban. Most már látta, hogy az alak Anna Svenson.

Általában Mrs. Svenson a Kluven tulajdonosainak barátságosabb mezőnyét képviselte, de most Petra látta, hogy kőkemény az arca. Anna Svenson mindig tökéletesen összeszedett benyomást szokott kelteni, de ma este mintha nem önmaga lett volna. Persze erre számítani lehetett, gondolta Petra. Még az izmos befektetésállománnyal kipárnázott Svenson családnak sem lehetett jó nap ez a mai.

– Petra – szólította meg Anna a lépcsőn fellépdelő konyhafőnök-helyettest. Szemlátomást nem örült, hogy látja. – Nem kellene még a

konyhában lenned?

- Ott van Viggo. Pillanatnyilag nincs rám szükség.

Rövid csend támadt.

- Beszélnem kell Martinnal.

Újabb csend. Petra ezalatt közelebbről is szemügyre tudta venni Annát; az asszony szeme vöröslött. Petrában hirtelen feltámadt a gyanú, hogy alighanem egy házastársi veszekedésbe gyalogolt bele.

- Most nem alkalmas az idő - közölte Anna, mintha csak megakarná erősíteni a gyanút.

Petra tudta, hogy értenie kellene a célzást, és vissza kellene mennie a Konyhába, de nem tehetette, most nem. Nem hátrálhatott meg.

- Ez fontos, Anna - magyarázta. - Csupán pár percre van szükségem, ez minden.

Hallotta a hangjából kicsendülő könyörgést, a kétségbeesést, és ezt alighanem Anna is hallotta.

- Petra. Most egy kissé valamennyien zaklatottak vagyunk - mondta. - Ez komoly sokk volt.

A régi Petra szabadkozva továbbállt volna. Most azonban erről szó sem lehetett. Le merte volna fogadni, hogy még nem adtak ki sajtónyilatkozatot. Még van idő megakadályozni, hogy bekövetkezzen, amit Martin bejelentett.

- Rendbe tudom hozni, Anna - jelentette ki. - Nem muszáj véget érnie. Annyira keményen megdolgoztam ezért.

- Ahogy valamennyien - felelte Anna érzéssel. - Csakhogy Viggo öntörvényű ember. Ezt te mindenkinél jobban tudod. Azt hiszem,

egyszerűen hálásnak kell lennünk azért, hogy ilyen sokáig itt volt nekünk.

- Csak pár percre - intett Petra a fejével a ház felé. - Kérlek!

Anna hallgatott, aztán szomorúan, lemondóan bólintott, és kinyitotta az ajtót.

- Tessék. Menj keresztül a házon - mondta, ahogy Petra belépett mellette, ugyanolyan idegesen, mint mindig, amikor a birtok főépületében akadt dolga. Az öt év alatt, amióta a Kluvenben dolgozott, csak kevésszer látogatott el Svensonékhoz, főként, mielőtt az étterem egyáltalán megnyitott, amikor csupán ő, Viggo, Theo és Kat képezték a személyzetet, és remek vörösborok mellett tartották a megbeszéléseiket Anna álomszerű konyhájában. Mostanában csak a szezonzáró koccintásra jött át, amit Svensonék hagyományosan a zárást követő estén szoktak megtartani.

Anna eltűnt, szó nélkül, elegánsan felsiklott a széles lépcsőn, magára hagyva Petrát a hatalmas átriumban, amelyet egy ízléses, ezüstös és fehér színekben csillogó, magas északi fenyő uralt. Gondosan kimunkált látványosság volt, dacára annak, hogy Svensonék a lezárás után általában hazatérnek Kluvenből elsődleges stockholmi otthonukba *Juldagenre* és *Annandag Julra*, vagyis a karácsonyi ünnepekre. Petra azonban itt szokott maradni. Nem állt közel a családjához, és mivel olyan régen nem járt otthon, az ottani barátaitól is eltávolodott.

Magányossága ellenére imádta az ünnepi időszakot a Kluvenben. Karácsonyeste el szokott lopakodni a nagy ház mögé, és arcát az üvegezett erkélyajtóhoz nyomva bekukucskált. Elképzelte magát, ahogy a hatalmas kanapén összegömbölyödnek Viggóval, az egész

ház gyömbéres mézeskalácstól és fűszerektől illatozik, testüket a pattogó tűz melegíti. Csakhogy ez sosem következett be, és most már úgy tűnik, nem is fog soha.

– Petra.

Martin Svenson az irodája ajtajában állt, kezében egy könyvvel, és meglepett arcot vágott.

– Anna engedett be – magyarázta Petra. – Beszélnem kell veled.

– Talán holnap tudunk szakítani rá időt...

– De én most vagyok itt. Nem tart sokáig, ígérem.

Martin megdörzsölte a halántékát a tenyere párnás részével, mintha ez hiányozna most neki a legkevésbé.

– Rendben van. Gyere be!

Martin irodája még az előtérnél is impozánsabb látványt nyújtott.

Az íróasztalon állt egy félig tele whiskyspohár, a jégkockák csillogtak a kandallóban pattogó tűz lágy fényében. Három falat zsúfolt könyvespolcok szegélyeztek, a könyvek közül sok régi és sok bőrkötéses volt. A szoba másik fő jellegzetességét egy kifényesített hangversenyzongora adta, a fedelét bekeretezett fényképek borították, a többségük Martint és Annát ábrázolta különféle elbűvölő helyszíneken; síeléskor, egy nílusi luxushajóúton, egy tengerparti napernyő alatt lazítva. Nehéz volt nem megilletődni a gazdagság szagától, amely belengte a szobát, Petra azonban eltökélte, hogy nem tágít.

– Elnézést, hogy háborgatlak, tisztában vagyok vele, hogy ez most nehéz időszak – kezdett hozzá. – De tudtam, hogy ébren leszel, amíg a barátaid még esznek.

- Remélem, elkápráztattátok őket - jegyezte meg Martin. Felemelte a poharat, és ivott egy kortyot. - Időtlen idők óta ismerem Kennetht és Serenát, de el tudod hinni, hogy most járnak először a Kluvenben?

Petra kurtán bólintott: nem érzett türelmet a könnyed csevegéshez.

- Van egy megoldásom, Martin - közölte, rögtön a lényegre térve. Órákat töltött az állomásán azzal, hogy megtervezze ezt a beszélgetést. Fontolgatta, ne a „javaslat” szót használja-e, de aztán úgy döntött, hogy a „megoldás” erőteljesebb, és nehezebb visszautasítani. Ki ne akarna megoldást erre a zűrös helyzetre?

- Folytasd - intett Martin a poharával. Petra hallgatott egy pillanatig, aztán felszegte az állát.

- Nevezd ki engem a Kluven főszakácsává.

A szó mintha csillámlott volna a levegőben. *Főszakács*. Petra álmodott már róla, persze, de hangosan még sosem mondta ki.

- Viggo leköszönt - folytatta sietve. - És abból, amit eddig mondott, úgy tűnik, a döntése végleges, de ennek nem kell feltétlenül a Kluven végét jelentenie.

Természeténél fogva Petra nem volt rámenős, de épp elég időt töltött Viggo közelében ahhoz, hogy tudja, az emberek reagálnak a magabiztosságra.

- A Kluven nemcsak Viggo Widlundról szól - mondta tovább -, hanem a különleges ételekről és a páratlan vacsoraélményről is. Tudod, hogy én vezetem a konyhát és a csapatot, tudod, mennyire jó vagyok, és szerintem tudod, hogy képes vagyok még a jelenleginél is jobb étteremmé tenni a Kluvent. És nyilvánvalóan...

Martin a kezét felemelve megállította a szóáradatát.

- Igen, Petra, tudom mindezt. Odafigyelek a személyzetre, és tudom, hogy tisztelnek. Sőt, csodálnak, és tudom, hogy egy konyhában ez nem csekélység.

Hallgatott egy pillanatig.

- A Kluven azonban más ügy.

- Miért?

Petra hallotta, hogy remeg a hangja, de most már nem akart meghátrálni. Martin egyik ujjával ütögette az ajkát, mintha azt fontolgatná, hogyan fejtse ki diplomatikusan az álláspontját.

- Számodra minden az ételről szól, hogy mi kerül a tányérra, milyenek az ízek és a textúrák, igaz? De az emberek nem feltétlenül ezek miatt jönnek ide.

- Az étel a sztár - válaszolta Petra védekezve és az álláspontját védelmezve.

- Meglehet - bólintott Martin. - De gondolod, hogy a Kluven ugyanilyen népszerű, ugyanilyen különleges volna, ha Stockholmban működne?

Petra ellenvetésre készült, de el kellett ismernie, hogy ebben van igazság.

- De ez a dolgok kombinációja - felelte. - Az, hogy ilyen rendkívüli környezetben vacsoráznak, hozzátesz az élményhez, és éppen ezért kellene hagyni, hogy folytatódjon. Sokan akarnak eljönni ide - meglátod, amint megnyitod hétfőn a foglалásokat.

Martin a fejét rázta.

- A vendégek azért jönnek ide, hogy Viggót lássák, az őrült vikinget, aki keresztültrappol a havon, baltával darabolja a húst, és

örömtűzön süti meg. És talán igazad van abban, Petra, hogy nem ez a teljes sztori, de ez adja el, a nagyközönség így érzékeli az élményt. Ők a cirkusz, a drótköteles mutatvány miatt jönnek ide.

- A vikingdolog újdonság - fintorgott Petra. - Ha színházat akarsz, megengedhetjük Stuartnak, hogy játsszon a skót dudáján.

Martin váratlanul elnevette magát.

- Figyelj, Petra, én tudom, mennyire jó vagy...

De persze nem tudta. Martin Svensonnak fogalma sem volt róla, hogy ő mennyire jó, senkinek sem volt. Senki sem tudta az igazságot a Kluvenről, még az az ember sem, aki évek óta finanszírozta. Csak Petra tudta - és Viggo. Egy kósza pillanatra elfogta Petrát a kísértés, hogy megmondja neki, hogy egy nagy durranással lerántsa a leplet erről az egész hazugságról. Martin azonban még mindig beszélt.

- A probléma az, hogy van egy megállapodásom Viggóval.

- Társak vagytok. Ezt tudom. De a társakat ki lehet vásárolni, egyetlen szerződés sem kikezdzhetetlen.

Petra mindent tudott erről; a jogi nyelvezeten és a jog részletkérdésein nőtt fel. Az édesapja egy nagy ügyvédi iroda vezető cégtársa volt Bathban, és tizenkilenc éves koráig Petra mindent elkövetett, amit tudott, hogy a kedvére tegyen. Jól tanult az iskolában, megtanult lovagolni és vitorlázni. Még a Newcastle-ban elkezdett jogi tanulmányaival is az apja ambíciója előtt hajtott fejet. És aztán nyáron állást vállalt az egyik helyi étteremben, és megtalálta azt, amit igazán szeretett, amiben tényleg a legjobb volt. Az ételeket. Az étterem zsongását, a konyha forróságát, az illatokat és a hangokat. Szó sem lehetett róla, hogy visszatérjen a poros könyvekhez és a szerződésekhez. Az apja gyakorlatilag kitagadta,

ám Petra nem tudott visszafordulni; rátalált a saját csillámló ösvényére, amely egy másik birodalomba visz, a spotlámpákkal megvilágított utat, amely a Kluvenbe, és végül ebbe a házba vezette. Petra nézte, ahogy Martin az ujjait összeillesztve szedi össze a gondolatait.

- A Kluven közös vállalkozásunk Viggóval - magyarázta. - A megállapodás mindig is úgy szólt, hogy ha egyikünk ki akar szállni, a megállapodás megszűnik. És ahogy korábban magad is hallottad, Viggo nem akar a Kluvenben maradni, ami azt jelenti, hogy sajnós a Kluven működésének is be kell fejeződnie.

Martin megfellebbezhetetlenül mondta ki ezeket a szavakat, ám Petra nem óhajtotta ilyen könnyen feladni.

- Bármelyik valamirevaló ügyvéd képes ezt megkerülni - és eléggé biztosra veszem, hogy a te ügyvédeid nem egyszerűen valamirevalók.

- Tudod, korábban a nap során volt egy rövid idő, amikor kis híján felhívtam őket - bólintott Martin. - De lehet, hogy Viggónak igaza van. Lehet, hogy itt az ideje befejezni ezt az egészet.

Petra esdeklő mozdulattal emelte fel a kezét. Úgy érezte, az egész élete kicsúszik a keze közül.

- De miért, Martin? Ez még csak az ötödik szezonunk, még alig kezdtük el. Tudom, hogy Theo kidolgozott valamilyen bővítési tervet az étterem számára, egyre jobbak és jobbak lehetnének. És én vagyok az a séf, aki el tudja juttatni a Kluvent a következő szintre. *Én.*

Martin arckifejezése sajnálkozásról, vereségről tanúskodott. Úgy festett, mint egy olyan férfi, akinek elege van.

- Petra - végeztünk ezzel. Felépítettünk valami fantasztikusot, de most itt az ideje abbahagynunk.

Ezt egyáltalán nem barátságtalanul mondta, Petrára azonban megsemmisítő csapást mért.

- Martin, én nem tehetem, én csak...

Martin ismét felemelte a kezét.

- Petra, nem.

Az ablakhoz ment, és kinézett a sötétbe.

- Az életem mostanában egyre inkább máshol zajlik - mondta, szinte saját magának. - Vannak irodáim Stockholmban, Londonban, Párizsban. Helyek, amelyeket meg kell látogatnom, csoportok, amelyekkel találkoznom kell. És ezek a vállalkozások azok, Petra, amelyek ezt fizetik. Tudod, mindig azt hittem, hogy szeretnék egy éttermet, de az igazság az, hogy összezavarodtam a két szerep között: hogy élvezem az ételeket és a borokat, és hogy része vagyok a vendéglátó biznisznek. Az egyik élvezetes, a másik roppant kemény mesterség.

- Na és? - szegezte neki Petra ádázul a kérdést. - Mi van akkor, ha nehéz? Emlékszel, amikor kezdtük, és a konyhátokban ülve kovácsoltunk terveket? Imádtad az egészet, Martin, láttam a szemedben. Lehet, hogy az üzlet része unalmassá vált, akkor add át Theónak. Nevezd ki egy szenvedélyes, új séfet, aki majd újra lángra lobbantja a Kluven iránti szeretetedet...

- Hagyd abba!

Petra tátott szájjal bámult rá.

- Elég ebből, Petra. - Most már a vállalkozói hangján beszélt. - Ez az én birtokom, az én üzletem. Én döntöm el, mihez kezdek vele.

Martin szeme csillogott az indulattól.

- Mindnyájan zaklatottak vagyunk. Ez egy nehéz időszak, de rád most a konyhában van szükségem, hogy gondoskodj róla, hogy a vendégeknek olyan esték legyenek, amelyekre örökké emlékezni fognak, hogy ez legyen a Kluven mindenkor legnagyszerűbb vacsorája. Ez minden.

- Szóval ennyi?

- Természetesen bőkezű juttatásban részesültök majd...

Petra a többi már nem hallgatta meg. Sarkon fordult, és a könnyeivel küszködve kiment a házból. Miért nem hajlandó senki sem figyelni? Mi kellene ahhoz, hogy rávegyen valakit, szenteljen neki némi figyelmet? Aztán már tudta is: elindult a hóban.

Kilencedik fejezet

Felharsant a taps az étteremben.

- Bravó! - hallatszott egy kiáltás az asztal végéről.

- Maestro!

- A legeslegjobb, Viggo - pazar!

Viggo megállt az étterem ajtajában, és meghajolt. Könnyedén vette a dicséreteket, kegyesen fogadta a kézszorításokat meg a hátba veregetéseket és a sztárokért lelkesedő vendégek komolyan elmormogott bókjait. Természetesen ez hozzátartozott a show-hoz, és már nagyon hosszú ideje ez volt a kedvenc része az estében, a kitapsolás a függöny elé, amikor magába szívhatta ezt a nagy rajongást.

Ám az elmúlt év során - illetve, ha őszinte akart lenni, már régebben - a dolog kezdte idegesíteni. Egyre inkább a cirkusz zárószámaként fellépő, idomított fókának érezte magát. Ha végrehajtott volna egy hátraszaltót vagy egy kártyatrükköt, még jobban megtapsolták volna. Ma este azonban Viggo pontosan tudta, hogy ez az utolsó meghajlása. Örökre. És igen, érezte az izzást, a nyomát annak, ami egykor ott volt. Az emberek imádták, vagy legalábbis azt, amit értük tenni tudott, hogy a segítségével gazdagnak, boldognak és jóllakottnak érezhették magukat, és úgy vélte, hogy ebben volt valami szépséges. Örömet szerzett azoknak, akik eljöttek ide.

- Köszönöm, barátaim, köszönöm! - mondta, és ujjait összetéve hajlongott. - Örülök, hogy megoszthattam önökkel mindezt ezen a

nagyszerű estén. Most pedig... *adieu!*

Kihátrált az étteremből, elkísérte a taps, míg végül egyedül maradt a folyosón. Hátát a falnak támasztva kifújta magát.

Tehát ennyi volt, gondolta, mindkét kezét az arcára szorítva. *Vége.*

– Hála istennek – suttogta.

A konyha ajtaja tőle balra volt. Érezte, hogy még mindig átsugárzik rajta a hőség, hallotta a felemelt hangokat és a nevetést, érezte, hogy még mindig ott pattog az este energiája, helyet keresve, ahová kiáradhatna. A tradíció azt diktálta, hogy ilyenkor a séf visszamegy a konyhába, és lelkesítő beszédet tart a csapatnak: ismét eltelt egy szezon, ti vagytok a legjobb csapat a világon, valamennyien elképesztőek voltatok, de a következő év már legendás lesz – az összes ilyen hülyeséget. Pezsgő pukkan, folyik a vodka, köszöntőket mondanak, és viking csatadalokat gajdolnak.

De most nem. Ma este nem.

Viggo megoldotta a köténye megkötőjét, kibújt belőle, és lenézve rá csomóba gyúrte. Fel kellene akasztania a kampójára, nem? Esetleg odaajándékozhatná a többi szakács valamelyikének, jelképesen továbbadva ezzel a fáklyát.

Viggo kis híján felnevetett a gondolatra. *Igen, talán annak a Josh gyerekek kellene odaadnom.* Rajta legalább látszik, hogy szenvedélyesen érdeklődik ez iránt az egész iránt.

Hanyagul ledobta a kötenyt az egyik oldalasztalra, Anna egyik gyötrelmesen ízléses szerzeményeinek egyikére, amelyet repülővel hozatott ide valami Loire menti kastélyból. Takarítsa csak el ő: bekereteztetheti, vagy ki is dobhatja a szemétbe. Viggo ráébredt, hogy nem érdekli, mi jön ezután; volt ebben valami felszabadító, egy

fénynyaláb, egy suttogás, hogy valóban maga mögött hagyhatja mindezt.

Hirtelenjében ellenállhatatlan vágy fogta el egy cigaretta iránt. Hosszú ideje nem dohányzott már, de most szüksége volt valamire, ami ellazítja. Az évek során számos ajándékot kapott a hálás vendégektől – szivarokat, kitűnő borokat és több telefonszámot meg szexuális kegyeket ígérő ajánlatot kapott, mint amennyire vissza tudott emlékezni. A Montecristo No. 4 szivarra gondolt, amellyel nyáron ajándékozták meg, és a külső ajtót kinyitva elindult a faháza felé.

Egy sor ösvény ágazott el a Kluven Kunyhótól. Az egyik Svensonék otthonához vitt, egy másik a személyzet szálláshelyéhez. Megint másikon a gyógyfürdőhöz és a tárolócsűrökhöz, egy továbbin pedig a vendégek faházaihoz lehetett eljutni. Viggo az erdőbe vezető ösvényen indult el. Az ő szállása a *skog*, a tajgaerdő peremén volt, távol mind a vendégektől, mind a személyzet többi tagjától, akik az átalakított istállóblokkban laktak. Viggo faháza mindig is illett az imázsához: kissé távolságtartó, kissé rejtélyes, magának való. Malmöben töltött gyerekkorában el sem tudta volna képzelni, hogy egy ilyen távoli és elszigetelt helyen éljen, de őszintén megszerette a csendet, az érzést, hogy egy a természettel, a fagyott földdel és a feje fölött a szürke égbolttal. Már most tudta, hogy hiányozni fog neki.

Viszont a metsző hideg nem hiányzik majd, gondolta, ahogy kezét zsebre dugva és fejét leszegve nekifeszült az erősödő szélnek. Igaz, hogy svéd, de ettől még nem szereti a havat és a jeget. A súlyos felhőtakaró miatt az éjszakai hőmérséklet nem annyira alacsony,

mint az évnek ebben a szakában lehetne, Viggo mégis csontig átfagyott. Nemsokára azonban melegben lesz.

- Viggo.

Halk hangot hozott a szél, a hóréteg letompította. Viggo balra pillantott.

Petra volt az. *A franca!* Vele akart a legkevésbé beszélni. Egész este érezte a konyhában, hogy a lány tekintete beléfúródik, és igen, igyekezett elkerülni - most már mi értelme volna? -, de Petra láthatóan másképp gondolta.

- Viggo! - szólította meg újra.

Petra Svensonék háza felől jött végig az összekötő ösvényeken, míg végül ott állt előtte. Viggo felszisszent, és megállt. Talán jobb, ha szembenéz ezzel az összeccsapással, aztán egyszer s mindenkorra túl lesz rajta.

- Most majd bujkálni akarsz? - kérdezte Petra, és lélegzete felhőpamacsokban röppent ki a szájából.

- Nem, csak a házamba megyek valamiért. Tíz perc múlva a konyhában leszek.

- Egy fenét leszel! - fakadt ki Petra. Egyértelműen veszekedni akart, de sem az idő, sem a hely nem volt rá alkalmas. Rohadt hideg volt.

- Nézd, mi volna, ha elkísérnél?

- Á, szóval most már hajlandó vagy beszélgetni. Korábban nem tudtad rászánni magad, hogy szembenézz velem, igaz?

- Petra, nem erről van szó - felelte Viggo fáradtan. - Dolgunk volt, el kellett készítenünk egy vacsorát.

- És aztán mi lesz? Egyszerűen csak eltűnsz majd?

- Figyelj, menjünk el hozzám.

- Mi az, tölteni akarsz nekem egy italt, és édesdeden csevegünk majd a régi szép időről? További ígéreteket teszel?

Viggo megfeszítette az állát. *Ígéreteket?* Most már csakugyan bosszantotta a lány. Persze Viggo kezdettől fogva tudta, hogy Petra szerelmes belé, de részéről nem volt semmi, sem szikra, sem vonzódás. Nem igazán. Petra odaadása és komolysága néha egészen aranyos volt, és igen, akadtak pillanatok, amikor ő eltűnődött... Mostanra azonban rájött, hogy Petra ugyanolyan, mint bárki más: szeretetéhes és bizonytalan. Örül, hogy messze maga mögött hagyja a Kluvent – és az egész bagázst. Vett egy mély lélegzetet.

- Nézd, Petra, én megértem, miért vagy feldúlt, és talán szólnom kellett volna neked négyszemközt a tervemről, hogy elmegyek. De csak néhány napja döntöttem el, és különben is, nem akartam, hogy bárki pletykálni kezdjen, és felkavarja a csapatot.

- Azt hiszed, körbejártam volna a hírrel, és mindenkinek elmeséltem volna, hogy felmondasz?

- Nem, Petra. De...

- De mi? Azt hittem, mindent elmondunk egymásnak, Viggo. Azt hittem, megbízhatunk egymásban. Azt hittem, tiszteljük egymást.

- Így is van.

- Egy fenét van így! – csattant fel Petra. – Kihasználtál. Már látom, világos, mint a nap. – Halkan, élesen felnevetett.

Viggo érezte, hogy a keze megmarkolja a telefont a zsebében.

- Nézd, Petra, én igenis törődöm veled. Törődöm az egész csapattal, és szeretném, ha ez mindenki számára a lehető

legfájdalommentesebben zajlana le. De a véleményemen nem változtathatok. Az én időm itt lejárt.

- Szóval te *törődsz* velem? - kérdezte Petra, csúfondárosan kihangsúlyozva a szót. - Rendben van. Martin beszélt az idióta megállapodásokról, hogy te akarod bezáratni az egész kócerájt anélkül, hogy érdekelne, mi lesz velünk. Valamennyiünk alól kihúztad a talajt, Viggo. Különösen alólam.

Viggo megdörzsölte az arcát. Tudhatta volna, hogy ide fognak kilyukadni.

- Nem arról van szó, hogy nem érdekel, Petra. Egyszerűen csak nem akarom, hogy a Kluven a gyenge utánzata legyen annak, ami egykor volt. A bezárással megóvjuk az emlékét.

Petra mogorván meredt rá. Viggo mindig is meglehetősen okosnak tartotta - hiszen kis híján ügyvéd lett, nem? -, de ezt szemlátomást nem értette.

- Mert a Kluven nélkülem nem volna a Kluven - jelentette ki egyszerűen.

- És velem mi a helyzet? Szerinted a Kluven nem folytathatná velem a konyha élén? Te arrogáns szemétláda!

Viggo felsóhajtott.

- Nézd, amikor az emberek ötszáz dollárt fizetnek, hogy megnézzék a Rolling Stonest, Micket akarják látni, nem az előzenekart.

- Előzenekar? - fortyant fel Petra, és közelebb lépve Viggo arca felé bökött. - Annak tartasz? Azok után, amiket érted tettem?

Felhevült arcát közelebb tolta a férfiéhoz.

- Petra, ne!

- Én tettelek azzá, aki vagy, Viggo Widlund, és elmondom az egész világnak, hogyan és miért.

Viggo igyekezett, hogy a hangja nyugodtan csengjen, bár ő nem érezte magát annak. A szeme sarkából látta, ahogy a szorongás fekete kutyája sietve feléje lopakodik.

- Ne csináld ezt, Petra!

- Miért ne? - mosolyodott el a nő gúnyosan. - Tudod jól, hogy igaz.

Vad volt a tekintete, akár egy rúgni készülő lóé. Viggo elhátrált tőle, és érezte, hogy egyre jobban eluralkodik rajta az ijedség.

- Petra, le kell higgadnod.

- Lehiggadni? Tönkretetted az életemet!

- Menjünk be hozzám, és beszéljük ezt meg rendesen.

- Én nem beszélgetni akarok - felelte Petra, egyre hangosabban. - A Kluvent akarom, Viggo. Azt akarom, ami az ENYÉM!

Viggo feltartott tenyérrel tovább hátrált.

- Pontosan ezért nem tudnál te vezetni egy konyhát soha.

Petra felhördült, odaugrott elé, és végigkarmolta az arcát.

- Jézusom, Petra! - Viggo védekezően elkapta a csuklóját, és lelökte a hóba. Petra nagyot kiáltva a hátára esett.

Viggo halkán káromkodva sajgó arcára szorította a tenyerét, és amikor elhúzta, még a gyér fényben is látta rajta a vért.

- Te kis hülye kurva! - fröcsögte. Petra még mindig a hátán feküdt, akár egy bogár. Mint aki feladta.

Viggo bosszúsan felhorkant, és elindult a háza felé.

- Viggo - nyögte Petra a háta mögött, de ő nem fordult meg. Csak arra koncentrált, hogy odaérjen a házához, és belülrre kerüljön.

– Viggo! – sikoltotta Petra, és a hangja olyan volt, mint egy állat vonítása.

Amikor végre hazaért, Viggo bevágta az ajtót, és egész testében remegve nekidőlt.

Nem kapcsolt villanyt. Csak ledobta a földre a dzsekijét, és odatámolygott a fatüzelésű kályha mellett álló karosszékéhez. Lehunyta a szemét, beszívta a levegőt, és csak a légzésére koncentrált. Be, ki. Be, ki.

Nem használt, és ettől még jobban hatalmába kerítette a pánik. Kinyúlt, és a mellette lévő asztalról elvette az egyik ott hagyott folyami kavicsot. Az ujjai közé szorítva simogatta. *Légy nyugodt, mint a tó, mozdulatlan, mint a víz.* Addig dörzsölte a kavicsot, amíg az átmelegedett, és megszűnt a keze remegése.

Viggo nem tudta pontosan meghatározni, mikor kezdődött a szorongása, de a konyhában tűnt fel neki először. Bizonyos dolgok, amelyek korábban csupán bosszantották, egyszer csak fortyogó dühvel töltötték el: például egy megdermedt mártás vagy egy eltört tojás. Feszült lett, akár egy zümmögő vezeték, a két keze ökölbe szorult. Menekülni szeretett volna, kirohanni a konyhából, és soha többé nem térni vissza. Még odahaza, a faházában is nehezebbre esett ellazulnia. Régebben ilyenkor kiment fát aprítani, kicsit vadászni vagy horgászni, és ezek lenyugtatták, enyhítették a feszültségét. De már nem. Az olyan hétköznapi dolgok, mint az, hogy elveszítette a fogkrémje tubusának a kupakját, pánikhullámot eredményezett.

És aztán néhány héttel ezelőtt Viggo egyszerűen képtelen volt felkelni az ágyból. Mintha az állandóan fölötte lógó fekete felleg

leereszkedett volna, úgy érezte, egy hatalmas kéz nehezedik rá, és a matrachoz szögezi.

Órákig feküdt mozdulatlanul, rettegve, hogy megfullad. Végül minden csepp erejét összeszedve kimászott az ágyból, elvándorolt az ajtóhoz, és a pizsamájára vett dzsekiben, meg bakancsban kitámolygott. Egyik lábát a másik elé téve gyalogolt a hóban. Ha látta is valaki – bár vasárnap volt, az egyetlen nap, amikor a Kluven nem fogadott vendégeket –, nem állította meg senki.

Amikor úgy érezte, többet már nem képes gyalogolni, felfedezte, hogy a lába a barátja, Kjell farmjához vitte. Kjell látta el a Kluvent rénszarvastejjel, és Viggo menedékre talált a földje peremén álló, apró kőkunyhóban. Amikor rakott kint egy kisebb tüzet, Kjell odament megnézni, honnan jön a füst. Szerencsére Kjell nem kérdezte meg Viggótól, miért van ott, egyszerűen csak vitt neki ételt és pár takarót. És azoknak a szavaknak a kíséretében, amelyekre Viggónak leginkább szüksége volt.

– Maradj, ameddig csak akarsz.

Viggo három napig maradt ott, ezalatt csak aludt, nagy lélegzeteket vett, és a tűz mellett üldögélt. Attól csak még rosszabb lett a helyzet, amikor azon gondolkodott, mi is történt vele, így inkább kavicsokat gyűjtött egy közeli folyóparton, ahol megtört a jég. Kiszedegette a kavicsokat, kiválogatta, ami megfelelt neki, mert a lehető legsimábbakat kereste. Később, a tűz mellett vigaszt talált ezekben a kövecskékben, amelyeket a víz és az idő csiszolgatott, és az ujjai között keménynek, mégis lágynak érezte őket.

Kjell harmadik látogatásakor Viggo végre meg tudott szólalni.

– Soha többé nem akarom így érezni magam – jelentette ki.

- Akkor tegyél róla, hogy így legyen - felelte Kjell, és eloltotta a tüzet.

Most, miután felállt, és visszahelyezte a kavicsot a kis kupacára, Viggo odaballagott üres íróasztalához, és elővette a fiókból a szivart. Különleges alkalomra tartogatta, és ez most annak tűnt. Az élete egyik fejezetének a vége, és egy másiknak az eleje. Levágta a szivar végét, és a vörös dohányt előre-hátra húzgálva át a lángon, meggyújtotta. Miután az első adag füsttől köhögni kezdett, elhúzta a tolóajtót, és kilépett a faház hátsó teraszára.

A havazás mintha enyhült volna mostanra, a felhők szétsiklottak annyira, hogy előtűnhessen egy darabka a holdból. Nekitámaszkodott a korlátnak, és ahogy kifújta a fás illatú füstöt, érezte, hogy valamelyest enyhül benne a feszültség. Csakugyan muszáj elszabadulnia innen.

Viggo tudta, hogy hamarosan - valószínűleg, amikor útjára indítja a következő vállalkozását, legyen az bármi - egy újságíró felteszi neki a kérdést: „Miért zárta be a Kluvent?” Ő már kigondolta erre a választ: „Azért húztam le az étterem rolóját, mert tudtam, hogy ott már mindent elértem, amit akartam - mondja majd. - Új kihívásokra van szükségem, valahol máshol kell megtalálnom a szépséget.”

És ez a rész igaz is volt. Viggo már az iskolában sem volt igazán képes egyetlen dologra túl hosszan koncentrálni. A tanárai azt mondták, tudományos pálya ígérete rejlik benne, az edzői természetes érzéket láttak benne a sportok iránt, de az elkötelezettség mindig is problémát jelentett számára. Mindig

mohón vágyott a következő dologra. Mindaddig, amíg Martinnal meg nem alapították a Kluvent.

Akkor Viggo tudta, hogy megtalálta a helyét, az újítások és a kreativitás laboratóriumát, százötven kilométerre az északi sarkkör belsejében. És hosszú ideig ez be is vált neki; az étterem beindítása, ahogy látta az egyre nagyobb sikert, és érezte, hogy most az egyszer megérdemli az agyondicsérést – mindez még erősebben hajtotta, és mindig többet akart. Viggo természetesen hallotta a szóbeszédeket Theónak a Kluven-komplexumról szőtt terveiről, és bár úgy vélte, hogy nem egészen azt az utat kellene járni, a személyes birodalma kiterjesztésének a gondolatát határozottan üdvözölte. Elvégre Gordon Ramsay-nek van egy sor Michelin-csillagos étterme, egy sikeres médiakarrierje és egy edénycsaládja, és mindemellett sztárséfként is őrzi a hírnevét. Viggo tudta, hogy ő lesz a következő.

Egészen addig a reggelig, amikor nem tudott felkelni. Az idegösszeomlása reggeléig. Az a valódi ok, amiért itt hagyja a Kluvent, ami miatt abban a pillanatban, amikor eljött Kjell kunyhójából, eldöntötte, hogy el kell mennie. Azért, mert fél, hogy mi történne, ha maradna. És igen, fél, hogy mit mondana és mit tenne ő.

Viggo szívott egyet a szivaron, hallgatta a sercegést, tekintete elkalandozott az erdő sötétje felé. Most már egy kicsit jobban érezte magát, bár meglett volna a Petrával való összecsapás nélkül. A helyettesének persze igaza van. Szólnia kellett volna neki a tervéről, hogy elmegy a Kluvenből, mielőtt még Martin bejelentette az egész személyzetnek, de nem tette – mert félt. Félt, hogy Petra esetleg rábeszéli a maradásra.

Mert hiszen arra is Petra beszélt rá, hogy jöjjön el a fagyos északra. Amikor Martin Svenson eredetileg megtette az ajánlatát, Viggo csak nevetett. Nem állt szándékában otthagyni a gyönyörű, párás Provence-t; azért ment el Svédországból, hogy megszökjön a kemény telek elől, és megfogadta, hogy többé vissza sem tér. Petra azonban, aki akkor kolléganője volt a La Ferme Mougins-ben, erőszakoskodott és hízelgett, váltig állította, hogy ez csodálatos lehetőség arra, hogy felejthetetlen kalandban legyen részük; hogy a társtulajdonosság egy csúcskategóriás étteremben túl jó ahhoz, hogy elszalassza, és minden bizonnyal érdemes elviselni miatta a hideg teleket.

Viggo kifújta egy füstkarikát, és keserűen elmosolyodott. Igen, hálás azért, hogy Petra hitt benne, de ez nem jelenti azt, hogy bármivel is tartozna neki. Persze, csapatként érkeztek ide, és nem kétséges, hogy Petra mutatta meg neki a dicsőséghez vezető utat, de vajon létrehozta volna-e mindezt önként? Kizárt. Ez az ő, Viggo alkotása, amelyet pusztán a személyisége erejével épített fel. De ezzel együtt is ostobaság volt így kihozni a sodrából. A dühös és neheztelő Petra veszélyes. Veszélyes, mert túl sokat tud. És nem ő az egyetlen. Viggo rettentően szerette volna már maga mögött hagyni a Kluvent, de vajon hagyják majd?

Az erdőtől érkező zaj úgy megriasztotta, hogy elejtette a szivarját.

– A francba!

Miközben lehajolt, hogy felvegye, kikémlelt a terasz korlátjának a rácsai között. Fák, sötétség és hó – csupán ennyit látott. Természetesen az erdőben sokféle teremtmény él. Hiúz,

jávorszarvas, róka, sőt, egy-egy medve és farkas is; néha látta, hogy borostyánsárga szemek bámulnak vissza rá a fatörzsek közül. De tényleg csak valami állat? Viggónak egy-két hónapja az a nyugtalanító érzése támadt, hogy állandóan figyelik. Nyáron kezdődött, amikor a pánikrohamok nagyobb rendszerességgel törtek rá, és először általános nyugtalanságnak tudta be: olyasmiket lát, amik nincsenek is ott. Az utóbbi időben azonban nem volt benne biztos, hogy csupán a képzelete játszik vele. Kora hajnalban lábnyomokat látott odakint, és zajokat hallott: kaparászást az egyik ablakon, vagy a lecsúszó hó halk puffanását. Most felegyenesedett, behátrált a házba, és bezárta maga mögött az ajtót.

Látott volna valamit? Csak képzelte a zajt? Vagy Petra settenkedett volna utána? Kitélik tőle.

BANGBANGBANG!

Viggo jóformán felszökkent a levegőbe. Ahogy szélesebben a bejárati ajtó felé fordult, látta, hogy elfordul a kilincs gombja. És aztán megszólalt egy hang:

- Azt hiszem, ideje, hogy rendesen elbeszélgezzünk, nem gondolod?

Tizedik fejezet

Justinnak rémesebben kellett volna éreznie magát – igazából *rémesen* is érezte magát –, de ez most nem számított. Az ízületei helyén pillanatnyilag mintha rozsdás alkatrészek volnának, a csontjai helyén kirojtosodott drót, a szemgolyóit pedig túlságosan nagynak érezte a fejében. De ebből semmi sem számított annak köszönhetően, amit a markában szorongatott. Akkora sincs, mint azok a bizarr fehér cseresznyék, amelyeket a vacsoránál szolgáltak fel, mégis felbecsülhetetlen értékű ékszer: ez a gyógymód.

A hüvelyk- és a mutatóujja közé csippentve feltartotta a fénybe, és mosoly suhant át az arcán. Nem, ez több annál: amit a tenyerén tart, az maga az *üdvösség*. És amíg az ember tudja, hogy eljön, addig minden rendben van. A görcsök, a fejfájás, a bűntudat – mindez mellékes, ha az ember tudja, hogy már közel a napfény.

Végignézett a faházon: csupa puha szőrme és aranyló fény. Emilynek nagyon tetszett, amikor beléptek, arról csacsogott, hogy ilyen skandináv stílusban kellene átalakítaniuk a Los Angeles-i lakásukat, de Justin rejtekhelyeket keresve pásztázta végig.

Lehervadt a mosolya, ahogy beléhasított a bűntudat. Drogok és rock and roll – micsoda közhely! Ha őszinte akar lenni, ettől érezte magát a legrosszabbul. Rengeteg kölyökkel találkozott együttesekben, akik bevették a Keef-, Sid- és Kurt-féle romantikát: Halj meg fiatalon, és hagyj hátra egy tetszetős legendát. Ő viszont a zene miatt keveredett bele, mert azt szereti a világon a legjobban.

Vagyis *szerette* a világon a legjobban. Mert a drog nem enged senkit és semmit maga elé. Sem a zenét, sem Emilyt, semmit.

Újból összeszorította a markát, és elindult kifelé.

Emilyt az étteremben hagyta, azt mondta neki, rendetlenkedik a gyomra a kagylótól. Emily rábólintott – csakis a kagylótól lehet, hiszen ki akarná azzal vádolni a világ egyik legnagyobb szerűbb séfjét, hogy ételmérgezést okoz a vendégeinek? Ráadásul a vacsora végére Justin alighanem *tényleg* pocskéul nézett ki. A tévében mindegyik narkósnak viaszszerű a bőre, beesett a szeme és rémesen verejtékezik. Pipa, pipa és pipa. Nem csoda, hogy Emily bevette a meséjét a fésűkagylóról, ami nem esett jól Justin gyomrának. De azért bármelyik pillanatban hazajöhet, és ha rajtakapja, megnézheti magát.

Az ő faházuk esett legtávolabbra a Kunyhótól – Emily nyilván a Kluven legfélreesebb vendégházát kérte, amiért most hálás volt. Justin végigment az erdőbe vezető ösvényen, hagyta, hogy a hold mutassa neki az utat. Végül, amikor befordult egy sarkon, megpillantott egy másik faházat, amelynek valamennyi ablaka ki volt világítva. Pánikba esve letért az ösvényről, és bevette magát a fák közé.

Aztán nagyon gyorsan sötét lett, a vastag ágak kizártak minden, a faházból vagy az égből jövő fényt. Justin a telefonja elemlámpájának segítségével keresgélt egy helyet, ahová leülhet, egy nyugodt, száraz zugot, ahol senki sem zavarja, de nem olyan mélyen az erdőben, hogy veszélyes legyen. Kat, a vendégkapcsolati vezető beszélt nekik a világnak ezen a részén fellelhető vadvilágról, és ő egyik tagjával sem óhajtott találkozni.

Bekúszott egy alacsony ág alá, ahol talált egy puha, száraz tűlevelekkel borított földdarabkát, és leült törökülésben a lelógó gallyak alá.

Justin benyúlt a zsebébe, elővette a labdacsot, és összeszorított ajkai között tartotta, amíg széthajtogatta az ezüstpapírt, amely a minibárban talált csokoládészelet egy darabjának csomagolása volt. Miközben szakértő módon nekikezdett az anyag előkészítésének, azon gondolkodott, hogyan is jutott idáig. Elvégre Justin Blake-ről nemigen lehet feltételezni, hogy drogos; kérdezzenek meg bárkit. A Joystick a középosztálybeliek együttese volt, szerethető és dallamos lágy rockzenéjüktől elandalodott a közönség. A zenei sajtó mérsékeltebb ága szerint túlságosan mértéktartóak, túl komolyak és sőtlanok voltak, de Justint ez sosem érdekelte. Azt jelentette, hogy széles kört vonzottak, és mivel Justin egymás után ontotta a slágereket – a nagyszerű refréneket és szárnyaló zenekari dallamokat felvonultató, népszerű számokat –, megtöltötték a stadionokat és felhúzták az albumok eladási mutatóit egy olyan időszakban, amikor már a kutya sem vett albumokat.

És noha a zeneipar telítve van drogokkal, Justinnak sikerült csaknem egy évtizedet eltöltenie a Joystickben nélkülük. De miután a banda feloszlott, és ő beállt a Velvetinesbe, más emberek társaságába került, akik számára megszokott dolog volt a mindennapi drogozás. Szélesebben zajlott a függővé válása, és most már el sem tudta képzelni az életét nélküle.

Meggyújtotta az öngyújtóját, és csodás volt, amikor beütött az anyag. Ahogy bejutott a véráramába, minden fájdalom egyszerűen...

ellebegett. Justin hálás, boldog szisszenéssel kifújta a füstöt, és hátát a fatörzsnek vetve felnyögött.

Ebben a pillanatban hangokat hallott a faházból. Erőteljes hangokat. Nem értette, mit mondanak, de nem is érdekelte. Bármilyen is az, nem számít. Semmi sem számít, csak az, hogy itt békében van. A testében és az elméjében már lecsendesedett a zsongás, és ahogy felnézett a fölötte összeboruló faágakra, hirtelenjében elragadónak találta cikcakkos mintázatukat. Jól érezte magát, persze, mert megszabadult a szűkségtől, áldott megkönnyebbülés volt ez. Mint amikor egy zörgő klímaberendezés, amely egész éjjel nem hagy aludni, hirtelen kikapcsol.

– *Justin.*

Először azt hitte, a hang az erdőből jön. Aztán azon tűnődött, nem az elhunyt édesapja szólongatja-e a síron túlról. Brian Blake fogorvos volt, elkötelezett templomba járó, lelkes mandolinjátékos és tetőtől talpig derék ember. Brian ismertette meg a gitárral a fiát tizenkét éves korában, és egykettőre felfedezte, hogy Justin őstehetség. Megtett minden tőle telhetőt, hogy ápolja a fia tehetségét: fizette az új hangszereit, a zeneóráit és a kottáit, és mindig zokszó nélkül szállította a zenekari próbákra és a kamarakórus-koncertekre.

Ha csalódással töltötte is el Brian Blake-et, hogy Justin lemondott a felsőfokú zenei tanulmányairól annak a kedvéért, hogy a gólyahéten alapított bandájával, a Joystickkel turnézzon, sosem tette szóvá.

– Csak mindig dönts jól, fiam – mondta neki, és átutalt kétezer fontot a bankszámlájára, hogy Justin megvehessen egy negyedkézből árult kisbuszt. Brian hat hónappal azután halt meg,

hogy a Joystick aláírta a bemutatkozó albuma szerződését; amikor először játszottak a Wembley Stadionban, Justin a legnagyobb slágerüket az édesapjának ajánlotta, tudva, hogy büszkén néz le rá odafentről.

– *Justin.*

Az utóbbi időben rengetegszer gondolt az édesapjára. Boldoggá tenné, hogy Justin újból ír zenét. Az a tudat viszont lesújtáná, hogy a fia naponta drogozik.

– Justin – mondta a hang. És most már egy árnyék tornyosult fölébe.

Justin két kezét érzett a vállán, és próbált fókuszálni. Egy szempillantás alatt visszatért a jelenbe. A tűlevelek beleálltak a hátába, a hideg és a nedvesség belekúszott a cipőjébe. És felülről egy mély hang beszélt hozzá, egy *valóságos* hang. Viggo Widlund állt pár lépésnyire tőle, kezében egy lámpással.

– Mi a szar ez, Justin? – kérdezte lepillantva az eldobott ezüstpapírra.

– Semmi. Csak kijöttem egy kis levegőt szívni.

– Na persze – fortyant fel Viggo.

Justin nem ismerte túl jól Viggót – a Joystick stockholmi koncertjén találkoztak, és csak szórványosan tartották a kapcsolatot –, ahhoz azonban elég jól ismerte, hogy tudja, képes félelmet keltő lenni, és hogy most ez a legendás indulat őrá irányul.

– Megéreztem a *szagát*, Justin – mutatott hátrafelé az ösvény felé Viggo. Most Justin is megérezte Viggo leheletének a szagát – füstös és savanyú, mintha tüzet akarna okádni. Képek és gondolatok

kavarogtak a fejében. Nem volt benne egészen biztos, mi az, ami valódi, és mi az, amit a drog hajszol keresztül a véráramán.

- Szagot? Miféle szagot? – kérdezte kételkedve. – Figyelj, csak elszívtam egy cigit.

Mielőtt bármit tehetett volna, a séf villámgyorsan előrevetődött, megragadta Justin dzsekijének az elejét, és bedugta a kezét a zsebébe.

- Hé! Mit művelsz...

Ekkor Viggo feltartotta a kis csomagot. Az ő *anyagát*.

- Hogy merészelsz idejönni – sziszegte Viggo – az én területemre, az én meghívásomra, és idehozni ezt a szart a házam elé?

- Viggo, ez semmi.

- Valóban, Justin? – tudakolta a séf. – Lássuk csak!

Azzal Viggo megfordult, és nekiállt, hogy beszórja Justin kábítószerét a fák közé.

- NE! – ordította Justin. Felugrott, és megragadta Viggót. Viaskodva vele szétfeszítette a férfi ujjait, és megpróbálta kikapni a kezéből a kis csomagot.

- Nincs erre szükséged, Justin! – kiáltotta a séf. – Engedd el!

Justin káromkodva behúzott neki egyet. Nem volt különösebben erős, és a verekedésben sem volt jártas, de lendületes ütésének az ereje meglepetésként érte Viggót. A séf morogva nekiesett Justin mellkasának, aztán hátratántorodott, neki egy fatörzsnek – az ágakról hózápor zúdult a nyakukba.

- Sajnálom, sajnálom! – mentegetőzött Justin feltartott kézzel, rettegetve, hogy a viking séf ellentámadást indít. Viggo azonban nem mozdult, csak az orrából szivárgó vért törölte le.

- Te jobb vagy ennél - mondta, és leült a földre.

- Tényleg? - kérdezte Justin. A Viggo szavaiból áradó hűvösség meglepte, és szégyenkezve bámult le az avarra.

- Igen, Justin - felelte Viggo. - Te tehetséges vagy. Megvan hozzá az erőd, hogy megindítsd az embereket, hogy megváltoztasd, hogyan éreznek egy akkordot vagy egy refrént hallva - és ez hihetetlen. De ha ezt a szart szívod... azzal ezt az egészet eldobod.

Justin érezte, hogy megmerevedik a háta. Tudta, hogy a drogok nem tesznek jót neki, de akkor is, most éppen egy nagyszerű új zenei anyagot ír. Némelyik élete legjobb zenéje.

- Ne mondd meg, hogyan éljem az életemet, Viggo - vetette oda védekezően.

- Nem mondom meg, csak *kérdezlek*, hogyan akarod élni az életedet - válaszolta Viggo.

- Úgy élem, ahogy akarom - vágott vissza Justin.

Amikor néhány hete telefonon beszélt Viggóval, mesélt neki az életéről Los Angelesben, hogy milyen sok időt tölt a stúdióban, és hogy mik a tervei a jövőre nézve. És most ez az arrogáns, okostóni svéd kérdőre vonja, és úgy moralizál neki, mintha jobb volna, mint Justin Blake, a popsztár.

- Mit tudsz te erről? - mosolygott gúnyosan.

- Ó, tudom én, Justin, tudom - felelte Viggo fáradtan. - Én is jártam ugyanebben a cipőben, mint te most.

Justin a szemöldökét ráncolva tűnődött, nem hangokat hall-e megint, hogy ez a beszélgetés nem csak a fejében játszódik-e le. Viggo a szöges ellentéte: magas, erős, mindig az ő kezében van az irányítás. Honnan tudhatná Viggo Widlund, milyen a heroin illata?

- Mindig is szerettem az érzékszerveimmel megtapasztalni a dolgokat - mondta Viggo, szinte csak magának. - Talán ezért is lettem szakács. De eltartott egy darabig, amíg eljutottam idáig. Először megmerítkeztem a szexben, az ivásban, a drogokban. Megküzdöttem a kísértéssel - mintha a hegyek mögött mennydörgő óriásokkal harcoltam volna. De végül túljutottam rajta.

- Túljutottál? Min?

- Eljöttem Malmóból, messzire a rossz társaságtól, amibe belekeveredtem. Ausztráliába mentem, hogy rendbe jöjjek. Huszonkét éves voltam, és elhatároztam, hogy a nulláról újrakezdem az életemet. Miután állást kaptam egy étteremben, felfedeztem, hogy tudok főzni. Ha létezik olyan, hogy függőségre hajlamos személyiség, én a függőséget teljes mértékben a főzésben vezetem le.

- Ó - mondta Justin. - Ezt nem tudtam.

- Hát, most már tudod. És most már láthatod, hogy lehetséges kilépni belőle.

Viggo Justin felé nyújtotta lapátkezeit.

- Add ide - mondta.

Justin habozott, és lehunyta a szemét. Ahelyett hogy azt a szétcsúszott nyomorultat látta volna, amivé lett, hirtelen elképzelte, hogy újra a színpadon áll a Joystick dicsősége idején, amikor az élettől és a tömeg energiájától mámorosodott meg, és látta az édesapját, ahogy a kulisszák mögött tapsol, és sugárzik a büszkeségtől. Vett egy mély lélegzetet, és amikor újból kinyitotta a szemét, odaadta Viggónak a kábítószer.

- Köszönöm - mondta Viggo egyszerűen.

Justin zajt hallott, egy bejövő SMS halk csipogását. Viggo előhúzott a zsebéből egy mobiltelefont, és rápillantott.

- Mennem kell - közölte, és betette a drogot meg a telefont a dzsekije felső zsebébe. - Neked pedig vissza kellene menned a házatokba, idekint nagyon hideg van. Menj vissza az életedhez, Justin, menj vissza Emilyhez!

Felállt, a lámpását a fa alatt hagyta.

- És egész hátralévő életedben legyél hálás nekem.

Azzal Viggo sarkon fordult, átbújt egy faág alatt, és elnyelte a sötétség.

Tizenegyedik fejezet

A Kluven bárja nem volt igazi bár, inkább csak az étterem meghosszabbítása. Volt ott egy fatüzelésű vörösréz kandalló, amely jól illett a kovácsolt vörösréz bárpulthoz, ahol Alex ült Larával, a térdük összeért, és meleg *glöggöt* ittak – valami ilyesmi a svéd neve. De jó volt; fűszeres forralt bor enyhe citrusos beütéssel. Alexet nem lepte meg, hogy itt minden nagyon finom, még a pultra kitett tálkában kínált, édes karamellbe mártott mogyoró is könnyű volt és ropogós. Tulajdonképpen Alex sokkal inkább élvezte a vacsorát, mint várta. Persze volt benne színház – mint például a borókás füstölt lazac, amelyet az asztalnál filéztek ki, vagy a szeme láttára felszeletelt és elkészített pisztrángszasimi^[7] –, de most az egyszer sikerült a cinizmusát félretennie, és hagyta, hogy elrepítsék egy utazásra, amely az ízekről és az érzékelésről szól. Mindegyik fogás még ízletesebb volt, mint az előző: a jávorantilopos carpaccio, a makréla a pácolt sárgarépával, a forró szénen sült marhaborda és a friss erdei gombával tálalt vadkacsa, csupa gazdag és komplex íz – még Alex gyakorlatlan ízlelőbimbói számára is. Ó, és a rénszarvastejből készített, törpemálnás panna cotta olyan finom és lágy volt, hogy azt az érzést keltette benne, mintha egy édes felhő úszott volna át a nyelvén.

A bárban üldögélő többi vendég is szemlátomást hasonló jó érzésekkel eltelve húzódott be ebbe a kényelmes zugba, ahol bolyhos, fehér báránybőrökbe takarózva úgy tárgyalták ki a vacsorát, ahogy a sportszakértők szokták megbeszélni a meccset az

utolsó sípszó elhangzása után. Csak Miles, a séf, Justin és Emily hiányoztak a társaságból; Justin még a vacsora vége előtt kiment, Emily meg a keresésére indult, Miles pedig egyszerűen csak eltűnt. Időközben Martin Svenson barátai, Kenneth és Serena is felszívódtak. Alex vacsora közben hallotta, amikor Kenneth megemlítette, hogy ki akarja próbálni a hidromasszázs-medencét, így valószínűleg felkereste a gyógyfürdőt. Alex is alig várta, hogy kipróbálhassa, de harminc fogás után nem volt benne biztos, hogy ez a megfelelő alkalom.

- Szóval önök szerint itt ér véget a Kluven története? - kérdezte Lara, a szeme csillogott a halvány fényben.

- Erősen valószínű - válaszolta dr. Green. - Nem tudom elképzelni, hogy sokan akarnának elvergődni ide egy másik séf kedvéért.

- Olyan sikeres hely, maguk szerint Viggo miért határozott így? - tűnődött Connie, és elgondolkodva ivott egy korty brandyt.

Coulson megvonta a vállát.

- Nem lehet, hogy a miatt a kritika miatt, ami néhány hete jelent meg a *Times*ban? - vetette fel.

- Milyen kritika? - kérdezte Lara.

- Közltek egy cikket valami új helyről Montana államban. Azt írták, hogy ugyanazt csinálják, mint a Kluven, csak sokkal jobban.

Dr. Green a fejét csóválta.

- Nos, szeretném én azt látni, aki ezt túlszárnyalja - intett a fejével az étterem felé. Alex egyetértően mormogott.

- De senki sem szereti úgy érezni, mintha leáldozóban lenne a csillaga - jelentette ki Coulson kissé halkabban. - Különösen a

kiemelkedő előadóművészek nem. A magunkfajta laikusnak néha nehéz megértenie ezt a szemléletmódot, de azok, akik ezen a szinten teljesítenek, úgy érzik, sehol sincsenek, ha nem ők az elsők.

Alexnek nem kellett pszichológiai diploma ahhoz, hogy felfogja Coulson érvelésének a lényegét. Noha ő maga is rendkívüli módon élvezte a vacsorát – végre megértette, hogyan tudják emberek összehasonlítani a főzést és a művészetet –, az igazság az, hogy manapság már mindenütt lehet nagyszerű ételeket enni. Még a londoni falatozók is árulnak olyasmiket, amik valamilyen különleges szafttal vannak leöntve. Ez nyilvánvalóan nem ugyanaz, de azért az elmúlt évtized során a főzés színvonala határozottan javult. Meglehet, hogy Viggo a legjobb, és a mai este után Alex hajlamos volt ezzel egyetérteni, de ha egy hozzánk közel eső városban csaknem ugyanilyen jól lehet kapni, ugyan ki akarna Lappföldre elrepülni?

– Nos, de legalább mi kipróbáltuk – szögezte le Connie az italát kortyolgatva. – Kár, hogy Miles nincs itt. Szerettem volna megkérdezni mint szakmabelit, hogy mi volt a véleménye az ételekről.

– Ő is séf? – lepődött meg Coulson. – Á, akkor ez lehet a magyarázat. Velem szemben ült, és minden alkalommal nagyon mérgesen nézett, amikor a felszolgálója bejelentett egy újabb fogást.

Alex ugyanezt érezte: határozottan zajlott ott valamiféle rivalizálás, még ha Miles oldalbordája, Nami nem is volt hajlandó elárulni, mik lehettek Viggo úgynevezett „hazugságai”. Alex próbálta kiszedni belőle, de mindössze azzal kellett beérnie, hogy

Miles szerint Viggóból valami módon hiányzik az eredetiség. Talán valamennyi sáf így vélekedik a kortársairól.

- Én örülök, hogy eljöttünk, te is? - fordult oda Connie Grahamhez. - Az a pisztráng volt a legfinomabb a tűzföldi vacsoránk óta.

- Maguk jártak ott? - csodálkozott Coulson.

- Szeretünk császárkálni, igaz, Con? - felelte Graham. Coulson odafordult dr. Greenhez.

- Mi is mindig el akartunk menni oda, nem, Patrick?

Dr. Green morogva helyeselt, de nem látszott túl boldognak, amiért Connie és Graham lepipálták.

- Esetleg összedob még pár mellnagyobbítást, hm, drágám? - mondta Connie.

Alex igyekezett elrejtetni a mosolyát; a manchesteri házaspár lefegyverző modorban tudta megcsipkedni a pózolást. Lara nevette el magát először, aztán Coulson követte, és még Patrick jeges viselkedése is megrepedezett, amikor vonakodva elmosolyodott. Lehet, hogy az este nem egészen úgy folyt, ahogyan a Kluven vezetősége elképzelte, egy dolog azonban határozottan működött: a közös asztal összehozta őket.

- Mindenki jól érzi magát?

Mindnyájan Kat vidám trillázása felé fordultak, de Alex nem mert volna megesküdni rá, hogy a vendégkapcsolati vezető is olyan könnyed jókedvében van, mint ők. A mosolyát mintha felragasztotta volna, keskenyre húzott ajkai mögött összeszorította a fogát.

- Nos, azt hiszem, tudok valamit, amitől még vidámabbak lesznek, ha kijönnek velem - mondta.

- Mi van odakint? - tudakolta Connie.

- Az aurora borealis - válaszolt Kat az ajtó felé intve.

Connie tapsikolt.

- Ó! Az északi fény!

- Nem túl vastag ehhez a felhőtakaró? - akadékoskodott dr. Green.

- A felhők az imént szétoszlottak a tónál - szólt vissza Kat a válla fölött, miközben egy kétszárnyú erkélyajtóhoz vezette őket. - De komoly havazás közeledik, úgyhogy igyekeznünk kell.

A vendégek gyorsan felvették a kabátjukat és a sapkájukat, de kegyetlen hőmérséklet fogadta őket, amikor kiléptek az épületből; mínusz húsz fok, vagy még alacsonyabb.

- A mindenit! - szólalt meg Lara az arcát felfelé fordítva. Alex követte a pillantását, és hirtelen a hideg már nem is tűnt annyira fontosnak: finom, zöld fényszalagok szótták át az éjszakai égboltot.

A többi, hasonlóképpen megigézett vendég lassan a saját kis csoportjaira szakadt, és fejüket hátrahajtva, áhítatosan elcsendesedtek.

- Te láttad már? - suttogta Lara Alexnek. Olyan volt a hangulat, akár egy nagy katedrálisban, ahol az ember úgy érzi, hogy csak halkan szabad beszélnie.

- Még soha - súgta vissza Alex. - Jártam Oroszországban, Norvégiában, Alaszkában, de bárhová mentem, mintha egy hajszállal mindig lemaradtam volna róla. De ez... Hát, erre érdemes volt várni.

A fény legyezőszerűen szétterült a sötét égbolton. Mozgásban lévő folyadék módjára váltogatta az alakját, és hol a színskála

smaragd- és jádezőld árnyalataiban pompázott, hol halványlilára fakult, majd újból visszatért az élénkebb tónusokhoz.

Larának valamennyi változásnál elakadt kissé a lélegzete a csodálattól. Alex feléje fordult, és rávigyorgott.

- Ez hihetetlen, nem? - suttogta Lara. Alex bólintott. Gondolkodás nélkül megfogta a nő kezét. Hosszú ideig álltak így, beleveszve a látványosságba, mintha csak kettőjüknek szólt volna.

- Sandrine-nak nagyon tetszett volna - szólalt meg egy idő után Lara csendes-sóvárgón.

- Igen, Sandrine nagyon tudta, hogyan kell élvezni az életet - felelte Alex.

- És te? - kérdezte Lara, és elengedte a kezét.

Mondott valamit, amivel felzaklatta?, tűnődött Alex. Ő visszautasításnak érezte a mozdulatot - vagy túl sokat magyaráz bele? Akárhogy is, a felhők ezt a pillanatot választották, hogy összezáruljanak, és a színek kihunytak. A nézőkből egyszerre szakadt ki egy elnyújtott „óóó!”.

- Megcsinálhatnánk ezt minden évben? - kérdezte Lara, miközben feltette a dzsekije kapucniját.

- Az északi fénnel kísért harminc fogást? Erre minden hétvégén kapható vagyok.

- Egészen addig a pillanatig, amíg szert nem teszel egy új barátnőre - mondta Lara. Ez volna a baja? Arra számít, hogy ő bármelyik percben eltűnik valamilyen boldog párkapcsolatban?

- Az nem akadályozna meg - szögezte le Alex, de nem tűnt úgy, hogy meggyőzte Larát.

- Amikor Aliciával voltál, alig láttalak - mondta Lara komolyabban.

Alex szerette volna cáfolni ezt, de igaz volt. Megvonta a vállát.

- Alicia féltékeny volt rád - közölte.

Ezt sosem beszélték meg igazán, de könnyebb volt őszintén beszélni a sötétben állva, a semmitől körülvéve, miközben úgy érzik, hogy valami módon eltávolodtak a való világtól. Lara felpillantott Alexre, sötét szeme a férfi tekintetét kutatta.

- Féltékeny volt rám? Miért?

Alighanem csak bókot vár, de az évek során túl sok hasonló beszélgetés elől tértek ki.

- Gondolom, önbizalomhiányból kifolyólag - felelte Alex őszintén. - Senkit sem lehet hibáztatni azért, mert nehezebbre esik elfogadni, hogy a partnere legjobb barátnője olyan okos és gyönyörű.

Valami azt súgta Alexnek, hogy eleget mondott - talán túl sokat is -, ezért hagyta, hogy a szavait elsodorja a feltámadó szél.

- Menjünk be - javasolta Lara. - Kezd megfordulni az időjárás. Meg kellene kóstolnunk az egyik brandyt. Esetleg az összeset.

A bárba visszaúton nem beszélgettek, csak a lépteik hallatszottak, de a szakadó hó miatt azok is csak tompán.

- Bent találkozunk - szólalt meg Alex, amikor a Kunyhóhoz értek. - Én még bekukkantok a konyhába.

- Minek?

Alex felvonta a szemöldökét.

- Hogy megnézzem, Viggo ott van-e.

- Azt hittem, Justin Blake-et akarod nyakon csípni.

- Ő a reggeliig várhat.

Alex csak félig-meddig viccelt, de tudatában volt, hogy ketyeg az óra, és fontossági sorrendet kellett felállítania. A szállásukon kitett ütemterv szerint másnap először megreggeliznek, utána lesz még némi idő egy rövid szaunázásra vagy jeges fürdőre, aztán már indulniuk is kell vissza a repülőtérre. Alex nem sokat tudott a rosztyárokról, azt viszont igen, hogy szeretnek sokáig aludni, de Justin esetében kockáztatnia kell; ma este arra kell koncentrálnia, hogy Viggóval készíthessen interjút. A séf munkája szó szerint véget ért, és Alex sejtette, hogy a mai estét követően nem lesz újabb esélye.

- Alex, emlékezz rá, mit ígértünk Martin Svensonnak - válaszolta Lara rosszállóan.

- Persze, de más a helyzet, ha Viggo úgy dönt, hogy négyszemközt ad nekem egy exkluzív interjút a világ számára - magyarázta Alex, igyekezve könnyedre venni a hangvételét. Miután Lara nem nevetett, szembefordult vele. Szüksége volt rá, hogy a nő megértse.

- Tudom, hogy szerinted túl keményen dolgozom, és sosem kapcsolok ki - folytatta. - De ha láttad a *Chronicle* legutóbbi példányszámadatait, tudod, miért forszírozom ezt.

- Láttam az adatokat - vágta rá Lara. Alexnek nem kellett volna meglepődnie. Lara elhunyt édesapja a lányára hagyta a *Chronicle* anyavállalatában, az Avery Média csoportban birtokolt részvényeit, és noha Lara nem látogatta az igazgatótanács üléseit, és a cégvezetés apró-cseprő ügyeiben sem vett részt, logikusnak tűnt, hogy képen van a legfrissebb értékesítési jelentéseket illetően. Nem volt vidám olvasmány. Az újságok nagyon megszenvedték, hogy az olvasók az

internet felé fordultak híreket keresve, és a hirdetőik tömegesen követték őket.

- A *Chronicle*-nek sztorik kellene, Lar - magyarázta Alex. - Szenzációra van szükségünk. És itt, ma este vagy fél tucat is van belőlük, és ezek között is a legnagyobbat szól, hogy a viking séf bezárja a világ leghírhedtebb éttermét.

Lara vonakodva rámosolygott.

- Jól van, menj csak! Vedd meg a részvényeim értékét - minden igaz barát így tenne.

- Öt perc, és itt vagyok - ígérte Alex feltartott kézzel. - Készíts nekem elő még egy kicsit abból a mézsörből. Sosem voltam oda a brandyért.

- Pancser - mosolygott Lara, és elindult a bár felé.

Alex a másik irányba ment, az orrát követve a konyha irányába, amely az étterem túlsó végében egy kétszárnyú ajtó mögött rejtőzött. Miközben a nyitómondatán gondolkodott, valami ilyesmin: „Nem sok emberben lenne elegendő bátorság ahhoz, hogy hátat fordítson egy világméretű sikernek” - a hízeltés mindig nyerő -, kivágódott az ajtó, és egy pincéernő lépett ki rajta, egy itallal a kezében.

- Ó, jó estét - mondta a fiatal nő, és zavartan nézett le a poharára. Feltehetőleg a szezonzáró ünneplést nem a vendégek szemének szánták. - Segíthetek?

- Tulajdonképpen Viggót keresem - válaszolta Alex, bekukucskálva a nő válla fölött a még mindig lengő ajtón, hogy szívfájdító pillantást vessen a Kluven rejtett kulisszái mögé. - Azt mondta, megad nekem egy telefonszámot - van egy közös barátunk,

akivel elveszítettem a kapcsolatot. – Ez totális badarság volt, de Alex megszokta, hogy ügyesen rögtönözzön.

– Viggo nincs itt – felelte a lány. – Azt hiszem, a faházába ment.

– Az, amelyik az erdő szélén van?

Kat megmutatta neki, melyik ösvény vezet Viggo házához, amikor korábban körbekalauzolta. A lány bólintott, és elbotorkált a női mosdó felé.

– Eddig megvolnánk – dünnyögte magában Alex, miközben a hátsó kijárat felé igyekezett. Az több mint ideális volna, ha négyszemközt tudna beszélgetni Viggóval – feltéve, persze, hogy tényleg egyedül van –, de ahogy az ajtóhoz ért, az kinyílt, és Kat lépett be a Kunyhóba. Hátratólta a csuklyáját, ami csillogott a hópelyhektől.

– Á, Alex – mondta, és leverte a bakancsáról a havat a lábtörlőn. – Minden rendben?

– Persze, csak kimegyek kicsit a havat nézni. Gondolom, maguknak nem újság, de én még mindig izgalomba jövök tőle.

Most még gyorsabban kellett gondolkodnia: nem akarta elárulni neki, hogy valójában miben mesterkedik. Theo már egyszer megkérte őket, hogy ne repüljenek rá a sztorira, és Alex úgy vélte, hogy a Kluven vezetősége most válságértekezletet tart, hogy eldöntsék, hogyan kezeljék a helyzetet.

– Nos, én nem maradnék kint sokáig – tanácsolta Kat. – Úgy néz ki, hogy mindjárt szakadni kezd a hó. Az ön helyében visszamennék a bárba.

Minden flörtölés eltűnt a hangjából, csak halvány figyelmeztetés bujkált benne. Arra figyelmezteti, hogy ne terjessze a Viggo-sztorit,

vagy a fagysérülésre? Alex feltételezte, hogy ezek Kat szemében egyformán kellemetlenek. Kilépett a hidegbe, és azonnal rájött, hogy a nőnek igaza van: a szelíden szállingózó hópelyhek mostanra meghíztak, és kupacokba gyűltek ott, ahová lehullottak. Nem tudta elképzelni, hogy a park gondozói ma éjjel kijönnének megtisztítani az ösvényeket, úgyhogy sietnie kell, mielőtt mindent betemet a hó.

- Na jó, Viggo, hol vagy? - dünnyögte, és elindult az ösvény felé, amelyet Kat mutatott neki. Az órájára pillantott, és sietősebbre fogta a lépteit. A szél egyenesen feléje fújta a havat, telement vele a kapucnija, és szurkálta az arcát.

- Mit művelek? - motyogta összeszorított fogai között.

Ahogy Lara folyvást rámutatott, állítólag szabadságon van. Szeretné, ha a kirándulásról egy hiányzó lábujj volna a maradandó emléke? És tulajdonképpen miért is? Egy sztoriért, amelyet szeszélyes főszerkesztője, Darius jó eséllyel úgyis elvet.

Balra Alex meglátta a sötét erdő előtt körvonalazódó tárolócsűröket. Összeszűkül a szeme: az egyik legtávolabbiból fény szűrődött ki - az a vermelőpince. Mit is mondott róla Kat? Hogy csak Viggónak és Theónak van hozzá kulcsa, ami azt jelentette, ötvenszázalékos az esély, hogy Viggo odabent van. Ráadásul ez jóval közelebb esik hozzá, mint Viggo faháza, és legalább egy kicsit nyugalma lesz a szélről. Miközben gyalogolt, Alex fintorgott, és felfújta az arcát; emlékezett rá, hogy olvasta, ezt csinálta a két brit sarkkutató, Shackleton és Scott is, hogy megelőzzék a fagysérüléseket. Most már egyre nehezebbnek találta a gyaloglást; semmit sem lehetett látni, és a fűtött ösvények nem tudtak

megbirkózni a hatalmas mennyiségű hóval. *Ez a hétvége jó buli kellene hogy legyen*, gondolta.

Amit pár perce Katnek mondott, az igaz volt: Alex imádta a havat. Felnőtt életében a hó javarészt irritáló volt, közlekedési dugók és törölt vonatok okozója, de boldog emlékezetű gyerekkorában varázslatos dolognak számított. Azt jelentette, hogy valószínűleg bezár az iskola, néha akár napokra is, és ezt az időt szánkózással töltötte az Angol Szetter nevű, csaknem legendás kocsmánál, amely mögött öt mező feküdt, és ezek történetesen éppen jó szögben lejtettek ahhoz, hogy izgalmas lesiklásokat lehessen végrehajtani rajtuk ródlin, a teáskészlet tálcáján, sőt, akár műtrágyás zsákokon is. Visszatekintve, száz megfelelő lejtő is volt arrafelé – elvégre a Lake Districtről beszélünk –, Alex barátait azonban itt tették ki, hogy az apáik, egy korsó sörrel a kezükben, rájuk lássanak a kocsmaből.

Mikor szűnt meg az élet ilyen egyszerűnek lenni? Alex tudta, hogy ez közhelyes kérdés, de volt benne némi igazság. Akkoriban már attól boldogok voltak, hogy havat láttak, a nyelvükkel kapták el a pelyheket. Hóangyalt készítettek vagy sárgarépaorrot szúrtak egy hóember fejébe. A felnőtt életben mindennek súlya és jelentősége van. Néha szeretett volna csak úgy megdobni egy hógolyóval egy stoptáblát.

Alex egyre nehezebbnek érezte elgémberedett lábát, de ment tovább, s közben azon tűnődött, vajon mit csinál Viggo ilyen későn a vermelőpincében, ha valóban ott van. Elképzelte, hogy a saját útját járó szakács éppen kisebb adag bogyós gyümölcsöt lovasít meg a rejtekhelyükről. Talán azt tervezi, hogy magával viszi őket.

Mire Alex odaért a vermelőpincéhez, az csaknem eltűnt egy hóförgetegben. Csupán egy fa boltívet és egy óriási ajtót látott, rajta kis ablakokkal: azoknak az üvegén át izzott szelíd, borostyánszínű szemekként a fény.

Alex benyomta az ajtót, és remélte, hogy jól gondolta, Viggo ott lesz. Sokkal jobb, mint hivatlanul beállítani a fickó házába, és a sztorinak is jobbat tesz.

Fejét lehúzva belépett az alacsony helyiségbe, és levette a csuklyáját. A fény gyér volt, a levegő földszagú és áporodott, de jobb volt idebent, mint odakint a hóban.

- Hahó! - kiáltotta, ám ebben a pillanatban a szél belekapaszkodott az ajtóba, és meghintáztatta a zsanérjain. Alex meglepetésében oldalra lépett, és megbotlott egy ott heverő fahasábban.

A homlokát ráncolta. Hogy kerül egy fahasáb a vermelőpincébe? Elővette a zsebéből a telefonját, bekapcsolta rajta az elemlámpát, és a földre irányította.

- Ó... A francba!

Nem fahasáb volt, hanem egy láb. Alex lassan végigpásztázta a testet a nyakig, a szakállig, az arcig. Viggo arcáig.

Lejjebb mozgatta a fényt: a nyakán sötét, nedves kör éktelenkedett. Vér.

- Viggo?

Alex gyorsan letérdelt mellé, és jobban megnézte. A séf szeme nyitva volt, a pupillája merev és kitágult - az ezernyi, kórházban játszó tévés drámából ismerős jelenet. Alex pulzust keresve

óvatosan megérintette a nyakát, de meglehetősen biztosra vette, hogy nem talál. Viggo Widlund – a viking séf – meghalt.

Nos, ez csakugyan szalagcímbe kívánkozik.

Tizenkettedik fejezet

Lara a bárban zsongó hangokra csak félig-meddig figyelve az órájára pillantott.

– Ó, Grönland gyönyörű szép volt, ugye, Graham? – csacsogott Connie a háttérben. – És amikor áthajókáztunk a jéghegyek között, az olyan volt, mintha óriási szobrok vettek volna körül bennünket, igaz? Roppant nyugalmas vidék.

– És rohadtul hideg is.

Lara udvariasan rámosolygott Grahamre, és az ablak felé fordult, ahol a hópelyhek már tojás nagyságúnak látszottak. *Hol* a csudában van Alex? A vendégek közül már csak Connie és Graham maradtak a bárban; egy gyorsan felhajtott ital után mindenki más bölcsen elvonult a faházába. Elvégre a Kliven-birtok szívfájdítóan romantikus úti cél, és mindenki, akinek van egy csöpp esze, inkább medvebőrök alá fészkei be magát, semhogy Connie és Graham ömlengését hallgassák a nemrégiben tett sarkvidéki luxushajóútkról.

– A férjét keresi? – tudakolta Connie, követve Lara pillantását.

– Már vissza kellett volna érnie – felelte Lara, továbbra is a sarkvidéki sötétet fürkészve. – Aggódok, hogy halálra fagyott.

Aggódott, de ugyanakkor bosszankodott is. Mert sokkal valószínűbb, hogy Alex bedumálta magát Justin Blake faházába, és jelen pillanatban valami kevéssé ismert japán lemez B oldaláról faggatja. De azért arra is volt egy halvány esély, hogy talán bajban

van. Elment sztorira vadászni, de aligha a „Megfagyva találtak rá az ígéretes főszerkesztő-helyettesre” szalagcímet vette tervbe.

- Biztos benne, hogy nem a jakuzziban vár magára? – kérdezte Connie pajkosan, és Lara kis híján elnevette magát. Kis híján. Nem mintha hibáztatta volna az embereket, amiért elhamarkodott következtetésekre jutnak vele és Alexszel kapcsolatban.

Korábban a hét során, amikor az éves karácsonyi ebéden találkozott bentlakásos iskolai szobatársával, Suzanne-nal, Lara bizalmasan megvallotta a barátnőjének, hogy gondolkodik a petesejtjei lefagyasztásán.

- És Alex mit szól hozzá? – kérdezte Suzanne tágra nyílt szemmel, mint aki nem igazán hiszi el, hogy Lara szingli.

Amikor Lara újfent elmagyarázta, hogy csak barátok, Suzanne egy kacsintás kíséretében mindössze ennyit mondott: „Igyatok meg a Kluvenben egy üveg *glöggöt*, aztán meglátjátok, mi lesz.”

És most itt, az Északi-sarkvidéken, ahol együtt lakik Alexszel egy kis faházban, Lara önmagának is kénytelen volt feltenni néhány komoly kérdést. Például azt, hogy miért tűnik praktikusabbnak a krioprezerváció gondolatával foglalkozni, mint azt fontolóra venni, hogy Mrs. Ford legyen belőle. Néha, miközben a szeme sarkából figyelte Alexet, bizonytalan vágy öntötte el, amíg rá nem ébredt, hogy kit is néz. Határozottan nem tetszett neki, amikor látta, hogyan flörtöl vele a biztonsági szolgálat tisztviselőnője a kirunai repülőtéren, de azt össze sem lehet hasonlítani azzal a megdöbbenéssel és pánikkal, amelyet nyáron érzett, amikor egy eljegyzési gyűrű pottyant ki Alex zsebéből, és a férfi bevallotta, azon gondolkodik, hogy megkéri a barátnője, Alicia kezét. Amikor nem

sokkal ezután Alex és Alicia szakítottak, Lara még azzal sem fárasztotta magát, hogy együttérző megjegyzéseket ejtsen el. Akkoriban ezt azzal indokolta magában, hogy Alicia egy bajkeverő nőszemély, és hogy Alex jobbat érdemel. De most már nem volt annyira biztos benne.

Pompás fickó, ez nem is kérdés, de hát Alex az *Alex*, a legjobb barátja. Lara már-már családtagjának is érezte, ő az egyetlen, akire mindig számíthat. Amikor Lara szülei meghaltak, ő még csak tizenegy éves volt, ezért oda kellett költöznie a nagybátyjához, Nicholashoz és Olivia nénihez a hatalmas oxfordshire-i birtokukra, de sosem érezte igazán, hogy a családjuk részévé vált volna. És mióta elveszítette a legjobb barátnőjét, Sandrine-t, csak Alex maradt meg neki, és Lara rettegett attól, hogy őt is elveszíti.

- Szörnyen gyenge itt a térerő - mondta a telefonját feltartva. Az üzenet, amelyet az előbb küldött Alexnek, csak keringett, de nem ment el.

- Próbálja meg a főbejáratnál - tanácsolta Connie. - Ott korábban sikerült kicsiholnom két csíkot.

Lara biccentett köszönetképpen, és felpattant.

- Emlékszel, amikor még mi voltunk ilyenek? - hallotta a háta mögül Grahamet, miközben kimasírozott az ajtón.

- Hé! *Én* még mindig ilyen vagyok! - vágott vissza Connie.

Abban a pillanatban, hogy Lara kiért az előcsarnokba, a telefonja kivilágosodott és csöngeni kezdett. Megroskadt a válla a megkönnyebbüléstől, amikor meglátta, hogy Alex hívja.

- Na végre! - kiáltotta. - Már betegre aggódtam magam...

Alex azonban félbeszakította.

– Lar, gyorsan. Történt valami.

A nő azonnal meghallotta a hangjában a sürgetést.

– Micsoda? Mondd már!

Alex egy pillanatig hallgatott.

– Viggóról van szó. Viggo Widlundról. Meghalt.

– Meghalt? – suttogta Lara, és körülnézett, hogy nem hallja-e meg őket véletlenül valaki. – Biztos vagy benne?

– Teljesen. Leszúrták. Rengeteg vér van, és szemlátomást nem lélegzik.

Vér... Lara azonnal érezte, hogy jéggé dermed, ahogy visszarepül abba a borzalmas éjszakába, amikor ott állt a barátnője, Sandrine holtteste mellett. *Ne már, hogy megint,* gondolta. Ez nem történhet meg újra.

– Lar, meg kell keresned Martin Svensont vagy az igazgatót, mi is a neve... Theo? – mondta Alex. – És dr. Greent is, hátha még nincs túl késő.

Nincs túl késő. Lara lehuntya a szemét, és igyekezett kitörölni az agyából a hordágyon fekvő Sandrine képét. *Szedd össze magad! Szedd össze magad, a fratcha!*

– Rendben – felelte. – Hol vagy?

– A vermelőpincében, a tárolócsűrőknél. Siess!

– Oké, rajta vagyok – biztosította Lara, azzal kikapcsolta a telefont, és ismét körülnézett. Fontossági sorrend: először is orvosi segítségre van szükségük. Előbb a mentőknek kell szólni, utána Green dokinak. Megfordult, és végigfutott a folyosón. – Mr. Mikaelsson! – kiabálta. – Theo Mikaelsson!

Tőle jobbra kinyílt egy ajtó, és az igazgató nézett ki rajta.

A szemüvege félig lecsúszott az orrán. Egyik Kluven-logós dzsekije volt rajta.

- Miss Stone - mondta meglepve.

- Oda kell mennie a vermelőpincéhez, Theo - közölte vele Lara. - Történt valami Viggóval. Leszúrták.

- Leszúrták? Biztos benne?

- Alex ott van vele. Menjen!

A férfi pislogva nézett rá, aztán bólintott.

- De mielőtt elindul, hívja a mentőket - kiáltott vissza Lara már a folyosóról, bár korántsem volt meggyőződve arról, hogy bármi, akárcsak egy légi mentő is el tud jutni a Kluven-birtokra ebben az időben. - Én megyek, és megkeresem dr. Greent. Ott találkozunk!

A hátsó ajtónál lekapta a kampóról a saját dzsekijét, magára rángatta, miközben kirohant a farkasordító hidegbe, és hullott a nyakába a hó. Feltette a kapucnit, és szemét összehúzva a metsző hideg elől rohant, amennyire az egyre erősödő hófúvás engedte. Tudta az irányt: Coulson és Patrick az övék mellett lévő faházban laktak. Amikor odaért, csúszkálva megállt, és erősen bedörömbölt az ajtón. Az résnyire kinyílt, és Coulson kukucskált ki rajta gyanakodva.

- Lara?

- Beszélnem kell Patrickkel - zihálta a nő. - Gyorsan.

Coulson szemlátomást zavarba jött.

- A hátsó verandán van egy pohár skót whiskyvel - magyarázta. De nyilván látott valamit Lara arckifejezésében, mert hirtelen megfordult, és kikiabált a partnerének. Az orvos futva jött ki, még kabátban.

- Viggo megsérült - közölte Lara. - Az is lehet, hogy halott. Jöjjön gyorsan!

Dr. Green tétovázva nézett Coulsonra.

- Halott?

- Nos, biztosan az lesz, ha nem jön gyorsan. Erre.

Patrick ügyetlenkedve felhúzta a dzsekije cipzárját, és követte Larát az ösvényen. Cibálta őket a szél, miközben Lara elordibálta az orvosnak, amit Alex mondott neki.

- Lara, én plasztikai sebész vagyok, nem mentős - kiabálta neki vissza Patrick.

- Persze, de akkor is sokkal több hasznát veszik, mint nekem.

Az ösvényt szegélyező spotlámpák még mindig világítottak, de az út egyre kivehetetlenebbé vált, miközben átvergődtek a hóesésen. A hideg összepréselte Lara tüdejét, a szeme könnyben úszott, de nyomult tovább.

- Ott van! - mutatta. Lara nem járt a vermelőpincében, de az erdő szélén látta a nyitott ajtó körvonalát és az integető Theo szürke alakját.

A pincébe belépni olyan volt, mintha valaki kikapcsolta volna az időjárást: hirtelen halálos csend lett, és bár hűvös volt, de azért melegebb, mint odakint.

Lara nem látta Alexet, csak az igazgatót, aki a betonpadlón arccal lefelé fekvő Viggo teste fölé hajolt, s a kezében egy csomóba gyűrt fehér rongyot tartott. Lara még a gyér megvilágításban is látta, hogy a rongy csuromvér.

Dr. Green leguggolt, és megtapogatta Viggo nyakát, majd a csuklóján próbált pulzust találni. Néhány pillanatig Viggo szájához

egészen közel hajolva hallgatózott, majd felnézett, és komor arccal megrázta a fejét.

– Meghalt.

Feltápáskodott, és lehorgasztotta a fejét – a szomorúság, a tiszteletadás, sőt talán a sajnálkozás jeleként, amiért nem tehetett semmit, amivel segített volna. Csoszsanó léptek hallatszottak az ajtó felől.

Ahogy Lara hátrafordult, Alexet és Katet pillantotta meg, az utóbbi elnyomakodott mellette.

A szeme tágra nyílt, halkán felnyögött, és remegő kezét a szája elé kapta.

– Nem – suttogta. – Nem, nem, nem...

– Jól van – szólalt meg dr. Green, és széttárta a kezét, mintha ki akarná terelni őket. – Ebből elég. Mindenki menjen ki!

Kint Lara odalépett Alexhez. A férfi bézs dzsekijén vér kenődött szét. Az arcából kifutott minden szín.

– Hol voltál?

– Theo elküldött Katért.

Lara az igazgatóra pillantott, aki Patrick Greennel beszélgetett.

– Jól vagy? – kérdezte gyengéden.

Alex bólintott.

– Mi történt?

Alex rövid hallgatás után szólalt csak meg.

– Elindultam, hogy megkeressem Viggót. Láttam, hogy a vermelőpincében ég a villany. Kat mondta, hogy Viggónál van az egyik kulcs, így arra gondoltam, hátha ott találom.

Elhalt a hangja.

- Ott feküdt a földön, Lar. Felkaptam egy rongyot, és megpróbáltam elállítani a vérzést. De már túl késő volt.

A hangja elcsuklott a kétségbeeséstől.

Lara tudta, hogy Alex nem most látott életében először holttestet. Háborús övezetektől tudósított, látott sírokban mésszel leöntött tetemeket; egyszer elmesélte neki, hogy Szíriában egy kiégett teherautó feketéllő vázából kiálló, kifacsarodott végtagokat látott - és szagolt.

Lara megfogta a kezét - jéghideg volt a tenyerében -, és megszorította. Egy pillanatig a fél órával ezelőtt lezajlott jelentre gondolt: Alex fogja a kezét, és együtt nézik az északi fényt. Most ez olyan régnek tűnt, hogy alig tudott visszaemlékezni, miért engedte el.

- Hol a bűdös francban van már Martin? - dünnyögte Theo, bár Lara alig hallotta a szélről.

Egy perc sem telt el, és látta, hogy a Kluven tulajdonosa masírozik feléjük az ösvényen, az arca szinte nem is látszik összehúzott szőrmés kapucnija kis körében.

- Mi történt? - kérdezte Theóra sandítva, és arcát a szakadó hópelyhek előtt védve.

Theo bevezette a vermelőpincébe, és Lara hallotta, ahogy Martin öklendezik.

Odafordult Patrick Greenhez.

- Ön szerint mi történt?

Az orvos vállat vont, noha vastag dzsekijétől csak nehezen lehetett látni a mozdulatot.

- Nem vagyok benne biztos - felelte. - Találomra azt mondanám, hogy egy késszúrás van a mellkasán. Láthatóan átdöfte a szívet, vagy pedig áthatolt az aortán vagy a nagy gyűjtőéren. Az ilyenfajta repedések általában végzetesek.

- Egy késszúrás? - kérdezte Alex.

Patrick bólintott, a csuklyája szőrmekarikája le-föl mozgott.

- Csak spekulálok, de ez a legvalószínűbb ok.

Száját a kesztyűje hátsó felébe törölgetve Martin Svenson kijött a pincéből. Az őt követő Theo becsukta és bezárta a csapkodó ajtót.

- Mindenki menjen vissza a házába - rendelkezett.

Patrick Greennek nem kellett többször mondani, azonnal lelépett a komplexum fő területe irányába. Kat Mikaelsson, miután a férje félszegen megpaskolta a vállát, az orvos után eredt.

Lara és Alex hátramaradtak. A vermelőpince mellett magasodó fenyőfa némi védelmet nyújtott a kavargó hóval szemben. Theo és Martin halkan beszélgettek svédül. Lara csak egy nevet tudott kivenni belőle: „Magnus”. Végül Martin megfordult, és akkor vette észre, hogy Lara még ott van.

- Kérem! Mindenkinek vissza kell térnie a faházába - mondta élénk angolsággal.

- Hívták már a rendőrséget? - kérdezte Lara, figyelmen kívül hagyva az utasítást. Bár úgy vélte, hogy a helyi lakosok jobban hozzá vannak szokva az extrém időjárási viszonyokhoz, mint az Egyesült Királyság lakói, még mindig nem tudta elképzelni, hogy akár a rendőrök, akár más vészhelyzeti szolgálat hogyan tudna idejutni az utakon, amelyek nyilván járhatatlanok ebben a viharban.

- Ne aggódjon, biztosra veszem, hogy hamarosan itt lesznek - válaszolta Martin.

- Ami már túl késő lesz - szólt hozzá Alex.

Martin Svenson a fejét csóválta.

- Sajnos már mindenképpen túl késő van, Mr. Ford.

Lara Alexre pillantott. Tudta, hogy mindketten ugyanarra gondolnak.

- Mr. Svenson - szólalt meg. - A főszakácsát megölték, meggyilkolták, és minél több idő telik el, amíg a rendőrség ideér, annál valószínűbb, hogy a bizonyítékok elvesznek vagy beszennyeződnek.

- Meggyilkolták? - méltatlankodott Martin nagy hangon. - Azért ne vonjunk le elhamarkodott következtetéseket!

Lara bólintott.

- Éppen ez a lényeg. Össze kell gyűjtenünk a lehető legtöbb adatot, hogy a megfelelő következtetéseket vonhassuk le. Minden olyan bizonyítékot, amely hasznos lehet, a bűntény után haladéktalanul össze kell szedni. Alex és én tapasztalt újságírók vagyunk. Tudunk segíteni.

Halvány, cinikus mosoly futott át Martin arcán.

- Az én tapasztalatom szerint az újságírókat a sztori érdekli, nem a rendőrséget akarják segíteni.

- Mi nem a rendőrséget akarjuk segíteni, Martin - jelentette ki Alex. - Maguknak akarunk segíteni, hogy kideríthessék, ki ölte meg Viggót.

Martin megrázta a fejét.

- Értem, hogy önök számára ez hír, de nekünk Viggo a *barátunk* volt, és képzelheti, mennyire zaklatott és rémült lesz a személyzet a hír hallatán anélkül is, hogy holmi gyilkosságot emlegető, szenzációhajhász sztori jelenne meg az újságjuk honlapján. Szerintem maguknak kötelességük hallgatni róla, amíg beszélünk a rendőrséggel, megtudjuk, mi történt, és kiadunk egy közleményt.

- Hallgatni róla? - kérdezett vissza Alex cinikusan. - Mit gondol, mennyi idő alatt kerül ki a Twitterre, miután a személyzet tudomást szerez róla? Nálunk legalább tudhatja, hogy a tények valóban tények lesznek, és nem szóbeszéd meg spekuláció.

Lara szótlanul bólintott. Minden mai újságíró mumusa, hogy már nem ők közölhetik elsőnek a híreket. Legyen az egy tüntetés, egy bombamerénylet vagy egy hurrikán, már be is kerül a közösségi médiába, csak annyi idő kell hozzá, amíg valaki elkattint egy képet, és eléje tesz egy hashtaget.

- Én csupán az együttműködésüket kérem - közölte Martin. - Dolgozzanak egyelőre velem, és aztán egyezsége tudunk jutni a tudósításukat illetően.

- Pontosan ezt ajánljuk fel mi is - mondta Alex. - Beszélünk a személyzettel és a vendégekkel, nyugodtan és megfontoltan rendbe szedjük a tényeket. Ha ráhagyja a közösségi médiára, bármilyen elrugaszkodott sztori teret kaphat. Mi ezt kézben tudjuk tartani.

- Mr. Ford - fortyant fel Martin -, nem engedhetem meg, hogy Nancy Drew-t^[8] játszva rohangásszanak itt. Nem vagyok rendőr, de vannak eljárások és formaságok, amelyeket követni kell. Ha ezeket megszegjük, a végén valamennyien komoly bajba kerülünk.

Lara a Kluven bejáratí aijtája felé íntett, amelyet egyfolytában rázótt a tomboló hó- és szélvihar.

– Láttam az időjárás-előrejelzést, Mr. Svenson. A vihar minimum reggelig eltart. Azt javasolja, hogy hagyjunk addig itt szabadon kószálni egy gyilkost?

Martin szigorú pillantást vetett rá.

– Miss Stone, most már nem kérem. Térjenek vissza a faházukba! Ha egy medve jutott be a területre, ott biztonságban lesznek.

– Egy *medve*?

Svenson dacosan felszegte az állát.

– Theóval megvitattuk a dolgot, és lehetségesnek tartjuk, hogy Viggót egy vadállat ölte meg.

Alex tett egy lépést Martin felé.

– Én ott voltam, Svenson – mondta halkan. – Ott voltam abban a vermelőpincében egyedül azzal az emberrel, akit maga a barátjának nevez. Állat ölte meg, ez igaz, de az emberi fajtából.

– Miss Stone. Mr. Ford. Térjenek vissza a szállásukra...

Lara látta az Alex szemében felvillanó dühöt, úgyhogy a két férfi közé állt, és arrébb húzta Alexet.

– Gyere, Alex, menjünk!

– Köszönöm – mondta Martin Svenson feszesre húzott szájjal.

Martin és Theo még ott ácsorogtak, miközben Alex és Lara gyors léptekkel visszamentek a komplexum fő területére. Egy szót sem szóltak, csak zsebre dugott kézzel siettek. El kellett haladniuk a Kunyhó előtt, hogy a faházukhoz jussanak. Kat a verandán éppen egy lábtörlőhöz ütögette a bakancsát, hogy leverje róla a havat.

Először úgy tűnt, mintha készülne bemenni a házba, de aztán habozva megállt, mintha beszélni akarna velük.

- Jól vannak? - Katnek emelt hangon kellett beszélnie, a hangját elnyelte az egyre sűrűbben hulló hó.

Alex bólintott.

- Jöjjenek be! - mondta Kat.

Lara örült, hogy melegbe jut. A kezére nézve látta, hogy foltos és piros a hidegtől. Amikor levették a kapucnijukat, hópelyhek pottyantak a parkettára, ahol elolvadtak, és a könnyekből szőtt szalagra hasonlító, fénylő cseppeken meg-megcsillant a fény.

- A faházukban van brandy, de itt is ihatnak bármit, amit csak akarnak - mondta Kat.

- Még a hatvanöt éves Macallan whiskyt is?

Alex ezt béna viccnek szánta, és mosolyt váltott ki vele Katból.

Lara örült, hogy felengedett a nyomasztó hangulat.

- Ahogy mondtam, amit csak akarnak.

Követték Katet a bárpult mögé, ahol most nem volt senki.

Borostyánszínű folyadékokat tartalmazó üvegek tucatjai sorakoztak a megvilágított tükrös fal előtt. Kat elvette az egyiket, és jókora adagot töltött három kristálypohárba.

- Brandy - az állítólag jól tesz az idegeknek, ugye? - mondta, miközben az egyiket odaadta Larának. - Theo édesapja orvos volt, és ő esküdött rá. Ámbár lehet, hogy azért, mert idekint nem mindig jutott hozzá a megfelelő gyógyszerekhez.

A távolból még mindig hallatszott a fazekak és serpenyők zörgése, még tartott a mosogatás.

- Nem tudják? - kérdezte Alex.

Kat a fejét rázta.

- Én nem mondom meg nekik. Ezt Theo és Martin is el tudja intézni. Addig pedig, amondó vagyok, hadd élvezzék még pár percig a normális állapotot.

Lara felült a bárszékre, és ivott egy jókora korty brandyt. Nem kedvelte igazán a röviditalokat, de ezt felhajtotta. Elhúzta a száját, mert végigégette a nyelőcsövét, ahogy leért, de legalább már nem érezte úgy, hogy csontig át van fagyva. Akkoriban, amikor az édesapja a *Chronicle*-nél dolgozott, a Fleet Streeten még komoly italozási kultúra uralkodott, de mire ő odakerült, ez nagyrészt már kihalt; a modern média már túlságosan pörgős ahhoz, hogy az újságíró szundíthasson egyet ebéd után az íróasztalánál. Alex esetében kissé más volt a helyzet, aki a formálódása éveit Bejrútban és Kandahárban töltötte, ahol azt tekintették szabványeljárásnak, ha egy kapcsolat megalapozása egy üveg Johnnie Walker mellett történt. Alex sem ivott sokat, de szemlátomást még most is képes volt káros befolyás nélkül ledönteni az italát. Rákönyökölt a bárpultra, és meglötykölte a sötét folyadékot a poharában.

- Ki akarhatta Viggo halálát? - tűnődött, inkább csak úgy magában.

- Nem hiszem, hogy a medvék sokat válogatnak, amikor éhesek - válaszolta Kat ironikus nevetés kíséretében.

- Magának is említette Theo és Martin a medvét? - kérdezte Alex.

- Ez lesz a Kluven hivatalos álláspontja?

- Miért ne lehetett volna egy medve Viggo gyilkosa? - kérdezett vissza Kat némi szarkazmussal a hangjában. - A medvék gyakran

támadnak emberekre. A birtok előző tulajdonosát, Magnus Polsont is egy medve ölte meg húsz évvel ezelőtt. Előfordul.

Magnus. Theo az ő nevét említette a vermelőpincénél. A repülőtérről idejövet Johan, a sofőrük is beszélt róla.

- Ahogy azt a sajtóban mondani szoktuk, egyszer még véletlen, de kétszer már sztori - válaszolta Alex a szemüvegkerete fölött nézve a nőre.

- Egyébként nem tudom, ki akarhatta Viggo halálát - közölte Kat, bizonytalanul felemelve a poharát. - Petrát kellene megkérdezniük.

- Ki az a Petra?

- Viggo helyettese. A vörös hajú hölgy. Ő ismerte a legjobban, a kezdetekkor együtt jött ide Viggóval. Ha valaki ismeri Viggo apró titkait, az ő.

Titkok?, gondolta Lara, de mielőtt tovább kérdezősködhetett volna, Kat felhajtotta az italát, és lecsapta a poharat a bárpultra. Kemény, macsó mozdulat volt, mint amelyet a spagettiwesternekben látni. Nem igazán illett Kat kecses csinoságához.

- Martin és Theo már biztos keres. Mennem kell - mondta. - Igyák meg az italukat, de utána haza kellene menniük a faházukba, ha nem akarnak itt behavazódni. Johan csodákra képes a hómaróval, de ez most rohadt egy éjszakának ígérkezik.

Alex megvárta, amíg elmegy, és csak utána szólalt meg.

- Hát ezzel meg mit akart sugallni? - töprengett. - Viggo apró titkaival?

Lara nem válaszolt. Egyszerűen próbálta feldolgozni mindazt, ami történt. Az este határozottan furcsa fordulatot vett.

- Maguknak is a jó cuccból adott? - kérdezte egy hang, túlharsogva a tűz pattogását.

Mindketten a kandallóval szemben álló füles karosszék felé fordultak. Összenéztek, és odamentek. Dr. Patrick Green ült benne, egyik kezében egy pohárral, a másikban az üveggel.

- Szóval ezért vészett nyoma a Macallannek - jegyezte meg Alex.
- Volt egy üres hely a polcon.

- Tudják, hogy ennek a whiskynek üvegéért húszezer dollárt is elkérhetnek? - mondta az orvos, és kitöltött magának egy jókora adagot.

- Akkor remélem, érzi benne a tőzeg ízét - felelte Alex.

Nekidőlt a Patrickkel szemben lévő asztalnak.

- Szóval maguknak sincs kedvük visszamenni a faházukba? - tudakolta Patrick, és letette a poharát a szék karfájára. - Nem hibáztatom magukat érte, úgy értem, az orvosi egyetemen az ember boncol halottakat, és rezidensként foglalkoznia kell közúti balesetekkel, szívrohamokkal meg effélékkel. De ez? - A fejét csóválta, tekintetét az izzó parázsra szegezte. - Most láttam először olyan halottat, akit meggyilkoltak.

Felpillantott Larára, a tűz fényében látszott, hogy nedves a szeme.

- Nemigen tetszett: micsoda orvos az ilyen, mi?

- Szerintem nem tilos megdöbbennie és kiborulnia, ha ilyesmit lát
- felelte Lara együttérzőn.

- Ez kedves magától, de nem így van. Sebész vagyok, tudja. A szakmai életem minden napján bemetszéseket végzek. Sok vért látok... - Elhalt a hangja. - Tudják, milyen nehéz átvágni a zsírt és az izmot? Viggo sebe mély volt, halálos. Nagy erő kellett hozzá.

Ivott egy kortyot, egy kicsi lecsöppent az állára.

- Valaki innen, valaki, aki ezek között a falak között van, tette ezt Viggóval. Az illető haragudott, tele volt dühvel.

- Tehát azt gondolja, hogy a gyilkos ismerte? - kérdezte Alex.

Dr. Green megvonta a vállát.

- Rossz embertől kérdezi, én orrplasztikákat és zsírleszívásokat végzek. Talán Coulsonnak van némi rálátása a dologra, ő az agykurkász.

Lenézett a két kezére, aztán beletörölte őket a nadrágszárába.

- De akarják tudni, mi az én szakmai véleményem?

Lara bólintott.

- Szerintem egy örültsel vagyunk behavazódva.

Tizenharmadik fejezet

Theo egy csésze teát nyújtott oda Petrának. A lány üres tekintettel nézte, aztán megrázta a fejét. Képtelen volt működni, képtelen volt gondolkodni. Petra hallotta már a döbbent csend kifejezést, de mindig azt gondolta róla, hogy csak afféle szófordulat. Már nem az: attól a pillanattól fogva, amikor Theo bejött, és elmondta neki, hogy Viggo meghalt, Petra úgy érezte magát, mint egy védekezésre kényszerülő bokszoló. Forgott vele a világ, megsebződött, alig tudott megállni a lábán. Viggo meghalt. *Halott.*

Még nincs öt perce, hogy Petra a fürdőszobában mosta a fogát, amikor meghallotta Theo kopogását.

Öt perccel ezelőtt. Mielőtt megváltozott a világ. Még érezte a szájában a mentol ízét.

- Valamennyien le vagyunk sújtva - mondta Theo. - De tudom, hogy ti különösen közel álltatok egymáshoz, Petra. Légy nyugodt, reggel első dolgom lesz, hogy felveszem a kapcsolatot egy pszichológussal, apám egyik barátjával, és lelki segílyt biztosítunk az egész személyzetnek.

- Nincs szükségem lelki segílyre - felelte Petra. - Csak azt akarom...

Mit is akar?

- Hogy hagyjatok békén.

A Kluven-birtok igazgatója úgy nézett körül a lány aprócska szobájában, mintha ezt nem tartaná jó ötletnek. Ez volt az egyik legnagyobb a személyzeti szállások blokkjában, egy egyszobás

saroklakás, amelynek az ajtaja egy füves lejtőre nyílt – de mindez persze viszonylagosan értendő. Volt benne egy zuhanyzófülke, egy íróasztal, egy kicsike kétszemélyes kanapé, és valami oknál fogva egy franciaágy, amitől a helyiség csak még szűkösebb benyomást keltett. Petra most ennek a szélén ült, fürdőköpenyét szorosan maga köré csavarva, miközben Theo feszélyezetten a kanapéra telepedett.

– Ez egyszerűen tragikus – mondta a fejét csóválva.

– Miért vagytok benne annyira biztosak, hogy egy medve volt az?
– kérdezte Petra. Csak úgy mellékesen tette fel a kérdést, de erősen figyelte Theót, felmérte a reakcióját.

Theo kissé előrehajolt.

– Magunk között szólva, egyáltalán nem vagyunk biztosak benne, hogy mi volt az. De az egyik vendég – dr. Green – megnézte a holttestet, és véleménye szerint egy csapást mértek Viggóra.

– Egy csapást?

– Megkarmolták. Megtámadták. Nem tudjuk. Én csak azt tudom, hogy előfordulnak errefelé ragadozók. Emlékszel Magnus Polson, az előző tulajdonos esetére? Egy medve ölte meg. A nagybátyám sokszor ejtett csapdába hiúzokat, azok is nagyon veszélyesek tudnak lenni. De majd a rendőröknek biztos lesz jobb feltevésük arról, hogy mi történhetett.

Petra tágra nyílt szemmel egyenesedett fel.

– Ide jön a rendőrség? De ha csak egy állat volt, akkor minek eljönniük ilyen messzire?

Theo arcát elfelhősödött az aggodalomtól, hogy Petra netán meghibbant – ami, ismerte el magában, akár igaz is lehet.

- Az erőszakos halálokat mindig kivizsgálják, Petra - válaszolta szelíden. - Alighanem még egy helyszínelő csapatot is hoznak magukkal.

Theót szemlátomást bosszantotta a gondolat.

- Csak azt remélem, hogy gyorsan végeznek. Már így is épp elég nehéz a helyzet.

Petra a szájára szorította az öklét, hogy elfojtsa a feltörni készülő zokogást.

- Petra, nem szabad magadat hibáztatnod - veregette meg Theo a térdét.

- Magamat hibáztatnom? - Petra igyekezett nyugodt hangon beszélni, a szíve azonban hangosan dobogott. Mire célozgat itt Theo? Tanúja volt vajon a Viggóval folytatott vitájának a férfi házához vezető ösvényen? Ő biztosra vette, hogy maguk vannak: ebben *biztos* volt.

- Ó - visszakozott Theo, mintha hirtelen ráébredt volna, hogy talán hibát követett el. - Csak épp az imént beszéltem Michellel a konyhában. Ő mondta, hogy kimentél a konyhából, és utánad pár perccel Viggo is eltűnt. Michel arra gondolt, hogy Viggo talán a keresésére indult.

Petra óvatos pillantást vetett rá. Theo hangszíne határozottan megváltozott. Kérdező él színezte, mintha információra vadászna. Petra most már tényleg kezdett megijedni. Az emberek már nyilván jártatják a szájukat, még az olyanok is, mint Michel, akiről pedig azt hitte, hogy lojális vele. Petrában egy picit még mindig ott élt az ügyvéd, és tudta, hogy óvatosnak kell lennie.

- Nem tudom, Viggo miért hagyta ott a konyhát - válaszolta. - Én Martinhoz mentem a Svenson-házba, aztán pedig visszajöttem ide.

- Értem - bólintott Theo, láthatóan megelégedve a válaszával. De az is lehet, hogy nem is vadászott információra. Megköszörülte a torkát, félszegen megérintette Petra karját, majd felállt.

- Nagyon sajnálom, hogy ilyen rossz hírt kellett hoznom, Petra, de együtt túl leszünk rajta, rendben?

A lány mereven bólintott.

- Nos, jobb, ha most megyek - rengeteg a teendő, nyilván el tudod képzelni. Minden rendben lesz veled?

Petra próbált megszólalni, de a szavak mintha megakadtak volna a torkán. Csak egy bólintásra futotta tőle. Theo, a jelek szerint boldogan, hogy itt nincs több tennivalója, sietve kiment, és becsukta maga mögött az ajtót.

Amikor végre egyedül maradt, Petra mindkét kezét az arcára szorította, és igyekezett mélyeket lélegezni. A tenyere nyirkos volt, a lélegzete pedig mintha el sem jutott volna a tüdejéig.

Vakon kibotorkált a fürdőszobába, és a keskeny mosdókagyló fölé hajolt, nem tudva biztosan, nem hányja-e el magát. Megnyitotta a csapot, vizet fröcskölt az arcára, majd a szappanért nyúlt, sikálni kezdte már amúgy is vöröslő kezét. Minden akaratát összeszedve belenézett a tükörbe.

„Ne hibáztasd magad.” Ezt mondta Theo. Pedig hibáztatnia kellene, nem? Végére is *valóban* kívánta Viggo halálát. Ma este, amikor fájdalmasan nyilvánvalóvá vált, hogy Viggónak nem áll szándékában átadni neki a Kluven gyeplőjét, annyira gyűlölte őt, hogy azt kívánta, bár volna inkább halott.

Halott.

Most azonban, hogy Viggo tényleg meghalt, Petra már tudta, tévedett, épp a fordítottját akarta. Nem azt, hogy elhalálozzon – nem, ő azt kívánta, hogy Viggo Widlund szenvedjen, hogy lelepleződjön, micsoda egy hazug csaló. Azt akarta, hogy Martin ismerje fel az ő magasabb rendű tehetségét, aztán nyújtsa át neki a főszakácsnak járó kötenyt. Aztán ő, Petra egyik csillagot a másik után nyerné, az őt érő elismerések a szakértelmen alapulnának, nem a színházi külsőségeken. Ez volna az ő bosszúja, nyersen és véresen felszolgálva. És azt akarta, hogy Viggo lássa és érezze ezt, fájjon neki úgy, mint amikor az ember papírral vágja el a kezét. De most már késő, nem igaz? Mert Viggo elment.

Újból belenézett a tükörbe, nézte, ahogy az arca összegyűrődik és kiül rá a kétségbeesés, és csukladozva kitört belőle a hangos zokogás.

Most, hogy Viggo meghalt, ráébredt, hogy nem akar mást, csak hallani a hangja zengését, látni erős alakját, ahogy nagy léptekkel gyalogol a hóban. Hallani akarja, hogy a nevét kiáltja, és azt mondja neki, hogy fontos. Azt akarja, hogy minden legyen úgy, ahogy volt. Mert az igazság az, hogy még most is szereti, ahogy mindig is szerette.

– Ne hibáztasd magad – suttogta, közben ömlöttek a könnyek az arcán, és lecsöpögtek az álláról a szappanos vízbe. Milyen könnyű mondani, és milyen nehéz megtenni!

Lehorgasztott fejjel nézte, ahogy a sok kézmosástól ráncos keze a mosdó szélébe kapaszkodik.

Szemét szorosan becsukva maga előtt látta a férfi sápadt arcát a sötétben, a meglepetést az arcán, amikor ő nekiugrott.

Megkarmolták. Megtámadták. Egyszeriben ismét a fülében csengtek Theo szavai.

Petra hirtelen tisztátalannak érezte magát – és sebezhetőnek. Vajon ott vannak Viggo bőrdarabkái a körmei alatt? Szó szerint a kezéhez tapad a vére? Feltépte a fürdőszobaszekrényt, és kisöpörte belőle a fogselymet, a vitaminokat és az arckrémet, csattanva értek földet.

– Hol van már? – suttogta. – Hol? – Végre kirángatott egy keskeny ollót egy kis piperetáskából, és nekiállt a lehető legrövidebbre levágni a körmeit. Ez elég lesz vajon? Előzőleg már vörösre sikálta a kezét. Petra lepillantott a porcelánon heverő apró félholdakra. Csakugyan ennyi maradt mindössze Viggóból? Az a néhány icipici, túhegynyí DNS, amely a levágott körmökhöz tapadt?

– Hatalmas Caesar!^[9] – suttogta, aztán kinyitotta a csapot, és nézte, ahogy a kis körömdarabok kavargva eltűnnek.

Tizennegyedik fejezet

- Kikerült – mondta Alex a telefonját feltartva.

- Micsoda? A sztori? – kérdezte Lara, és felugrott, hogy elolvassa a hírmorzsát Alex kijelzőjén. Csak néhány perccel ezelőtt érték vissza a faházba; Lara még a kezében tartotta a bárban kapott brandyjét. Egyetlen sor volt csak:

Viggo Widlund, a viking séf meghalt. A gasztronómia világa gyászol.

- Ki posztolta ezt? – hajolt közelebb Lara.

- Névtelen – felelte Alex. – Nyilván valaki a birtokról.

- A gasztronómia világa gyászol. Szerinted ezt szarkasztikusnak szánták? Valaki, aki nem kedvelte?

- Ez alighanem a személyzet legnagyobb részére igaz, miután megfosztotta őket az állásuktól – vélte Alex. – Nem, akárki posztolta is ezt, az értékes információja révén befolyásra akart szert tenni a közösségi hálón. Névtelenül ugyan, de vágyott annak az izgalmára, hogy ő teszi ki először a hírt.

Lara felvonta a szemöldökét.

- Mióta vagy ekkora szakértője a közösségi média lélektani mozgatórugóinak?

Alex mosolyogva pillantott fel.

- Múlt hónapban tartottak nekünk erről egy kurzust. A *Chronicle* felső vezetése nyilvánvalóan időszerűnek gondolja, hogy minket, vén firkászokat tűzzel-vassal átráncigáljon a huszonegyedik századba.

- Szóval akkor most felhívod a hírszerkesztőséget?

Alex az órájára pillantott.

- Nem. Még nem. - Éjfél elmúlt, és bár elvileg még lett volna idő, hogy a sztori bekerülhessen a reggeli újságok utolsó kiadásába, Alex tudta, hogy kizárólag egy fontos nemzetközi hír miatt tartanak vissza a nyomdát.

- Igazából nekünk az volna jó, ha a MailOnline szerezné meg reggelre a sztorit, és akkor Martin Svenson nem akadályozhatna bennünket tovább.

Lara elmosolyodott.

- Richard Morgan büszke volna rád.

Alex is mosolygott, örült, hogy Lara emlékszik arra a különleges napjukra az egyetemen, amikor a Fleet Street-i legenda, Richard Morgan tartott vendégként egy előadást a City Universityn, és elmagyarázta, hogy egy jó főszerkesztő nemcsak azt tudja, mely sztorikat hozza le, hanem azt is, hogy mikor nyomtattassa ki őket. A hírközlő újságírásban legtöbb esetben a „te érj oda elsőnek” hozzáállás az aranyalap, mivel egy elsőként leközölt nagy szenzáció több százezres pluszt jelenthet a napi forgalomhoz képest. Néha azonban jobb várni. „Az első lépés előnye nem mindig éri el a kellő hatást” – hangzott Morgan sokat idézett megállapítása, és Alex nem felejtette el a tanácsot. Ebben az esetben Alex tisztában volt vele, hogy meg kell őrizniük Martin Svenson támogatását, mert a valódi újságírás a bizalomra épül. Ha a forrásod bízik benned, beszélni fog. Ha az olvasóid bíznak benned, elhiszik, hogy amit leírtál, az igaz. És itt, a Kluven-birtokon rettentően szükségük van a mozgásszabadságra. Nem tudhatnak meg semmit, ha Svenson mindentől elzárva tartja őket a faházukban.

Lara elővette a táskájából a telefonját.

- Telefonálnom kell egyet - mondta.

- Kinek?

- Stellának.

Stella Harris tehetséges ifjú riporter volt, és mindkettőjük barátja. Tagja volt Lara oknyomozó csapatának a *Chronicle*-nél, és néhány hónappal korábban fontos szerepet játszott a Sandrine meggyilkolása mögött álló szereplők azonosításában. Stella most már ismét teljes állásban dolgozott a *Chronicle*-nél, s a kriminalisztikai adatok feldolgozása és a kutatás terén nem akadt nála jobb. Alex elvégezte a fejszámolást. Ha Kirunában éjfél van, akkor Londonban éjjel tizenegyre jár.

- Nem lehet, hogy már ágyban van?

Lara felpillantott, és felvonta a szemöldökét.

- Stella huszonnégy éves, és most péntek este van. Ráadásul, mivel én egy világklasszis nyomozó vagyok, kikövetkeztettem, hogy Stella Maisie barátnőjével a pubban bulizik.

Alex közelebb hajolt, és megnézte a bejegyzést Stella közösségimédia-oldalán. „Maisie-vel a The Shakespeare-ben.”

Alex éppen mondani akart valamit, amikor Lara felemelte az ujját, és a füléhez tartotta a telefont.

- Stella, itt Lara. Igen, még Svédországban vagyok. Figyelj, tudnál nekem segíteni egy-két dologban?...

* * *

Lara bement a hálósobába, hogy ott folytassa a beszélgetést. Amikor kijött, vastag kötött pulóver, leggings és bakancs volt rajta. Haját, melyet olyan bonyolultan tornyozott fel a vacsorához, most ismét egyszerű lófarokba kötötte. Bevetésre készen állt.

- Stella hazamegy, és nekiáll, hogy elkészítse a személyzet és a vendégek profilját – közölte. – Én felkeresem Petrát, a konyhafőnök-helyettest egy kis női csevegésre. Az időjárás-előrejelzés szerint ez a vihar egész éjjel eltart. Kizárt, hogy a rendőrség az éjszaka során ideérne, úgyhogy még a jövetelük előtt kell ügyködnünk.

- Van kedved előbb egy gyors sétára a *skoghoz*? – kérdezte Alex, miközben nézte, hogyan bújik bele a dzsekijébe és a kesztyűjébe. – Úgy hallottam, hogy Viggo faháza ott van, a tajgaerdőben.

- Hm, jó ötlet!

Alex látta, hogy Lara azonnal megértette, mire gondol: amikor megérkeznek a rendőrök, azonnal kordont vonnak Viggo háza köré, tehát ha meg akarják nézni, ezt a többi elé kell helyezniük.

Lara a verandán várt, amíg Alex bezárta maguk után az ajtót, aztán szembefordultak a kavargó hóval. Alex úgy érezte, mintha derékig egy hideg vizű medencében állna, és felkészülne arra, hogy vállig belemerüljön.

- Hogy értetted azt korábban? – kérdezte Alex, amikor útnak indultak.

- Mivel kapcsolatban?

Alex a faház kulcsával együtt a kezét is zsebre dugta.

- Amikor azt mondtam, hogy Sandrine tudta, hogyan kell élvezni az életet, te azt válaszoltad: „És te?”

Lara megvonta a vállát.

- Csak arra akartam rámutatni, hogy túl sokat dolgozol.

- Bagoly mondja verébnek.

- De én legalább szabadúszó lettem. Mikor hagytad el Londont utoljára, Alex?

A férfi gondolkodott egy pillanatig.

- Amikor júniusban Korzikára mentem.

- Oda Sandrine temetése miatt jöttél. És az csak egy nap volt, ha jól emlékszem.

Alexbe azonnal belehasított a bűntudat. Ajaccióba az oda-vissza útja között nem telt el huszonnégy óra, csak a szertartáson vett részt egy kis katolikus templomban. Darius csupán akkor hagyta jóvá a távollétét a szerkesztőségből, amikor megtudta, hogy Sandrine temetésére megy, és csupán azért, mert esélyt látott rá, hogy kap egy cikket a miséről és a temetésről. Tekintve, hogy a *Chronicle* leplezte le Sandrine gyilkosát, a főszerkesztője azt javasolta, hogy szorosan kövesse nyomon az eseményeket, és „kötődjön szépen a sztorihoz”. Alex még sosem állt olyan közel ahhoz, hogy behúzzon egyet a főnökének.

- Ez a foglalkozásom, Lar - felelte Alex védekezően. - Ez az életem.

Csakugyan ez volt az élete, a hivatása, de Alex nem először kérdezte meg magától, miért csinálja. Miért a gond felé száguld, amikor a legtöbb ép elméjű ember az ellenkező irányba rohanna? Viggo Widlundot alig néhány lépésnyire tőlük megtámadta és megölte valaki, és az illető, aki ezt elkövette, szinte biztos, hogy még a Kluven-birtokon tartózkodik. Miért dacolnak most idekint a viharral, hogy nyomokat keressenek, amikor egy faházba bezárkózva kellene lenniük? A barátja és mentora, Max Devlin, egy külföldi tudósító, aki Saigonban dolgozott a Tét-offenzíva idején, egyszer összefoglalta: „Az olyan tudósítók, mint mi, Alex, inkább

kockáztatják a halált, mint azt, hogy valaki elhappolja előlük a szenzációt.”

Alex nem tagadhatta, hogy imádja annak az izgalmát, ha ő ér oda elsőként a frontvonalra, és megszerzi a nagyot szóló vezető hírt a többi újságíró orra előtt, de nem érezte magát Maxhez hasonlóan golyóállóknak. Még most is emlékezett arra a napra, amikor eldöntötte, hogy felhagy a külföldi tudósítói munkával, és visszatér az íróasztal mellé. Kandahár mellett volt, és nagy sebességgel vezetett, hogy még a kijárási tilalom előtt visszaérjen a zöld zónába. Boldog tudatlanságban száguldott, és csak akkor szerzett róla tudomást, hogy milyen veszélyben forgott, amikor másnap hallotta, hogy pontosan ugyanazon a helyen egy amerikai konvojt darabokra tépett egy akna. Ez rettentően megrázta. Egy héten belül felvette a kapcsolatot a *Chronicle*-lel, és kérte a visszahelyezését Londonba. Bemagyarázta magának, hogy már nem elég fiatal a terepmunkához, de az igazság az volt, hogy megrémült.

– Viggo faháza ott van az erdőhatár mögött – mondta, és a szagztatott fenyőfasorra mutatott.

A hórég kezdett vastagodni. A szél csillapodott kicsit, de a golflabda nagyságú hópelyhek továbbra is szédítő, a villódzó diszkófényekéhez hasonló intenzitással hullottak.

Alex fittnek tartotta magát, de még így is olyan nehéz volt átvergődni a havon, mintha tajtékzó hullámokon akart volna keresztülfutni.

Amikor végre odaértek Viggo faházához, leroskadtt a veranda lépcsőjére. Felpillantott Larára, de a nő szemlátomást még csak ki sem fulladt.

- Honnan tudtad, hogy itt van? - kérdezte Lara, letörölgetve a havat az arcáról.

- Mialatt te szundikáltál, Kat körbevezetett a birtokon.

- Mindjárt gondoltam.

Volt egy cseppnyi féltékenység a hangjában? Pillanatnyilag még a gondolat is túl frivolnak tűnt. Alex megpróbálkozott Viggo ajtajával, amely egy gyengéd nyomásra kinyílt.

- Nincs bezárva?

- Ez nem annyira szokatlan - felelte Alex. - A szüleim házában mi mindig nyitva hagytuk a hátsó ajtót, pedig az a Lake District volt, nem holmi félreeső farm Lappföldön.

- De azért több órára valószínűleg nem hagytátok nyitva. Vajon arra számított, hogy hamar visszajön?

Alex a homlokát ráncolta.

- Egyáltalán, mit keresett Viggo olyan későn a vermelőpincében?

- Távozni készült - mondta Lara. - Lehet, hogy el akart vinni innen valami értékeset. Például néhány szarvasgombát.

- Gondolod, hogy valaki egy szarvasgombáért ölte meg?

- Kevesebbért is öltek már.

Óvatosan beléptek. Viggo faháza hasonlított az övékre, csak a puha szőnyegek és párnák hiányoztak; és a lefelé fordított lámpák miatt jóval sötétebb volt, több árnyék, több láthatatlan sarok bujkált benne.

- Te a háznak ezt az oldalát kutasd át - indítványozta Lara. - Én nézem a másikat. Persze a kesztyűdet ne vedd le.

- De siessünk - tette hozzá Alex. Most, hogy ténylegesen itt volt, hirtelen tudatára ébredt, milyen rosszul venné ki magát, ha

rajtakapnák őket. Végére is ő volt az, aki megtalálta a holttestet, az ő kabátját kente össze a séf vére. Már így is épp eléggé bajban volt.

Lara rápillantott, neki is láthatóan ez járt a fejében.

- Csinálj fotókat! Sokat - javasolta. - Ha jönne valaki, azokat legalább később is meg tudjuk nézni.

Alex bólintott. Amikor nyomozásra került sor, nem okozott neki gondot, hogy alávesse magát Lara Stone utasításainak. Alex szakterülete a háborús zónákból adott tudósítás volt, ami ritka képességeket igényelt: nyugalmat, diplomáciai érzéket és bizonyos fokú könyörtelenséget, de az nem az a fajta kitartó nyomozómunka volt, amelyben Lara kiemelkedően jól teljesített. Egyszerűen másképp látta a dolgokat.

- Nagyon rendszerető fickó, azt meg kell hagyni - jegyezte meg Alex, amikor kinyitott egy takarosan összegöngyölt kesztyűvel teli fiókot.

- Egy kedvedre való férfi - bólintott Lara.

Alex rá sem hederített a csipkelődésre. A *Chronicle* főszerkesztő-helyetteseként elegáns öltönyöket viselt, és igen, frissen mosott-vasalt ingei vállfákon lógtak egyedi rendelésre készített szekrényében, de remélte, Lara emlékszik még, hogy sosem volt annál boldogabb, mint amikor kopott katonai bakancsban és szakadt Joystick-pólóban rázatta magát egy poros dzsip hátuljában.

Átment a dohányzóasztalhoz.

- Ezt nézd! - mondta, amikor Lara visszajött a szobába. Egy kövér szivar volt egy tányéron, a hamu szétszóródva a fehér porcelánon. - Csak a negyedéig égett le. Ha erre ma este gyújtott rá, nem jutott hozzá, hogy elszívja. Lehet, hogy megzavarták.

Lara színlelt csodálattal nézett rá.

– Egy ilyen aggyal neked oknyomozó újságírónak kellene lenned.

Alex elmosolyodott.

– Á, abban nincs pénz.

Mozdulatlanul állva leltárt készített. Furcsán minimalista volt a hely, akár egy alpesi faház mintadarabja egy bútor-bemutatóteremben.

– Itt nincs sok árulkodó információ, igaz?

– Gondolom, Marie Kondo^[10] könyveit olvasgatta. Szerinted mik ezek? – tartott fel Lara valami kerek, fekete tárgyat. – Van belőlük néhány a karosszéke mellett. – Alex odalépett hozzá. Lara egy kicsi, a tenger által simára csiszolt követ tartott a kezében, pont olyat, amilyenek azok a kavicsok voltak, amelyeket gyerekkorában úgy szeretett gyűjtögetni egy vödörben a tengerparti nyaralásokon.

– Különös. A fürdőszobában is van belük egy kupacra való.

Lara bólintott.

– Ezenkívül csak egyvalamit találtam egy halom papír alatt az íróasztalán. Egy szerződést, amit Martin Svenson és Viggo kötött.

Feltartotta a telefonját.

– Lefotóztam, később majd elolvashatjuk, de jelentőségteljesnek tűnik, hogy épp azt megelőzően vette elő, hogy meggyilkolták.

Meggyilkolták. Alexben hirtelen teljes erővel tudatosult, miért is jöttek ide. A férfi, aki itt lakott, most a csupasz, hideg földön fekszik. Megborzongott.

– Mennünk kell.

Lara láthatóan reagált a hangulatváltozására, mert kurtán bólintott, és a dzsekijük cipzárját felhúzva kimentek. Úgy hagyták

ott Viggo faházát, ahogyan találták – egyetlen pluszujlenyomat sem maradt, amin a rendőrök eltűnődhethének, amikor majd ideérnek. És ez itt a legnagyobb rejtély, gondolta Alex, miközben kiléptek az arcukat csipkedő hóesésbe. Miért nem lehetett többet látni odabent? Viggo Widlund volt a viking séf, hatalmas személyiség, csordultig tele élettel, és a háza mégis kongott az ürességtől. Semmi furcsaság, sehol egy emléktárgy, semmi utalás bármiféle személyiségre – és Alexnek az az érzése támadt, hogy valami itt nagyon nincs rendjén. Az a Viggo, akit mindenki látott a tévében vagy az étteremben, nagyon különbözött attól, akit a házában futólag megpillantottak – ami teljességgel normális, gondolta Alex –, de az a rendezett, óvatos privát Viggo, akit az otthona mutatott, nem illett össze azzal a férfival sem, akivel rövid időre találkoztak a Kluven étkezőjében. Az a Viggo szenvedélyes volt és költői, láthatóan új, kreatív kalandokra vágyott. És a faházában ennek mégsem volt semmiféle jele. Alig néhány könyv, a falakat nem díszítették képek, térképeket sehol sem láttak – és most, hogy belegondolt, bőröndöt sem. Ha Viggo megtervezte a szökését, miért nem csomagolt be?

Ki vagy te, Viggo?, gondolta Alex. És hová készültél?

Tizenötödik fejezet

Lara újból kopogott az erkélyajtón, aztán átment az ablakhoz.

– Petra! Odabent van?

Alapos sejtés nyomán jött a személyzeti szállásokhoz, amelyek egy átalakított istállóblokkban kaptak helyet a birtok központi részének szélén. A Kluvenből mindenkit hazaküldtek a szállására, és Lara különféle sziletteket látott a kivilágított ablakokban. Először azt fontolgatta, hogy egyszerűen besétál a bejárati ajtón, de amikor az egyik földszinti lakrész ablakában meglátott egy vörös hajú nőt, inkább az üvegen kopogtatott.

Senki sem nyitott ajtót, amiért jelen körülmények között nem tudta hibáztatni őket, de ez azzal járt, hogy Lara szélesebben kezdett hóemberre válni – és ráadásul egyre jobban dühöngött a hóvihar.

Újból megkocogtatta az üveget.

– Petra! Kérem, beszélnem kell magával!

És jó volna ismét érezni az ujjaimat, mielőtt leesnek, tette hozzá gondolatban.

Végül látott egy arcot megjelenni az ablaknál.

– Ki az? – kérdezte egy fojtott hang.

Lara még nem találkozott Petrával, de az arc megfelelt a konyhafőnök-helyettesről a Kluven honlapján látott fotónak. És el kellett ismernie, hogy a nőben van kurázsiz, hogy így szóba áll az illetővel, aki a sötétben állva éjfélkor az ablakán kopogtat.

– A nevem Lara Stone. Vendég vagyok itt. Tényleg beszélnem kell magával.

- Miről?
- Bemehetnék, hogy elmagyarázzam?
- Magyarázza el onnan – felelte Petra feszült hangon.

Lara rendíthetetlen nyugalommal bólintott.

Nem ez volt az első alkalom, amikor valaki háza előtt állva tett fel kérdéseket. Pályája első két évét azzal töltötte, hogy gyászoló családok és botrányba keveredett politikusok ajtaján kopogtatott interjú reményében, és ez később sem lett könnyebb.

- Újságíró vagyok, pontosabban oknyomozó újságíró – mondta. – Most itt szabadságon vagyok, de szeretnék segíteni kideríteni, mi történt Viggóval.

- Ez nem a rendőrség dolga? – kérdezte Petra.

- De, persze – de nézzen ki a hátam mögé – mutatott Lara a kavargó hóra. – Reggelig senki sem jut el ide.

Látta, hogy a nő fontolóra veszi a dolgot.

- Bemehetnék? – erősködött Lara tovább topogva, ezzel adva nyomatékokat annak, hogy mindjárt megfagy. – Kat Mikaelsson javasolta, hogy beszéljek magával.

Petra morrantott egyet. Ebből az egyetlen elutasító hangból Lara sok mindent megtudott. Először is azt, hogy Petra nem tartja valami nagyra Theo feleségét, másodszor pedig azt, hogy Kat rangja a Kluven hierarchiájában alacsonyabb, mint hitte.

Egy röpké pillanat elteltével kaparászó hang kíséretében kinyílt az erkélyajtó, és egy ék alakú sárga fénynyaláb világított bele az éjszakába. Lara hálásan belépett, de igyekezett távolságot tartani Petrától, aki máris elhátrált a garzonlakás szobájánál alig nagyobb

helyiség másik végébe. Lara úgy vélte, hogy ennél a lovaknak is kényelmesebb helyük volt.

Petra nyugtalannak, feszültnek látszott. Az arca foltos volt, a szeme vöröslött és könnyben úszott. Tessékelő mozdulatot tett. Lara észrevette, hogy remeg a keze.

- Át kellene hívnom az egyik férfi szakácsot. A szomszédban lakik.

Lara tudta, mit közöl valójában. A segítség csupán néhány méterre van.

- Ha szeretné - hagyta rá Lara. - De én csak nagyon gyorsan beszélni szeretnék magával. Pár perc az egész. Kat azt mondta, maga volt Viggo legjobb...

- Ez valami lehúzás akar lenni az újságja számára? - vágott közbe Petra.

- Nem - válaszolta Lara nyugodtan. - De már elég régen dolgozom a szakmában ahhoz, hogy tudjam, a bizonyíték roppant gyorsan károsodik. Nem tudom, mi történt Viggóval; egyelőre senki sem tudja, de szerintem valamennyien meg akarjuk tudni, és tekintve, hogy a rendőrség csak holnap ér ide, én tudok segíteni.

- Segíteni? Kinek?

- Magának, Petra - felelte Lara halkán. Nem akarta megijeszteni a nőt, hogy aztán kidobja a hóba, de információkra is szüksége volt.

- Maga volt Viggo legjobb barátja. A parancsnokhelyettes a konyhában, igaz?

Petra óvatosan bólintott.

- És feltételezem, hogy nem ajánlották fel magának a főszakács posztját, hogy lépjen Viggo helyébe, különben a Kluven nem zárna

be.

A nő hátrakapta a fejét, mintha Lara pofon vágta volna, úgyhogy ő ütötte tovább a vasat:

- Meg kell bíznia bennem, Petra. Belátom, hogy erre kevés oka van, de higgye el, jó vagyok abban, amit csinálok, és olyan szemszögeket keresek, amiket a rendőrök nem feltétlenül látnak meg.

- Ez mit akar jelenteni?

- Petra, azzal nyilván tisztában van, hogy rajta lesz a gyanúsítottak listáján, ugye?

Ez szemlátomást letaglózta a nőt. Kifutott az arcából a szín, és leroskadott az ágy szélére.

- Én?

Lara tudta, hogy óvatosan kell lépkednie, de az is fontos volt, hogy Petra megértse a helyzetét.

- Közeli kapcsolatban volt Viggóval, maga következett a sorban, hogy a helyébe lépjen, és - nem állítom, hogy ez igaz, de a rendőrök egész biztosan így fognak gondolkodni - joggal lehetett dühös, amiért ilyen hirtelen akart itt hagyni csapot-papot.

Lara hallgatott egy kicsit, hogy Petra feldolgozhassa a hallottakat - és remélhetőleg megértse, hogy Lara potenciális szövetséges.

- Viggo a barátom volt - mondta Petra halkan. - Ő hozott a Kluvenbe. Sosem tettem volna olyat, amivel árthattam volna neki.

- Hol ismerkedett meg Viggóval? - kérdezte Lara gyengéden.
Beszéltesd őket önmagukról: ezt az igen fontos tanácsot kezdő riporter korábban kapta, és még mindig működött. Na jó, majdnem mindig.

- Provence-ban találkoztunk, egy étteremben. Én már egy ideje ott dolgoztam, amikor Viggo megérkezett.

Lara elmosolyodott.

- Lefogadom, hogy mély benyomást tett mindenkire.

Petra egy icipicit elmosolyodva bólintott. Lara szinte látta maga előtt, ahogy Viggo besétál: jóképű, pökhendi, tele van élettel. Bizonyára elcsavart pár fejet - Lara gyanította, hogy Petráét minden bizonnyal.

- És mindjárt az elején közel kerültek egymáshoz?

Petra felszegte kissé az állát.

- Már amennyire bárki közel kerülhetett Viggóhoz.

- Tehát követte őt Svédországba?

Petra szeme felvillant, és határozottan megrázta a fejét.

- Együtt jöttünk, csapatként. Mindig is csapatot alkottunk.

Lara bólintott, de eltűnődött, vajon Viggo is ugyanígy gondolta-e.

- Tudott a tervéről, hogy elmegy?

Petra pislogva nézett rá, aztán lepillantott a kezére.

- Nem - válaszolta halkan. - Nem tudtam róla. De...

- De mi? - kérdezte Lara előrehajolva.

- Nos, Viggo kiszámíthatatlan tudott lenni. Ez az imázsa részét képezte, de volt benne némi igazság, különösen az utóbbi időben.

- Milyen értelemben volt kiszámíthatatlan?

Petra az ablak felé nézett, ahol hó kavargott a fény körül.

- Nehéz megérteni, ha valaki csak pár napot tölt itt, de az év felében csak néhány órára süt ki a nap, és még akkor is eléggé lehangoló. Vannak, akik ezt nehezen viselik, még a született svédek is.

- Szezonális depresszió? - tudakolta Lara. Hallott olyanokról, akik „téli depressziótól” szenvednek, de csak keveset tudott a témáról. - Viggónak az volt?

Petra megvonta a vállát, és szorosabban összehúzta magán a frottírköntösét, mintha érezné a hideget.

- Nem tudom. Korábban sosem tűnt fel, de idén megváltozott a hangulata, amikor fordult az időjárás, és rövidebbek lettek a nappalok. A szokásosnál is irracionálisabb volt, a legkisebb dolog miatt is dührohamot kapott. Fazekakat hajigált a földre, minden apróság miatt ordított a személyzettel. Ócsárolta őket.

- De hát a konyhában meglehetősen intenzív az élet, nem? - vetette közbe Lara. Azt akarta mondani ezzel, hogy Petra leírása sok nagymenő séfre ráillik.

- Ez a közhelyes kép - mondta Petra feszes szájjal. - Valójában az igazi séfek extramód higgadtak.

Lara arca alighanem elárulta a szkepticizmusát, mert Petra rámeredt.

- Készített már valaha steaket?

- Néhány alkalommal, igen - felelte Lara kissé védekező hangon.

- Nem könnyű jól belőni az időzítést, igaz? Most képzelje el, hogy a steaket koordinálnia kell egy lábas párolt kagylóval meg egy szufléval és egy tál tökéletes állagúra főtt tésztával: négy teljesen különböző ételt kell pontosan ugyanakkor tányérra tenni és köríteni, és odaadni a pincérnek. És ezt nemcsak egyetlen személynek, hanem egyszerre tizenkettőnek készíti. És képzelje el, hogy ezek az ennivalók nem a sztenderd fogások, hanem bonyolult, világklasszis

ételek. A séf szerepe inkább egy légi irányítóéra hasonlít, mint egy szakácséra.

- És azt akarja mondani, hogy Viggo néha csak küszködve boldogult mindezzel?

- Nem mindig. Régebben soha. Az utóbbi időben pedig egyre többet zsörtölődött, és ingerlékeny volt. Egyre kevesebb időt töltött a konyhában. Azt hittem, kezd ellustulni, de talán csak nem bírta a nyomást. Aztán néhány héttel ezelőtt három napra eltűnt.

- Eltűnt? - csodálkozott Lara. Na, ez már újság. - Elmondta magának, hol volt?

- Nem. Kérdeztem, de csak valami homályos választ adott. Azt mondta, jól van, de láttam rajta, hogy ez nem igaz. Aztán egyszer csak arra ocsúdtam, hogy Viggo elmegy.

Lara egy lépéssel közelebb lépett hozzá.

- Maga szerint mi történt Viggóval, Petra?

A nő a két kezét nézte.

- Nem tudom.

Dehogynem tudod, gondolta Lara.

- Ki akarhatott ártani neki?

- Senki sem akart ártani neki - nézett fel Petra csillogó szemmel.

- De hát azt mondta, hogy ócsárolta az embereket. Hogy ordította velük.

Petra feszesen megrázta a fejét.

- Ettől még nem lehet azt mondani, hogy valaki meg akarta volna ölni. Maga nem tudja, milyen a konyhai csapat. Idefent kemény az élet. Összetartunk. Olyanok vagyunk, akár egy család.

Pontosan, gondolta Lara. A családok tele vannak rivalizálással és nehezteléssel. Elég elolvasni a bírósági híreket bármelyik helyi újságban – vagy Shakespeare darabjait –, hogy megtudjuk, milyen könnyen túlforrhatnak ezek az érzelmek. Lara azonban látta, hogy Petra bezárult, már semmi mást nem tud meg tőle. Köszönetet mondott neki, az ajtóhoz lépett, és ahogy kinyitotta, betódult rajta a hó.

– Jobban teszi, ha bezárja mögöttem – tanácsolta, és kilépett a viharba. Ezt a tanácsot ő maga is megfogadja majd.

Tizenhatodik fejezet

Justin úgy ébredt fel, mintha egy szikláról zuhant volna le. Zihálva kapaszkodott a takarókba, a lábfeje rángott, minden izma „harcolj vagy menekülj” üzemmódban volt. Tekeregve az ágy szélére gördült, meg volt róla győződve, hogy hányni fog, de egy hosszú nyögés és egy nyálfonál kivételével semmi sem jött. Görcsölt a gyomra, ugrált a szeme előtt a világ, de mindennél erősebb volt a félelem érzése, a borzongató szorongás, amely azzal jár együtt, hogy nem tudja, mi a baj. Valami rossz történt, ennyi világos volt, csak Justin épp azt nem tudta, hogy mi. Emilyt keresve körülnézett, de egyedül volt. Hol van a lány? Újabb görcs szorította össze a gyomrát. Az éjjeliszekrénybe kapaszkodva felhúzta magát, közben feldöntötte a rajta lévő lámpát, aztán imbolyogva bement a szobából nyíló fürdőszobába, és magára zárta az ajtót. Leroskadott a karmos lábú kád szélére.

BANGBANGBANG!

A fürdőszoba ajtaja beleremegett a dörömbölésbe.

– Justin! Mit csinálsz odabent? – Emily hangja. Justint nem lepte meg, hogy a barátnője aggódik.

A kagyló fölé hajolva lehúzta a vécét.

– Nem érzem magam túl jól – nyögte.

– Még most sem? – kiabálta Emily türelmetlenül az ajtó túloldaláról.

– Mindjárt jól leszek, csak adj még egy percet! – kiáltotta vissza. – Rendbe szedem magam.

Justin húzta az időt, kellett neki egy hely, ahol visszaemlékezhet, pontosan mi is ijeszthette meg az előző estével kapcsolatban. Újból leült, remegő kezével átfogta lehorzsoltságát. Ez vajon hogyan lett ilyen? Nem emlékezett. Az ujjpercei is össze voltak karcolva, a jobb tenyere párnás része pedig lehorzsolódott. Megérintette a bőrt a bal szeme körül. Érzékeny volt. Valaki behúzott neki? Nem ez volna az első eset, de akkor is: nem kellene az embernek az ilyesmire emlékeznie?

Odahajolt a tükörhöz, hogy megvizsgálja a sérülést, és elállt a lélegzete. Nem az arca ragadta meg a figyelmét, hanem az inge. Nem ez volt rajta előző este. Ennek az elején vörösesbarna foltok virítottak. Vér?

– Bassza meg – suttogta, és alaposabban megnézte. *Csakugyan* vér volt.

És felvillant előtte egy kép: Viggo, ahogy mérges arccal néz le. Viggo megragadta, volt némi tusakodás – verekedés? De mi miatt?

Justin már képtelen volt visszaemlékezni rá.

Levette az inget, és gombóccá gyúrta. Becsomagolta egy törülközőbe, majd berúgta a fürdőszoba sarkába, s közben megpróbálta az eszébe vésni, hogy később szabaduljon meg tőle. Először Emilyvel kell foglalkoznia. Justin vonakodva kinyitotta az ajtót. Emily az ablak előtt állt.

– Végre! Csakhogy felébredtél!

– Ne piszkálj, kicsim! – kérte Justin, és leült a kanapéra. – Szarul érzem magam. Amúgy mennyi az idő? – Odakint sötétség honolt.

– Fél tíz – felelte Emily szembefordulva vele. – A reggeliről nem maradtál le, a drámáról viszont igen.

- Dráma? Milyen dráma?

- Viggo. - Emily óriási zöld szeme tágra nyílt.

Viggo? Mit tudhat a lány? Justin egyszerűen nem tudta előkotorni a fejéből az előző este emléktöredékeit. Mindössze arra emlékezett, hogy futott, csak futott a hóban, aztán visszaért a faházba, vodkát ivott, és forgott a mennyezet. És hol volt közben Emily?

- Mi történt? - krákogta. Meg kell játszania az ártatlant, meg kell tudnia, mit látott a lány. Nagyon sápadt volt, és határozottan aggódalmas képet vágott. Vajon Viggo feljelentette a rendőrségen a droghasználat miatt? Vagy a bunyó miatt?

- Viggót megtámadták az éjjel - közölte Emily.

A francha! Az agyát elborító köd dacára Justin nyomban azon kezdett gondolkodni, hogy fel kell hívnia a sajtóügynökét, sőt talán még az ügyvédjét is. Nagyot dobbant a szíve: vajon sor kerül erre?

- Nem emlékszel arra a fickóra, aki idejött, hogy beszéljen velünk? - kérdezte Emily.

- Mikor?

- Éjfél körül.

- Akkor épp meghaltam a világ számára.

Emily csodálkozva nézett rá.

- Justin, *Viggo* az, aki meghalt.

- *Meghalt?*

Justin szorosan megmarkolta a kanapé karfáját. Ha nem kapaszkodik meg, biztosan lefordul róla.

- Mi történt? Hogyan?

- Láthatóan senki sem tudja.

Egy újabb bevillanó emlékkép. A találkozás Viggóval az erdőben. A dulakodás az anyag fölött. Egy ökölcsapás. Vér. Vér az ingén, piros a fehérén.

Pánik szorította össze Justin mellkasát, de kényszerítette magát, hogy gondolkodjon. Tudta, hogy egy csődtömeg, de még volt egy álma, voltak dolgok, amelyeket még el akart érni. Emiatt szállt be a Joystick felbomlása után a Velvetinesbe. Először nagyon hízelgett neki, amikor Gary és Steve azt javasolták, hogy alakítsanak egy szupercsapatot. Nem kérdés, hogy Steve volt a generációja legjobb gitárosa – egy huszonegyedik századi Johnny Marr –, Gary pedig a poszt-Bowie-imázsos manipuláció mestere. Justin úgy képzelte, hogy ha ő meg a dalíró tehetségét dobja be a közösbe, nagy dolgokra lesznek képesek együtt. Csakhogy a Velvetines kezdettől fogva siralmas tapasztalat volt. Az új számokról szóló ötleteit kiirtotta Gary, aki meg volt győződve saját zsenialitásáról, és Justin a szíve legmélyén tudta, hogy a végeredmény színvonalatlan. Tulajdonképpen az az első halovány fellépés sodorta Justint arra az útra, ahol most tart, amikor Gary megkínálta „egy kis kóstolóval”, hogy elvegye a csalódása élet.

Micsoda hülye voltam!

A lelke mélyén Justin most is hitt benne, hogy képes lesz még jó számokat szerezni. Mindennap, amikor felébredt, megfogadta, hogy lejön a szerről, felveszi a kapcsolatot a régi menedzserével, és újrakezd mindent. De ha mindezt meg is tudná valósítani, senki nem lesz vevő az olyan számokra, amelyeket egy gyilkos írt, bármilyen fülbemászóak is.

Szedd össze magad!, parancsolt rá belső hangja. Gondolkodj, a fenébe!

Mi történt tegnap este a hóban? Lehunyta a szemét, de csupán Viggo mély hangját hallotta, ahogy azt mondja: „Tudom, Justin. Tudom.”

Rápillantott a hálószoa ajtajára, ahogy újabb rettegés töltötte el: vajon került vér a lepedőre is?

- Jól vagy? - Emily aggódva nézte.

- Persze, jól - vágta rá túlzott sietséggel.

Ráébredt, hogy Emily ezúttal a barátja halála miatt mutat együttérzést.

- Nem tudom elhinni - suttogta.

- Gondolod, hogy még mindig odakint van? - kérdezte Emily kilesve a jég borította ablakon.

- Micsoda?

- A medve, Justin. Amiről feltételezik, hogy az ölte meg Viggót.

Egy medve. Egy medve ölte meg Viggót. A megkönnyebbülés csaknem olyan édes volt, mint az az első heroinlöket. Engedélyezte magának, hogy kifújja a levegőt, és erősen igyekezett nem gondolni arra, hogy szegény barátját megtámadta egy vadállat.

- Állítólag kiküldtek éjszaka egy vadászcsapatot az erdőbe - folytatta Emily. - De mi van, ha a medve még mindig errefelé kószál? Mi van, ha egyszer csak utánunk lopakodik?

- Biztosra veszem, hogy minden rendben - felelte Justin. Ez nyilvánvalóan nem volt igaz, de legalább kezdte úgy érezni, hogy talán képes lesz blöfföléssel kikerülni a pácból. Emily felsóhajtott, és körbemutatott a luxusfaházon.

- Ez az egész a hamis biztonság érzetébe ringat, nem igaz? A kasmír, a lenvászon ágynemű, a wifi. Ezekről elfelejtjük, hogy a

vadonban vagyunk. Pedig ott vagyunk. Tudod, láttam egyszer egy klipet a YouTube-on arról, ahogy egy medve letépi egy autó tetejét. Akkora volt a mancsa, mint valami óriási konzervnyitó, és csak néhány mogyoróvajas szendvicshöz akart hozzájutni.

- Szegény Viggo - búsongott Justin, de nem nézett a lányra.

- De azért elég különös - jegyezte meg Emily újból rápillantva. - Mindig azt hittem, hogy a medvék téli álmat alusznak.

- Tényleg?

- A nagybátyám Montanában lakik. Ő mondta, hogy ilyenkor behúzódnak a barlangjukba, és nem is jönnek ki. Még enni sem.

- Ez Svédország - felelte Justin bizonytalanul. - Lehet, hogy itt másképp van.

Most már verejtékezni kezdett, a szeme mögött úgy izzott az egyre erősödő fejfájás, akár egy forró széndarab. Az ismerős elvonási tünetek. Felállt, hogy visszamenjen a fürdőszobába, de Emily elállta az útját.

- Hol voltál tegnap éjjel, Justin? - kérdezte félrehajtott fejjel.

- Ezt hogy érted?

- A vacsora után hazajöttem a házba, hogy megkeresselek. Nem voltál itt.

Justin igyekezett visszaemlékezni az ételmérgezéses mesére, amit kiagyalt, hogy kijöhessen a vacsoráról.

- Olyan meleg volt itt, hogy csak még rosszabbul lettem tőle, úgyhogy inkább sétáltam egyet.

Emilyn nem látszott, hogy meggyőzte volna.

- Nos, lemaradtál az északi fényről.

- Azt hiszem, láttam. Zöld volt, igaz?

Emily a fejét csóválta, nem vette a lapot.

- Justin, egy romantikus hétvégére jöttünk el ilyen messzire. Az északi fény varázslatos pillanat volt, és nekem egyedül kellett gyönyörködnöm benne.

Justin is szeretne volna a barátnőjével együtt megcsodálni ezt a ritka jelenséget, de éppen akkor mással kellett foglalkoznia. Felkavarodott a gyomra. Különben sem szándékozott elmesélni neki, hogy azért nem volt ott mellette, mert éppen Viggo Widlunddal verekedett.

- Sajnálom - mosolyodott el halványan. És komolyan is gondolta.

- Ne, én is sajnálom. Az élet túl rövid, hogy veszekedjünk. Nem lett volna szabad piszkálnom téged. Tudom, milyen szörnyen érezheted magad Viggo miatt.

Justin bólintott, de nem ez volt a helyzet. Nem igazán.

- Cserben hagytalak - ismerte be őszintén.

- Ne butáskodj! - mondta Emily anyáskodva, és megsimogatta a hátát. - Nem a te hibád.

Pedig dehogynem. És ha megmarad ezen az úton, elveszíti a lányt, márpedig Justin még az elvonási tünetek szorításában is tudta, hogy Emily elvesztése sokkal fájdalmasabb volna, mint a leszokás bármilyen drogról. Teljesen világos, hogy az élete ezerszer jobb így, hogy Emily a része. Tudta, hogy el kellene mondania neki, a könnyörületességére kellene bíznia magát, a segítségét kellene kérnie. És együtt fel tudnának építeni egy új életet.

- Em, nekem... - kezdte, de Emily megrázta a fejét.

- Majd később - jelentette ki. - Először meg kell tisztálkodnod. Mi volna, ha lezuhanyoznál?

Justin elhúzta a száját. A gondolattól, hogy beálljon a forró víz alá, viszketni kezdett a bőre.

- Bejöhetek én is, és lemosom a hátad - ajánlotta fel Emily mosolyogva, de Justin a fejét rázta.

- Talán majd később. Még mindig kutyául érzem magam.

Emilyn látszott, hogy csalódott. *Te is, én is, mindketten*, gondolta Justin. Ha kamaszkori énje látná most, amint elhárít egy közös zuhanyozást egy supermodellel...

- Mit szólnál akkor egy reggelihez? - próbálkozott tovább Emily.

- Ámbár nem hagyhatjuk el a faházat. Ide kell hozniuk.

- Nem hagyhatjuk el a faházat? Miért nem?

- Nem tudom biztosan. Amikor az a fickó idejött az éjjel, hogy közölje a hírt Viggóról, hozzátette, hogy maradjunk a fenekünkön. Ha engem kérdezel, nyilván nem találták még meg azt a medvét.

- Igen, a medve - mondta Justin, és ahogy visszagondolt a dulakodására Viggóval, hirtelen bevillant neki, hogy a séf arca egy merő vér volt.

- Nem vagyok éhes - mondta, és valóban hányingere támadt. - Nem hiszem, hogy az életben még egyszer képes leszek enni bármit is.

- Ez eléggé rémes gondolat, nem? - kérdezte Emily egy fokkal halkabban. - Viggo utolsó főztjét ettük - és belebetegedtél. Mint egy baljós előjel, vagy ilyesmi.

- Azt hiszem, mindjárt...

Justin a szájára tapasztotta a kezét, és az ajtóhoz rohant. Feltépte, és belerókázott a hóba.

- Az a kurva fésűkagyló - nyögte, és éppolyan manipulatív szemétládának érezte magát, amilyen volt is. És közben azon tűnődött, vajon milyen messzire kell elgyalogolnia, mire talál egy helyet, ahol elrejtheti a véres ingét.

Tizenhetedik fejezet

Alex kopogás hangjára nyitotta ki a szemét. Nagyon halkan hallatszott, akár egy távolban csöpögő csap. A férfi felült, és megdörzsölte a szemét. Még mindig fáradt volt, de tudta, hogy már nem volna képes visszaaludni.

Mellette Lara ágya üres volt, és a kinézetéből ítélve a gazdája nem is aludt benne. Alex homályos csalódottságfélét érzett.

Hát igen, de mégis mire számítottál?, kérdezte magától az állát dörzsölgetve. Amikor Lara meghívta a Kluvenbe, izgatott lett. Izgatott volt amiatt, hogy kiszabadul a szerkesztőségből, hogy eljut Lappföldre, és karácsonyi hangulatba kerülhet, hogy esetleg láthatja az északi fényt, és hogy eltölthet egy kis időt Larával. Igyekezett nem hosszan időzni azoknál a kellemesebb részeknél, amelyek együtt járhatnak ez utóbbival – hogy együtt tölti az éjszakát a legjobb barátnőjével egy luxusfaházban.

Azt bizonyosan nem képzelte maga elé, hogy egész éjszaka fent maradjon, figyelmét az internetre összpontosítva, és információkat keressen svéd nagyiparosokról, séfekről és medvékről, üzemanyagként kávé és a minibárban talált gyógynövényes-fűszeres skandináv szeszes italt, Akvavitet iszogatva.

Hajnali ötig bírta, amikor is végül elment „kicsit ledőlni”, és otthagyt a Larát, aki kirakóst csinált a jegyzeteikből a dohányzóasztalon: gyanúsítottak, indítékok és teóriák. Ő maga egyértelműen eldőlt, mint egy zsák, és még akkor is kótyagos volt, amikor felébredt. Ujjaival végigszántott a haján, miközben

áttámolygott a nappaliba; Lara a kanapén ülve halkán kopogott a laptopján. Alex nézte egy pillanatig: a haját kuszán hátrakötötte, kicsit ráncolta a homlokát, arcán látszott a koncentráció. Alex mosolygott magában, tudva, hogy Lara természettől fogva kíváncsi elméje inkább marad ébren, hogy megoldjon egy rejtélyt; az alvás a civileknek való.

- Szia - mondta Alex reszelős hangon. - Mi újság?

Lara felpillantott, aztán visszafordította tekintetét a képernyőre.

- A világ arra a hírre ébredt, hogy egy őrült séfet halálra sebesített egy medve. Avagy egy farkasfalka - az egyik weboldal arra szavazott, hogy „agyontaposta egy jávorszarvas”. Még senki sem kapcsolt, hogy ez gyilkosság is lehet, de ez csak idő kérdése. Gyanítom, hogy Theo beadta a személyzetnek a medvés sztorit, és ezt valamennyien úgy posztolták a Twitteren, mintha igaz volna. Okos húzás a Kluven részéről.

Alex leült az egyik szék karfájára.

- Stellától jött valami?

Lara a fejét rázta.

- Még nem, de rajta van. Úgy véli, végül összeszedi valamennyi vendég zanzásított előtörténetét. Megadtam pár nevet a személyzet listájáról is, úgyhogy azokon is dolgozik.

- Aludtál valamit?

- Egy kicsit - intett Lara a kanapé felé. - Eleget.

- Csinálok neked kávé - állt fel Alex.

- Nem muszáj. Megvagyok.

Alex néha eltűnődött, vajon lesz-e Larának valaha szüksége rá valamiben. Mindig is nagyon önálló volt, aminek talán köze van

ahhoz, hogy olyan korán elveszítette a szüleit, és ő sok egyéb között ezért is csodálta. De akkor is, hébe-hóba azt kívánta, bár elfogadná Lara Stone a segítségét, és bár engedné, hogy megmutassa, rá mindig számíthat. De nem reménykedik ebben; Lara egyszerűen nem az a fajta lány, aki valaha kiejtené a száján, hogy „Te vagy a másik felem”.

Alex a Nespresso géppel foglalatосkodott a világos fából készült tálalón. Lehet, hogy Larának nincs szüksége a reggeli feketéjére, őrá azonban határozottan ráfér.

– No és mit csináltál, mialatt én horkoltam?

Lara a dohányzóasztalra mutatott.

– Megpróbálok felépíteni egy képet mindenről, amit tudunk, és idővonalat készítek, ahol lehet, de jóval több információra van szükségünk. Ezért kell nekiállnunk, hogy a lehető legtöbb emberrel beszéljünk, mielőtt megjelenik a rendőrség, és meg kell próbálnunk rajzolni egy térképet arról, hogy ki hol volt. Azt már biztosan kitaláltad, hogy ma délelőtt még nem hagyhatjuk el a birtokot.

Alex nem volt meglepve.

– És mi van a járatainkkal?

Lara megvonta a vállát.

– Beszéltem reggel Theóval – felelte. – Meg kell várnunk, amíg a rendőrök ideérnek, és ők mindenkivel akarnak beszélni. Tekintve, hogy ma csak egyetlen gép indul Kirunából, valószínűtlen, hogy elérjük, de Theo csapata elintézi az utazások átütemezését.

– Akkor jobb, ha felhívom a szerkesztőséget – állapította meg Alex, és ivott egy kortyot a kávéjából. – Arra számítanak, hogy holnap már bent leszek.

Leült Lara mellé, hogy lássa a képernyőt.

- Nos, akkor segíts, hogy képben legyek!

- Elvégeztem az alapkutatót az összes vendégről és a személyzet főbb embereiről: Theóról, Petráról, Martin és Anna Svensonról. Ahogy arra számítani lehetett, eddig nincsenek vészjósló jelek, sem korábbi vétségek.

- Kár. Egy súlyos testi sértésért kiszabott ítélet alighanem megtakarítana nekünk némi időt.

Lara szembefordult Alexszel.

- Az egyetlen, akiről kevés részlet áll rendelkezésünkre, az maga Viggo.

- Tényleg? - lepődött meg Alex. - Nincs egy rakás interjú és róla szóló cikk?

- Tucatjával vannak, de mindegyik ugyanazt ismételteti: egy örült viking az erdőben, blablabla.

- Silány újságírás - állapította meg Alex rosszállóan. - Az én irányításom alatt ilyesmi sosem fordult volna elő.

- Pedig bizony előfordult - vágott vissza Lara vigyorogva, és egy hosszú cikkhez görgetett, amely a *Chronicle*-ben jelent meg a szembeszökő „Viking hódítók” címmel. Alex felismerte: Lynda Brett újságíró személyes találkozáson készített interjút körülbelül hat hónappal azelőtt adták le a lapban.

- Emlékszem rá, nagyon jó interjú volt - mondta Alex védekezőn. Lynda Brett, a *Chronicle* legjobb riportere a kemény kérdéseivel szerzett magának hírnevet. Alex maga szipkázta el a *Time*től, mert az írásai egyéniséget tükröztek, ami manapság igen nagy ritkaság.

- Jó írás, persze, de attól még agyondicsérés - kifogásolta Lara. - Ez is hozza az elcsépett frázisokat, amikor Viggo Widlundot az erdőben élő örült alkotóként írja le.

Alex tiltakozni akart, de amit Lara mondott, az nagyrészt igaz volt. Az újság Életmód rovatát előző évben indították újra lendületesebb, könnyedebb hangvételben. Szinte hallotta Dariust, a *Chronicle* főszerkesztőjét: „Ez az életmódról szól, Alex - jelentette ki. - A szórakoztatás a célja, nem az oktatás.” Következésképp az interjúk nem voltak igazán mélyenszántóak. Ezzel együtt Lynda Brett a régi iskolához tartozó újságíró volt, és Alex biztosra vette, hogy mindennek kellően utánajárt. Amikor Alex az első cikkén dolgozott az újságnál, a főszerkesztő félrevonta, és megosztotta vele az interjúkészítés titkait: olvass el mindent, amit valaha írtak a témáról, dönts el, mit szeretnél tudni, aztán tedd fel a kérdéseidet. „Az utolsó rész az igazán nehéz, fiam”, mondta, mert általában a legjobb kérdések azok, amelyeket a riportalany nem akar megválaszolni.

Alex kézbe vette a telefonját.

- Felhívom Lyndát. Lefogadom, hogy jóval több anyagot gyűjtött össze, mint amennyi belekerült a *Chronicle* cikkébe. Kizárt, hogy képes lett volna visszafogni magát.

Lara lecsukta a laptopját, és a kesztyűjéért nyúlt.

- Ez esetben én sétálok egyet. Hagyok neked egy kis teret.

- Biztos vagy benne? Meglehetősen vastagnak látszik a hó.

- Úgy egy órája elállt a havazás. Amúgy is rám fér némi friss levegő.

Alex látta, hogy ez igaz: a nő szeme alatt lila karikák húzódtak, és emiatt beléhasított a bűntudat. Ennek a kirándulásnak az lett volna a lényege, hogy jól érezzék magukat, hogy levegyen valamennyi terhet Lara válláról, és még itt is arra biztatja, hogy ugorjon bele ismét egy nyomozásba.

- Amikor visszajössz, mit szólnál, ha lenyúlnánk két motoros szánt?

Lara felpillantott a bakancsa befűzéséből.

- Minek?

- Csak a móka kedvéért.

- Nem biztos, hogy pont ez a megfelelő idő rá, Alex - válaszolta Lara. - Viggo ott fekszik holtan, mi meg kurjongatva idétlenkedünk a motoros szánon.

Alex belátta, hogy igaza van.

Kikísérte Larát, és az ajtókeretnek dőlve nézte, ahogy elindul. Hát nem, ez nem egy konvencionális miniszabi; nem egészen azt tervezték, amikor elrepültek Svédországba, hogy fejest ugranak egy intenzív gyilkossági nyomozásba, de Alex nem tagadhatta, hogy bizsergető izgalmat érez. Határozottan élvezte, hogy most az egyszer lehetősége van karöltve dolgozni Larával - évek óta kollégák ugyan, de az újságírók magányos farkasok, nem szoktak együttműködni. Ráadásul itt épp az események sűrűjében van, ami egy hírekkel dolgozó embernek a legjobb hely, ahol lehet. Talán veszélyes is, de hát mi élvezet van abban, ha valaki egy bezárt ajtó mögött bujkál? Alex begépelte a telefonjába egy üzenetet. Szinte alig ért oda, már jött is a válasz:

*Viggóról kell információ? Azt hittem, már sosem kérdezel meg.
Zoom-hívás húsz perc múlva? Lynda*

Alex mosolya lehervadt: húsz perc. De legalább addig felhívja Dariust, habár sosem örül a vele való beszélgetésnek. Mindenkinek van olyan kollégája, aki kiszívja mindenből a vidámságot és az energiát; Alex egyéni pechje volt, hogy a *Chronicle*-nél ez maga a főszerkesztő.

Megacélozta magát, és megnyomta a hívás gombot.

- Darius, itt Alex. Hogy vagy?

Egy morrantás hallatszott.

- Jobban lennék, ha az embereim nem hívogatnának reggel kilenckor a szabadnapomon.

Darius nemrég vett egy udvarházat Oxfordshire-ben, amelyet éppen felújított, és ettől még zsémbesebb lett.

- Csak szólni akartam, hogy Svédországban rekedtem, úgyhogy holnap nem leszek bent az irodában.

- Svédországban?

Alex megdörzsölte a homlokát. Darius *természetesen* nem tudja, hol van – még azt sem, melyik országban, pedig mekkora hűhót csapott amiatt, hogy Alex szabadnapokat vesz ki, holott „nyakukon a karácsony”.

- Igen, Svédországban, a Kluvenben. Az étteremben.

- Tudom, hogy az egy étterem, Alex. Hogy a bánatba kerültél oda?

- Lara foglalt helyet hónapokkal ezelőtt. Figyelj, akadt itt egy probléma: a séfet holtan találták.

- A viking csóka *meghalt*?

Ez már felkeltette az érdeklődését. És egyben megerősítette Alex azon gyanúját, hogy Darius zéró érdeklődést tanúsít a hírek iránt.

Neki, Alexnek még a szabadnapjain is reggel első dolga, hogy ránéz a hírfolyamokra – ő már rég tudna mindent Vigóról és a feltételezett medvetámadásról. Billentyűkopogást hallott a háttérből, ahogy Darius megpróbált képbe kerülni.

– Várjunk csak: a MailOnline már éjjel kettőkor leadta ezt? – csattant fel. – És te ott vagy? Ez hogy a francba lehet, Alex?

Alex türelmesen elmagyarázta a stratégiáját Dariusnek, miszerint megállapodásra akar jutni Martin Svensonnal a nagyobb spektrumú hozzáférésről. Szinte hallotta, ahogy Darius átgondolja a dolgot.

– Hm... talán követhetnénk a medveirányt. Ölt már korábban is ez a medve? A „Hasfelmetsző fenevad” jó szalagcím lehetne nekünk holnapra. Késői, de ütős.

– Nem medve volt, Darius – állította le Alex. – Az csak egy fedősztori a birtok részéről. Viggót meggyilkolták.

– Meggyilkolták? Nahát, az még jobb – felelte Darius még lelkesebben.

– Szegény Viggónak nem igazán.

– Vannak érdekes vendégek? Daniel Craig például? „Bond veszélyben”, valami ilyesmi? Azzal nagyot aratnánk.

Azt az egyet el lehetett mondani Dariusról, hogy egyetlen perspektívát sem mulaszt el, legyen az bármennyire valószínűtlen. Alex egy másodpercig fontolgatta, hogy beszél neki Justin Blake-ről és a szupermodell barátnőjéről, ám tapasztalatból tudta, hogy mindig jobb meglepni Dariuszt, mint csalódást okozni neki – és komoly esély volt rá, hogy a rocksztár nem hajlandó beszélgetni.

– Egyébként hétfőre már otthon leszek, feltéve, hogy a rendőrök holnap reggel előtt elengedik a vendégeket.

- Szóval szó szerint maradásra vagy ítélve - állapította meg a sztori iránt egyre nagyobb lelkesedést mutató Darius. - Ott rekedtél egy jeges vadonban, egymagad egy baltás gyilkossal...

- Meglátom, mit tehetek - vágott a szavába Alex, aki már alig várta, hogy befejezhesse a hívást.

- Várj csak - töprengett el Darius. - Larával vagy ott?

- Igen.

- Figyelj, én nem tudom, mi van kettőtök között - őszintén szólva nem is akarom tudni -, de nyomatékosan emlékeztetlek rá, hogy ő még mindig tagja a *Chronicle* csapatának, és ez azt jelenti, hogy profiként kell viselkednetek. Állandóan.

Alex ezen felnevetett.

- Darius, húsz éve ismerem Larát. Barátok vagyunk.

- Úgy van: barátok. És külön szobában laktok?

- Itt faházak vannak.

- Akkor külön faházban.

- Nem. Kétágyas hálószoa van.

- Jesszusom! Mielőtt észbe kapnánk, máris egy személyzeti zúrben találjuk magunkat. Tudod, hogy a nagybátyja a cég tulajdonosa... Szóval csak semmi nyúlkalás, rendben?

- Darius - kezdte Alex egyre növekvő ingerültséggel, Darius azonban hallhatóan továbblépett.

- Kezdj gondolkodni a képszerűségen, Alex - mondta a magáét. - Meggyilkolt séf, veszett medve, tiltott románc - szerintem hat számjegyű összeget is kaphatunk ennek a jogaiért a Netflixről. A streamingszolgáltatók most nagyon rá vannak cuppanva a valós eseményeken alapuló bűnügyi sorozatokra, és egy csomó tartalmat

az újságoktól vesznek meg. Ez nagyszerű lehetőség lehet számunkra.

- Darius, ez nem holmi romkom, ez rendkívüli hír: a séfet ténylegesen meggyilkolták... - próbálta megértetni vele Alex, de aztán tudatára ébredt, hogy magának beszél: Darius letette.

Alex nagyot sóhajtva elővette a laptopját, és letette a hálószoza íróasztalára, majd bejelentkezett a videókonferenciára, amelyre Lynda hívta meg. Azonnal elnyerte a jutalmát: meglátta Lyndát, aki egy méretes könyvespolc előtt ült.

- Szia, Lyn! - üdvözölte, és sután integetett. Lynda Brett jókora, vastag szemüveget viselő, a hetvenes évei elején járó, hosszú, ősz hajú, feltűnő teremtes volt. Lynda már akkor újságoknál dolgozott, amikor azokat még ólombetűkből szedték, és Alex nagyon tisztelte - manapság ez is ritkaságszámba megy az újságoknál.

- Szóval élőben nyomod a Kluvenből - vágott bele Lynda bevezetés nélkül. - Tragikus, ami Viggo Widlunddal történt, de épp ideje volt, hogy kiszállj a vezetői íróasztalod mögül, és hozzáálls ahhoz a munkához, amiben tényleg jó vagy. Épp a minap mondtam a tanítványaimnak, hogy a dárfüri dzsandsavid-milíciákról szóló tudósításod volt az egyik legerőteljesebb cikk, amit valaha olvastam.

- Nem tértem vissza külügyi tudósítónak, Lyn, szabadságon vagyok.

- Az újságírók soha nincsenek szabadságon - szögezte le Lynda mosolyogva. - Még akkor sem, amikor egy olyan gyönyörű nővel vannak, mint Lara Stone.

- Honnan tudod, hogy Larával vagyok itt?

- Ötvenkét éve vagyok újságíró. Gondolod, hogy nem vagyok mindig résen?

- Csak barátok vagyunk.

Lynda feltartotta egyik kezét.

- Mondod te, Casanova. Na szóval, ha jól sejtem, gyilkosságról van szó.

Alex elnevette magát; a régimódi újságírói ösztön. Lynda úgy nézett ki, mint egy kissé bogaras nagynéni, de akárcsak Miss Marple esetében, ez csupán a félrevezetést szolgálta: az esze ugyanúgy vágott, mint mindig.

- A villámsebes gyorsíráson kívül látnoki képességekkel is rendelkezel?

- Nem kell ahhoz látnoknak lenned, hogy tudd, a medvék téli álmat alusznak. Még a globális felmelegedéssel együtt is több mint ezer kilométerre vagytok a legközelebbi jegesmedvétől.

- Igazad van - bólintott Alex. - Én találtam rá a holttestre; nagyon úgy fest, hogy Viggót leszúrták.

- Durva - csóválta a fejét Lynda. Alex mosolygott magában. Ez is a régi iskola: semmi aggodalmaskodó pszichorizsa traumáról és áldozatszerepről. Nyers egyszavas támogatás, aztán haladjunk.

- És mire van szükséged? - tudakolta.

- Mindenre, amit el tudsz mondani az interjúdból vagy a kutatásodból. Mindazt, ami nem került bele a cikkbe.

- Az összes érdekes részt kivágták - naná - felelte Lynda kissé fáradtan. - A színes rovat szerkesztője csak valami szórakoztatót akart - hogy ez a furcsa séf valóban jávorszarvast eszik-e, meg hogy tényleg baltával vágja-e darabokra a steaket.

- És te mit szedtél még össze?

- Ami azt illeti, Viggo szerfölött tartózkodóan viselkedett, ami meglepetés volt. Szerepelt már a tévében, tudott bánni a médiával, mégis, valahányszor a múltjáról próbáltam faggatni, bezárult.

- Biztosan nem hagytad, hogy ez megakadályozzon.

- Nos, Viggónak határozottan nehéz gyerekkora volt, de azért nem az erdőben nőtt fel. Ez a vikingvadember-imázs nagyrészt csinált. Viggo Malmöben, szegény családban nőtt fel, utalt olyasmire, hogy a szülei elhanyagolták. Az biztos, hogy a bátyját egy svéd biciklis banda egyik tagja ölte meg.

- Hogyhogy erről én eddig még sosem hallottam?

- Mert az a lányka ott nálatok a színes cikkek részlegénél nem akart sötét tónusú cikket. Mert az „beindíthat” néhány olvasót.

Feltartott valamit a kamerához: egy barna papírdosszié volt, az a fajta, amilyeneket az iratszekrényekbe szoktak tenni.

- A kutatásom teljes anyaga - pörgette át Lynda. - Főleg régi interjúk fénymásolatait és pár telefonbeszélgetés átiratát tettem bele. De még mindig kilóg néhány elvarratlan szál.

- Tényleg? - dőlt előre Alex. - Mint például?

- Például az, hogy hogyan került Viggo Provence-ba. Amennyire meg tudom állapítani, Sydney-ben kezdett főzni, aztán Európa-szerte megfordult különböző gyanús konyhákban, végül Párizsban kötött ki.

- És mi van még abban a dossziében? - mutatott Alex a képernyőre. - Ismerlek, Lynda. Ha akadt valami, amit érdemes volt megtalálni, te megtaláltad.

- Drogok - felelte a nő.

- Drogok?

Lynda levette a szemüvegét, és elkezdte tisztogatni.

- Ezt egy olyan pasastól hallottam, aki együtt dolgozott vele Párizsban. Az a szóbeszéd járja, hogy a lyukak Viggo életrajzában a kábítószeres időszakait leplezik. Úgy értem, a séfek között nem ritka az ajzószeres és az antidepresszánsok használata: a kulisszák mögött a szakácsok elég rendesen rápörögnek az életre. Ebben a városi éjszakai világban élnek, ami csillogó-villogó, de ugyanakkor kétes is, és ha ehhez még hozzáteesszük a komoly stresszt és egy művészi temperamentumot, nem nagy meglepetés, ha beszippanjták őket.

- De csak pletykák szóltak a drogozásról? Letartóztatások nem voltak?

Lynda a fejét rázta.

- Semmi konkrét, és szerintem ez nagyon régen is volt. Beszéltem néhány bennfentessel az ínyencek világából, és az volt az érzésem, hogy Viggo depressziós volt, amikor Párizsban dolgozott, de aztán mindent maga mögött hagyott, amikor elment Provence-ba. Attól a pillanattól fogva minden erejével arra koncentrált, hogy séfként nevet szerezzen magának.

Alex elgondolkodva bólintott. Ez érdekes volt, de nem sokat segített. A megannyi ok közül, ami miatt Viggo találkozhatott valakivel a vermelőpincében, a drogszerzés volt a legkevésbé valószínű.

- Még valami?

Lynda elvigyorodott.

- Egy másik szóbeszéd, de ez igazi nyalánkság.

Alex várt.

- Ez egy másik séf infója - folytatta Lynda. - Ez a nagy zsenialitás, a hihetetlen receptek... - Elhallgatott a drámai hatás kedvéért. - Egyik sem a sajátja.

Alex a homlokát ráncolta.

- Szóval ez a szakács azt állítja, hogy Viggo valójában nem is nagyszerű szakács?

- Ó, isteni szakács. A jelek szerint világklasszis szakember, a keze alatt minden dalra fakad. Csakhogy Viggo mítosza nem azon a képességén alapul, hogy tökéletes rántottát tud készíteni, igaz? Hanem azon, ahogyan megálmodta ezeket az örült íz kombinációkat - vagy nem.

- Szóval azt mondod, hogy valaki más írta a recepteket?

Lynda feltartotta az ujját.

- Ez csupán szóbeszéd, emlékszel? De az a pletyka járja, hogy Viggónak rengeteg elképzelése volt, csakhogy hiányzott belőle a gyönyörűséges kombinációkhoz szükséges fantázia, és valaki másra támaszkodott, hogy létrejöhessen a varázslat.

- A francba! - horkant fel Alex. Ha indítékot keresnek, ez igencsak combos. - De hogyan lehet ilyesmit ennyire titokban tartani?

- Nem mindenki akar a rivaldafényben lenni - válaszolta Lynda egy vállrándítás kíséretében. - Te rajongsz a zenéért, igaz? Nézd meg Elton Johnt - valamennyi slágerét a társszerzője, Bernie Taupin írta a kaliforniai farmja kényelmében. Talákoztam Bernie-vel, aki életében nem tette be a lábát egyetlen színpadra sem, arról nem is szólva, hogy valaha is gyémántokkal kivert szemüveget hordott volna. Egyszerűen nem az a típus.

Alex arra gondolt, hogy ez inkább egy együtteshez hasonlít, mondjuk, mint a Beatles. Egy csomó tehetséges egó lökdösődik a figyelemért, mellettük ott van Martin Svenson, mint Brian Epstein figurája, aki meglátja a lehetőséget és a pénzt Viggo együttesében.

- És kicsoda Yoko Ono ebben az egészben? - töprengett. - Ki szakította szét az együttest?

Lynda mosolya lehervadt.

- Nos, azért ez egy kicsit komolyabb ennél, nem? Ha megmaradunk a zenei metaforánál, akkor te Mark Chapmant üldözöd, a fickót, aki lelőtte John Lennont.

Alex lebiggyesztette az ajkát.

- Márpedig ő örült volt, igaz?

- Igaz - felelte Lynda. Rászegezte ujját a képernyőre. - Szóval te csak vigyázz magadra ott, Alex. És akár van románc, akár nincs, vigyázz Larára is.

Tizenennyolcadik fejezet

Lara lesétált a lépcsőn a tóhoz, és egyik lábát óvatosan a jégre helyezte. Johan, a sofőr, aki kihozta őket a Kluvenbe, azt mondta, a jég csaknem egy méter vastag, akár egy iskolabusz is áthajthatna rajta, ennek ellenére ő egy kicsit ideges volt. A családja oxfordshire-i birtokának parkjában lévő tó télen gyakran befagyott, és ő meg az unokatestvére, Charlie nagy örömeiket lelték abban, amikor egymást biztatva, lépésenként rámerészkedtek a jégre, és visítóztak, amikor az megreccsent. Lara úgy tartotta, hogy a jég veszélyes, alighanem azért, mert túl sok olyan filmet látott, amelyben valaki beszorul a felszín alá. Persze az Hollywood, nem a való élet, de Lara sosem tudta kivenni a fejéből azokat a jeleneteket, amikor valami szerencsétlen, megpecsételt sorsú ember reménytelenül dörömböl a jég alól.

– Ne legyél már ilyen nyámnyila! – dünnyögte, miközben rálépett arra a sávra, amelyet a park valamely korán kelő gondozója már megtisztított az éjszaka leesett hótól. Ezek szerint nem mindenkinek tilos a birtokon mozognia, hála az égnek.

Lara mély lélegzetet vett, így kényszerítve rá magát, hogy gondolkozzon. Nagyon keveset aludt, késő éjszakáig kutatta Viggo Widlund életét, és összeállított egy dokumentumot mindabból, amit eddig megtudott a haláláról. Végül kidőlt, és a kanapéra feküdt le, mert nem akarta zavarni Alexet. A férfinak több energiája volt, mint bárkinek az ismerősei közül, de még mindig heti száz órát dolgozott, és az előző este borzalma után határozottan megérdemelt egy kis

pihenést. Alex bátran viselte a történeteket, de Lara látta rajta, mennyire megrázta, hogy ő talált rá Viggo holttestére. Lara is elborzadt. A vermelőpince padlóján fekvő Viggo látványa túl sok emléket hozott elő a barátnőjéről, Sandrine-ről. Olyan gyönyörű volt, annyira életteli a halála előtti estén, amelyet Larával töltött! Bárcsak maradt volna még egy italra, bárcsak ő ragaszkodott volna hozzá, hogy Sandrine menjen hozzá aludni; az elmúlt hónapok tele voltak „bárcsakokkal”.

Ismét nagy lélegzetet vett, ízlelgette a csípős, hideg levegőt, és miközben tovább-ballagott, igyekezett nem gondolni a megrepedő jégre. Sandrine halála óta Lara rá nem jellemzően törékeny lelkiállapotban volt. Lara Stone rámenős, páncélt viselő, tettere kész nő. De mostanában nem az. Mostanában Lara másra sem vágyott, mint hogy bekucorodjon a takarója alá, és ki se jöjjön onnan. Győzködte magát, hogy ez csak a gyászfolyamat, és hogy majd elmúlik, de még mindig nyugtalan volt, és kerülte a kockázatokat.

És most mégis itt vagy, és a vízen mászkálsz, gondolta magában mosolyogva. Ahogy továbbment egy kis faépület felé, kezdett ellazulni. Eredetileg nem erre akart jönni. Amikor otthagytá Alexet, hadd beszélgessen Lynda Brett-tel, az volt a szándéka, hogy az étteremhez megy reggelit szerezni, de felkeltette a figyelmét a romlatlan szépségű látvány. És idekint tényleg nagyon szép volt minden; olyan nyugodt és kísértetiesen csendes, mintha egy felhő belsejében állna. Nem mondott Alex valamit arról, hogy a hó fantasztikus szigetelőanyag, amikor a repülőúton Svédországról tartott neki kiselőadást? Talán a végtelen fehérség elnyeli azt a kevés zajt is, ami esetleg hallatszana itt, a semmi közepén. A leginkább egy

régimódi melléképülethez hasonlító fakunyhóhoz közeledve lelassította a lépteit. Előző nap Johan, a sofőr mutatta meg messziről: primitív fészert volt a jégforgásléknél, ahol Viggo szokta a halakat fogni az étterem számára. Lara bekukucskált: csak egy szék, egy polc és egy kis gáztűzhely volt benne, a falakon pedig kampókra akasztva különféle főző- és horgászszerszözök.

– Hej!

A svéd üdvözlés hallatán Lara összerezzent. Egy férfi dugta ki a fejét a kis fészert hátsó részénél. Vörössesszőke haját hátul rövid, vastag lófarokba fogta össze, és egy dárdának kinéző valamit tartott egyik kezében.

– Stuart Dell – nyújtotta a másik mancsát. – Az egyik szakács.

– Lara Stone. Az egyik vendég.

– Felfedezi a parkot? – kérdezte a férfi vaskos skót akcentussal.

– Olyasmi. Tudom, hogy a faházainkban kellene dekkolnunk, de már kezdtem becsavarodni.

– Segítene ezen némi reggeli? Megkínálhatom egy kávéval és egy bacontekerccsel.

– Itt kint?

Stuart elmosolyodott, benyúlt a kis épületbe, és kiemelt belőle egy drótfogantyús acélkannát.

– Fogja meg egy pillanatra! – mondta, és kicsit arrébb ment a fészertől oda, ahol egy horpadás volt a jégen. Felemelte a dárdát és beledöfte a jégbe, ahol az nedvesen placcsant egyet, aztán megismételte a műveletet, amelynek nyomán jégforgácsok ugrándoztak a levegőben.

- Ez egy jégvésző - szólt hátra a válla fölött. - Ezzel a legegyszerűbb lejutni a tó vizéhez - és a halakhoz. - Néhány további döféssel Stuart vájt egy megfelelő nagyságú lyukat, elvette Larától az edényt, és megtöltötte.

- Nem ígérhetem, hogy a kávé túl jó lesz, de legalább a víz tiszta.

A fészerben Stuart begyűjtötte a kis, kétégős gáztűzhelyt, aztán leakasztott a falról egy serpenyőt, és rátette a víz mellé a másik főzőlapra. Larának tetszett az egésznek az egyszerűsége. Bármennyire élvezte előző este az ételek művészi és bonyolult voltát, egy falusi reggeliben mindig van valami megnyugtató. Mialatt Stuart szakértő módon forgatta a sistergő szalonnát, Lara megvizsgálta a fészer végében álló tárolón a vadász- és horgászfelszerelést. Annak ellenére, hogy egy vidéki birtokon nőtt fel, kevés tapasztalata volt a szabadban élést illetően, de ahhoz eleget tudott, hogy felismerje a felakasztott horgászcsalikát, a halak kivontatására szolgáló csáklyákat, meg a zsákmány kibevezéséhez és feldarabolásához használt eszközöket. Itt minden éles és hegyes volt, és rendkívül alkalmas sérülés okozására. Különösen a hosszú, vékony filézőkések vonták magukra a figyelmét komisz, tizenöt centis pengéjükkel. Pontosan az a késfajta, amely alkalmas lehet arra, hogy kilyukasszon egy haragos séfet.

- Rengeteg fegyver van itt - jegyezte meg.

Stuart felpillantott.

- Ezek nem fegyverek, Lara, hanem eszközök. Hogy is szól az a mondás? „Nem a fegyverek ölnek, hanem az emberek.” Senki sem okozhat sérülést egy olyan késsel, amelyik a fiókban marad.

- Ez igaz.

Stuart odaadta Larának a bacontekercsét, ő beleharapott. Jó volt. Épp a megfelelő mértékben ropogós, édes és sós.

- Nyithatna itt egy szatellitéttermet.

- Igen, nyithatnék - mosolygott Stuart. - Az a hír járja, hogy Theo bővíteni akar. Nem mintha túl nagy volna itt az átmenő forgalom, de én pont ezt szeretem benne. Mielőtt idejöttem, Glasgow-ban dolgoztam - az után minden nyugodt.

Lara ivott egy korty kávé. Telt ízű volt, és sötét: csaknem olyan jó, mint a bacon.

- Minden elismerésem a szakácsé - dicsérte. - Ez a bacon nagyon finom.

Stuart megvonta a vállát.

- Öreg kocák - felelte. - Az a titka.

Lara épp harapott egy újabb falatot, és kis híján félrenyelte.

- Öreg *mik*?

- A legtöbb disznót egyéves kora előtt leölik, mert az kifizetődőbb: kevesebb táp kell, és kevesebb az esélye, hogy elkapnak valami betegséget. A szalonna esetében viszont minél öregebb a disznó, annál ízletesebb. És az öregebb disznók általában kocák, mert azokat tenyésztés céljából megtartják.

- Szent ég! - csodálkozott Lara, és lepillantott a zsemléjére. - Maguk ilyesmikről társalognak a konyhában?

- Elnézést, ez az én asztalom. Én vezetem a húsállomást. *Le boucher*, néha *le rotisseur* és *le chef grillardin* is - ez mind én vagyok, vagyis a hentes, a pecsenyesütő és a grillező. Időnként halat és szárnyast is sütök. Láta a parkban a hústárolót? Ott szódom és

füstölöm a szalonnát. Valószínűleg azt is meg tudnám mondani, melyik disznóból való az a tekercs.

- Jobb, ha nem - mondta Lara és letette a maradék szalonnát. A kis épület külső falaihoz egyszerű, rénszarvasirhával letakart padokat rögzítettek. Leültek, szürcsölgették a kávéjukat, csak élvezték a nyugalmat és az egyedüllétet. Az éjszakai hóvihar után minden még békésebbnek tűnt.

- Tudja, ez a tó nyáron majdnem egy kilométer hosszú - szólalt meg Stuart. - Hosszú és keskeny, olyan, mint egy *loch*, egy skóciai tó.

- Nagyszerű hely.

- Az. Viggóval sok időt töltöttünk idekint. Együtt vadásztunk az erdőben és horgásztunk a tóban. Egyszer egy ekkora csukát fogtunk - tárta szélesre a karját. Stuart vigyora lassan lehervadt.

- Hiányozni fog ez. Ő is hiányozni fog.

- Sajnálom - mondta Lara. - Nehéz dolog.

- Igen - mondta Stuart, és félrefordította a fejét.

Lara hallgatott. Mindnyájuknak sok mindent kellett feldolgozniuk az előző éjszaka után. Lara tudta, milyen érzés elveszíteni egy barátot, de Stuart számára ez még nyitott seb volt. Bizonyára sajgott.

- Mióta dolgozik itt?

- Kezdetől fogva - válaszolta Stuart. - Akkoriban csak hárman voltunk: én, Viggo és Petra. Viggo és Petra együtt jöttek el Provence-ből, de engem Petra ajánlott be. Ő és Viggo elrepültek Glasgow-ba, ott tartottak nekem meghallgatást - el tudja ezt képzelni? - Szomorkásan elmosolyodott. - Még most sem vagyok biztos benne, hogy rám esett először a választásuk, de hízelgő volt, és én benne

voltam. Egy sima konyhában is elég kemény az élet, hát még egy sarkvidéki konyhában. Nem mindenki bírja.

Lara arra gondolt, hogy előző este Petra is mondott valami hasonlót.

- Hogy bírja? Úgy értem, gyönyörű itt - intett Lara az előttük elnyúló fehérség felé. - De jó messze van Glasgow-tól.

- Hozzá vagyok szokva, hogy a vadonban élek - vontta meg a vállát a férfi. - Apám vadőr volt egy birtokon Sutherlandben, Skócia legészakibb csücskében. Egy kőfaragó házikója volt az otthonunk, amit nyolcezer hektár mocsaras terület vett körül. Ráadásul kedveltem a Kluven csapatát.

Sóvárogva elmosolyodott, és Lara megértette: tudta, milyen egy szorosan összetartozó csoport részének lenni. Néhány hónappal ezelőttig a saját kis részlegét vezette a *Chronicle*-nél; a stressz nem hiányzott neki, az oknyomozó csapat bajtársias légköre azonban határozottan.

- Közel álltak egymáshoz? Mármint Viggo és Petra.

Stuart mosolya elhalványult kissé.

- Persze - vágta rá azonnal. - Többnyire.

- Csak többnyire?

Stuart hirtelen védekező testtartást vett fel, és fészkelődni kezdett a helyén.

- Nézze, nem vagyok biztos benne, hogy szabadna ezekről beszélgetnünk - jelentette ki. - Hamarosan kijön a rendőrség. És ahogy maga is mondta, a vendégeknek és a személyzetnek a szállásukon kell tartózkodniuk.

Lara rájött, hogy valamivel hibát ejtett, de azt is tudta, hogy beszéltetnie kell Stuartot, kerül, amibe kerül.

Szembefordult vele.

- Tudom, hogy nagyon fáj magának, higgye el, tudom. Nyáron meggyilkolták a legjobb barátnőmet, úgyhogy tisztában vagyok vele, hogy pillanatnyilag semmi kedve idegenekkel - vagy bárkivel - beszélgetni. De ugyanezen oknál fogva meg akarok tenni mindent, ami tőlem telik, hogy kiderítsem, ki tört Viggo életére. Ami persze nem hozza őt vissza, de bárki tette is, nem szabad hagynunk, hogy megússza, igazam van?

Stuart elhúzta a száját, látszott, hogy tusakodik magával.

- Oké - mondta végül. - Mit akar tudni?

- A dolgok időrendjét - válaszolta Lara határozottan. - Egyelőre nem tudom, ki hol volt az este. Maga mikor látta utoljára Viggót?

Stuart elcsigázottan megdörzsölte az állát.

- Tíz óra ötven tájában. Egész este nagyon aktív volt a konyhában - az utolsó fogást ő maga tálalta, aztán kiment, hogy jó éjszakát kívánjon a vendégeknek, de nem jött vissza. Tradíció, hogy az utolsó fogás felszolgálása után egy kis ivászatot tartunk a konyhában, de mivel nem került elő, elkezdtek nélküle. Aztán egyszer csak azon kaptuk magunkat, hogy bejön Martin Svenson meg Theo, és közlik velünk, hogy megtalálták. Holtan.

Stuart hosszan kifújta a levegőt, mintha a mesélés sokat kivett volna belőle; valószínűleg így is volt, Lara azonban tudta, hogy tovább kell ütnie a vasat.

- Abban az időben más is elhagyta a konyhát?

Stuart tétovázott.

- Jóformán mindenki.

- *Mindenki?* - hökkent meg Lara.

- Nézze, ez volt az *utolsó vacsora*. Mialatt ledöntöttem a whiskyt, focis nótákat énekeltem és a részlegemet sikáltam, nem igazán figyeltem, de az biztos, hogy néhány percre én is otthagytam őket - volt két üveg pezsgőm a szobámban, azokért ugrottam el. Emlékszem, valamikor Petra elment Martin Svensonhoz, de a többiek is ki-be járkáltak, a kukákhoz mentek, és talán a hústárolóhoz.

Rábökött Larára.

- Ha a valódi kérdése az, hogy „Lehet-e a személyzet valamelyik tagja Viggo gyilkosa?”, a válaszom megint csak az, hogy „Jóformán bármelyik”.

Lara nem egészen ezt a választ várta, de ez legalább őszinte volt.

- Volt olyan, aki...

- Aki esetleg a halálát kívánta? - Stuart elnevette magát. - Sokan voltak dühösek tegnap este, és néhányan meglehetősen feldúltak is. De nem ilyen értelemben. Konyhai dolgozók vagyunk, és az éttermek a legkockázatosabb üzleti vállalkozások közé tartoznak a világban - a statisztikai adatok szerint hat hónapon belül három étteremből kettő bezár. Hozzá vagyunk szokva, hogy időnként elveszítjük az állásunkat.

- Szóval senkit sem zavart különösebben, hogy a Kluven is bezár?
- kérdezte Lara hitetlenkedve.

Stuart megvonta a vállát.

- Hiányozni fog ez a hely, az emberek, persze, de nézze: gyakorlott szakács vagyok, aki a világ egyik csúcskategóriás

konyhájából jön. Én rendben leszek, bár a fiatalabb kölykök közül Josh és Lucas miatt aggódom – mind a ketten eléggé újoncok, általában kulimunkát végeztek, de lelkesek. Ők nagyon kivannak. Számukra a kluvenbeli munka lett volna a nagy kitörési lehetőség.

Főleg Josh van nagyon összetörve. Bálványozta Viggót.

– De már teljesen biztos, hogy vége? Nem nyithatna meg újra a Kluven egy új séffel?

Stuart mosolyogva nézett maga elé.

– Nagyon örülnék, ha előléptetnék Petrát. Ő a legtehetségesebb szakács a konyhában. Az ő kedvéért itt maradnék.

Beszéd közben picit elpirult, és Larának leesett a tantusz. Stuart Petra iránti csodálata több a kölcsönös megbecsülésnél. Stuart *kedveli* a lányt. Talán ez is a valódi ok, amiért eljött Svédországba.

– Hogyan írná le, milyen volt Viggo kedve, amikor tegnap este eltávozott a konyhából?

– Jó – felelte Stuart. Hallgatott egy sort. – Ami meglepett, mert az utóbbi hetekben nagyon különös hangulatban volt.

– Milyen értelemben?

Stuart félrefordította a fejét, és ismét hallgatásba burkolódzott. Lara megérintette a karját.

– Petra beszélt róla – mondta gyengéden. – Múlt héten Viggo eltűnt, és senki nem tudja, hol volt.

Stuart felsóhajtott.

– Ami azt illeti, én tudom. Kjell Norberg farmján volt. Kjell a Kluven egyik beszállítója.

Ez újdonság volt: Lara előredőlt.

– Ezt Viggo mesélte el magának?

- Nem - felelte Stuart, szemlátomást bosszankodva. Elvégre Viggo állítólag a barátja volt.

- Mindössze egy órával ezelőtt tudtam meg. Kjell hallotta, mi történt Viggóval - a hírek még errefelé is gyorsan terjednek -, és benézett, hogy részvétét nyilvánítsa.

Vetett Larára egy oldalpillantást.

- Kjell még valami mást is közölt velem. Azt mondta, két héttel ezelőtt ott találta Viggót a földje peremén lévő kunyhók egyikében.

Lara próbálta összerakni a képet.

- Tehát ott húzta meg magát, amikor eltűnt?

Stuart ivott egy jókora korty kávé, és bólintott.

- És mit csinált ott? - kérdezte Lara.

Stuart vágott egy grimaszt.

- Kjell nem tudja, de azt mondta, hogy rémes lelkiállapotban volt, furcsán viselkedett, volt, hogy órákig ült a folyó partján. Kjell aggódott miatta, márpedig ő nem az a nyugtalankodó típus.

- Van róla elképzelése, mi lehetett a gond?

- Azt mondta, úgy látta, hogy Viggo fél.

- Félt? Mitől?

Stuart vállat vont.

- Nem tudom.

Idegesen végighúzta a kezét a száján, és Larára pillantott.

- De motoszkál bennem egy gondolat. Mi van akkor, ha Viggo, tudja... megölte magát?

Ez meglepő feltevés volt - Larában fel sem ötlött.

- Miért mondja ezt?

- Valamennyien tudjuk, hogy nem medve volt. Már öt éve itt vagyok, de még egyet sem láttam.

- De az előbb azt mondta, tegnap este boldognak tűnt.

Stuart félrefordította a tekintetét.

- olvastam egyszer, hogy azok, akik öngyilkosságot követnek el, boldognak tűnhetnek, mielőtt megteszik, mert kiutat találtak a problémáikból.

Stuart Lara felé fordult.

- Viggo ilyen volt. Mint aki döntésre jutott.

Lara kinézett a befagyott tóra, amely olyan nyugodtnak és érintetlennek látszott, mintha még sosem járt volna arra ember. *Létezhet*, hogy Viggo megölte magát? Ez egy Coulsonnak való kérdés, vélte. És az igaz, hogy Viggo szemlátomást eldöntött valamit az este. De hová akart menni? És mi elől akart elmenekülni?

Tizenkilencedik fejezet

Theo kihajolt az irodája ablakán. Semmi. Kora reggel végre elállt a havazás, és a kocsifelhajtó tiszta volt – Johan, a sofőr végigment az úton a hókotróval, hogy meggyőződjön róla –, a rendőröknek azonban továbbra sem volt nyoma. Nem mintha Theo annyira vágyott volna a jelenlétükre, korántsem. Egy ideális világban valaki meglendítene egy varázspálcát, és ez az egész zűr megszűnne, de tudta, hogy ez nem fog bekövetkezni, főleg, mivel Viggo holtteste még mindig a vermelőpincében hever. Úgyhogy ha már mindenképpen szükség van itt a rendőrökre, ő azt szeretné, ha a lehető leghamarabb és a legdiszkrétebben jönnének és mennének. Nem mintha bármelyikben túlzottan lehetne reménykedni.

– Gyere már el az ablaktól! – szólt rá Kat ingerülten. – Attól nem jönnek gyorsabban, ha egyfolytában bámulod a kocsifelhajtót.

– Tudom – fordult vele szembe Theo. – De amíg ide nem érnek, az egész személyzetet a szállásukon, a vendégeket pedig a faházaikban kell tartanunk. Épp elég nehéz ez a helyzet anélkül is, hogy szemlátomást mindenki tudja, hogy Viggót... – itt lehalkította a hangját – *megtámadták*.

– Úgy érted, senki sem hiszi el azt az ostoba mesét a medvéről? – kérdezte Kat megvetően. Az asszony láthatóan ideges volt. Egyértelműen rosszul aludt: egész éjjel dobálta magát és forgolódott, és mire ő, Theo, reggel felébredt, Kat már eltűnt, pedig csak ritkán kelt fel korábban nála. Persze neki is nyugtalan volt az éjszakája. Gyerekkorában valaki egyszer mesélt neki a Kancáról – a sovány,

sápadt, hosszú, fekete hajú és körmű kísértetasszonyról, aki meglovagolja az embereket, mialatt alszanak, és az álmaikat rémálmokká változtatja. Az édesapja megnyugtatta, hogy az ijesztő, élénk álmok csak azt jelzik, hogy az agy feldolgoz valami nyugtalanítót, amit láttunk, Theo azonban valódi rettegést élt át álmában. Vért, késpengéket és férgeket látott, és hallotta valakinek a fülsiketítő kiáltásait, akiből épp elszivárgott az élet.

Theo érezte, hogy megfeszül az álla.

- Ez nem ostoba mese - jelentette ki. - Ez továbbra is fennálló lehetőség. Addig nem tudunk semmi biztosat, amíg ide nem érnek a törvényszéki szakértők.

Kat felhorkant, és a karját szorosan összefonta a mellén.

- Theo, nincs szükségünk törvényszéki szakértőkre ahhoz, hogy tudjuk: *valaki* ölte meg Viggót. Nem medve. Egy emberi lény. Halálra késelték, és bárki tette is, még itt van a Kluven területén.

- Volnál szíves halkabban beszélni? - sziszegte Theo. - A vendégek már így is épp elég idegesek, fölösleges, hogy itt gyilkosságról visítózz.

Kat a száját összeszorítva megcsóválta a fejét.

- A vendégek. Mindig róluk szól minden, igaz?

- Persze - ez a munkánk. Hogy kiszolgáljuk őket.

- Még akkor is, ha egyikük ölte meg Viggót?

Theo felsóhajtott, nem is próbálta elrejteni az ingerültségét. A felesége rendkívül negatív az utóbbi időben. Visszaemlékezett arra, amikor megismerte Katet a londoni Shelby Hotelben, hogy mennyire imádta az összes vendég a széles mosolyát és napsugaras természetét; Theo is nyomban beleszeretett. Az első randevújukon

azzal akarta elkápráztatni, hogy asztalt foglalt a Sark étteremben a Southbanken, de félúton a bejárat felé Kat kézen fogta, és elhúzta a szomszédos minivásárba. Felültek a körhintára, és vattacukrot ettek, és – el kellett ismernie – többet nevettek, mint amennyit ő évek óta nevetett. De Kat mostanában még mosolyogni is alig mosolyog; legalábbis őrá.

És igazából, most, hogy belegondol, Kat remek humora is megkopott az utóbbi hónapokban; talán a hosszabb éjszakák teszik.

– Kész csoda, hogy ez eddig nem következett be – folytatta Kat halkabban. Az ablaknál állva nézett le a vendégek faházaira. – Te folyton a Kluven közösségéről papolsz, de a valóság az, hogy idegenekkel körülvéve éljük az életünket. Minden áldott nap megnyitjuk az életünket és az otthonukat előttük – holott lehetnek bárkik.

– Ilyen a szállodaipar, Kat. Nem ellenőrizhetjük le előzetesen a vendégeket, hogy aztán csak a megfelelőket fogadjuk.

Ez volt az első, amit Theo megtanult a vendéglátóipari főiskolán. Az emberek jelentik a problémát. Meglehet, hogy a szállodád amúgy olajozott gépezetként működik, de a vendégek a homokszemek, amelyek bekerülnek a fogaskerekek és emelőkarok közé, és néha az egészet rázkódva megállítják. A vendégek, akik rosszul lesznek, akik a liftekben szexelnek, akik lopnak – nem csupán törülközőket és köntösöket, hanem tévéket és DVD-lejátszókat is, sőt egy ízben még ékszereket is az előcsarnokban árusító standból. És akkor még nem említettük az örült panaszokat az ételekről, a kilátásról és az időjárásról – túl forró, túl hideg –, mintha a személyzetnek holmi mennyei termosztátja volna a recepciós pult alá rejtve. A való

világban az emberek lehetnek teljes mértékben elbűvölő és csodálatos társaság, ugyanakkor lehetnek borzasztóak is, és a szállodáknak mindkét típust egyforma higgadtsággal kell kezelniük.

– Pont ez a lényeg – nézett Kat a férjére. – Ha nem válogathatjuk meg a vendégeket, az azt jelenti, hogy sebezhetővé válunk, kiváltképp, mivel a semmi közepén vagyunk.

Kat feldúltan, melodramai hangvételben beszélt, de abban igaza volt, hogy még gyönyörű helyeken is történhetnek sötét dolgok. Theo rengeteg olyat látott a maga idejében. Szállodavezetői pályafutása gyorsan beindult, öles léptekkel haladt felfelé a párizsi, milánói és londoni ötcsillagos hotelek ranglétráján, és ezáltal szembesült a legjobb – és a legrosszabb – embertípusokkal. A különféle szállodáknak különböző a szemlélete, de egyvalamiben mindegyik egyetértett: a dolgokat szélesebben és diszkréten kell elintézni. A szobalányok szexuális zaklatása, a kiégett szobák, amelyekben crack, azaz elszívható kokain okozta a tüzet, szívroham egy prostituált társaságában – mindezt csendben kitalicskázták a hátsó ajtón, majd kezes zsaruk és drága ügyvédek bevetésével elsikálták a büntettet, bármi volt is az. De egy gyilkosság? Az azért valami más.

– Egyelőre nem zárhatunk ki semmit. És én tényleg nem hiszem, hogy valamelyik vendég szúrta le Viggót.

Noha Theo erősen gyanította, hogy Katnak igaza van, továbbra is a medvetámadás-elméletet akarta hangoztatni, amíg a rendőrök meg nem tudják cáfolni. Nem volt igazán megnyugtató azt állítani, hogy egy vadállat kóborol a Klaven-birtok területén, de amikor a hírnévmenedzselésről van szó – a Klavenéről és a sajátjáról –, akkor

ez a legjobb választás. Első mentora, a néhai kiváló Georges Marsaud a Plaza Soleilben mondta egyszer, hogy az ügyvezető igazgató „a pók a háló középpontjában”: ő irányítja a munka minden vetületét, ő tartja a kezében az összes szálat, de a szakértelem abban mutatkozik meg, hogy minden alkalommal tudja, melyik részre figyeljen oda. És jelen pillanatban Theo és a Kluven számára ez a kárenyhítés. Ha úgy híresülne el, mint „a vérfürdőben úszó hotel”, akkor itt nincs jövő – márpedig Theo nem engedheti meg, hogy ez bekövetkezzen.

– És te biztos vagy ebben, igaz? – folytatta Kat. – Teljesen biztos vagy benne, hogy nem az egyik vendég ölte meg Viggót?

Theo összehúzta a szemét. Fogalma sem volt, miért van Kat ennyire meggyőződve arról, hogy nem valami, hanem inkább *valaki* volt Viggo gyilkosa. Ettől ideges lett.

– Mit tudsz?

– Semmit.

– Kat, ha van valamilyen információd Viggo halálát illetően...

Az asszony habozott.

– Láttam, hogy az az Alex Ford nevű fickó elosont az erdő felé – válaszolta aztán.

– Alex Ford? Mikor volt ez?

– Miután kimentünk megnézni az északi fényt. Egész nap rengeteget kérdezősködött a Kluvenről.

– Kat, a pasi újságíró.

– Igen, és ő találta meg a holttestet. És egy héttel ezelőttig még szó sem volt róla, hogy eljön a Kluvenbe. Megnéztem, a foglalás Lara Stone és Sandrine Legard nevére szólt.

Theónak nem tetszett az irány, amerre a beszélgetés tartott.

- Katherine, a sajtó tud könyörtelen lenni, de kétlem, hogy Mr. Ford megölne valakit csupán azért, hogy a címloldalra kerülhessen.

- Látod? - szegezte rá az ujját Kat. - Ez annyira jellemző rád - azok elébe helyezed a drágalátos vendégeidet, akikről gondoskodnod kellene.

- Nem teszem első helyre a vendégeket - ellenkezett Theo. Igyekezett ezt szenvtelenül mondani, érezte azonban, hogy felhorgad benne a heves düh. - De Alex Ford egy újság szerkesztője. Ne akarjuk, hogy arról írjon cikket, hogy hamisan megvádoltuk egy gyilkossággal. Maradjunk nyugodtak, essünk túl a lehető leghamarabb a rendőrségi vizsgálaton, aztán gondolkodhatunk a jövőn.

Theo odalépett a feleségéhez, rátette mindkét vállára a kezét, és igyekezett nem törődni azzal, hogy az asszony összerezzent az érintésétől. - Valamennyien fel vagyunk dűlva, Kat - csillapította. - De a lehető leghamarabb túl kell jutnunk ezen.

- És aztán mi lesz?

- Aztán elgondolkodunk azon, hogyan tovább.

Theo ezt lezseren adta elő, mintha még meg kellene fontolnia a dolgot, de valójában a fejében már készen volt egy komplett, részletes terv. Amint elhúznak a rendőrök, rövid időt a gyásznak szentelnek, aztán bevon egy új séfet. És meg is van az ideális jelöltje: Petra Summers. A PR szempontjából tökéletes húzás. Petra volt Viggo tehetséges munkatársa, úgyhogy ez olyan, mintha Viggo átadná neki a stafétabotot. És ami még fontosabb, Petrát tudná irányítani. Tehetséges lány, persze, de higgadt. És ami ennél is

fontosabb, ha van is egója, kontroll alatt tartja: pontosan az a fajta séf, akire Theónak szüksége van a konyhában.

– Szerintem vissza kellene mennünk Londonba.

Theo meglepve nézett a feleségére.

– Londonba?

– Az az otthonunk, Theo.

Az övé, de nem Theóé – nem mintha ennek volna valamilyen jele. Kat minden ízében svédnek nézett ki, és komoly erőfeszítéssel csiszolta az akcentusát, amikor elkezdett a vendéglátásban dolgozni. Nem kellene így megdöbbennie, gondolta Theo. Mindig is remélte, hogy a felesége megszereti Svédországot, de nem így történt.

– Te tényleg nem érzed, ugye? – kérdezte Kat.

– Mit?

– A klausztrofóbiát, amit ez a rengeteg fa, a kis faházak, a behavazott utak okoznak. Te nem érzed beszorítva magad?

Kéretlenül merült fel Theóban az emlék a tinédzserkori önmagáról, ahogy egy Svédország-térkép fölé hajolva az ujjával követi, milyen messze vannak egyes külföldi városok. Fiatalemberként arra vágyott, hogy elkerülhessen a faluból és a birtokról, ahol túl sok volt a fa, amelyeknek a gyökerében el lehetett botlani. Aztán egy napon az édesapja átvitte a határon Tromsøbe. Szakmai megbeszélésre ment, valami gyógyszergyár árulta a portékáját: „kaland lesz”, mondta. Theo gyanította, abból a meggondolásból vitte magával, hogy megmutassa nyugtalan fiának, milyen sekélyes hely a nagyváros; milyen piszkos, zajos és rohanós, ahol senki nem tudja a neved, de nem is érdekel senkit. Csakhogy... Theónak nagyon tetszett. És különösen a szállodát imádta, az üveg

és az acél barátságos templomát, és a bakancsa alá simuló szőnyeget. Ahol egy forró csokoládé varázslatos módon megjelenik, aztán az üres csésze ugyanolyan könnyen el is tűnik. Egy éven belül beiratkozott a Montreux fölött lévő hegyekben megbúvó Glionra, a hotelmenedzsment-képzés svájci Harvardjára, ahol megtanulta, hogyan kell végrehajtani azokat a mutatványokat. Azután Londonban, Milánóban és New Yorkban dolgozott. És Katnek igaza van: szabadnak érezte magát. De az embernek egy ponton haza kell jönnie, nem? Egyszer csak fel kell nőnie.

- Emlékszel arra, amikor megismerkedtünk? - kérdezte Kat rövid hallgatás után. - Azt mondtad, azért érdekel a hotelmenedzsment, mert világot akarsz látni. És erre itt vagy, újból ott, ahonnan elindultál, totálisan bezárkózva egy rohadt jégbarlangba.

- Apám miatt jöttem vissza, Kat - felelte Theo védekezően.

- Igen, tudom. És azt is tudom, miről mondtál le - miről mondtunk le -, hogy ide jöhess. Mostanra már a Ritz igazgatója lehetnél.

- Nem akarok a Ritz igazgatója lenni...

Kat vett egy mély lélegzetet.

- Édesapád már meghalt, Theo. Ennek a Kluven iránti örült lojalitásnak véget kell vetni.

- Örült lojalítás? - Theo érezte, hogy elszorul a torka.

- Viggo halála mindenki számára a legjobb dolog lehet - ütötte tovább a vasat Kat.

Theo idegesen felnevetett.

- Remélem, ezt nem akarod a rendőrökkel is közölni.

- Micsoda? Miért? Mert én vagyok az egyetlen, aki kimondja, milyen szemét alak volt?

Theo hátrahőkölt. Ez erős volt, még Kattól is. Az asszony sosem értett igazán egyet Viggóval. Kat dolga volt gondoskodni arról, hogy a séf elérhető legyen a vendégek számára, Viggo viszont csak nehezen tudta palástolni a megvetését a fizetővendégek és a kívánságaik iránt, amikor ketchupot és jól átsütött steaket kértek. Viggo tudott provokatív lenni, ez igaz, de Kat szavaiból valódi harag csendült ki.

- Figyelj, szerintem Viggo népszerűségének a megtárgyalása most nem segít – szögezte le Theo, próbálva oldani a feszültséget. – Ne akarjuk, hogy a rendőrök olyasmik után kutassanak, amik nem is léteznek.

- Miért ne? Nekem nincs rejtegetnivalóm. És neked?

Theo nekikezdett a válasznak, de szavait elnyomta egy bőgő motor és a havon súrlódó kerekek hangja. Visszafordult az ablakhoz. Egy kék-sárga járorkocsi és egy sötétszürke Volvo, mögöttük pedig egy „Polis” feliratú furgon. Nagy erővel vonultak ki: komolyan vették a bejelentést. *Vajon ez jót jelent?* Theo megigazította a nyakkendőjét és lesimította a zakóját: látszania kell, hogy ő itt a főnök. Mire a főbejáráthoz ért, egy csinos kék dzsekit viselő, magas nő már besétált rajta egy sötétkék öltönyös, fiatalabb férfi kíséretében.

- *Kriminalinspektör* Sonia Lindhart – mutatkozott be a nő, de nem nyújtott kezet. – Ő Köln őrmester. Maga Theo Mikaelsson?

- Igen, igen, az vagyok, remélem, az útjuk nem volt túl... – kezdte, de Lindhart szemlátomást nem csevegni jött.

- Feltételezem, lezárták az üdülőövezetet.

- Igen, nos, amennyire lehetett - felelte Theo. - A személyzet tagjai a szállásukon tartózkodnak azok kivételével, akikre szükség van a konyha működtetéséhez, és a vendégeket megkértem, hogy maradjanak a faházaikban.

Lindhart bólintott, kétségkívül elégedett volt.

- Nagyszerű. Van egy névlistája?

Theo átadott a nőnek egy csíptetős írotáblát. Felkészült.

- Valamennyi vendég neve a foglalási információkkal és az elérhetőségeikkel, plusz a személyzet listája az alkalmazásuk nyilvántartásával és a munkaengedélyekkel, amennyiben szükség van rájuk.

A felügyelő átfutotta, aztán odaadta a társának.

- Jó - mondta. - És most kísérjen oda bennünket a holttesthez!

Husadik fejezet

Kriminalinspektör Sonia Lindhart egy rohadék – ezt Petra már eldöntötte magában. Húsz perce ültek a fülledt levegőjű irodában, és a nő állandóan ugyanazt a kérdést ismételte. Lindhart kérdezett tőle valamit, kétkedő arccal bólintott, aztán titokzatosan írt valamit a jegyzetfüzetébe. Kérdés, bólintás, jegyzetírás. Kérdés, bólintás, kérdés, kérdés. Petrának nem volt túl sok szabadideje, de mindig is szerette a skandináv noir krimiket, ahol a nyomozók norvég mintás pulóvert viselő, bogaras különcök. Ehelyett Petra kikapta Sonia Lindhartot, akinek seszínű kosztümje és hozzá illő személyisége volt – és a segédjét, Koln őrmestert, egy nyakkendő robotot.

Petra tudta, hogy úrrá lett rajta az idegesség. Igazság szerint egyre jobban félt ebben a túlfűtött szobáskában; érezte, hogy izzadságcseppek gyülekeznek a lapockái között. Petra mindig is mintaalkalmazott volt, sosem citálták egyik főnöke elé sem. Még az iskolában is alig kapott haragos szót egy tanártól. De ez itt a rendőrség. És egy gyilkosság ügyében nyomoznak.

Végül Lindhart hátradőlt, és a tollával ütögette a jegyzetfüzetét. *Kopp, kopp, kopp.*

– Egy idővonalat próbálunk most összeállítani – közölte. – Hogy az emberek mikor hol voltak.

– Már elmondtam...

Megint az a bólintás, és a felemelt kéz.

– Legyen velem elnéző, Petra. Tehát azt állítja, hogy tíz óra negyven körül hagyta el a konyhát. Viggo akkor még ott volt, igaz?

- Úgy van.
- Miért ment ki még a vacsora vége előtt?
- Viggo dirigált. Úgy gondoltam, nem fogok hiányozni.
- Nem fog hiányozni? Azt hittem, maga volt a másodparancsnok a konyhában. - A nyomozónő kicsit elidőzött a „másod” szón.

Petra halványan elmosolyodott.

- Ez volt a szezon utolsó estéje, és a miénk a világ egyik legprofibb konyhája. Mindenki tudta a dolgát.

Lindhart újból leírt valamit, és Petra ellenállt a készítésnek, hogy a nyakát nyújtogatva próbálja elolvasni, mit körmölt a nő.

- Tehát maga elment, hogy felkeresse Martin Svensont?
- Így van.
- Miért?

Petra vett egy mély lélegzetet, és igyekezett megacélozni magát. Egész délelőtt a hálósobája ablakánál ült, várta, hogy megérkezzenek a rendőrök, fejben többször is végigvette, mit mond majd nekik.

- Váratlanul ért bennünket a bejelentés, hogy Viggo itthagyja a Kluvent. A kollégák aggódtak. Mindnyájunk számára tisztázni akartam a helyzetet.

- Úgy érezte, bizonytalanságban vannak tartva.

- Igen. - Petra úgy gondolta, azt a taktikát választja, hogy amennyire lehet, az igazat mondja. Legalábbis olyan részeit, amelyek nem keverik gyanúba. Sonia ismét a jegyzeteit nézte. Ez a nő képtelen bármit is fejben tartani? Persze ez itt Kiruna Észak-Svédországban. Ahogy a Kluven is csak nehezen tudta megtartani a személyzetét egy ilyen távoli helyen, nyilván a svéd rendőrség is

hasznos problémába ütközik, amikor pengébb agyakat próbál idecsalogatni.

- Martin Svenson viszont azt mondta, maga arról beszélt vele, hogy átvenné Viggo munkáját - folytatta a faggatózást Lindhart.

Petra számított erre: logikus volt, hogy a rendőrök először Martint kérdezik ki.

- Igen, ez volt az egyik dolog, amiről beszéltünk. Ahogyan ön rámutatott, én vagyok a Kluven másodparancsnoka.

- És ő mit válaszolt?

- Azt, hogy ez nem lehetséges. Nem keresnek másik főszakácsot, mert be akarják zárni a Kluvent. A jelek szerint volt Viggóval egy megállapodásuk, hogy ha egyikük ki akar szállni, bezárják az éttermet.

Lindhart bólintott.

- Mennyi ideig beszélgetett Mr. Svensonnal?

- Talán tíz percet.

Lindhart a szemébe nézett, aztán a mellette ülő Koln őrmesterre pillantott. A férfi felvonta a szemöldökét, aztán ő is lejegyzett valamit. *Ellenőrizni fogjuk.*

- És miről tárgyaltak még?

Petra vett egy lassú lélegzetet; a következő részt ügyesen kell tálalnia.

- Martin biztosított, hogy a személyzet valamennyi tagja bőkezű juttatásban részesül majd. Őszintén szólva látszott, hogy nincs kedve társalogni, kicsit olyan benyomást keltett, mint aki... dühös.

- Dühös?

- Nos, nyilván felzaklatta, hogy be kell zárnia az éttermet.

Petra meg volt elégedve azzal, ahogyan ezt megfogalmazta; még annál is jobban sikerült, mint amikor gyakorolta. Martin Svenson egyértelműen nem lojális vele, úgyhogy miért ne terelje rá a gyanút? Sonia Lindhart helyében ő, Petra, nagyon alaposan az étterem-tulajdonos körmére nézne, elvégre Viggo távozásával Martin veszítette volna a legtöbbet.

– És aztán?

– Aztán visszamentem a személyzeti szállásra.

– Egyenesen?

Nem, nem egyenesen. Összeakadtam Viggóval a faházához vezető ösvényen, és üvöltöztem vele.

– Igen. Egyenesen.

Petra érezte, hogy összeszorul a torka. A hazudozás is új volt neki.

– Láttá valaki, amikor bement a régi istállóépületbe?

– Nem... nem hiszem – dadogta Petra. Amikor ezt elpróbálta a szobájában, úgy képzelte, hogy magabiztos és nyugodt benyomást kelt majd. De most hazudik a rendőröknek.

– Nem hiszi? – tudakolta Lindhart, a „hiszi” szót kihangsúlyozva. Petra összeszorította a száját. Ezt többször is végiggondolta már. Az egyik előnye annak, hogy olyan hosszú ideje él a Kluven-birtokon, az, hogy behatóan ismeri. Ismeri az összes szélvédett helyet – a motorosszánok tárolócsűrje mögött lévő udvart, a kis tisztást a tó közelében. És pontosan tudja, hol van felszerelve az egynéhány biztonsági kamera, tehát biztos lehet abban, hogy egyik sem vette fel a Viggo faházához vezető ösvényen.

De ezek csak a kamerák. Mi van, ha arra járt valaki, és meglátta? Egy tanú? Látt valaki, amikor tíz körömmel esett neki Viggónak? A nyomozó most épp ezt a döntő, terhelő bizonyítékot készül feltárni?

– Ez alatt az idő alatt egyáltalán nem látta Viggót? – szorongatta tovább Lindhart.

Petra biztosra vette, hogy az idegessége nyilvánvaló a nyomozók számára, ezért az asztal alatt tépkedni kezdte a levágástól már amúgy is rövid körmét. Hevesen vert a szíve, kavargott a gyomra, de meg volt dermedve, mint aki nem tudja, merre ugorjon. Ez volt az utolsó esélye, hogy megmondja az igazat – a teljes igazságot. De nem ment.

– Nem – válaszolta rekedten. – Nem láttam Viggót.

Petra feltételezte, hogy Lindhart megint lejegyez valamit, de nem nézett fel – képtelen volt felnézni.

– Hogyan írná le a Viggóhoz fűződő kapcsolatát?

Petra óvatosan vett egy nagy lélegzetet, hogy megnyugtassa magát. Ebben könnyű volt ragaszkodni a tényekhez.

– Kollégák voltunk – mondta. – Barátok.

– Mennyi ideje ismerte?

– Nyolc éve. Egy provence-i étteremben ismerkedtünk meg, és ide már egy csapatként érkeztünk.

– Tehát közel álltak egymáshoz?

– Szeretném ezt hinni.

– Szerelmi kapcsolatban voltak?

Petra ismét lesütötte a szemét.

– Nem.

Volt egy alkalom, még az elején. Kettesben üldögéltek a padlón Petra szobájában, meggybort iszogatva álmodtak meg új koncepciókat és recepteket, és tervezgették fényes közös jövőjüket. Ő kuncogva, zsibbadt ajakkal Viggo vállán nyugtatta a fejét, az első hajnali napsugarak rájuk vetültek. Tökéletes pillanat volt, szívfájdítóan romantikus, teljességgel természetes. Csak annyit kellett volna tennie, hogy öt centivel arrébb fordítja a fejét, és összeért volna az ajkuk: tűzijáték, daloló hegedűk. Petra azonban nem fordult oda, túlságosan félt attól, hogy megtegye ezt a lépést, megvárta, míg végül Viggo lágyabban, mélyebben kezdte szedni a levegőt, és akkor ő maga is elaludt. Ám mire felébredt, Viggo már elment.

- Szóval csak barátok voltak? A legjobb pajtások, olyan szoros kapcsolatban, amilyenben két ember csak lehet?

- Igen.

- És mégsem árulta el magának, hogy elmegy. Ez azért furcsa, nem?

Petra félrefordította a fejét. Bármennyire gyűlölte is Lindhartot, a nő ösztönösen rátapintott az igazságra: ő és Viggo *csakugyan* eltávolodtak egymástól, és valójában a Viggo faháza előtt kirobbant összeecsapásuk volt hosszú ideje az első alkalom, amikor a konyhán kívül beszéltek egymással. Ámbár a „beszéltek” nem éppen a megfelelő szó arra, ami történt, ugyebár. Begömbítette az ujjait, hogy elrejtse a rövidre vágott körmöket, és egyre növekvő émelygéssel képzelte el, ahogy Koln őrmester megragadja a csuklóját, és mintát vesz a körmei alól.

- Milyen hangulatban volt tegnap Viggo?

Petra minden erejével igyekezett megnyugodni. Lélegzet be, lélegzet ki. Újabb lehetőség adódott, hogy másfelé terelje a figyelmet.

- Kifejezetten jókedvűnek tűnt. Ha szomorkodott is a Kluven bezárása miatt, nem mutatta. Határozottan jobb hangulatban volt, mint az utóbbi hetek során. Aggódtam is miatta, különösen az eltűnése után.

Sonia abbahagyta az irkálást. Sötétkék szeme összeszűkül.

Az esti beszélgetést Lara Stone-nal Petra alkalmatlankodásnak tartotta a nő részéről, egyvalamit azonban megtanult belőle: az emberek szeretik a szaftos témákat. Láttam, ahogy felcsillant az újságíró szeme, amikor Viggo felszívódásáról beszélt.

- Eltűnés? Milyen eltűnés?

Petra nem mosolyodott el, de örült, hogy még a nagy nyomozónő sem tud mindent.

- Két héttel ezelőtt Viggo egyszerűen nem jött be. Ami nem okozott gondot, még úgy sem, hogy csak a *másodparancsnok* volt ott – mondta, nem tudva megállni, hogy ne fűzze hozzá ezt a szarkasztikus megjegyzést. - De aztán másnap és az utána következő napon sem jelent meg.

- Csak úgy eltűnt három napra? Miért?

- A konyhában nehéz az élet, felügyelő. Viggóra rendkívül nagy nyomás nehezedett. Talán egyszerűen nem bírta.

- És senki nem szólt semmit?

- Én nyilvánvalóan fedeztem, de a vendégek kérdezősködni kezdtek, igen.

A nyomozónő ismét elgondolkodva ütögette a jegyzetfüzetét.

- Na és hol volt?

- Kérdeztem. Homályos választ adott. Megbeszéléseken, legalábbis ezt mondta.

- Nem hitte el?

- Én csak azt adom tovább, amit Viggo válaszolt nekem. Azt mondta, elment a Kluvenből, hogy elintézzon pár dolgot.

- Maga szerint hová ment?

- Ahogy mondtam, nem tudom.

Sonia ivott egy korty kávét.

- Maga szerint ki támadta meg?

A nyers kérdéssel váratlanul csapott le, nem kétséges, hogy meglepni és megdöbbenteni akart vele.

- Nem tudom, miért akarta volna bárki... - Petra lenézett a levágott körmeire, sírás fojtogatta. Szaggatottan levegőt vett, és folytatni próbálta, de Lindhart egy fejrázással belefojtotta a szót.

- Elmehet - intett neki elutasítóan.

- Micsoda?

- Elmehet.

Petra tátott szájjal meredt rá, aztán Kolnra pillantott. Az őrmester megvonta a vállát.

- Egyelőre ennyi.

Az események ezen hirtelen fordulatától elbizonytalanodott Petra hátrátolta a székét, sietős mozdulatától a lábak csikorogva szántották a padlót. Ahogy becsukta maga mögött az ajtót, nevetést hallott az irodából. Megállt a folyosón, és a levegőt markolászva igyekezett lelassítani a légzését. Émelygett és remegett. Szégyenkezett. *Mit tettem?*, gondolta, miközben vakon, szinte automatikusan a konyha felé támolgott, nem tudva biztosan, hová megy és miért. Hazudott

a rendőröknek. Megpróbálta gyanúba keverni Martint. Csepülte Viggót, beszennyezte az emlékét. Petra felpillantott, és a hátsó ajtónál lévő sötét tükörben meglátta a tükörképét. A nőnek, aki visszanézett rá, beesett a szeme, és kísérteties volt az arca. És még valami: látszott rajta, hogy bűnös.

Huszonegyedik fejezet

Justin az ágy szélén összekuporodva próbált nem tudomást venni a gyomrát összeszorító görcsről, amikor Emily bedugta a fejét az ajtón.

- Hahó, van kedved scrabble-t játszani?

Justin igyekezett nem felnyögni. Az utóbbi egy órában Emily a nappaliban volt, valami karácsonyi filmet nézett a Netflixeen, és ő remélte, hogy ott is marad.

- Nem igazán szeretem a scrabble-t.

- Az első randinkon nem ezt mondtad. Azzal dicsekedtél, hogy a kirakott szavakból a legmagasabb összpontszámod háromezer-kétszáz volt.

Justin legszívesebben elnevette volna magát, de minden fájt. Minden szörnyűnek tűnt. Minden reménytelennek tűnt.

- Az a rohadt fésűkagyló teljesen kiütött, Em.

A lány együttérzőn félrebillentette a fejét.

- Vízre van szükséged, a hányás után pótolnod kell a folyadékot. Hozok neked.

- Kösz - mondta Justin.

Egyszerre érzett bosszúságot, amiért Emily nem hagyja békén, és bűntudatot, amiért a lány olyan kedves hozzá. Emily gondosan ápolja, egyszerű ételmérgezésnek hiszi az állapotát, jöllehet ő valójában a drogelvónás fázisain megy keresztül: verejtékezés, hidegrázás plusz az időnkénti rohanás a fürdőszobába. És a tükörbe nézve minden egyes alkalommal egyre rosszabb képet látott, úgy

festett, mint egy lassan oszló hulla. Már épp azon volt, hogy kiszól, van-e még fájdalomcsillapítójuk, amikor Emily egy szemétkosárral a kezében jött vissza.

– Justin, mi ez? – szegezte neki a kérdést.

Justin egyszeriben felült, és próbált a lány arckifejezésében olvasni. Megtalálta volna azt a kurva inget? Nem – az képtelenség. A borongós reggeli sarki világosságnak hálásan korán kimerészkedett a faházból, begyalogolt az erdőbe, és beásta a hó alá.

– Justin, mi a fene ez? – ismételte meg Emily, ezúttal hangosabban és határozottabban.

– Mi micsoda?

A lány kiborította a szemetes tartalmát az ágytakaróra.

Tucatnyi keserűcsoki-kocka hullott ki belőle, és Justin megkönnyebbülten felnevetett.

– Csoki? Úristen, egy pillanatig azt hittem, megtaláltad az eldugott pornóújságjaimat.

– Mit keres ilyen sok a szemetesben? – tudakolta Emily komoly hangon.

– A svéd csoki, apám – förtelmes. Kóstoltad már? Én ettem belőle éjszaka. Kis híján kihánytam. Ki kellett dobnom a többi.

Emily nem úgy nézett ki, mint akit ez meggyőzött. Justin nem tartotta cinikusnak a barátnőjét. Odahaza, Los Angelesben követett minden divatirányzatot, érdekelték a kristályok, a nemi vágyat fokozó étrend-kiegészítő porok, az energiapálcák, a zakkant látnokok; Justin szkeptikus volt ezekkel szemben, Emily azonban lelkesen támogatta mindegyiket. Különösnek találta, hogy most ennyire gyanakszik a csokik miatt.

- Megrohamoztad éjjel a minibárt? - kérdezte Emily óvatosan. - Azt hittem, ételmérgezésed van.

- Az is - felelte Justin, és gyorsan rögtönözni próbált. - Csak ki akartam űzni azt a nyálkás, halas ízt a számból.

Emily nem mosolygott. Szemét összehúзва hideg tekintettel nézett rá.

- Ne hülyéskedj, Jus! Mi folyik itt?

Most mit válaszoljon? Az igazat? Hogy azért dobta ki a csokoládékat, mert az ezüstpapírjukat drogszíváshoz használta fel? Fogalma sem volt róla, hogy Emily összerakta-e a képet. Tudta, hogy eléggé rafinált. Modellként több ezer partin vett részt a maga idejében, egy pörgős iparágban dolgozott. De ugyanakkor jól nevelt houstoni lány is volt.

- Nézd, kicsim - mondta gyengéden. - Tudom, hogy kissé furcsán viselkedem, de ne kezdj belemagyarázni dolgokat néhány hülye repi csokiba.

Emily ellágyuló arccal leült az ágy szélére.

- Justin... miért nem mondod el nekem az igazat?

- Az igazat? Hogy elegendem van a scrabble-ből, és hogy nem szeretem a svéd csokit?

- *Tudom*, Justin.

A férfi éles pillantást vetett rá, képek villantak át elszórtan a fején az éjszakáról.

- Mit tudsz?

Emily szinte suttogóra fogta, mintha valaki véletlenül meghallhatná őket.

- Drogozol, igaz?

Justin ellökte magát tőle, egészen az ágy fejrészéig húzódott hátra.

- Mi? Nem!

Emily megragadta a karját.

- Ne szórakozz, Justin, épp eleget forogtam zenészek között ahhoz, hogy tudjam. - Megcsóválta a fejét, és elhalt a hangja. Justin ellágyulva megfogta a kezét. Emily sírása volt az Achilles-sarka. Szép kis kemény drogfüggő az ilyen.

- Em, ne. Utálom, amikor sírsz.

A lány bólintott, és elegáns mutatóujjával megállította a könnycseppeket.

- Akkor esetleg megpróbálhatnál őszintének lenni hozzám.

Justin borzalmasan érezte magát, de hirtelenjében kijózanodott. Mintha a teste elismerte volna, mekkora veszélyben van a gazdája.

- Nem maradhatok, ha nem beszélgetsz velem - mondta kis hallgatás után a lány.

Emily mindig csodálatos volt vele: türelmes, megértő, és örömmel eltűrte az ő hóbortjait. Justin legszívesebben kirohant volna a vécébe rókázni, de tudta, hogy tartozik a lánynak az igazsághoz legalább valamelyest hasonló magyarázattal.

- Oké... - kezdte lassan, aztán a többit hadarta: - Lehet, hogy tegnap este szívtam egy kicsit...

- Szívtál egy kicsit. És ezüstpapír kellett hozzá. Szóval úgy érted, heroint.

- Ostoba, gyerekes dolog volt. Nagy volt a stressz a bandával. Csak lazítani akartam kicsit.

Emily a kézfejjével megnyomkodta a szemét, aztán komoly pillantást vetett Justinra.

- Kicsit lazítani? Justin, *heroin*ról beszélünk!

Justin elnézett az ablak felé. Gyűlölte használni ezt a szót, mocskos és szégyenletes volt. És Emily szájából hallva egyszeriben valóságossá vált.

- Úristen... - mondta. Nyelt egyet, és kezét az arcára szorítva próbálta elrejtetni feltörni akaró könnyeit. Csak azért könnyezik a szeme, győzködte magát, mert talán nátha készül kitörni rajta, sőt influenza, de a lelke mélyén tudta. Tudta, hogy a dolgok kicsúsztak az irányítása alól, hogy beleszánkázott egy sötét gödörbe, ahonnan talán sosem lesz képes kikapaszkodni. És erre tessék, úgy bánik az egyetlen emberrel, aki segíthetne rajta - az egyetlennel, aki segíteni *akar* rajta -, mint a kapcaronggyal.

- Annyira sajnálom, Em - mondta kásás hangon.

Emily most már keservesen zokogott.

- El sem tudom hinni, hogy ennyire ostoba voltam! Hogyhogy nem jöttem rá?

- Mert egy kibaszott függő vagyok. És a függők a legjobb hazudozók a világon.

- De azt hittem, ismerem a jeleket.

Justin nem akarta megkérdezni, honnan ismeri. Amikor megismerkedtek, rákeresett a Google-on. Nem ezt teszi mindenki? A rocksztárok sem különbek. Láta, hogy Emilynek több zenésszel is volt kapcsolata őelőtte, és minimum egyikükről, Todd Stevensonról tudta, hogy kábítószer-fogyasztó. De akkor nem akarta faggatni,

hogy igazak-e a Toddhoz fűződő kapcsolatáról szóló pletykák – nem akarta tudni a korábbi szerelmi életének részleteit. Ki akarná?

Justin megrázta a fejét.

– Ne hibáztasd magad, Emily. Senki sem sunyibb egy narkósnál. Mellettünk a Stasi amatőrök gyülekezete.

– De hogy a fenébe juttattad be azokat a drogokat az országba... – értetlenkedett Emily. Aztán feltartotta a kezét, és elfordult Justintól.
– Ne, ne mondd el, nem akarom tudni.

Ez újabb ok volt Justinnak, hogy büntudatot érezzen, egy újabb példája, hogy mennyire becsapta.

Emily felállt, és átment a szoba másik oldalára.

– Mióta folyik ez? – kérdezte.

Úgy hangzott, mintha egy viszonyról kérdezné, de tulajdonképpen volt is benne valami. A kábítószer rabjának lenni *tényleg* olyan, mint egy titkos szeretőt tartani, egy harmadikat a kapcsolatban, valakit, aki észbontóan vonzó, akiről tudod, hogy mindenestül rossz neked, mégsem tudod távol tartani magad tőle.

Justin nem válaszolt.

– *Hogy kezdődött?* – kérdezte Emily tágra nyílt, könnyes szemmel. – *Hogy hagyhattad, hogy ez történjen veled?*

Mostanában ezt a kérdést Justin is sokszor feltette magának. A zeneiparban közhelyes dolog a drogozás. Az igazság az, hogy a turnézás unalmas és monoton. Elég volt egy dob mikrofonpróbáját végighallgatni, és egyikük máris hívta a dílerüket. A drogok tompítják a dolgokat, repülnek velük a napok, és segítenek elaludni, miután felpörgette őket, hogy ezer lány sikítazza a nevüket, vagy legalábbis ezt igyekeznek a drogozó zenészek elhitetni magukkal.

Kezdetben Justin nemigen foglalkozott velük. A Joystick-korszaka elején hébe-hóba elszívott egy-egy spanglit, de nem esett jól neki, émelygett tőle. Egyszerűen nem akart rátérni arra az útra – míg végül mégis rá nem tért.

Miután a Joystick feloszlott, Justin megpróbálta élvezni frissen felfedezett szabadságát – és a pénzét. Néhány hónap leforgása alatt azonban egyre elveszettebbnek érezte magát: csak üldögélt Hollywood Hills-i háza egyik szobájában, összehúzta a függönyöket, elviteles ételeket evett és zombis filmeket nézett – mindent megtett, hogy kizárja azt az ólálkodó érzést, hogy a karrierjének vége.

Amikor Gary Banner beállított hozzá a supercsoport ötletével, Justin két kézzel kapott rajta. Egészen addig lelkesedett, amíg balladáinak demóját szorongatva meg nem érkezett a Velvetines első próbájára egy Los Angeles-i belvárosi stúdióba, ahol is kiderült, hogy Gary már eldöntötte, milyen irányba haladjon az együttes: mégpedig az avantgárd elektronikus zene irányába. Metálzenéhez való dobgépek és zümmögő szintetizátorok egészítették ki a zenész disztópikus közönyt közvetítő vízióját; „Senki – jelentette ki – nem akarja a kibaszott fiú-találkozik-lánnyal nyáladzást a terrorizmus és a társadalmi összeomlás korában.” Justin természetesen otthagyhatta volna őket, de már elkötelezte magát, már szétküldték a sajtóközleményeket, és előjegyeztek egy turnét. És amikor Gary megkínálta a mágikus porral, amely majd elfúj minden kételyt és szégyenérzetet, Justin elfogadta.

– Azért csatlakoztam a Velvetineshez, mert megint akartam érezni a bizsergést, azt az örömet és varázslatot, amit akkor éreztem, amikor megalapítottuk a Joysticket. De nem olyan. Garyvel a munka

üres és lélektelen. Az új zene laposan szól. Azért kezdtem drogozni, mert meg akartam szabadulni ezektől az érzésektől.

A zenei sajtó lelkesedett, csak hogy Justin látta az első sorokban ülő rajongók arcát – és a mosolyukat, amely nem volt őszinte. Justin csalónak érezte magát.

– De most már vége. Ez volt az utolsó alkalom. Ígérem.

– Ezt nem ígérheted meg – rázta a fejét Emily. – Semmit sem ígérhetsz.

Justin már nyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de aztán eszébe jutott, hogy az igazsággal tartozik a lánynak.

– Nem, igazad van. Nem lehet. De megpróbálni megpróbálhatom. Teérted megpróbálhatom.

– Énrtem. Ezt akarod?

Justin előre hajolt, és megfogta a kezét.

– Te vagy a legjobb dolog, ami valaha történt velem.

Ez legalább igaz volt. A Joystick feloszlása után néhány héttel ismerkedett meg Emilyvel. A lemezkiadó vállalatnál dolgozó barátja, Rob kierőszakolta, hogy menjen el hozzá egy partira.

– Csak pár haver jön, nagyon visszafogott lesz – biztosította.

Persze nagy, zajos buli volt DJ-kkel és tűzzsonglőrökkel, Rob végtelen számú egyslágeres együttese közül az egyiknek az albumbemutatója alkalmából. A kertben bujkálva azonban Justin összefutott Emilyvel, aki ugyancsak a zűrzavar elől menekült ki. Amikor a lány rámosolygott, olyan volt, mintha eloszlottak volna a felhők. Ahogy Justin hazarohant, megírta *A legjobb napot*, azt a számot, amelyről azonnal tudta, hogy az az előrevezető út.

A találkozás Emilyvel olyan volt, mintha megnyitott volna egy kreatív csapat. Ezért akart annyira új együtteshez csatlakozni, és ezért mondott igent Gary supercsapatos javaslatára.

- Akkor miért csinálod ezt, Justin? Én nem vagyok elég?

- Figyelj, Em, nem veled van a baj, hanem velem – felelte Justin. – A Velvetines teljes gőzzel hasít. Őszintén szólva, idén alig találkoztunk, mert te is sokat dolgozol...

- Szóval az én hibám?

Nem Emily hibája volt, de ő legtöbbször az otthonuktól távol dolgozott, és az utóbbi tizennyolc hónapban Justin túl sok időt töltött Garyvel és a gyakorlott drogfüggő haverjaival. Talán ha többet lett volna Emilyvel, több időt szentelt volna a kapcsolatuknak, másképp történtek volna dolgok.

- Nem, dehogyis a te hibád – suttogta.

Felállt, és odament a lányhoz. Minden ízülete sajgott, a feje lüktetett, de oda kellett mennie hozzá.

- Miért, Justin, miért? – kérdezte Emily, és egy újabb könnycsepp gördült le szép arcán.

Miért? Hogyan tudná megmagyarázni? Ez nem a feldobottságról szólt, nem igazán. Justin kamaszkorában megnézte *A gyógyszerári cowboy* című filmet, amelyben Matt Dillon a „heroinsikk” életérzést testesítette meg, aki egy adományboltból származó, elegáns bőrdzsekiben közép-nyugati gyógyszerárakat rabolt ki. Akkoriban a drogozásnak még a gondolata is elborzasztotta Justint, de amikor nemrég újból megnézte, az öltözékeken kívül valami más is élesen kirajzolódott. Dillon karaktere az álmodozó narrátor hangján elmagyarázta, hogy a drogok vonzereje nem a feldobottság

elérésében rejlik, hanem épp ellenkezőleg. A kábítószer megszállottjainak, mondta, mindig pontos elképzelésük van arról, hogyan fogják érezni magukat. És ez így igaz. Amikor be vagy löve, pontosan tudod, hogy fogod aznap érezni magad. Nincsenek meglepetések, nincsenek kiugrások. A mindennapi élet apró sebei közül egy sem – semmi nem tud fájdalmat okozni. De aztán egyszer csak mindegyik fáj.

– Szeretlek, és mindent rendbe hozok – ígérte, és megfogta Emily kezét.

– Akkor kezd azzal, hogy őszinte vagy hozzám – suttogta a lány. Justin nagyot nyelt. Ha ez az ára annak, hogy megtarthassa – márpedig nem tudná elviselni, hogy elveszítse –, tudta, hogy el kell kezdenie a kitárulkozást.

– Justin, mi a baj? – kérdezte Emily remegő hangon.

Justin újból verejtékezni kezdett, és érezte, hogy a pánik előjeleként gyorsabban dobog a szíve.

Szereted. Mondd el neki. Legyél őszinte, kerül, amibe kerül, mondta a fejében egy hang.

– Viggo – bökte ki végül. – Azt hiszem, csináltam vele valamit az este. És amikor felébredtem, véres volt az ingem.

Arra számított, hogy Emily megrémül, lesújtja a hír, és vizolyogni kezd, ehelyett azonban nyugodt, összeszedett arckifejezéssel még jobban kihúzta magát.

– Meséld el, mi történt!

Justin megrázta a fejét.

– Justin, mondd el!

- Nem tudom, Em! Összemosódik az egész. Csak... egy-egy pillanatkép villan fel. Annyit tudok, hogy belöttem magam, aztán ott termett Viggo, és ordította velem – vagy én ordítottam vele –, meg volt valami... dulakodásféle, aztán másnap reggel véres voltam.

Feltartotta a kezét, és megmutatta Emilynek a karcolásait.

- Nem tudom, mi történt, de félek, hogy talán van valami közöm hozzá. De... egyszerűen nem tudom, mi az.

Emily lassan bólintott, mintha átgondolná a hallottakat.

- Értem – mondta. – De egyvalamit tudok.

- Mit?

- Tudom, hogy nem te ölted meg Viggót.

- Mi? Hogyan?

- Sok mindent el lehet rólad mondani, Justin Blake, de azt nem, hogy gyilkos lennél. Költő vagy, és énekes, és neked van a legnagyobb szíved mindazok közül, akiket valaha ismertem. Lehet, hogy dulakodtál Viggóval az este, de tudom, hogy nem te ölted meg.

Justin torkát összeszorította a zokogás. Amit Emily mondott, az több volt, mint amit megérdemelt.

Emily megragadta a férfi vállát, és a szemébe nézett.

- Hová mentél az éjjel?

Justin most már sírt.

- Nem tudom. A fák közé – mutatott ki az ablakon. Kezdték visszatérni az emlékei. A puha aljnövényzet, a falombok fekete ernyője, egy faház fényei a távolban.

- Justin, jártál a vermelőpincénél?

Ő erősen összeszorította a szemét, és kutatott az emlékezetében. Volt ott egy épület. Viggo faháza. Hallotta, hogyan csikorog a sém

bakancsa a hóban, amikor feléje tartott.

– Nem. Az erdőben voltam – válaszolta.

Emily átkarolta, mire Justint elárasztotta a megkönnyebbülés és a szerelem.

– Hiszek neked – jelentette ki Emily.

Hisz neki. Hisz *benne*.

Akadozva mindent elmondott a lánynak, amire csak emlékezett. Hogy színlelte az ételmérgezést, hogy visszajött a faházba, aztán elment egy nyugodt helyet keresni, ahol elszívhatta a heroint. Emlékezett a sötétségre és a hóra és a fákra. Ekkor valami felködlött neki, és felemelte a mutatóujját.

– Emlékszem egy... kiabálásra. Viggo faháza felől jött, igen, ebben teljesen biztos vagyok. Egy fa alatt ültem, és hallottam.

– Kiabálás? Viggo kiabált?

– Ketten.

– Mit mondtak?

Justin erősen törte a fejét, de nem öltött formát az, amit hallott.

– Nem tudom biztosan. Nem hallottam jól. Vagy talán csak nem értettem.

– Tehát svédül kiabáltak? – csapott le Emily a kérdéssel.

Justin megrázta a fejét. Már majdnem ott volt az emlék, csak épp nem tudott hozzáférni.

– Talán svéd, de lehetett akár norvég, dán, bármelyik itteni nyelv. Tényleg, emlékszel, amikor körbevittek minket a konyhában, és beszélgettél azzal a skót fickóval?

– Stuarttal?

– Nagyon vaskos az akcentusa, éppenséggel ő is lehetett...

Emily sürgetően megragadta a kezét.

- Ezt el kell mondanunk valakinek, Justin. A rendőrök nemsokára velünk is beszélni akarnak.

- Ne, Em. Hogy tehetnénk? Akkor tudni akarnák, miért voltam ott, miért nem emlékszem többre. Nem beszélhetek nekik a heroinról. És tudni akarnák, hogyan került vér az ingemre.

Emily, megértve a helyzetet, vágott egy grimaszt. Még grimaszolás közben is gyönyörű volt.

- Rendben, majd megoldjuk. Összetartunk - közölte határozottan.

- Köszönöm - mondta Justin egyszerűen.

- Mit?

- Hogy szeretsz. Isten a tudója, hogy nem érdemlem meg.

- Ne aggódj, kárpótolni fogsz te ezért - mosolygott a lány. - Először azonban rendbe kell raknunk a meséinket. Majd azt mondjuk, hogy együtt voltunk. A vacsora után te egyenesen visszajöttél ide - mivel rosszul voltál -, én pedig megnéztem az északi fényt, aztán én is hazajöttem, és ápoltalak.

Justin pislogva nézett rá, érezte, hogy feltolulnak a könnyei.

- Hajlandó vagy ezt vallani?

- Miért is ne? - mondta Emily. - De csak egy feltétellel.

- Lehet bármi.

- Csak annyi, hogy mondj nemet a cuccra, rendben?

- Ezt meg tudom tenni - felelte Justin, kipréselve magából egy mosolyt.

Csak remélni tudta, hogy valóban képes lesz rá.

Huszonkettedik fejezet

A Kluven bűncselekmény helyszínévé vált. A hátsó ajtónál lévő ablakból Theo látta, hogy a törvényszéki szakértők csapata villanyt gyújt a vermelőpincében, majd körbemászkálva fényképeznek és mintákat vesznek, vagy mit csinálnak. Valamennyien roppant képzettnek és hatékornynak tőntek csuklyás ruhájukban, de nem tudnának már végezni vele? Viggo vérének hány mintájára van szükségük? De legalább a személyzet és a vendégek kihallgatása itt, a Kunyhóban láthatóan gyorsabban halad, ám ezek egyike sem tesz jót az üzletnek.

- Uram!

Theo megfordult, amikor a fiatal nyomozó - Koln, ha minden igaz - kijött a kihallgatósobából, vagyis az erre a célra használt irodából.

- Kaphatnánk esetleg még egy kis kávét? - tudakolta Koln őrmester. Theo a fiatalember válla fölött látta, hogy Lindhart felügyelő éppen az ajtóhoz kíséri Mr. Namatót, a séfet; vélhetően befejeződött a kihallgatása.

- Kávét, persze, hogyne. Azonnal intézkedem - válaszolta Theo, és a kétszárnyú ajtón át bement a konyhába. Az étterem mint vendéglátóhely hivatalosan bezárt, de a rendőrök engedélyezték egy erősen csökkentett létszámú személyzetnek, hogy a birtok területén mindenkit ellássanak étellel és itallal. Szerencsére Michel, a cukrász ott volt.

- Egy nagy kanna kávét az irodának, legyen szíves, Michel – kérte Theo.

- Máris, *monsieur*.

Theo elégedetten bólintott. Michel a régi iskola neveltje volt abban az értelemben, hogy mindent panasz nélkül, büszkén végzett el. *Nem úgy, mint némelyik ifjanc*, gondolta Theo. Ők ki nem mondanák, hogy „uram”, mintha megfulladnának tőle.

- Szeretnének süteményt is?

Theo elgondolkodott. Elvégre a kézműves cukrászsütemények nincsenek igazán összhangban egy gyilkossági nyomozással. De hát Theo mindig is úgy vélte, hogy a kis dolgok sokat számítanak.

- Igen, ha volna szíves, Michel.

Még ha egy felháborító rendőrségi nyomozást kell is elszenvedniük, ez még akkor is a Kluven. Miért kellene megtagadni a kihallgatottaktól némi leveles tésztát? Michel a kezébe nyomott egy tálcát, és Theo a lengőajtót meglökve kiment az irodához vezető folyosóra.

- *Härligt*, csodálatos! – álmélkodott Koln tágra nyílt szemmel. Theo jóindulatúan elmosolyodott; nem tudta elképzelni, hogy a rendőrök gyakran ennének Michelin-csillagos éttermekben, és hasznos, ha rokonszenveznek velük.

- Köszönjük. És azt is, hogy a rendelkezésünkre bocsátotta az irodáját – hálálkodott az őrmester.

- Á, ez nem az én irodám – hárította el Theo. – Ezt a helyiséget a foglalási csoport szokta használni, amikor megnyitjuk a honlapot a foglalások számára, de... nos, nem hiszem, hogy idén sor kerül erre.

Az én irodám lejjebb az a szürke ajtós, ha szükségük volna rám. Most pedig, ha megbocsátanak, utána kell néznem a vendégeknek.

Az őrmester hálásan bólintott, mintha megnyugtatná a gondolat. Theo bevonult az irodájába, és gondosan becsukta az ajtót. Igen, utána néz a vendégeknek, de nem úgy, ahogyan azt a rendőr képzelte. A Shelby hotelbeli mentora mondta neki egyszer, hogy egy jó szállodaigazgató gyakorlottsága két szóban foglalható össze: „információ, felkészülés” – tudnod kell, kik a vendégeid, és mit várnak el az itt-tartózkodásuktól, majd előre el kell intézni, hogy minden úgy működjön, „mint a varázslat”. Az analógia találó volt – valóban megtörtént egyszer, hogy a legendás Fat Duck étterem felkérte az illuzionista Derren Brownt, hogy fedje fel előttük a vendégek titkos óhajait, és aztán egy az egyben azokat szolgálták fel nekik. Délelőtt korábban Kat arról panaszkodott, hogy „idegenekkel vannak körülvéve”, Theo azonban másképp látta. Ő a Klugen valamennyi fontos vendégénél előzetes kutatómunkát végzett, megtudakolta, milyen étrendi igényeik vannak, hogyan isszák a kávéjukat, mennyire legyen puha a párnájuk. A közösségi média korában elképesztően könnyű előkotorni ezeket az információkat.

Mindez azonban kispályás, amatőr módszer volt. Theo most más információforrásra tett szert. Felpillantott az íróasztalától jobbra lévő szellőzőnyílásra, és visszafojtott lélegzettel várt. És már ott is volt: fojtottan, de azért tökéletesen hallhatóan. Lindhart nyomozó Miles Namato kihallgatását tárgyalta meg Koln őrmesterrel.

- ...Miles nem kedvelte Viggót, igaz... – hallotta a nő hangját.
- ...szakmai féltékenység... – vélte Koln.
- ...Persze, de legalább őszinte volt...

Theo elmosolyodott. Az épületnek ezt a kis furcsaságát a Kluven megnyitását követő pár héten belül felfedezte. Az asztalánál ült, amikor hangokat hallott. Állatias hangokat. Szexelő pár nyögéseit.

Először azt hitte, téved; talán a szelet hallotta, vagy egy tévé megy valahol? Aztán rájött, hogy a foglалások intézésére használt iroda fölött a folyosón futó szellőzőcsövek össze vannak kötve az övéivel. A csővezeték akusztikája eredményezhette ezt, amikor mindkét szellőzőnyílás nyitva volt. Theo minden szót hallott a szomszédos irodából.

A felfedezés egy fegyelmi eljárással és egy konyhai kisegítő meg egy pincérnő elbocsátásával végződött, Theo számára azonban roppant hasznosnak bizonyult. Lepillantott az íróasztalán tartott jegyzetömbre, és átnézte a délelőtti kihallgatásokról készített jegyzeteit. Eddig a következőket tudta meg:

1. Amikor Viggo két héttel korábban eltűnt, Kjell Norberg konyhójában húzta meg magát.

2. Stuart Dell úgy vélte, hogy Viggónak idegösszeomlása volt, amit a főszakács azon paranoiás állításaival támasztott alá, hogy figyeli valaki.

3. Alex Ford, akit sztorikért nyaggat az újságja, megpróbált összehozni egy exkluzív interjút Viggo Widlunddal, ezért a keresésére indult a komplexum területén. Eközben botlott bele a holttestbe.

És most, a negyedik: Miles Namato úgy véli, hogy Viggo „csaló” volt. A séf kihallgatását figyelve Theo megállapította, hogy egyetért Lindhart felügyelő értékelésével, miszerint Miles utálta Viggót, bár arra nem volt hajlandó magyarázatot adni, miért hiszi azt, hogy

Viggo megtévesztette őket. Theónak mindegy is volt, ő furcsa módon nagyon élvezte a dolog színház jellegét. Kat mindig is rajongott a megtörtént bűneseteket feldolgozó podcastokért, és ez a nyomozás hasonló eljárást alkalmazott, mint azok a sorozatok: módszeresen gyűjtötték azokat a tényeket, amelyek fényt derítenek a gyilkos indítékaira, és lassan, de elkerülhetetlenül, a kilétére is. Izgalmas volt hallgatni, ahogy bekövetkezett egy-egy újabb felfedezés, azzal a pluszborzongással megtetézve, hogy mindez előben zajlott, alig pár méterre onnan, ahol ült.

Theo azonban nem csupán a borzongató szórakozás céljából hallgatózott itt. Nem, most az összes ilyen információ létfontosságú lehetett. A Kluven hírneve forgott kockán – és talán még a jövője is. Minden attól függött, hogy a rendőrök szerint ki ölte meg Viggót. A személyzet valamelyik tagja? Az egyik vendég? Vagy egy meglepő fordulattal a Viggót az erdőben megfigyelő, árnyékba burkolódzó alakról derül majd ki, hogy ő a gyilkos?

Theo kuncogott magában. *Ne ragadtasd el magad!* Ahogy Lindhart felügyelő emlékezteti állandóan az őrmesterét: „Ragaszkodj a tényekhez!” És meglepő módon Viggo esetében a tények meglehetősen nyilvánvalóak. A séfet azon a szűk időintervallumon belül ölték meg, ami aközött telt el, hogy Viggo távozott a konyhából, és hogy Alex Ford durván harminc perc múlva felfedezte a holttestét. Petra kivételével a teljes személyzet „valószínűleg” – Lindhart szóhasználatára – a konyhában volt a gyilkosság feltételezett időpontjában, bár két mosogató biztosan a kukák és a hústároló meg a konyha között ingázott.

Martin és Anna Svensonnak van alibije, ők ugyanis otthon voltak a házukban a dombon: Petra Summers megerősítette Lindhartnak, hogy mindkettőjükkel találkozott ott. Martin házának vendége, Kenneth Roscoe is beszélt velük, amikor a vacsora után egyenesen visszament a házba. Serena Roscoe tizenegy és negyed tizenkettő között a Kunyhó mellett nézte az északi fényt jó néhány más vendéggel egyetemben, ámbár senki sem emlékezett teljesen biztosan, hogy kik is voltak jelen, hiszen mindenki az égbolt felé fordította a figyelmét.

Valamennyi kihallgatott lelkesen találgatta, ki lehet a gyilkos: Connie és Graham szerint dr. Greennek „sunyi a kinézete”, Miles, a séf viszont úgy vélte, hogy Lara Stone, az újságíró kissé túlzott buzgalommal igyekszik másokra mutogatni.

Többre ment azzal, amit a két rendőr beszélgetésében hallott. Meglepte, hogy Alex Fordot olyan hamar levették a gyanúsítottak listájáról. Sonia Lindhart szerint ő az Egyesült Királyság egyik legnagyobb tiszteletnek örvendő újságírója, és elhitte a magyarázatát, hogy bennfentes információt vadászni indult útnak. A többi vendég nagy részét is kizárták. Connie Edwards alig öt percet töltött a rendőrökkel, ami nagy és szemmel látható csalódással töltötte el, Justin Blake, Patrick Green és Coulson Miller kihallgatása azonban még hátravan. Stuart Dell elméletét, miszerint Viggo okozta a saját halálát, az egyik helyszínelő törvényszéki szakértő egykettőre megcáfolta. Valaki meggyilkolta Viggo Widlundot, és Theo meglehetősen biztosra vette, hogy a rendőröknek megvan az első számú gyanúsítottjuk – Petra Summers.

A Kluven konyhafőnök-helyettesének megvolt a módja, az indítéka és a lehetősége, és senki sem igazolt neki alibit. Ráadásul Lindhart úgy vélte, hogy Petra „jóformán mindenről” hazudott. Ezt Theo egyszerre tartotta áldásnak és óriási kárnak. Petra keményen dolgozott, és Viggo távollétében rendet tartott a konyhában. Theo mindig is esélyes jelöltnek tartotta Petrát, aki egy napon a viking séf helyébe léphet.

Viszont, ha a rendőrök letartóztatják Petrát, talán az lesz a legtisztább megoldás erre a kellemetlen helyzetre. A séfhelyettes, akit összetört szíve és ambíciójának megghiúsulása vitt rá a gyilkosságra – az emberek könnyen beláthatják, hogyan történhetett. Ez határozottan kevésbé kínos narratíva, mint az, hogy letartóztattak egy vendéget. Ki akarna eljönni az isten háta mögé, ha aggódnia kell, hogy a szomszéd faházban lakó fickó egyszer csak szíven szúrja? Nem – Petra megvádolása a legjobb kimenetel, főleg, ha gyorsan vád alá helyezik. Az azt jelentené, hogy a Kluven továbbléphet.

Theo az ablak felé fordult, ahonnan látta a Kunyhóból távozó Miles Namatót. Ha elég fürge, utolérheti.

Theo magára kapta a kabátját, kilépett az oldalsó ajtón, majd végigsietett a faházakhoz vezető ösvényen. A délután közepén jártak, de máris olyan sötét volt, akár egy jávorszarvas valagában; ez volt az apja egyik obszcénebb mondása. A falu lakói szemében a doktor nagyon derék és illedelmes férfiú volt, de négyszemközt Theóval néha egy kis színt vitt a társalgásba. Néha. Nem mintha most túlságosan színes volna a világ; az évnek ebben a szakában a

késő délelőtt jellegtelen szürkéjéből délre borongós szürke lesz, ami ebéd után rögvest „főként feketére” változik.

– Francba!

Theo megcsúszott a jeges ösvényen, és oldalra esett, egyenesen egy fa alatt felhalmozódott hóbuckába. Egy pillanatig döbbenten feküdt a hóban, arccal az erdő felé, ahol mintha sötét testek heverték volna a faágak alatt honoló homályban. *Csak káprázat, győzködte magát. Csupán a képzelete játszik vele.*

Szorosan behunyta a szemét, de újból látta. Ugyanaz a kép volt, amely előző éjszaka kísértette álmában: a teste, ahogy valami hideg földön fekszik, egy vércsík, lábak és karok természetellenes szögekben, akár egy fa kicsavarodott ágai.

A te hibád, suttogta a fák közt fütyülő szél.

– Én jó ember vagyok – mondogatta magának, miközben próbálta visszanyerni a lélegzetét. – Én jó ember vagyok.

Remegve feltápáskodott. Leverte magáról a havat, és lepillantott az ösvényre, hogy megnézzze, miben botlott meg.

Egy normális napon a birtokot behálózó ösvényeket jóval azelőtt meg szokták tisztítani, mielőtt a vendégek felébrednének; a zökkenőmentességnek ez az illúziója, amely valamennyi luxus-vendéglátóhelyen létfontosságú: a fű tökéletesen zöld, a talaj simára gereblyézve, a pincérek épp a megfelelő pillanatban jelennek meg. A mai nap azonban nem éppen zökkenőmentes, igaz? A park gondozóinak többsége bezárkózott, és a becsukott spaletták mögött lapul. A Kluven mintha egy szempillantás alatt félresiklott volna valamilyen párhuzamos univerzumba, ahol semmi sem működik, semmi nem nyer értelmet, még számára sem.

Befordult az egyik sarkon, és meglátta az ösvényen álló Miles Namatót. *Varje moln har en silverkant.* Az édesapjának egy másik mondása: „Minden rosszban van valami jó.” A svédek mindig mindenben felülkerekednek. És ha most jól forgatja a kártyáit, még mindig lehet számára eredményes ez a nap.

– Halló! – kiáltotta. – Mr. Namato!

Miles felnézett, a háta mögé dugta a cigarettáját, de aztán felismerte Theót, és szemlátomást megkönnyebbült.

– Á, maga az – mondta, és a szürke ég felé fújta a füstöt. – Tudom, hogy nem volna szabad egyedül idekint tartózkodnunk, de nem vagyunk marhák, nem tarthatnak így karámba zárva bennünket. – Metsző pillantást vetett az igazgatóra. – Hajlandó valaki végre elárulni nekünk, mi történik?

– Ez már a rendőrség dolga. Ha óhajtja, hogy elintézzek önnek valamit...

– Mit szólna egy fuvarhoz, amivel kijutnánk innen?

– Amint tudom, elintézem, Mr. Namato.

Theo hagyta, hogy a férfi újból megszívja a cigarettáját.

– Mr. Namato – mondta aztán –, nem szeretném kínos helyzetbe hozni, de kérdezni szeretnék öntől valamit.

Miles sűrű, fekete szemöldökét összevonva, a füstködön keresztül nézett rá.

– Nocsak. És mit?

Theo elmosolyodott.

– Azt hiszem, talán tudnánk segíteni egymásnak.

Miles ledobta a földre a cigarettáját, és elnyomta a bakanca orrával.

- Segíteni egymásnak?

- Inkább egy üzleti lehetőségről volna szó - közölte Theo könnyedén. A faházra pillantott, és Miles odabent idegeskedő feleségére gondolt. - Sétálhatnánk egy kicsit?

Miles szemlátomást azon tűnődött, jó ötlet-e az erdőben kószálni, amikor ott szabadon jár-kelel egy gyilkos. Theo feltartotta a kezét.

- Megmotozhat, ha akar. - Gyenge vicc volt, de Milesnek sikerült morrantania egyet.

- Rendben, de fogja rövidre - intett a fejével a Kunyhó felé. - Mára már épp eleget beszéltem. Úgy viselkedtek velem odabent, mintha bűnöző volnék.

- Ezen valamennyiünknek túl kell esnünk - mondta Theo, ahogy elindultak a tó felé vezető ösvényen. Ez igaz is volt, Sonia Lindhart közvetlenül Martin Svenson után Theót hallgatta ki másodikként. A nyomozónő udvarias volt, de egyenesen a tárgyra tért: tudni akarta, hol tartózkodott, kivel beszélt, és hogy a vermelőpince be volt-e zárva. Theót annyira meglepte ez a kérdésözön, hogy locsogni kezdett, és még most, egy órával később sem tudta pontosan, miket hordott össze. *Nekem nincs rejtegetnivalóm.* Ezt mondta Kat. De ez nem igaz, ugyebár. Mindenkinek van valamije, ami éjszaka nem hagyja aludni.

- Szóval miről akar beszélgetni? - tudakolta Miles.

- Szeretnék felkínálni önnek egy lehetőséget. Ami azt illeti, egy roppant vonzó lehetőséget.

Theónak nem volt szüksége a szellőzőnyílásokra ahhoz, hogy információt gyűjtsön be Miles Namatóról; már elvégezte a rá vonatkozó kutatást. Klasszikus módon képzett szakács volt, aki -

Viggóhoz hasonlóan – dolgozott már Sydney-ben és Párizsban, és most a komoly presztízsnak örvendő tokiói IHG főszakácsa. Tehetséges újítónak és amolyan maga útját járó férfinak tartják, ami jó pont a kulinária világában. Theo vett egy gyors lélegzetet, aztán belevágott a mondókájába, amelyet reggel óta gyakorolt magában.

– Mi a véleménye arról, hogy eljöjjön dolgozni a Kluvenbe? – kérdezte, egyenesen a lényegre térve.

– Mármint milyen minőségben? – kérdezett vissza, továbbra is gyanakvó arckifejezéssel Miles.

Theo folytatta:

– Amennyiben Martin Svenson úgy dönt, hogy nyitva tartja a Kluvent, nyilvánvalóan álláslehetőség adódik egy főszakács számára.

– Nem vall ez némileg rossz ízlésre? – ütközött meg Miles, meglepetésében a szemöldökét ráncolva. – Úgy értem, a kollégája szinte még ki sem húlt.

– Persze, hogyne, ez borzalmas és szívszorító valamennyiünk számára – vágta rá Theo. – De ahogy azzal ön is tisztában van, Mr. Namato, ettől még a vállalkozásunkat vezetnünk kell. És, nos, a Kluven jóval több egy étteremnél. Itt egy közösségről van szó – egy gyönyörű falucskáról –, amelynek szüksége van a támogatásunkra.

Elkezdett Skellstadról beszélni: mesélt az ősi piactérre vezető kis kőhídról, az alpesi stílusú házakról, a városházáról, ahol a karácsonyi ünnepeket tartották, és a melegszívű emberekről, akik mindent megtennének egymásért.

– Ez a zajos és színes Tokió szöges ellentéte, tudom, de bizonyára egyetért velem, hogy a Kluven a világ egyik legizgalmasabb étterme.

Miközben Theo figyelte, ahogy Namato arca ellágyul az érdeklődéstől, érezte, hogy őt is előnti az izgalom. A racionális énje tisztában volt vele, hogy örülség ilyen gyorsan tárgyalásokat kezdeni egy másik séffel. A Kluven távoli helyen van, a körülmények az év legnagyobb részében barátságtalanok, de ez egy csábító állás, és Theo tudta, hogy a hét végére elárasztják az e-mail-fiókját a világ legrangosabb séfjeitől érkező önéletrajzok és levelek. Ám Theo azt is tudta, hogy a jelentkezők megszűrése nagyon hosszú időt vehet igénybe, idő viszont nem áll rendelkezésére, ha Martin Svenson csakugyan a Kluven bezárásán gondolkodik. Márpedig Theo nem hagyhatja, hogy bezárjon – azok után, amennyit megtett érte.

Ezért súgta neki az ösztöne, hogy Miles Namato tökéletes utóda lehetne Viggónak. Megvan a gyakorlata és a kreativitásával szerzett hírneve. Egy internetes kutatás arról is tájékoztatta Theót, hogy Miles erősen elkötelezett a harcművészetek iránt; ismert arról, hogy szamurájkardot használ a szeletelő helyett, és imádja a címlapokon idézett interjúrészleteket. Az imázs jóformán máris kész. Macsó és egy kissé örült. A vikinget felváltja a szamuráj.

Amikor Theo befejezte, Miles egy pillanatig csak állt, és nézte.

– Meg kell mondanom, hogy felkeltette az érdeklődésemet. Ami történt, nyilvánvalóan tragédia, de...

De eléggé örült vagy ahhoz, hogy belemenj, gondolta Theo.

– A következő lépés egy találkozó volna Martin Svensonnal – tette hozzá a mondókájához. – Neki kell meghoznia a végső döntést afelől, hogy nyitva tartja-e a Kluvent, de csaknem biztosra veszem,

hogy ha megtaláltuk a megfelelő sáfert, aki továbbviheti Viggo örökségét, bele fog egyezni.

- Én természetesen a magam módján akarom csinálni a dolgokat
- szögezte le Miles.

Theo feltartotta a kezét. Ostobaság volt megfedkeznie arról, mennyire kényes a sáferek egója.

- Természetesen. Senki sem akarja, hogy minden ugyanúgy maradjon, bármilyen jó volt is régebben.

Miles közelebb lépett hozzá, és lehalkította a hangját.

- Ámbár talán jobb volna, ha ez egyelőre kettőnk között maradna, hm? Csak pár napig.

Theo tudta, mire gondol: amíg a rendőrök befejezik a nyomozást. Még ha a Kluven ajánlata posztumusz érkezett is, az időzítés gyanúsnak tűnhet, tekintve, hogy Miles hirtelenjében nyert Viggo halálával.

- Nem gond - mosolygott Theo, és a kezét nyújtotta. - Kettőnk között marad.

Miles egy percig nézte a kezét, talán egy leheletnyi fenyegetést hallott ki Theo szavaiból, de aztán vállat vont, és megrázta.

- Ne maradjon kint túl sokáig, nehogy aggódni kezdjen a felesége
- mondta Theo. - És az erdőben *tényleg* vannak medvék.

Theo megfordult, és visszaindult a főépület felé, széles vigyorát elrejtette a sötétség.

Huszonharmadik fejezet

Lara a laptop képernyőjére meredt, aztán kibámult az ablakon. Egyik esetben sem látott semmit. A faház lámpáinak fénye visszatükröződött az ablaküvegről; most már annyira besötétedett, hogy a párkányon felgyülemlett havon túl homályba veszett minden. Mindeközben a bejövő üzenetek fiókjában makacsul nem mutatkozott változás. *Nem mindig jó hír, ha nincs hír.*

Lara tudta, hogy Stella szorgalmasan végzi a kutatásokat Londonban – Lara félóránként abajgatta –, de még nem jutott sokra. Eddig úgy tűnt, a vendégek és a személyzet tagjai pontosan azok, akiknek mondják magukat, sehol egy faskamrában rejtőzködő sorozatgyilkos, sehol egy, a személyzeti fertályon kószáló, nyugalmazott merénylet. És a rendőrség megérkezése óta Lara és Alex nyomozása igencsak korlátok közé szorult. Lara kihallgatása során a „beavatkozása” miatt Sonia Lindhart határozott nemtetszésének adott hangot.

– Ez nem játék, Miss Stone – fejtegette a nyomozó. Lara erős kísértést érzett, hogy erre azt válaszolja, ezzel nagyon is tisztában van, miután le kellett törölnie Viggo Widlund vérének a bakancsa orráról. Ehelyett azonban inkább elnézést kért, nagyon igyekezett megszeppentnek látszani, és motyogott valamit arról, hogy természetesen mindent teljesen „a profikra szándékozik hagyni”. Lara azt akarta, hogy a rendőrök elhiggyék, felhagytak a kérdezősködéssel, mivel a házi őrizet pontot tett a nyomozásuk végére.

- Ahogy ez igaz is - sóhajtott fel Lara. Odament a minibárhoz és kinyitotta, a mozdulatot apró röviditalos üvegek csilingelése kísérte. Lara vágott egy grimaszt: nem. Bár pillanatnyilag bizonyára jó volna a borhoz folyamodnia, az ügyén a zavaros fej sem lendítene.

- Én meginnék egy sört, ha már nyitva van az a hűtő - mondta Alex a hálószoa ajtajának támaszkodva. Az utóbbi fél órában odabent beszélgetett a *Chronicle* londoni szerkesztőségével. Lara időnként hallotta, ahogy felemelte a hangját. Legtöbbször düh csendült ki belőle.

- Ki volt az? - kérdezte Lara az italok között válogatva.

- Darius és Paul a hírszerkesztő részlegből - felelte Alex, kimerülten dörgölve az arcát.

- Darius nincs az *udvarházban*? - kérdezte Lara cinkosan mosolyogva.

- Részt vett a konferenciabeszélgetésben. Tudod, hogy azonnal akcióba lendül, amikor gyanítja, hogy egy szexi sztori van a láthatáron. Paul azt mondja, hogy óránként hívja őt Zoomon az udvarházból. Mondanom sem kell, Darius hatra akar tőlem egy exkluzív tudósítást a vasárnapi kiadásba.

- Hadd találgassak: azt akarja, hogy civilként, egy drámai kutyaszános üldözést követően vedd őrizetbe a gyilkost.

- Valami ilyesmit. Szerintem túl sok tévés Agatha Christie-adaptációt látott.

- De küldesz neki valamit?

- Kénytelen vagyok. Úgyhogy jobb lesz, ha megoldjuk Sonia Lindhart előtt Viggo meggyilkolásának ügyét - nevette el magát Alex fáradtan.

Lara látta rajta, mennyire kimerült. London és a saját nevetségesen magas követelményei egyaránt nyomás alatt tartották. A hírszerkesztőség könyörtelenül szedi a maga áldozatait, munkatársainak nagy százaléka kiég; ami csak egy az okok közül, amelyek miatt Lara inkább a nyomozásokra specializálta magát. Igaz, ez is intenzív munka, de legalább a lassan kiforró történetek mellett nem kell kapkodnia. Leáldoztak ugyan a hetvenes-nyolcvanas évek újságírásának dicső napjai, amikor egy riporter három, négy vagy akár hat hónapot is kapott egy sztori háttérének a felkutatására, de még így is lassabb a tempó, mint a fő hírszerkesztőségben.

- Úgy festesz, mint akinek erre van szüksége - nyújtott át Alexnek egy üveg svéd sört. Alex felemelte, mintha pohárköszöntőt akarna mondani.

- Nos, mindjárt itt a karácsony. - Legalább a humorérzékét még megőrizte; főszerkesztő-helyettesként az előző két karácsonyt átdolgozta. Egyik alkalommal karácsony napján éjfélig dolgozott, és az ünnepi vacsorája az íróasztalánál elköltött instant tészta volt. Természetesen pulyka ízesítéssel.

- Mi a terved idén az ünnepre? - huppant le a kanapéra Larával szemben.

- Még nem tudom. - Neki legalább volt miből választania: ebéd a nagybátyja és a nagynénje oxfordshire-i birtokán, ahol burkolt megjegyzések hangzanának el szingli voltát és választott életvitelét illetően, vagy egy egyszemélyes vacsora a Temze partján kikötött kis lakóhajóján. Egyik sem vonzotta különösebben.

- Mi volna, ha eljönnél velem? - vetette fel Alex. - Hazamegyek két napra a Lakesbe. Úgy volt, hogy apám utazik hozzám Londonba, de megrántotta a hátát. Tudod, hogy nagyon örülne neked.

Lara felvonta a szemöldökét.

- Töltsen veled a karácsony első napját?

- Nos, ez inkább úgy nézne ki, hogy apámmal töltened - mosolyodott el Alex. - Tudod, mennyire szeret beszélni, különösen, ha te is ott vagy. De az Angol Sztetkarácsonyeste zárva tart, és arrafelé mindig komoly esély van a havazásra. - Az üvegével az ablak felé intett. - Ámbár ez talán most nem akkora újdonság.

Csábítóan hangzott. Lara sokszor járt Fordék barátságos kőházikójában, amely mögött a hegyi legelőn birkák legeltek. Először az azt követő héten, miután ő és Alex végeztek a City University újságírói mesterképző kurzusán. Úgy volt, hogy Görögországban utazgatnak szigetről szigetre, de Alexnek felajánlották az első megbízást a *Chronicle*-nél, és valahogyan meggyőzte Larát arról, hogy egy windermere-i hétvége megfelelő pótlék lesz. Lara imádta, és az Angle Tarn megmászása egy kolbászos zsemlével teli hátizsákkal a tanulmányaik tökéletes befejezése volt, de már akkor is ott volt a felszín alatt az a *valami*, ami azt súgta neki, hogy plátói kapcsolatuk az utazás során esetleg valami mássá mélyülhet. Végül aztán egyfolytában esett az eső, ami kioltott minden szikrát, de mégis, Lara nem volt benne biztos, hogy jó ötlet volna visszatérni Windermere-be. A karácsony a szeretteinkre szánt idő, és nem akart túl mélyen belegondolni, mivel járna, ha ezt Alexszel töltene. Túl sok a lelki poggyászuk, túl sok a

bonyodalom, és ő most csak annyit szeretett volna, hogy a dolgok menjenek egyszerűen.

- Gyanítom, idén kénytelen leszek elmenni Olivia néni családi összejövetelére - válaszolta. - Próbálom elkerülni, de azt hiszem, végül egyszerűen kifogyok a kifogásokból.

Alex arcára kiült a csalódottság, de bólintott, mintha megértené. Jól ismerte Lara Olivia nénikéjének rábeszélőképességét.

- No és mit fogsz írni Dariusnek? - váltott témát Lara.

- Nem tudom. De szereznem kell valamit - tolta fel magát Alex nyögve. - Legjobb lesz, ha beszélek Martin Svensonnal, hátha ki tudok csalni belőle egy beismerést.

- Komolyan azt hiszed, hogy Svenson tehette? - tamáskodott Lara.

Alex megvonta a vállát.

- Lehetséges. Különb is, Dariusnek ez a véleménye. És magától értetődően csak az számít.

- Nem akarsz újból próbálkozni Justin Blake-nél?

A délután során Alex kétszer is elment Blake faházához, de a zenész supermodell barátnője mindkét alkalommal azt mondta, hogy Justin betegen fekszik.

- Svensontól visszafelé jövet teszek még egy kísérletet.

- El sem tudom hinni, hogy tényleg számításba veszed gyanúsítottként a rock sztár bálványodat - jegyezte meg Lara mulatva. - Nem lesz túl sok új albuma, ha a következő húsz évet egy svéd börtönben tölti.

- Vagy ez éppen szívfacsaró balladák megírására ihleti majd - vigyorgott Alex, és lehajolt, hogy felvegye nehéz bakancsát.

- Te itt maradsz? - kérdezte.

Lara savanyú pillantást vetett a számítógépre.

- Információkat várok.

Lara az ablaknál állva nézte, ahogy Alex sziluettje belevész a sarkvidéki szürkületbe. Utálta, hogy ki kell mennie a sötétbe, és kockázatot kell vállalnia, csak hogy találjon egy szenzációs hírt. Persze ő is ugyanezen az úton jár, de egészen más, ha olyasvalakiről van szó, akivel az ember törődik. Rosszul volt, valahányszor Alex elrepült valamelyik háborús övezetbe: Kabulba, Aleppóba, Fallúdzsába, de azt, akinek a vérében vannak a hírek, vadlovakkal sem lehet távol tartani tőlük.

Amikor eltűnt a szeme elől, Lara töprengeni kezdett, mi az ördögnek utasította el az ajánlatát, hogy töltsék együtt a karácsonyt. Nem mintha kedvére való volna, hogy elmenjen az oxfordshire-i birtokra, és boldog családosdit játsszon Averyékkel. Alexre is ráférne, hogy vidáman fejezze be ezt az évet; őt is lesújtotta Sandrine halála, és végig kellett néznie, ahogy a barátnőjével tönkremegy a komoly kapcsolata. *Vidámság*. Larának támadt egy ötlete. Felvette a dzsekijét, felkapott egy zseblámpát, és a nyakáig felhúzta a cipzárját, miközben végigment az ösvényen a csikorgó hóban, és a bekötőút felé vette az irányt.

- Motoros szán - dünnyögte magában. - Vajon hol találom a motoros szánokat?

Délelőtt Alex viccelődött, hogy le kellene nyúlniuk két hómobilt, és vidulni egy kicsit, ő pedig lefitymálta az ötletet.

Régebben olyan jópofa voltam, gondolta. Mikor lett belőlem ilyen ünneprontó alak? Ha találna egy barátságos parkgondnokot, vagy

esetleg azt a Johan nevű fickót, talán meg tudna szervezni kettőjüknek egy motorosszán-kirándulást másnap reggelre; addigra már csak megszüntetik a rendőrök is a kijárási tilalmukat.

Lara óvatosan lépdelt a kocsifelhajtón: az a logikus, hogy a motoros szánokat az út mentén tartják. Nem emlékezett, hogy egyet is látott volna, amikor előző nap megérkeztek – a fenébe, az még csak egy napja volt? –, de akkor túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy sok figyelmet szenteljen a melléképületeknek. Tőle balra magasodott Martin Svenson privát rezidenciája; ez volt a birtok egyetlen része, amelyet eddig nem nézett meg alaposabban. Modernista és elegáns, fekete fémburkolattal és hatalmas üvegrészekkel, amelyek legtöbbször a tóra nyílt kilátás. Most, így kivilágítva, elképesztő, barátságos és otthonos látványt nyújtott. Itt semmi nem utalt arra a szörnyűségre és a vérre, amely néhány száz méterre onnan betöltötte a vermelőpincét.

Lara azon tűnődött, milyen lehet Martin Svensonnak itt élnie, embereket beengednie az otthonába, hagyni, hogy a parkban mászkáljanak, és bekukucskáljanak azokon a tündöklő ablakokon. Feltételezte, hogy ezért nem látott sokat a férfiből: minek elegyedne a vendégekkel? Arra megvannak az olyan emberei, mint Kat és Theo.

Ott. Közvetlenül maga előtt látott valamit, ami nyilván garázs volt, egy átalakított pajta, egyik oldalánál egy piros hókotró állt. Az ereszről jégcsapok lógtak, mint megannyi éles fog, az ezüstös cédrusfa burkolatot fehér jég borította, olyan volt, mint egy hímzett fátyol. És igen: Lara látta, hogy a pajta kétszárnyú ajtaján kikandikál,

amit keres. Három motoros szán sorakozott ott, akár három matchbox.

– Hahó! – kiáltotta. – Johan?

Lara hirtelenjében ostobának érezte magát: természetesen nem volt ott senki. Mégis mire számított: hogy a sofőr ott várakozik a jéghideg garázsban, hátha beugrik egy vendég, különösen azok után, hogy a rendőrök megmondták, mindenki maradjon a faházában? Lara éppen vissza akart fordulni a Kunyhó felé, amikor hallott valamit. A homlokát ráncolva félrebillentette a fejét. Talán egy bagoly? Nem. Igaz, hogy sötét van, de valójában még nincs este.

Újból hallotta a hangot. Most már erőteljesebb lett, ahogy belépett a garázsba.

– Hahó! – kiáltotta Lara ismét, citerázó idegekkel. Elvetette a medvés elméletet, holmi PR-os terelésnek tartotta, de amilyen pechje van, mindjárt szemtől szembe találja magát Észak-Svédország egyetlen ébren lévő grizzly medvéjével. Beletelt egy újabb pillanatba, mire ráeszmélt, hogy amit hall, az emberi sírás hangja.

– Hahó! – kiáltotta újból. – Ki van ott? – Végigfuttatta a zseblámpája fényét az ajtókereten, majd bevilágított a garázsba. Lara szíve nagyot dobbant, amikor meglátta, hogy egy alak gubbaszt az egyik hómobilon.

– Petra?

A nő testtartása magáért beszélt: két karját összefonta, fejét lehajtotta, egyik kezében egy gombóccá gyúrt zsebkendőt tartott.

– Ó, maga az – szólalt meg Petra a szemét törölgetve. Lara lassan közelített hozzá; nem akarta még jobban megijeszteni.

– Mit keres idekint? – kérdezte.

Petra a motoros szánra bökött, amelyen ült.

- Azon gondolkodtam, hogy elviszem az egyiket, és elmegyek innen, amilyen messzire csak tudok.

- Vicces - mondta Lara halkan. - Én is valami hasonló céllal jöttem ide.

Rámutatott a szomszédos hómobilra.

- Csatlakozhatok magához?

Petra megvonta a vállát.

- Persze.

Lara óvatosan felkapaszkodott a nyeregbe. Hideg volt, de még mindig jobb, mint a hóban álldogálni.

- Tényleg el akart kötni egy motoros szánt? - tudakolta Petra.

- Csak kölcsön akartam venni, nem ellopni - mosolyodott el Lara lágyan. - A barátommal, Alexszel vagyok itt, és, nos, egy kicsit undok voltam vele, ezért arra gondoltam, hogy némi dübörgés a hóban talán felvidítaná.

- Ezért le is tartóztathatják - mutatott rá Petra.

Lara elvigyorodott.

- Ez aggaszt a legkevésbé. Szerintem sokkal valószínűbb, hogy egyenesen nekivezetném egy fának.

Petra mosolyogni próbált, de látszott, hogy ahhoz több kellene Lara gyöngye vicceinél.

- És maga, Petra?

- Én? - kérdezett vissza a nő elfúló hangon.

- Maga miért akart elkötni egy hómobilt?

- Mert a rendőrök azt hiszik, hogy én öltem meg Viggót.

- És maga ölte meg?

A pajta sötét ürességében nyersen, brutálisan hangzott a kérdés, de Larának muszáj volt feltennie.

- Nem - felelte Petra rövid hallgatás után. - De hát ez nem számít, igaz? A rendőröknek meg kell találniuk a gyilkost, úgyhogy addig nem tángítanak, amíg meg nem találják - és én vagyok a legvalószínűbb jelölt, ha jól sejtem.

Lara szerette volna ezt megcáfolni, szerette volna megnyugtatni a lányt, de nem tehetett. A papírforma szerint Petrának kellett első helyen állnia Lindhart felügyelő listáján. Egy darabig csendben ültek.

- Miért undok vele? - kérdezte végül Petra. - Mármint a barátjával, Alexszel? Azért, mert kedveli?

Most először tette fel Larának valaki ilyen egyenesen a kérdést. Még Sandrine sem faggatta az Alexhez fűződő kapcsolata részletei felől.

- Őszintén? Nem tudom biztosan. Néha megpróbálom eltolni magamtól, mert... - lázasan kereste a megfelelő szavakat. Petra feltett egy őszinte kérdést, és Lara úgy érezte, megérdemli az őszinte választ. - Azt hiszem, azért, mert ő a legfontosabb ember az életemben.

Petra megtörölte a szemét.

- Mi pedig mindig megbántjuk azokat, akiket szeretünk, igaz? - Felpillantott Larára. - Gondolom, ezt nem kellene mondanom, amikor ilyen közel vannak a rendőrök...

Lara várta, hogy Petra folytassa.

- Viggo megbántott. Sokszorosan. A távozásával, az étterem bezáratásával és azzal, hogy megszegte az ígéreteit. De nem vagyok

benne biztos, hogy ez azt jelentette, hogy szeretett – pillantott ismét Larára. – Én viszont szerettem őt, Lara. És bármit megtennék – bármit –, hogy visszahozzam.

A szeme ismét könnyektől fénylett.

– Ezért jöttek együtt a Kluvenbe? – kérdezte Lara. – Mert a közelében akart maradni?

Petra lepillantott a kezére, ujjjaival morzsolgatta a zsebkendőjét.

– Viggónak szüksége volt rám – felelte halkán.

Lara érezte, hogy megváltozott körülöttük a légkör. Volt valami abban, ahogyan ezt Petra mondta, ami azt súgta, hogy ez az egész rejtélynek a kulcsa. Lara előredőlve tanulmányozta Petra arcát.

– Milyen vonatkozásban?

Petra felsóhajtott, mintha olyasmit magyarázna, amit már ezerszer elmondott, Lara azonban gyanította, hogy most mondja ki először hangosan.

– Egy étterem attól emelkedik ki a többi közül, hogy valamiben a legjobb – fejtegette Petra. – És a Kluven az újítás terén a legjobb. Olyan módokon kombináljuk az ízt és a textúrát, amelyenekről más szakácsok csak álmodhatnak. Egyediek vagyunk.

És Larának ezt a szót hallva bekattant valami. Elkerekedett a szeme, amikor ráeszmélt, mit mond a nő. Mialatt a *Chronicle*-nél dolgozott, rendszeresen tartott előadásokat újságírást tanuló egyetemistáknak, akik leggyakrabban ezt a kérdést tették fel: „Mi tesz valakit jó riporterré?” A válasza mindig ugyanaz volt: az ösztön, hogy felismerje, mikor jelentősegteljes valami, hogy tudja, hogy amit hallott, az *ül*. Lara ránézett Petrára, és megbizsergette az érzés, hogy itt van a szenzáció.

- Úgy érti, hogy *maga* az egyedi, igaz, Petra? Viggónak azért kellett magával hoznia, mert ő valójában *maga* volt.

Petra a fejét rázva elfordult tőle. Lara azonban előrehajolt, és tovább ütötte a vasat.

- Maga az újító szakács, igaz? És nem Viggo.

Petra hosszan, reszketegen sóhajtott egyet. Aztán bólintott.

- Viggo briliáns technikájú szakács, de nincs meg - nem volt meg - benne az ízek iránti ösztönös érzék. Van, akiben egyszerűen megvan.

- Magában is?

- Azt hiszem, bennem mindig is megvolt - felelte Petra. - Anyukám szokta mesélni, hogy kiskoromban mindenfelé követtem a nagypapámat a konyhakertjében, és megszagláztam a paradicsomokat. Aztán kiválasztottam a salátához valókat, és megmondtam neki, mit tegyen bele: őszibarackot, körtét, almát, amelyeket én szedegettem ki a gyümölcsöstálból. Nagypapa mondta mindig, hogy hátborzongató volt, ahogy kivétel nélkül a legédesebb, legízletesebb darabjait válogattam ki.

Lara elmosolyodott.

- Ez a képesség szakácsként bizonyára segítette.

Petra megvonta a vállát.

- Lehetséges. A konyhában a legtöbb séf következetességet vár el. Az, aki tud óriás laposhalat posírozni, csinálja mindig pontosan ugyanúgy. Egyik konyhafőnök sem akar olyan kezdő szakácsot, aki a sokoldalúságával kérkedik, és a vendégek sem vágnak erre. Ők azt akarják, amit megrendeltek az étlapról.

Petra szomorúan elmosolyodott, mintha valami becses, de régen eltűnt emlék jutott volna eszébe.

- Ezért lettünk Viggóval olyan gyorsan egy csapat. Mind a ketten ugyanazt akartuk: újítani. Másképpen csinálni a dolgokat.

- De azt mondta, hogy Viggo ebben nem volt jó.

- Nem, viszont ambiciózus volt, és megvolt benne a karizma ahhoz, hogy észrevétesen bennünket. Így hát egyezséget kötöttünk: én alkotom meg az ételsorokat, ő csinálja a felhajtást. És működött, Viggo szárnyalva haladt egyre feljebb a ranglétrán.

- De miért nem toltta magát soha az előtérbe, Petra? Hiszen maga volt a tehetséges.

Petra gúnyosan felkacagott.

- Tudja, hogyan lett Viggo a La Ferme Mougins főszakácsa?

Lara megrázta a fejét.

- Amikor megüresedett az állás, Matthau Chastain - ő volt a tulajdonos - megversenyeztette a jelentkezőket. Egymásnak kell ugrasztani őket, és majd a legéletrevalóbb marad meg - ez volt a hozzáállása.

Lara a homlokát ráncolta.

- De nem ez lett volna a tökéletes esély, hogy Viggo nélkül jeleskedhessen?

Petra a fejét rázta.

- Maga nem ismeri Matthaut. Világklasszis nőgyűlölő, engem figyelembe sem vett. „A főszakácsok mind férfiak” - csupán ennyit fűzött hozzá a témához. Úgyhogy én Viggónak segítettem a bemutatójában.

- Ő kérte meg rá?

- Én ajánlottam fel.

Lara bólintott, és azon tűnődött, hány másik nő áldozta már fel az álmaikat a férfiért, akit szeret.

- Sőt adtam a savanyú ízhez. Megégettem a fokhagymát. Mályvacukorral tálaltam a bélszínt - mesélte Petra felragyogó szemmel. - Csupa olyat kombináltam, amit nem volna szabad. És Viggo tökéletesen kivitelezte; ez volt a kettőnk varázslata. Amit én fejben elképzeltem, Viggo a tányérra tudta tenni.

Elnevette magát.

- És aztán órákig rízált róla.

Lehervadt a mosoly az arcáról.

- Egyébként ő kapta meg az állást. És aztán megérkezett Martin Svenson.

- Martin séfet keresett?

- Nem kifejezetten, nem, de Martin ínycsókázó, étteremőrült, és Viggo állandóan nagy port kavart, felhívta magára a figyelmet. Olyan ez, mint amikor egy focista rúgja a gólokat, és az emberek eljönnek megnézni. Martin még az elején tartott a vállalkozásának, hogy a svéd nyaralóhelyét egy „a farmról az asztalra” jellegű helyé alakítsa át, de amikor megkóstolta Viggo főztjét, ott helyben felajánlotta neki a Kluven konyhafőnöki posztját.

- Tehát mind a ketten jöttek.

Petra bólintott.

- Ahogy már mondtam, szüksége volt rám.

- És magának mi volt ebben a jó?

Petra ismét lehajtotta a fejét, mintha zavarba jött volna.

- A Mougins-ben barátok voltunk, a legjobb barátok. De Cannes ott volt egy ugrásra, Nizza és Monaco sem volt túl messze, emberek és partik mindenütt. Arra gondoltam, ha eljövünk Lappföldre, egy távoli helyre, ahol csak ketten vagyunk, végül ő is úgy néz majd rám, olyan szemmel lát... ahogyan én őt.

- De nem így történt?

- Nem.

Petra a fejét csóválta, és halkán felzokogott.

- Szerettem - suttogta. - Annyira szerettem! Hogyan hiheti bárki azt, hogy megöltem?

Lara megérintette a vállát.

- Én hiszek magának, Petra.

A másik nő meglepetten nézett fel.

- Tényleg?

Lara bólintott. Eddig a pillanatig nem tudta, de igaz volt. Mindent elhitt, amit Petra mondott neki, különösen azt, ahogy Petra kitartott amellett, hogy sosem ártott volna Viggónak. Larának nem volt semmilyen megcáfolhatatlan bizonyítéka - miféle bizonyíték is létezne ilyesmire? -, de bizseregtek az ösztönei. Petra egyszerre volt fülíg szerelmes és megtört szívé.

- Hiszek magának, mert, nos... ismerem az embereket - jelentette ki Lara. - Azt hiszem, ez ugyanaz, ahogyan maga van az ízekkel - ösztönös. Meg tudom állapítani, mikor hazudnak.

Petra reménykedve nézett rá.

- Segít nekem?

- Amennyire tudok. Nem vagyok ügyvéd, de jó vagyok abban, amit csinálok. Ha az igazat mondja, megtalálom a bizonyítékot.

- Akkor ennek magánál a helye.

Petra kivett a dzsekije zsebéből egy bőrbe kötött naplót, és odaadta Larának. Kopott és régi volt, gumiszalagok tartották össze, oldalt szakadozott papír lógott ki belőle.

- Mi ez?

- Az összes receptem, az összes tervünk, mindannak a terve, ami a konyhában történt. Van benne néhány Viggónak szóló levél, és pár, tőle származó üzenet is. Nagyjából a kapcsolatunk írott formában, bármennyire szomorú is ez.

Lara a homlokát ráncolta.

- Akkor miért nem a rendőröknek adja oda? Ez segíthetne magán, bizonyítaná, hogy kezdettől fogva együtt csináltak mindent.

- Ez csak akkor segít, ha elhiszik, amit mondtam.

Lara tudta, hogy igaza van. Egy ravasz ügyvéd egyszerűen azt mondaná, hogy ez annak a bizonyítéka, hogy Petra keserű és megbántott volt. Rossz kezekben a napló felérne egy beismeréssel.

- Megbízhat bennem.

- Úgy néz ki, kénytelen is vagyok.

Lara kinyújtotta a kezét, és Petra megrázta. A gesztus nem jelentett túl sokat, de talán mindkettőjüknek segített. Jelezte a szándékot.

- Jöjjön, jobb lesz, ha visszamegyünk a faházainkba, mielőtt idefagyunk ezekhez a gépekhez.

- De mit mondjak? - kérdezte Petra, miközben rákanyarodtak a kocsifelhajtóra. A hangja sokkal fiatalosabban csengett, mint ahány éves volt, és ijedtebbnek, mint amilyennek látszott.

- A tanácsom, ha ez segít: tartsa a száját - felelte Lara. - Ha a rendőrök újból kihallgatják, éljen a hallgatás jogával, és válaszolja mindenre azt, hogy „nincs hozzáfűznivalóm”. Legalábbis addig, amíg sikerül idehívnia egy ügyvédet.

- Nem fogok ettől még bűnösebbnek tűnni? - kérdezte Petra.

- Ha a rendőrök már eldöntötték, hogy bűnös, akkor mindent, amit mond, további bizonyítéknak tekintenek - válaszolta Lara. - Az ő dolguk bebizonyítani, hogy maga ölte meg Viggót, nem fordítva.

- És maga mit csinál?

Lara visszanézett az erdőre.

- Én elkapom az igazi gyilkost - jelentette ki.

Huszonnegyedik fejezet

Alex kikapcsolta a telefonját, zsebre tette, és arcát a fekete ég felé fordította. Csupán öt percig beszélt a főszerkesztőjével, de ennyi elég volt ahhoz, hogy meg akarja fojtani. Darius. *Nyavalyás Darius*. Alex legszívesebben torkaszakadtából kiordította volna magából, pontosan mit gondol a főszerkesztőjéről és az észszerűtlen követelményeiről, de némi erőfeszítéssel úrrá lett a késztetésen. Pillanatnyilag még egy éjszakai bagolyhuhogás is pánikot okozhatna, és minden bizonnyal további kérdéseket vetne fel *Kriminalinspektör* Lindhart részéről – márpedig Alex nem óhajtott több időt a társaságában tölteni. Úgy vezette le a dühét, hogy belerúgott egy hókupacba, ami pusztán azzal az eredménnyel járt, hogy a hó beszivárgott a bakancsába, és vizes lett a zoknya.

– Szállíts nekem egy interjút a tulajjal, azzal a Svensonnal, vagy hogy hívják – utasította Darius, jóformán beleordítva Alex fülébe. – Ne gyere vissza anélkül! Könnyeket akarok, dühöt, az elméletét arról, hogy ki ölte meg a viking séfet. Sőt, ami még jobb, beismerést akarok tőle!

Darius arrogáns, fellengzős és követelőző volt: egyik sem ritka tulajdonság az újságok főszerkesztőinél. A probléma csak az, hogy Darius egyszerűen nem értette a híreket. Az újságírás „kis színesek” oldala felől érkezett, és egy férfiaknak szóló életmódmagazin főszerkesztője volt, mielőtt átült a *Chronicle* vezetői székébe. Darius remekül bájolgott a hirdetőkkal és a hírességekkel, zseniálisan vonzott be kereskedelmi partnereket, és igen, a szívéen viselte, hogy a

címoldalra valami nagy durranás kerüljön. De sajnos gőze sem volt arról, hogy mi szükséges ezeknek a megszerzéséhez.

Alex végignézett a Martin Svenson házához vezető ösvényen, és felfújta az arcát.

– Szükségünk van egy exkluzív tudósításra a vasárnapi számba – dünnyögte, gúnyosan utánozva főnöke hangját. „Mutasd meg, mire vagy képes, Alex!”

Vett egy mély lélegzetet, és miközben hangosan bekopogott Svensonék bejárati ajtaján, rebbenő izgalmat érzett a gyomrában. A maga idejében Alex tábornokokat és hadurakat zargatott olyan helyeken, ahol az újságírók egykettőre eltűnhettek. De ez már régen volt: a *Chronicle* főszerkesztő-helyetteseként Alex a csapat és a költségvetés ügyeit irányította, és évek óta nem járt igazán terepen. Darius nyilván úgy vélte, ráférne, hogy szembesüljön a valósággal. *Ja, a valóság. Pont arra van szükségem.*

Kinyílt az ajtó, és egy nő nézett ki rajta. Sápadt és nyúzott, de higgadt és kifogástalanul öltözött volt, abban a stílusban, amelyet csak a nagyon gazdagok képesek igazán kivitelezni.

– Mrs. Svenson?

Az asszony óvatosan bólintott.

– Alex Ford vagyok, az egyik vendég. Válthatnék pár szót a férjével? Vagy esetleg mind a kettőjünkkel?

– Miről?

Alex nem válaszolt. Anna Svenson halványan elmosolyodott.

– Hát persze. Nos, jöjjön be!

Alex leverte a bakancsáról a havat, és belépett. A Svenson-ház belülről ugyanolyan lenyűgöző volt, mint kívülről: barátságos és

fényűző, egy olyan házaspár otthona, akik megengedhetik maguknak mindenből a legjobbat, ami, vélte Alex, megfelel az igazságnak. Stella megadta a szükséges információkat Svensonékról: hosszú, ám gyermektelen házasság, a férfinak szerteágazó üzleti érdekeltségei vannak, az asszony egy sikeres lakberendezési tanácsadói céget vezet. Zárkózott, közkedvelt pár, ezt megelőzően semmilyen botrány nem fűződött a nevükhöz. Sótlan, de rendkívül gazdag népség.

– Martin a konyhában van – mondta Anna. – Fáradjon utánam!

Alex habozott, nem tudta, le kellene-e vennie a bakancsát, mielőtt rálép a halszákamintás fa padlólapokra: a ház ilyesfajta helynek tűnt. Anna Svenson azonban szemlátomást nem törődött a parkettával. Pillanatnyilag, úgy tűnt, mással sem törődik különösebben. Védelmes mozdulattal egy kendőt húzott össze a vállán. Érthető, persze, még mindig kint járkált egy gyilkos a hóban.

– Mr. Ford? – pillantott fel Martin Svenson, amikor besétáltak a konyhába. A helyiség közepén lévő jókora konyhaszigetnél ült, előtte egy nagy pohár bor. – Történt valami?

– Nem, dehogy – felelte Alex. – Csak fel szeretnék tenni mindkettőjüknek néhány kérdést, ha nem veszik rossz néven.

Martin Annára pillantott.

– Rossz néven? – kérdezte, és felállt. – Ami azt illeti, de. Itt mindenkit sokk ért, és azt hiszem, már világosan kifejtettem az álláspontomat, miként kívánom kezelni Viggo... – Ismét Annára pillantott. – Nos, ezt a tragédiát.

Alex természetesen számított erre. Senki sem beszél szívesen a sajtónak egy ilyen helyzetben.

- Ezt mind megértem, Mr. Svenson, de bizonyára látta, hogy a hír kikerült innen, és az internetes trollok már szorgalmasan dolgoznak azon, hogy spekulációkat és vad pletykákat terjesszenek el. Határozottan úgy vélem, ideje, hogy közölje a saját álláspontját - a Kluven álláspontját -, mielőtt némelyik szóbeszédet tényként kezdi kezelni.

Látta, hogy Svenson szíve szerint tiltakozna, de Martin ravasz üzletember volt. Kész megragadni annak a taktikai előnyét, hogy ő irányíthatja, hogyan mesélik el a történeteket.

- Beszért már Lindhart felügyelővel? - kérdezte.

- Természetesen - válaszolta Alex.

- És nem volt kifogása az ellen, hogy a tanúkkal beszélgessen?

- Nem.

Nem volt kifogása, mert erről nem is ejtettek szót. Valójában Alex a kihallgatása alatt védekező állásból beszélt a felügyelővel; Lindhart nem riadt vissza keresztkérdések feltételétől sem. „Mit keresett a vermelőpincében?” „Honnan tudta, hogy Viggo ott lesz?” „Miért borította mindenütt vér a ruháját?”

Alex javarészt megőrizte a higgadtságát, és igyekezett a lehető legpontosabban elmondani neki, mi történt. Észrevette, hogy a beszámolója közben remeg a keze. Talán éppen ez győzte meg Lindhartot: lehet, hogy ha valaki egész nap hazugokat hallgat, könnyebb meglátnia az igazságot. Akár így, akár úgy, a nyomozó elengedte, aminél többet ezen a szinten Alex nem is kérhetett volna.

- Mr. Ford, azt hittem, tegnap este megegyeztünk abban, hogy leszáll a témáról.

- Én azt ígértem, hogy addig nem teszem közzé a sztorit, amíg meg nem érkezik a rendőrség. De a hír már bejárta a médiát. Azt mondta, van egy kamerája a Kluven kapujánál. Nos, megnézte, hány riporter van odakint?

Alex szinte biztosra vette, hogy a válasz „semennyi”, tekintettel az idejutás nehézségeire, továbbá arra, hogy a kapuk csak díszként szolgáltak: senkit sem akadályozna meg abban, hogy besétáljon ide, a megjegyzés azonban célba ért.

Martin a homlokát ráncolta, és ivott egy korty bort.

- Rendben van – mondta kelletlenül, miközben Alex bekapcsolta a hangrögzítő funkciót a telefonján. – Mit akar tudni?

- Először is azt, hogy a figyelőkamerák mindenkit felvesznek-e, aki a birtokon járkal. Ha megvizsgálnánk a felvételt, biztos elképzelésünk lehetne arról, hogy ki hol volt. – Ám Martin máris rázta a fejét.

- Ezt már elmagyaráztam a rendőröknek. Sajnos a Kluven eléggé könnyedén veszi a biztonságot. Johan és a többi sofőr leszerelt katonák, de ami a kamerákat illeti, csak kettő működik, az egyik a kapunál, a másik pedig a főbejáratnál.

- Ennyi?

- Öt év alatt itt még egy villa sem tűnt el. Nem éreztük szükségét az effajta tolakodó intézkedéseknek. Ez a világnak egy roppant biztonságos része. Természetesen fel sem merült bennünk, hogy bekövetkezhet egy ilyen rémisztő esemény, egy ilyen tragédia. Amitől még most is szédelgünk.

A szavai visszatértek a sótlan céges beszédek stílusához. Alex nem hibáztatta érte. Miért mondana bármi vitathatót, különösen egy

újságírónak?

Alex észrevette, hogy Martin a feleségére pillantgat. Anna az ajtóban állva hallgatta őket. Alex ráirányította a figyelmét.

- Megkérdezhetem, hogy látott-e valamit az este, Mrs. Svenson? Úgy tudom, az este legnagyobb részében itthon volt.

Anna közelebb jött. Olyan testtartása volt, mint egy táncosnőnek, és mezítlábasan mintha besiklott volna a helyiségbe.

- Lementem a Kunyhóba aperitifért a vacsorához, aztán egyenesen visszajöttem. Az utóbbi két napban vendégül láttuk a barátainkat, Kennetht és Serenát, úgyhogy jólesett egy kis kikapcsolódás, főleg a Viggo felmondását övező dráma után. Martin dolgozott, én pedig felmentem a műtermembe, hogy folytassam a munkát egy hangulattáblán. Egyszer lejöttem fejfájás-csillapítóért, és kiléptem a verandára egy kis friss levegőt szívni. Akkor láttam meg Petrát. Martinhoz jött. Csevegtünk kicsit, aztán én visszamentem az emeletre, bár hallottam, hogy mi zajlik idelent. Petra rettentően fel volt dúlva, kiabált, és arról szónokolt, hogy megérdemli, hogy ő léphessen főszakácsként Viggo helyébe.

- És nem látott senki mást?

- Csak Serenát és Kennetht.

- Na jó - szólt közbe Martin a kezét feltartva. - Kapott néhány idézhető mondatot, némi háttér-információt, és most ideje, hogy elmenjen, kérem.

Alexnek nem kellett visszahallgatnia a beszélgetést, hogy tudja, semmije sincs. Ami van, legfeljebb egy ötszáz szavas cikkre elég, de ez még egy jó fotóval együtt sem az a szenzációs főcím, amely kielégítené Dariust.

Alexnek a maga oldalára kellett állítania a házaspárt – még hozzá gyorsan.

– Elmehetek? – kérdezte Anna. Most még sápadtabbnak tűnt, mint akkor, amikor ajtót nyitott.

– Legyen szíves, szánjon rám még egy percet az idejéből – kérte Alex. – Van egy ötletem, amit szeretnék előterjeszteni.

Martin felsóhajtott.

– Mi az?

– Nos, ahogy néhány perce mondta, ami történt, tragédia. Viggót semmi nem hozhatja vissza, de mi volna, ha megóvnák az örökségét?

– Hallgatom – felelte Svenson.

– Mit szólna a következőhöz – folytatta Alex rögtönözve. – A Kluven létrehoz egy alapítványt fiatal séfek képzésére. A Widlund Alapítványt, vagy a Viking Projektet, bármit. Úgy értesültem, hogy Viggónak nehéz gyermekkorra volt. Mit szólna ahhoz, ha keresne tehetséges szakácsokat, vagy a főzés iránt érdeklődő fiatalokat, és támogatná őket, hogy kiemelkedhessenek a szegénységből? Új vágányra állítaná őket.

– Úgy érti, hogy alapítsunk egy ösztöndíjat a tiszteletére? – kérdezte Martin óvatosan.

– Pontosan – szegezte Alex a mutatóujját Martinra. – Ezzel elismerhetné a tragédiát, de pozitív – és valójában sokkal érdekesebb – sztorivá alakíthatná át.

Nézte, ahogy Svensonék átgondolják az elképzelést. Őszintén szólva eléggé vad ötlet volt, ami kipattant a fejéből, és úgy vélte, hogy Svensonéknak több százezret kellene befektetniük. Ám

Martin dörzsölt volt, és Alex jóformán biztosra vette, hogy a Kluvennek van egy félig-meddig tisztességes PR-cége, amely valami hasonlót javasolna.

- Szerintem jó ötlet - jelentette ki Anna, és a füle mögé tűrte a haját, felfedve a mozdulattal egy hatalmas gyöngy fülbevalót. - Jó a Kluvennek és csodálatos főhajtás Viggo előtt. Még egy gasztronómiai iskolát is alapíthatnánk itt.

- Hát, nem is tudom - mondta Martin. - De azzal egyetértek, hogy okos ötlet.

A feleségére pillantott, aki bólintott.

- Beszélnem kell az ügyvédekkel, a PR-cégünkkel, de igen, azt gondolom, hogy érdekel bennünket.

Hallgatott egy sort.

- És hol jön itt maga a képbe, Mr. Ford? Önnek mi a haszna belőle?

- Mi akarjuk megírni róla az exkluzív tudósítást. Egy svéd médiapartner bevonásával segíthetjük a beindítását. Plusz szeretnék egy rövid interjút önnel a holnapi számunkba, illetve egy-két fotót önről és Annáról a Kluvenben.

- És azzal végeztünk? - fordult oda Alexhez Anna.

- Azzal végeztünk - felelte a férfi, és visszatette a telefonját a hátsó zsebébe.

- Keresek egy fotót, és átküldöm a faházukba - bólintott Anna kurtán, és kiment.

- Köszönöm, Mr. Svenson - mondta Alex.

- Korrekt lesz, ugye? - kérdezte Martin a pohara szájával játszadozva.

- Az leszek - biztosította Alex. Már megfordult, hogy elmenjen, de hirtelen megállt, és még egyszer szembenézett Martinnal. - Abszolút nem hivatalosan, de nagyra értékelném, ha elmondaná a saját meglátását a gyilkossággal kapcsolatban - vetette fel. - Elvégre ön mindenkinél többet tud a Kluvenről. Ha véleményt kellene nyilvánítania, hogy ki ölte meg Viggót...?

Alex egy hosszú pillanatig várt, nem volt biztos benne, hogy Martin válaszol.

- Szerintem Petra Summers - közölte végül a férfi. - Ezt mondtam a rendőröknek is.

- Miért? - lepődött meg Alex. - Úgy értem, miért pont Petra?

- Láttam a tekintetét, amikor tegnap este idejött, hogy az állásért könyörögjön - felelte Martin. - El kellett utasítanom, mert volt egy megállapodásom Viggóval. Amikor kiment az ajtón, áradt belőle a düh. Szerelmes volt Viggóba, aki ezt nem viszonozta. És ezért Petra meggyűlölte.

Svenson felemelte a kezét.

- A gyilkosságok esetében a nagykönyv szerint ez a legősibb indíték.

Huszonötödik fejezet

Petra legszívesebben sikoltozott volna. Két kezével eltakarta az arcát, ujjhegyeit a halántékába mélyesztette, így próbálva kétségbeesetten úrrá lenni egyre növekvő dühén.

- Ezt már egy órával ezelőtt megmondtam - meredt haragosan Sonia Lindhartra. - Már tucatszor elismételtem, hogy volt. Kijöttem a konyhából, és elmentem a házhoz, hogy beszéljek Martin Svensonnal.

Petra úgy érezte, mintha az egész napot ebben a kicsiny irodában töltötte volna, de feltételezte, hogy csupán egy óra telhetett el azóta, hogy Lara Stone-nal visszaballagtak a Konyhába, ahol Lindhart azonnal beszólította egy újabb kihallgatásra. És Lindhart egész idő alatt piszkálta, provokálta, mindenbe belekötött, amit mondott, aztán azt kicsavarta, tucatnyi szemszögből vizsgálgatta, míg végül Petra már mindenben kételkedett, amit mondott. Lara Stone tanácsolt módszere, hogy minden kérdésre válaszolja azt: „nincs hozzáfűznivalóm”, Lindhart állandó nyomása alatt körülbelül két percig tartott ki. Úristen, mennyire rühellte ezt a nőt!

- És aztán? - kérdezte a felügyelő. - Hová ment, miután beszélt Martinnal?

- Haza, a szállásomra.

Petra érezte, hogy felgyorsul a szívverése, ahogy ezeket a szavakat kimondja.

Az első kihallgatásán úgy határozott, hogy azt mondja, Svensonéktól egyenesen a szobájába ment, úgyhogy most már ezen

nem változtathatott.

– Ki látta magát?

– Nem tudom – válaszolta Petra összeszorított foggal. – Honnan tudhatnám? Honnan tudhatnám, mit *látott* bárki is?

– Azt meg tudja mondani nekünk, maga kit látott – ütötte tovább a vasat Lindhart.

– Senkit sem láttam – közölte Petra nyersen és kimérten. – A többiek bizonyára még a konyhában voltak.

Lindhart bólintott, és dühítő módon megint feljegyzett valamit. Petra kezdte azt hinni, hogy a nyomozó egyszerűen csak azt tartja számon, hányadszor tette fel ugyanazt a kérdést. Eddig mindegyiket már legalább hatszor-hétszer. Talán amikor mindegyiknél eléri az egy tucatot, elengedi. Ám Petrának egyre inkább az a benyomása támadt, hogy ez nem így lesz.

– Tehát nem látott senkit? – kérdezte a nyomozó újra, de ezúttal letette a tollát.

– Nem – válaszolta Petra, ölében tartott kezét tördelve.

Lindhart ivott egy korty kávé. Mostanra már bizonyára kihűlt, de a rendőrnőnek ez szemlátomást nem tűnt fel.

– Menjünk vissza arra, amikor elhagyta a konyhát...

Petra úgy érezte, mintha a falba ütügetné a fejét. Már az első kihallgatása során is idegeskedett, de ez most tízszer olyan rossz volt, mert tudta, milyen sok forog kockán. Most már nem csak arról van szó, hogy hazugságon kapják, mert nem vallotta be, hogy Viggónak ugrott a férfi faháza előtt, ez most itt életre-halálra megy. Ha most baklövést követ el, akár börtönbe is küldhetik.

Ne hagyd, hogy kikészítsen, ne hagyd, hogy kikészítsen.

- Mikor is jött el a konyhából?

- Tíz negyvenkor vagy akörül - felelte Petra monoton hangon. Pontosan tudta, hogy ez szerepel Lindhart jegyzetfüzetében, nem is egyszer.

- Tehát néhány perccel ezután érkezett meg Svensonékhoz, így van? - Lindhart nem várt választ. - És Martin Svenson nyitott ajtót magának?

- Nem - sóhajtott fel Petra. - Ahogy azt már minimum tucatszor mondtam, Martin felesége, Anna a verandán állt. Közöltem vele, hogy Martinnal szeretnék beszélni, és bementem utána a házba.

- Ahol is Mr. Svenson visszautasította magát.

- Visszautasított? Nézze, megmondtam neki, hogy készen állok arra, hogy átvegyem a főszakácsi posztot, de neki volt valami megállapodása Viggóval.

- Ez bizonyára nagyon fájt.

- Csalódást okozott, igen.

- Úgy érthette, akár egy arculcsapás. Füstbe ment minden ambíciója. - Lindhart csettintett az ujjáival. - Így. Nyilván nagyon dühös volt.

- Vannak más éttermek is a világon, tudja. Ez aligha jelenti a pályafutásom végét.

Lindhart láthatóan nem figyelt rá.

- És azután hová ment?

- Már százszor *megmondtam* - felelte Petra tovább növekvő haraggal. - A személyzeti szállásra.

- Egyenesen?

- Igen.

- Biztos benne?

- IGEN!

Lindhart ismét kézbe vette a tollát.

- Ez különös, mivel beszéltem az egyik kuktájukkal, Josh Holmberggel, aki azt mondta, hogy hallotta, amint tizenegy óra körül valaki Viggo nevét kiabálja. Azt állítja, hogy odament megnézni, mi történik, és azt látta, hogy maga és Viggo vitatkoznak a Mr. Widlund faházához vezető ösvényen.

Petra szeretett volna elfutni. Szeretett volna felugrani, kirúgni az ajtót, aztán futni, futni és soha meg nem állni. De ehelyett ez a picike iroda mintha egyre kisebbé vált volna. Petra émelygett: egyenesen besétált egy csapdába. Alighanem most van itt a legfőbb ideje, hogy megfogadja Lara Stone tanácsát, és tagadja meg mindenre a választ.

- Találkoztam Joshsal, amikor elindultam Svensonék házához – mondta, és igyekezett higgadtan beszélni. – A kukáknál volt. Alighanem össze van zavarodva.

Sonia úgy lapozta át a jegyzetfüzetét, mint aki élvezi a művelet teátrális voltát.

- Josh Holmberg azt mondta, hogy tíz negyven körül látta magát, amikor kivitte a szemetet. Tíz ötvenöt körül éppen élelmiszert vitt ki a hústárolóba, amikor hallotta, hogy valaki Viggo nevét kiabálja. Odament megnézni, és azt látta, hogy maga meg Viggo vitatkoznak.

Petra megpróbálta maga elé képzelni a jelenetet. Mit keresett Josh a hústárolónál? Lucas a másik kukta, de ő az utóbbi időben a hentesszakma iránt mutatott érdeklődést, így ő segédkezett Stuartnak a húsállomáson. Ha valaki húst vitt vissza a tárolóba, az ő kellett volna hogy legyen.

- Petra? - noszogatta Lindhart. - *Találkozott Viggóval visszaútban Svensonék házatól?*

Petra most már lélegezni is alig tudott.

- Igen - felelte érdes hangon.

- És ezt eddig miért nem említette?

- Mert nem volt lényeges. Alig beszélgettünk pár szót.

- De beszélgettek, igaz?

- Igen, de nem volt fontos!

- Nem, Petra, ez igenis fontos - szögezte le Lindhart -, mert azt jelzi nekünk, hogy maga rendkívül takarékosan bánik az igazsággal. Azt jelzi, hogy kihagy jelentős részleteket arról, hogy merre járt tegnap este.

- Nem... nem így van!

- De igen, Petra, így van. Ami töprengésre késztet, hogy vajon mi mindent hagyott és hagy még ki? El kell gondolkodnom rajta, hogy vajon egész idő alatt mondott-e nekem csak egyszer is igazat.

- Az igazat mondom! Tényleg!

Lindhart a széken hátradőlve vizsgálgatta Petrát.

- Miről vitatkoztak Viggóval?

Petra szeméből most már patakzottak a könnyek. Lara kedvességére gondolt a motoros szánok tárolójában, és a tanácsára. Az édesapjára gondolt, aki egy ügyvédi iroda rangidős partnere, és aki tudná, hogyan kell ezt kezelni. Hirtelen vágyni kezdett rá, hogy találkozzon vele. A szülei egyszer sem jártak a Kluvenben, de most szeretne volna, ha az édesapja ott volna mellette.

- Nincs hozzáfűznivalóm.

Nehezen préselte ki magából a szavakat, de Lindhart nyomult tovább.

- Nagyon dühös volt, igaz, Petra? Viggo nem mondta el magának, hogy ott akarja hagyni az éttermet. Nem mondta el, hogy ez egyet jelent az étterem bezárásával. A Mr. Svensonnal kötött partnerségi megállapodása értelmében nem kerülhet át senki más kezébe az irányítás. Ha azonban Viggo meghal, akkor a megállapodás érvényét veszti.

- Nincs hozzáfűznivalóm – suttogta ismét Petra.

- Karmolásnyomok voltak az arcán. Azokat maga ejtette rajta?

- Nincs hozzáfűznivalóm.

- Petra, az utóbbi hat órát azzal töltöttem, hogy összeállítsak itt egy képet, és most már látom. Maga elmegy Martin Svensonhoz, hogy kérje az előléptetését, de elutasításban részesül. Haragos. Dühös. Időközben Viggo is eljön a konyhából, hogy hazamenjen a faházába. Visszafordul a komplexum felé – Josh Holmberg azt mondta, hogy visszafelé jött az ösvényen, nem a háza felé ment, és maga meglátja. Vitatkoznak, de nagyon hideg van. Viggo azt javasolja, menjenek fedett helyre beszélgetni, és a meglehetősen félreeső vermelőpince ott van a közelben. Sőt, talán maga javasolja, hogy menjenek oda, abban a reményben, hogy elcsábítja, és ráveszi, gondolja meg magát. Mindenféle eszköz akad a vermelőpincében. Zöldségvágó kések, kalapácsok, késpengék. Szerintem a beszélgetés elmérgeződhetett, és egy ponton maga Viggóra támadt. A körmei okozták az arcán a sebet, de aztán valami jóval veszélyesebb szerszámmal esett neki. Szerintem felkapta az egyik zöldségvágó kést, és leszúrta.

- Ez nem igaz - zokogta Petra.

- Petra, a helyszínelők jártak a szobájában. Találtak egy levágott körömdarabkát. Vérlemezek voltak rajta. Elküldtük a laboratóriumba, és szinte teljesen biztosak vagyunk abban, hogy Viggo vére.

- Sosem bántottam volna! Szerettem Viggót!

Lindhart rábökött az ujjával.

- Na látja, ez az igazság, Petra. Maga szerette Viggót, ami azt illeti, szerintem halálosan szerelmes volt belé, de ő nem szerette viszont, igaz? Arra készült, hogy elmegy, és teljesen magára hagyja. Minden nélkül, karrier nélkül, állás nélkül, barátok nélkül. Mindent elvett magától.

Petra most már keservesen sírt.

- Nem, nem, nem! - zokogta.

Lindhart felállt.

- Petra Summers, letartóztatom Viggo Widlund meggyilkolásának gyanújával. Jogában áll hallgatni, jogában áll ügyvédet fogadni...

Petra a továbbiakból semmit sem hallott, a zokogása betöltötte a fülét. Szinte nem is érezte, hogy Koln őrmester megbilincseli, és kivezeti az irodából. Ahogy kituszkolta a folyosóra a Kluven bejárata irányában, a hátuk mögött kiáltás harsant: Lara Stone futott feléjük.

- Felügyelő! - kiabálta Lara. - Hová viszik?

- Miss Summers velünk jön a rendőrőrsre.

Petra megpróbálta lerázni magáról Koln kezét.

- Lara, kérem, segítenie kell nekem! - mondta egyre növekvő pánikban.

- Segíteni fogok, Petra, csak maradjon erős! - Lara odafordult Lindharthoz.

- Felügyelő, én komolyan nem hiszem, hogy ő az a személy, akit keresnek.

Lindhart arckifejezése kőkemény maradt.

- Menjünk! - szólt oda a kollégájának.

Odakint egy harmadik rendőr állt meg előttük egy jelöletlen autóval. Koln kinyitotta az ajtót, és várta, hogy Petra beszálljon.

Petra tekeregve visszafordult Lara felé.

- Lara! Kérem! Mondja meg nekik, hogy nem én tettem!

Az őrmester rátette a kezét Petra fejére, és gyengéden, de határozottan betuszkolta az autóba, majd egy baljós csattanással becsukta az ajtaját. Petra az ablakhoz nyomta az arcát.

- LARA! - sikoltotta, de a rendőrautó már mozgásba lendült.

Petra az ülésén megfordulva nézte a Kluven lépcsőjén tehetetlenül álló Larát. Petra egyedül maradt. Tökéletesen egyedül.

Huszonhatodik fejezet

A hálószoza sötétjében csak Alex arcát világította meg a számítógépe fénylő képernyője. Lara ki tudta venni görnyedt válla alakját, és hallotta, ahogy igyekszik mindent leírni, szélesebben gépel. Petra drámai letartóztatása alig egy órája történt, de „konyhakész” vezető hír volt, és Alex most lóhalálában dolgozott, hogy leadhassa a cikkét a *Chronicle on Sunday* címdoldalára.

„Letartóztatták a viking séf szeretőjét a késelés után.” „A svéd rendőrség elfogta a Kluvenben vérfürdőt rendező gyilkost”: Lara szinte látta maga előtt Dariust, aki Ollie, a *Chronicle* művészeti vezetője mellett ülve még inkább szenzációhajhász, még inkább kattintásvadász főcímekeket javasol a késői kiadás számára. Darius most az egyszer talán még el is mosolyodik.

Ezzel szemben Alex arckifejezése ádáz koncentrációt tükrözött, a legcsekélyebb jelét sem mutatta annak az izgalomnak, amelyet minden bizonnyal érzett. Ez szenzációs sztori volt, és Alex épp a helyszínen tartózkodott; természetes, hogy magával ragadta az adrenalin, a probléma csak az, hogy azok a kis fekete betűk kitörölhetetlenek. Miután lenyomja az enter billentyűt, és elrepíti a fájl Londonba, a sztori véglegessé válik. Lehetséges ugyan, hogy Petra ártatlan, de a neve örökre besározódik, mindig ott fog lebegni fölötte a kétely kérdőjele, akár elítélik, akár nem. Ez a gond a hírekkel. Hősöket teremthet, de ugyanakkor tönkre is teheti valakinek az életét.

– A vége felé jársz? – kérdezte Lara, az ajtófélfának dőlve.

- Majdnem - pillantott fel Alex. Olyan fekete keretes szemüveget viselt, amelyet Lara még sosem látott.

- Gyors munka, még tőled is - jegyezte meg.

Alex abbahagyta a gépelést.

- Mi az?

Lara nézte egy pillanatig.

- Nem Petra tette.

Alex levette a szemüvegét, és az asztalra tette.

- Lar, ezen már túl vagyunk. A rendőrök nyilván teljesen biztosak abban, hogy Petra tette, ha őt őrizetbe vették, a vendégeket pedig engedik elutazni.

Lindhart bejelentette, hogy a másnap induló géppel hazamehetnek.

- És egybe is vág minden - folytatta Alex. - Petra sértett volt, visszautasították. Viggo neki köszönhette a karrierjét, de aztán egyszerűen sarkon fordul, és csak annyit mond, hogy „Na, viszlát!”. Ennyi bőven elég ahhoz, hogy valaki kiboruljon.

Lara nem tagadhatta az érvelés logikáját, és belátta, hogy Petra a nyilvánvaló gyanúsított, de valami akkor sem stimmelt neki. Egy újságírónak bíznia kell az ösztöneiben, és e pillanatban az ösztöne azt súgta, hogy Petra ártatlan. Akárhogy is, Alex felfogta, hogy Lara nem hagyja annyiban a dolgot.

- Oké - mondta. - Lehet, hogy Petra nem tervezte el, hogy megöli Viggót, de még jó emberek is elkövethetnek rossz dolgokat a pillanat hevében, még akkor is, ha ez szörnyű hiba.

Lara egy lépéssel beljebb jött a szobába.

- Alex, hallanod kellett volna őt, amikor ott ültünk azokon a motoros szánokon; Petra vagy Oscar-díjra érdemes színésznő, vagy az igazat mondta. És tekintve, hogy világklasszis séf, elenyésző az esélye, hogy mindkettő lehessen egyszerre.

- Meglehet, de Martin Svenson elmondta, hogy a törvényszéki szakértők bizonyítékot is találtak.

- Azt *hiszik*, hogy találtak - helyesbített Lara. - A minták még oda sem értek a laboratóriumba. Még semmi sincs megvizsgálva, nincs visszaellenőrizve, hitelesítve. Ez még nem bizonyíték.

Alex megdörzsölte az arcát.

- Nem akarod, hogy leadjam ezt a sztorit, igaz?

Nem, Alex, nem akarom, gondolta Lara, de tudta, hogy ezt nem mondhatja meg.

Nyíltan legalábbis nem.

- Azt szeretném, ha a helyes sztorit adnád le - válaszolta óvatosan.

Alex felfújta az arcát, és a laptopjára pillantott. Lara látta rajta, hogy vívódik. Egy vezető újság főszerkesztő-helyettese, és már lemondott a net javára a Viggóról szóló szenzáció közléséről. Nem akarta ezt is elveszíteni.

- Megbízol bennem? - kérdezte Lara. Átment a szobán, és leült az ágy szélére.

- Persze hogy megbízom - felelte Alex, leheletnyi ingerültséggel a hangjában. - De már tudattam Dariusszal, hogy történt egy letartóztatás. Ha én nem küldöm el a tudósítást, megírja valaki más.

- Húzhatod kicsit az időt. Csak amíg biztosak nem leszünk a dolgunkban. Tudom, hogy szeretnéd, ha ez azonnal megjelenne, de

mi van, ha a rendőrök nem a megfelelő személyt tartóztatták le?

Hagyta lógni a kérdést a levegőben. Egy dolog elsőnek tudósítani, de tévesen? Az mindig rossz. Alex a cégéhez lojális ember, tagja a *Chronicle* felső vezetésének, és ez kényes kötéltáncot kíván meg, egyensúlyoznia kell a kétféle igény – az olvasót megragadó szalagcímek és a tudósító igazságszomja – között. Lara figyelte, hogyan küzd ezzel.

– Egy órán keresztül talán még vissza tudom tartani – jelentette ki végül Alex az órájára nézve. – Most felhívom őket, és megmondom, hogy nyolcra kapnak valamit. De aztán elküldöm nekik a cikket.

Az állát dörzsölgetve előrehajolt a székén. Egyetemista korában Lara francia filmszillagokat ábrázoló képeslapokkal rakta tele a hirdetőtábláját, és Alex e pillanatban simán beillett volna közéjük. Időszerűtlen férfinak tűnt, kalandornak vagy költőnek, akit egy fekete-fehér fényképen örökített meg Henri Cartier-Bresson vagy Robert Doisneau.^[11] Jól nézne ki egy Gitanes cigarettával a szájában, gondolta.

– Jól van, ha nem Petra, akkor ki? – kérdezte Alex, és Lara ellenállt a késztetésnek, hogy megölelje. Annak ellenére, hogy egy órát töltött azoknak a bizonyítékoknak a gondos felvázolásával, amelyek alátámasztják, hogy Petra a gyilkos, még mindig kész fontolóra venni, hogy esetleg mégis ártatlan. Nem mintha neki, Larának az „ösztönös megérzésén” túl rendelkezésére állt volna bármiféle megcáfolhatatlan bizonyíték, amivel ezt megerősíthette volna, és tudta, hogy egy megérzéseken alapuló cikk érthető módon népszerűtlen a főszerkesztők szemében, akiknek esetleg még bíróságra is kell menniük, hogy bebizonyítsák az igazukat.

- Nem tudom - felelte őszintén. - De mindenkinek van titka.

- Nekem nincs - közölte Alex. Olyan végtelen egyszerűséggel jelentette ezt ki, hogy normál körülmények között Lara elnevette volna magát. Most azonban gombócot érzett a mellkasában, és a szája elé kapta a kezét. Alex rögtön észrevette, hogy megváltozott a hangulata.

- Hé, mi a baj? - kérdezte.

A *levél*, gondolta azonnal Lara. Nem meglepő, hogy Viggo Widlund megölése felszínre hozta benne a Sandrine meggyilkolásával kapcsolatos emlékeket, de nem csak emiatt szorult össze a szíve.

- Azon az estén, amikor leadtuk a Sandrine-ról szóló cikket - kezdte Lara. Hetek óta tanakodott, elmondja-e neki, de sosem érezte megfelelőnek a pillanatot. - Emlékszel?

- Persze - válaszolta Alex. - Elmentünk egy italra a Hableányba.

Lara bólintott. Még mindig érezte azt az érzelmi zűrzavart, amely akkor dúlt benne, amikor a Temze partján hazafelé ballagott. Kiderítették, ki ölte meg Sandrine-t, és arra készültek, hogy bíróság elé állítják az illetőt, de ez továbbra sem hozta vissza a barátnőjét.

- Amikor hazaértem, egy levelet találtam a postaládámban.

Alex most már a homlokát ráncolta.

- Egy levelet? Kitől jött?

- Épp ez az - mondta Lara. - Nem tudom. De ez állt benne: „Az édesanyja meghalt. Az apja életben van.” Ennyi.

Lara tizenegy éves volt, amikor a szülei meghaltak Horvátországban egy vitorlásbalesetben. Lara a nagyszüleinél lakott, mialatt a szülei az évenkénti vitorláskirándulásukon voltak.

Robbanás történt, talán a benzintartály robbant fel, talán a hajókonyha tűzhelye, igazából senki sem tudta, még azután sem derült ki, miután egy bűváregység kiment nyomozni a Balkán-félszigetre. De végeredményben mindegy is, mivel az egyetlen fontos tény az volt, hogy David és Ramona Avery meghaltak. És több mint huszonöt évig ez így is maradt. Majdnem. Mindig is akadtak suttogások, mérgező szóbeszéddek arról, hogy David Avery megölte gyönyörű, de problémás feleségét, aztán felgyújtotta a hajót – a bizonyíték hiánya pedig csupán annak a tanújele, hogy a nagy hatalmú Avery család eltussolta az ügyet. Szörnyű, fájdalmas gyalázkodás volt ez, amelyet Lara azóta cipelt magával – és most ez a névtelen levél újból feltépte a sebet.

– Géppel írt levél volt? – kérdezte Alex. – Megvan még?

– Kézzel írták, bélyeg nem volt rajta. És igen, még őrzöm a lakóhajón.

Alex elgondolkodva bólintott.

– És azóta nem jött semmi ilyen?

Lara megrázta a fejét.

– Egy internetes trollkodás postázott verziójának tűnik – állapította meg Alex egy szemöldökráncolás kíséretében. – Egyesek rosszindulatú üzenetek küldésére gerjednek. A családod gazdag, ismert, a szüleid halálának a története köztudomású. És nem nehéz kideríteni valakinek a címét.

Lara is pontosan erről igyekezett meggyőzni magát. Egyszer valaki egy doboz kutyakakit küldött a *Chronicle*-be a zenei szerkesztőnek, mert egycsillagos értékelést adott az illetőnek, a színházi kritikusuk pedig több gyalázkodó levelet kapott, mint

ahányszor a Joe Allen'sben ebédelt. Magának Larának alighanem több az ellensége, mint az összes kollégájának, mivel az oknyomozó csapat élén több tucat korrupt üzletembert és politikust leplezett le. Alexnek is igaza van: Nicholas bácsikája erőfeszítései ellenére a szüleiről szóló undorító pletykák nem maradtak titokban. Néhány évvel ezelőtt a *Tatler* magazin egy teljes oldalt szentelt a sztorinak „A felső tízezer botrányai” című különszámában. Olivia fel volt háborodva, Nicholas bácsi pedig két ügyvédet is mozgósított, de vajmi kevés eredménnyel. Elvégre a halottakat nem lehet rágalmazni.

- Igazad van, persze - értett vele egyet Lara. - Ezért is nem szóltam róla eddig. De állandóan ott motoszkál a fejemben, Alex, nem akar elhalványulni. És amikor mégis rágondolok egy pillanatra, akaratlanul is tűnődni kezdek: „Mi van... mi van, ha tényleg igaz?”

Alex odament, leült mellé, és átkarolta a vállát.

- Lara, bárki küldte is a levelet, azt akarta, hogy ezt gondold. Az illető fel akar zaklatni, el akar bizonytalanítani. Arra gerjed, hogy elérj, érezd magad rosszul.

- Nos, ez sikerült neki - ismerte be Lara. Minek játszania meg magát Alex előtt? Acélból kellene lennie, ha nem dédelgetne legalább egy picike reményt, hogy hátha igaz, bármennyire lehetetlennek látszik is.

- Arra gondoltam, hogy legalább Nicholasnak megemlítem karácsonykor - folytatta. - Elvégre apu a bátyja volt - esetleg neki van valami ötlete, hogy ki küldhette.

Alex bólintott.

- Helyes.

Lara valójában nem tudta biztosan, hogyan hozza fel a témát: Nicholas Avery nem volt az a kimondottan melegszívű férfi, és mindig is feszült volt a kapcsolata a bátyjával, de ez ürügyet szolgáltatott Larának, miért nem fogadta el Alex ajánlatát, hogy töltsen a karácsonyt a Lake Districtben. Már ez is valami.

- Bocs - állt fel gyorsan. - Eltértünk a tárgytól.

- Nem, Lar, ez fontos neked - szögezte le Alex. Megfogta Lara kezét, de az ellépett tőle.

- Ez várhat - jelentette ki a fejét rázva. - Ha egy óra múlva le akarod adni azt a cikket, akkor egyszerre egy dologra kell koncentrálnunk.

Intett Alexnek, hogy menjen át vele a nappaliba, ahol elrendezte a jegyzeteit a dohányzóasztalon: minden lehetséges gyanúsított kapott egy saját lapot a mellette és ellene szóló érvekkel. Alex még az ajtóban álldogált, és gondolkodott. Lara sejtette, hogy nem lett volna szabad szóba hoznia a levelet, tudhatta volna, hogy elvonja a figyelmét.

- Menjünk végig még egyszer mindegyiken - mondta. Leült a papírok mellé, és megpróbálta visszaterelni a gondolatait Viggo Widlund halálára.

- Kezdjük Martin Svensonnal! - koppintott rá az egyik jegyzetre.

- Tudjuk, hogy ingyenc és étteremőrült, és a Kluven a koronaékszere.

- Persze, de ez nem termel sok pénzt - közölte Alex a szobába belépve. - Kétlem, hogy tönkreteszi, ha bezárja az éttermet.

Erre Lara is gondolt.

- Igaz, hogy Martin sikeres üzletember, de Svédországon kívül nem igazán ismert. A Kluven ugyanakkor nemzetközi híré. Ne

hagyjuk figyelmen kívül a sértett férfiúi büszkeséget és a státuszvesztést sem. Az nyomós indíték, különösen az alfahímek körében.

Alex odament a hűtőhöz, és kivett két sört.

- Beszéljünk még egy kicsit Justin Blake-ről - javasolta visszamenet.

- Ennyit a hősimádatról - jegyezte meg Lara mosolyogva.

Alex megvonta a vállát.

- A vacsoránál Emily azt mondta, hogy Justin és Viggo ismerik egymást. Hogy ezért vannak itt. Justin szeretett volna eljönni a Kluvenbe, és amikor volt egy lemondás, Viggo meghívta őket.

- De ez nem jelenti feltétlenül azt, hogy valami problémájuk lett volna egymással. És Justinnak van alibije, nem?

- Ételmérgezés - felelte Alex. - De a körülményeket tekintve ez kézenfekvőnek látszik. Egyébként is, azt senki sem látta, hogy tényleg bement-e a faházukba.

Lara grimaszolt egyet: igazság szerint valamennyi vendégnek egyformán gyenge lábakon állt az alibije. Emlékezett arra, amit a barátja, Ian Fox főfelügyelő mondott neki egyszer, hogy a legtöbb alibi ilyen: „A tévét néztem”, „Otthon aludtam”. Amikor az alibik az Agatha Christie-krimikre emlékeztetnek - „Megállt az óráim, és bementem egy boltba, hogy megkérdezzem, mennyi az idő” -, az az a pont, amikor az ember elkezd gyanakodni.

- És mi a helyzet Stuart Dell-lel? - tért rá Alex Lara következő jegyzetére. - Azt mondta neked, hogy kiment a konyhából, hogy hozzon egy üveg pezsgőt a szállásáról. Nem támadhatott rá akkor Viggóra?

- Nem vagyok biztos benne, hogy stimmel az időzítés - vitázott vele Lara. - Azt mondta, hogy tíz harminc felé járhatott - ami túl korai -, és a személyzet többi tagja alighanem ezt meg tudná erősíteni. Abban viszont biztos vagyok, hogy bele van zúgva Petrába.

- Az nem jelent részéről erősebb indítékot, ha Petra miatt dühös?

- De nem hiszem, hogy hagyná, hogy Petra kerüljön börtönbe helyette.

Alex cinikusan elmosolyodott.

- Romantikus egy lélek vagy te, Stone. Mink van még?

- Theo - felelte Lara. - Emlékszel, hogy dzsekiben láttam, amikor felhívtál a vermelőpincéből, és én elmentem érte a szobájába? Simán lehet, hogy onnan tért éppen vissza. A hó elfedte a nyomait - a szó szoros értelmében.

Lara tudta, hogy ez merő spekuláció; rettentő nagy szüksége lett volna további információkra, de Stella még mindig nem jelentkezett a gyanúsítottokról készített profiljaival. Nehéz feladat, persze. Mélyre kell leásni, ami napokat is igénybe vehet, de most erre nem volt ideje. Alex, mintha olvasott volna a gondolataiban, az órájára pillantott.

- Egy óra, Lar.

- Alex, ez nem a *Sütimester* vetélkedő.

- Komolyan mondtam - jelentette ki Alex szigorúan, a hangja hirtelen „főnöki üzemmódba” váltott át. - Ez mind édeskevés. Ha nincs több adatunk, nyolckor leadom a Petra-sztorit.

- Felfogtam - mondta Lara, de érezte, hogy egyre nő benne az izgalom. Örült, hogy ismét nyeregben van egy olyan nyomozásban,

amely jelentőséggel bír. Sandrine halála szakmai válságba taszította. Kilépett a *Chronicle*-től, és inkább általános szerkesztői feladatokat vállalt. Keményen igyekezett, hogy elfelejtse a bánatát, de a sztorikat, amelyeken dolgozott – pénzügyi botrány egy helyi önkormányzatnál és bennfentes kereskedelmi ellentét egy kisebb banknál –, nem találta sem különösebben fontosnak, sem a fáradságot megérőnek. Petra nevének tisztázása azonban, ha valóban nem bűnös Viggo megölésében, valami más. Sandrine-t nem tudta megvédeni, de akármi legyen, ha hagyja, hogy börtönbe csukjanak egy ártatlan nőt. Az ajtóhoz ment, és felvette a bakancsát.

– Hová mész? – ráncolta a szemöldökét Alex.

– A szomszédba, beszélni akarok Coulsonnal. Emlékszel, amikor dr. Green tegnap este azt mondta a bárban, hogy az elkövető tele volt dühvel, és hogy talán Coulsonnak agykurkászként jobb rálátása van a dologra? Meg kell találnunk azt a személyt, aki szenvedélyesen gyűlölte Viggót.

Alex az ablakhoz lépett, és kinézett aóra.

– Inkább én megyek – jelentette ki. – Sötét van odakint.

– Nem, te maradj csak itt, és nyaggasd Stellát – mondta Lara, és a dzsekijéért nyúlt. – Hátha a főnökének válaszol.

Nyiszorgó kis hangot adott, ahogy Alex letörölte a kicsapódott párát az ablakról.

– Nos, akkor jól teszed, ha viszed a fürdőruhádat is – közölte. – Szerintem a jakuzziban vannak.

Lara beszaladt a hálósobába átöltözni, aztán felvette a dzsekijét, és felhúzta a kapucniját. Rávigyorgott a tükörképére: pufi test és csupasz láb.

- Úgy nézek ki, mint egy rajzfilmfigura – dünnyögte hangosan.

Igyekezett könnyednek látszani, mert igazság szerint nem lelkesedett azért, hogy kimenjen a sötétbe, de lelket öntött belé a gondolat, hogy Alex még mindig hisz benne. Így hát felvette a bakancsát, és enyhén nevetségesnek érezve magát, döngő léptekkel az ajtóhoz vonult.

- Kívánj nekem szerencsét! – szólt vissza, már a kilincset fogva. – Komoly esély van rá, hogy már félúton kockára fagyok.

- Ha ez bekövetkezik, odarohanok a teáskannával – ajánlotta fel Alex. – Apropos, még nem is kérdeztem: miért voltál a motoros szánoknál Petrával?

Lara kinyitotta az ajtót, amin menten bezúdult némi hó.

- El akartam kötni egyet – felelte.

- Elkötni egyet? Minek? Mintha azt mondtad volna, hogy...

Lara a fejét rázva közbevágott.

- Kettőnknek – mondta, és kilépett a hóba, mielőtt Alex észrevehette volna, hogy elpirult.

Huszonhetedik fejezet

Theo tudta, hogy nem volna szabad Kat irodájában lennie. Azt is tudta, hogy nem volna szabad a felesége íróasztalánál ülnie. De legfőképpen azt tudta, hogy Katnek eldurranna az agya, ha rajtakapná, ahogy épp meghackeli a számítógépét. Ezért várt Theo addig, amíg biztos lehetett benne, hogy Katet lefoglalják a vendégek vacsorájának előkészületei, és csak akkor surrant be ide az univerzális kulcsa segítségével. És ezért nem kapcsolta fel a mennyezeti fénycsöveket, hanem csak egy szál íróasztali lámpával világította meg alacsony szintű kémkedését. Theo hátrapillantott a válla fölött, majd gyorsan begépelte Kat jelszavát: P-I-N-A-C-O-L-A-D-A. Kat azt gondolta, feltörhetetlen jelszó, de ez volt a kedvenc koktélya a vendéglői vacsoráknál – és jóformán minden készülékhez ezt használta, beleértve az otthoni tévéjüket is. Az volna furcsa, ha Theo *nem* tudná Kat jelszavát.

És különben is, ez nem a szó szoros értelmében vett kémkedés, hiszen igazgatóként Theónak mindent tudnia kell a Kluvenről, a személyzetéről és a vendégeiről. De azért Kat dühbe gurulna, ha itt találná. Úgyhogy gyorsan kell végeznie.

Szerencsére Kat számítógépén könnyű volt eligazodni. Mindent világosan felcímkézett mappákban tartott, a naptára szinkronizálva volt a személyzet tagjaiéval: szükségszerűen tudnia kellett Viggo mozgásáról és az ételrendelésekről, tudnia kellett, hol találja a takarítókat, a karbantartókat és a biztonságiakat, és ezenkívül mindent, ami megkönnyítheti a vendégek látogatását.

És Theo pontosan ezért volt itt. Miles Namato miatt.

A séf jelezte, nyitott az ötletre, hogy átvegye Viggo konyhafőnöki szerepét, és Theo minél többet gondolkodott a dolgon, annál inkább úgy érezte, hogy Miles tökéletes választás volna. Csakhogy – és ez egy nagy „csakhogy” – édeskeveset tudott Milesről. Egy üdülőövezet igazgatójának az információ a minden, és zavarta a Milest övező adatvákuum. Az elfoglalt státuszához képest Milesszal rendkívül kevés interjú készült az ínycsemegeknek szóló gasztronómiai sajtóban, és azok, amelyeket online talált, leginkább az ételekre koncentráltak. Theo többet akart megtudni erről az emberről, és kifejezetten azt szeretne volna kideríteni, hogy vannak-e valahol figyelmeztető jelek. A Viggóval szerzett tapasztalata megtanította Theót arra, hogy noha egy sajtónyilatkozatban jól mutatnak a „szeszélyes” és a „szenvedélyes” szavak, a vezetőség számára az ilyesmi igazi rémálom. És még a legalapvetőbb szintű személyes körülmények is hatással lehetnek egy üzletre. Viggo egyedülálló férfi volt, nem kötötte család ehhez a vidékhez; visszatekintve az a meglepő, hogy Widlund séf ilyen sokáig megmaradt a Kluvenben.

– Oké, Kat – mormolta Theo, és rákattintott az asszony e-mailjeire. – Lássuk, te mit tudsz Mr. Namatóról.

Katnek mint vendégkapcsolati vezetőnek a munkája részét képezte, hogy mindent tudjon az ügyfeleikről, kezdve az ételallergiáktól egészen addig, hogy mennyire puha vagy kemény párnán szeretnek aludni – mindent, ami az itt-tartózkodásukat a lehető legzökkenőmentesebbé teszi. Az első, amit Theo meg akart tudni, Namato családi állapota volt. Az irodája szellőzőnyílásain keresztül azt hallotta, hogy Miles a társaságában lévő nőt, Nami

Falkot úgy említi, hogy a „partnere”, nem a „felesége”. Semmire sincs garancia, persze, de egy házasság alighanem stabilabb férfi, mint egy lazább kapcsolatban élő.

Kat nyilván fejből tudná ezt az információt, de Theo nem akarta megkérdezni tőle, nem akarta felhívni a figyelmét a Kluvennel kapcsolatos újszerű terveire. Egyelőre még nem. A délelőtti tett megjegyzése – „Mostanra már a Ritz igazgatója lehetnél” – után Theo gyanította, hogy Viggo halálát ürügyként használná fel arra, hogy elhagyják a Kluven-birtokot, és ő nem akart újból belemenni ebbe a vitába.

Theo végiggörgetett a leveleken, vigyázva, nehogy rákattintson valamire, ami jelezheti, hogy nézegette Kat e-mailjeit. Egyszerűen csak Miles családi állapotát akarja megtudni, és már itt sincs. Jön és megy. *Akár egy kém,* gondolta mosolyogva.

Kat legtöbb üzenete banális volt: igazítások a sofőr beosztásán, a légitársaságoktól érkező figyelmeztetések, kérések a vendégek részéről, például hogy ne kapjanak tollpárnát, vagy e-mailek szigorú vegánoktól, akik nem akarnak „semmilyen kapcsolatba” kerülni szőrméből készült holmikkal.

– Miért akarna egy vegán a Kluvenbe jönni? – dünnyögte, ujját még mindig az egéren tartva. Ez olyan, mintha valaki elmenne az állatkertbe, aztán panaszkodna, hogy az tele van állattal. De persze értette ő, hogy az emberek a társadalmi rangért kötik ezt a kompromisszumot, azért a kitüntetésért, amely a Kluvenbe tett kirándulással jár együtt.

Theo továbbgörgetett, de Kat bejövő levelei között szemlátomást nem volt semmi sem Milesről, sem Namiról: a Nami Falk név állt az

útlevelében – de hát sok nő megtartja a nevét a házasságkötés után is.

Theo ráklikkelt Kat elküldött leveleinek mappájára, a szemével kutatta, van-e Miles Namatónak küldött levél. Theo tudta, hogy Kat kitűnően végzi a munkáját, és gyakran bocsátkozik személyes párbeszédbe a vendégekkel. „Csodálatos, hogy itt üdvözölhetjük önöket a jövő héten, kérem, tudassa, tehetek-e valamit, hogy kényelmesebbé tehessem az itt-tartózkodásukat.” Ezen a szinten a vendégek elvárnak némi talpnyalást.

Ekkor Theo megállt, ujjá az egér fölött lebegett. Volt egy levél, amelyet Kat egy hivatalosnak látszó címre küldött: G.Adderley@HaddonAllin.org.

Theo ellenőrizte, hogy az iroda ajtaja továbbra is be van-e csukva, aztán rákattintott az üzenetre.

*Re. re.: Válóperes eljárás.
Kedves Mr. Allin,
Köszönöm a levelét. El fogom olvasni a csatolmányt, és
hamarosan válaszolok önnek.
Üdvözlettel,
Katherine Mikelson*

Theo nem kapott levegőt. Válóperes eljárás? Remegő kézzel legörgetett az elküldött szöveg alatt más színnel kiemelt, eredeti üzenetre.

*Kedves Mrs. Mikelson, hivatkozással 14-i
telefonbeszélgetésünkre, tájékoztatom, hogy amennyiben le kívánja
folytatni a jogi eljárást, szeretném felvázolni a megbízási jogviszony
feltételeit...*

A szavak összefolytak a szeme előtt. Válás. Ennek semmi értelme. Miért venne Kat egyáltalán fontolóra ilyesmit? Nem adta meg neki

mindig pontosan azt, amit az élettől kívánt? Mi többet tehetne még? Theo zakatoló szívvel olvasta el a levél végét.

Továbbá, amennyiben volna szíves tájékoztatni bennünket a bántalmazást illetően, abban a tekintetben is szívesen kisegítjük.

Miféle bántalmazás? Theo keze ökölbe szorult, elfogta az ismeretlen érzés, hogy a sötétben tapogatózik. Az információ volt az erőssége, az énje lényege. Theo Mikelson mindig tudta, ki hol van, mit csinál éppen, és mit akar, most azonban úgy érezte, hogy kicsúszott a kezéből az irányítás, hogy semmi nem nyer értelmet. Megdörzsölte a szemét. *Higgadj le. Fókuszálj.* Keresztülment ő már ennél rosszabbon is. Egy villanásnyi időre tudatára ébredt a testtartásának. A karja furcsa szögben kinyújtva, csaknem vádlón mutat előre. *Nem, nem az én hibám.* Theo hosszan kifújta a levegőt. Azzal megbirkózott, ezzel is meg fog.

A keze visszakalandozott Kat billentyűzetére. Nincs másra szüksége, csak információra. És így vagy úgy, de megszerzi.

Huszonnyolcadik fejezet

Dr. Green részeg volt. Az arca kipirult, és kissé bizonytalanul állt a lábán, miközben mereven bámult Larára a résnyire nyitott ajtóból.

- Lara - nyögte ki némi nehézség árán. - Nagyon örülök, hogy látom.

A szavai enyhén összemosódtak. Lara látta, hogy az orvos egy nagy poharat tart a kezében, benne a folyadék drága whiskynek tűnt.

- Jól van, Patrick?

A férfi tétován intett a poharával.

- Igen, igen, remekül. - Nem úgy nézett ki, mint aki remekül van, de hát Lara aligha hibáztathatta ezért. Szokatlan két napot éltek át.

- Beszélhetnék Coulsonnal?

Dr. Green összehúzta a szemét, mintha jelentős erőfeszítést igényelne, hogy végiggondolja a választ.

- Hátul van - felelte. - A jakuzziban.

Azzal becsukta az ajtót.

- Elbűvölő - morogta Lara, és elindult a faház bal oldalán kanyarodó kis, fedett gyalogúton.

A jakuzzit falécekből építették, olyan volt, mint egy hatalmas hordó lefűrészelt alja. Hasonló fából ácsolt padlózat vette körül, és szemlátomást egy fekete fémbojler fűtötte, amelynek magas kéménye fehér füstöt pöfékelt nagy vígan. Coulson egyedül volt, fejét a medence peremén pihentette, két karja lustán lebegett mellette.

- Ha azért jött, hogy közbenjárjon az érdekében, füttyölök rá -
bökött a fejével a faházuk felé, lehunyva tartva a szemét.

- Álmomban sem jutna eszembe - közölte Lara. - Ami a
Kluvenben történik, az a Kluvenben is marad, igaz?

Coulson elkuncogta magát, és felpillantott.

- Csatlakozhatok magához? - kérdezte Lara, és lehúzta a dzsekije
cipzárját.

- Azt hittem, már sosem kérdezi meg.

Lara örült, hogy hozott magával fürdőruhát az útra. Igaz, ő úgy
képzelte, hogy pezsgőspoharat tart a kezében, és egy jóképű férfival
koccint, akinek az állformája erősen emlékeztet Alex Fordéra, de
azért egy jakuzzi a hóban így is egy jakuzzi a hóban.

- Huh - mondta, ahogy belemártotta az egyik lábát. - Nem
vicceltek azzal, hogy forró a vize, igaz?

- Ha már benne van, csodálatos.

A kád pereménél fújó élénk szél is a belemártózásra ösztökélte,
így becsusszant a vízbe, és elhelyezkedett Coulsonnal szemben.

- Szóval összezördültek Patrickkel?

Coulson felvonta a szemöldökét.

- Maguk, britek és a visszafogott kifejezéseik... Igen, de... a dolog
nagyobb horderejű ennél - sóhajtotta. - Ki van akadva a tetem miatt,
nyilván, de itt inkább a kapcsolatunkról van szó - folytatta, ujaival
idézőjeleket rajzolva a levegőbe.

- Valami gond van?

Larának nem kellett pszichiáternek lennie ahhoz, hogy
megállapítsa, Coulson fel van dúlva.

- Én házasságot szeretnék, ő nem, mert bár ötvenhét éves, még mindig izgatja, mit gondolnak a konzervatív nyolcvanvalahány éves szülei. A neveltetésének ez a kényszerzubbonya még mindig büntudatosá teszi amiatt, hogy meleg, és nem vagyok biztos benne, hogy valaha is engedélyezi-e majd magának, hogy elfogadja, kicsoda. Legalábbis amíg a szülei élnek, biztosan nem.

Nagyot sóhajtva kihúzta magát, módot adva Larának, hogy alaposan megnézhesse izmos felsőtestét.

- Időnként szívás agykurkásznak lenni, igaz?

Coulson szomorúan mosolygott.

- Sokkal nehezebb saját magunkon gyakorolni, igen. És az, hogy tudom, hogyan működik az elméje... hát az néha kiakaszt.

- Nézze, ha érdekli a véleményem, szerintem az igaz szerelem ritka dolog. Ha megtalálja a megfelelő személyt, megnyerte a lottófőnyereményt. Meg kell tennie mindent, kerül, amibe kerül, hogy működésben tartsa.

- Maga romantikus lélek.

- Az utóbbi egy órában maga a második, aki ezt mondja nekem. Igazság szerint inkább kissé cinikus vagyok.

- Nos, ne legyen. Maga még túl fiatal ahhoz.

Coulson hallgatott egy sort, és rámosolygott Larára.

- De gyanítom, nem azért jött ki ide, hogy meglesse a dögös felsőtestemet, igaz?

Lara elnevette magát.

- Korántsem.

- Kíváncsi egy agykurkász nézőpontjára, jól gondolom?

- Azt szeretném megtudni, miféle ember lehetett képes Viggót így megkéselni.

- Ó, ez könnyű: bármiféle – felelte Coulson. – Ez magának nem sokat segít, de ez az igazság. Valamennyien állatok vagyunk, és a felszín alatt valamennyiünknek fogai és karmai vannak.

Larát ez nem győzte meg.

- Dühbe jövünk, persze, de hogy öljünk is?

- Lara. Egy szelíd, középosztálybeli, kertvárosi anyuka simán képes megölni egy betörőt, ha a gyerekeit védelmezi.

- De az önvédelem volna, nem?

- Attól még az az anyuka megölte. Nézze, nem tudjuk, mi történt Petra és Viggo között abban a vermelőpincében, és hogy ki volt a támadó fél. Biztosra veszem, hogy amikor a rendőrség végez a nyomozással, hamarosan eleget tudunk majd.

A támadó fél. Coulson hallgatva Lara ráeszmélt, hogy ezen még egyszer sem gondolkodott el. Az ő meglátása szerint valaki odacsalta Viggót a melléképülethez, majd, Viggo drámai bejelentésére reagálva, brutálisan leszúrta. De mi van akkor, ha Viggo kezdeményezte a találkozót? Mi van akkor, ha a tettes védekezésül használta a kést, hogy így tudjon elmenekülni? Ebben az esetben az ok nem számítana, igaz? Viggo ugyanúgy halott volna, és a gyilkos ugyanúgy lázasan igyekezne elrejteni a véttségét. Látszott, hogy Coulson kiolvasott valamit Lara arckifejezéséből.

- Ez a probléma, igaz? – állapította meg. – Pillanatnyilag nem tudjuk, miért szúrták le Viggót. Csupán azt tudjuk, hogy leszúrták.

Lara szótlánul gondolkodott, körülötte egyre-másra pukkadtak ki a buborékok.

- Oké, szóval mi idézhette ezt elő? Mi bír rá valakit, hogy gyilkoljon?

- A féltékenység, a frusztráció, a félelem és bármelyik negatív érzelem. De akár az úgynevezett „jók” is: a lojalitás vagy az empátia, például az eutanázia esetében. Természetesen a legerőteljesebb a szerelem. A szerelemért bármit megteszünk. Jót és rosszat egyaránt.

Lara elgondolkodva bólintott.

- És mi a helyzet a rögeszmével?

- Igen, az is. De miért pont a rögeszme?

Lara a teraszon túlra, az üdülőövezet szegélyét övező sötét fasorra pillantott.

- Viggo állítólag azt gondolta, hogy figyelik. A halála előtti hetekben meglehetősen ideges volt. A kollégái a konyhában azon tűnődtek, nincs-e ideg-összeroppanása, de mi van, ha csakugyan követték?

- Úgy érti, egy zaklató?

Lara bólintott.

- Mi volna a profil? Kit kellene keresnünk?

Coulson felvonta fekete szemöldökét.

- Ehhez egy specialistára volna szükségük – a zaklatóknak fél tucat különböző fajtája létezik, és azokon belül még további alosztályok vannak. Vannak a szexuális kapcsolatot keresők, a neheztelő zaklatók és a ragadozók. De a zaklatók rendszerint olyanok, akiket az emberek ismernek, gyakran olyanok, akikkel kapcsolatuk volt – például egy elhagyott partner, aki nem hajlandó elhinni, hogy elutasították.

- Másvalaki?

- Ezt még bonyolultabbá teszi, amikor a zaklató esetleg azért akaszkodik rá az áldozatra, mert valaki más utasította el – akár évekkorábban –, és az agyában az eredeti kapcsolatot ezzel az új – hogy úgy mondjam – „gazdával” teremti újra. Ne felejtse el, hogy Viggo híres volt, ami még egy réteget tesz hozzá. Kicsinyítsen le valakit egy falon lévő poszterre, aztán a hibbantak azt képviseltethetnek vele, amit csak akarnak.

- Hibbantak?

Coulson előre hajolt, és suttogóra fogta a hangját.

- A pszichiátereknek nem szabad használniuk ezt a szót, de én szeretek tabukat döntögetni.

Lara mosolygott, miközben ezt végiggondolta.

- Kereshetnek akár egy Mark Chapman-féle szituációt is.

- Ez az a fickó, aki lelőtte Lennont?

Lara azóta gondolkodott ezen, amióta Alex a Lynda Brett-tel folytatott beszélgetése után szóba hozta a tragédiát.

- Senki sem tudja igazán, miért ölte meg Chapman Lennont. Talán a hírhedt volta miatt. De létezik egy olyan teória, hogy a „Népszerűbbek vagyunk, mint Jézus Krisztus” megjegyzése miatt haragudott Lennonra, tehát ha Viggo hasonlóképpen egyre jobban kiábrándult a Kluvenből, egy zaklató ezt valamiféle árulásnak tekinthette.

Lara a homlokát ráncolta.

- De ráillik ezek közül bármelyik Petrára?

- Nem beszéltem vele, de Lara, ma valamennyien hallottuk a pusmogásokat. A konyhafőnök-helyettes szerelmes volt Viggóba. Ha Viggo több szinten is elutasította, személyesen és szakmailag, az

indíték lehetett a gyilkosságra, még akkor is, ha Petra nem volt a megszállottja. Patrick mesélt nekem Viggo sérüléseiről. Ha kíváncsi a véleményemre, ez szenvedélyből elkövetett gyilkosság volt.

- De mi van, ha mégsem, Coulson? Mi van, ha Viggót csakugyan zaklatták?

- Akkor az azt jelenti, hogy az illető még itt van - válaszolta Coulson, és egyszerre eltűnt az arcáról a kedélyesség.

Lara elnézett mellette az erdőbe.

- Ne menjünk be? Szerintem kezd hűlni a víz.

Huszonkilencedik fejezet

Alex átment a szoba túlsó végében lévő kávéfőzőhöz. Már felhagyott a számolással, hogy hány csészével ivott meg aznap, de továbbra is tisztán kellett gondolkodnia. Az órájára pillantott. Negyed nyolc, mégis mintha az éjszaka közepe volna. Végzett némi fejszámolást. Az első kiadás este tízkor kerül a nyomdába, ami azt jelenti, hogy előtte még átmegy a segédszerkesztők, a szerkesztők és a jogászok kezén. Még van idő leadni a cikket Petra letartóztatásáról, de már egyre szorosabb. És a szorongatottság órá is érvényes: még sosem érezte magát ennyire korlátozva. Alig két napja lakott ebben a faházban, de heteknek érződött. Ez a sarkvidék egyik titka: lényegében egy sivatag, minden irányban több kilométeres területet hó borít, de még ha át is tud jutni rajta az ember, nincs hová menni. A homokos metafora is erős: elég, ha csak pár lépésnyire térsz le az útról, máris derékig belesüllyedsz. És ha elzáród az egyetlen utat a Kluven és Kiruna között, mindenki csapdába esik – kivéve persze, ha hozzáférsz a Mikulás szánjához.

Cukrot tett a kávéjába, és egy hajtásra megitta: ezt a technikát Szarajevóban tanulta az egyik helyi idegenvezetőtől, aki átélte a város hároméves ostromát. „Jót tesz az idegeknek”, mondta.

Alex visszasétált az ablakhoz, és meregette a szemét, hátha megpillantja Larát, de újból esni kezdett a hó. Beismerte önmaga előtt, hogy aggódik érte. Ha Larának igaza van, és Petra csakugyan ártatlan, akkor a gyilkos még mindig szabadon járkal.

– Nincsenek titkaim – suttogta a fejét csóválva.

Alex nem volt teljesen őszinte, amikor ezt mondta Larának. Egy gyilkossági nyomozással összefüggésben nyilván apróság, de megígérte az édesapjának, hogy idén karácsonyra magával viszi a lányt. Mióta Alex édesanyja meghalt, Terry Ford rossz passzban volt. Bezárta az újságosboltját, mondván, „túl sok vele a vesződség”, és már a pubba sem járt el. Az édesapja büszke ember, egyszer sem kért segítséget, de Alex tudta, hogy küszködik. Ráadásul Terry mindig is rajongott Laráért, egészen feléled, amikor Lara a közelében van. És Alex is így érzett.

Nyár óta gyökeret vert benne és kivirágzott a gondolat, hogy *együtt* legyen Larával, párként együtt. *Miért is ne?*, okoskodott egy hang a fejében. Ismeretségük elején, amikor együtt voltak a City University hallgatói, titokban szerelmes volt belé. Az érzések elhalványultak, amikor láthatóan nem találtak viszonzásra, és Alex továbblépett az egyértelműbb kapcsolatok irányába. Most azonban, a harmincas évei vége felé a lelke mélyén elismerte, hogy egyszerűen boldogabb olyankor, amikor Larával van. És ha ez a helyzet, tartozik magának azzal, hogy legalább igyekszik együtt lenni vele. Nyilvánvaló, hogy élete szerelmének a megtalálása megéri a kockázatot, hogy elveszíti a barátságát. Ez volt a valódi ok, ami miatt eljött a Kluvenbe, hogy együtt lakjon vele egy faházban, pihenjenek és érezzék jól magukat egy isten háta mögött lévő téli csodavilágban, távol a mindennapi élet stresszétől. Hogy meglássa, lehetnének-e egy pár – és hogy Lara ugyanígy érez-e.

– Az lesz a legjobb, ha felhívom Stellát – mondta hangosan, hogy elterelje a figyelmét Laráról. Emlékeztette magát, hogy egy

gyilkossági nyomozás kellős közepén vannak, nem romantikus miniszabin. Visszaült a laptopja elé, és bekapcsolta a videóhívást.

- Szia, Alex, épp most akartam hívni Larát - mondta Stella, ahogy kamerás telefonja képe megjelent a monitoron. - Örömmel látom, hogy még egy darabban vagy. - Stella mögött Alex felfedezte a lakása kaotikus rendetlenségét. Furcsa megkönnyebbüléssel töltötte el, hogy valaki ismerőst lát városi környezetben ülni. Nincs hó, nincsenek veszett medvék, nincsenek titkok. Legalábbis olyanok, amelyekről tudna.

- Még élünk - felelte. - Arra vonatkozóan viszont nem tudok ígéretet tenni, hogy mi lesz a nap hátralévő részében.

Alex kedvelte Stella Harrist. Mióta Nicholas Avery összeolvasztotta Lara oknyomozói részlegét a *Chronicle* hírszerkesztő csapatával, Stella csillaga felfelé ívelt. Kitartó és szorgalmas volt, boldogan elvégezte a legalantasabb feladatokat is, ami több, mint amit némelyik újoncra el lehet mondani, akik azt várják, hogy már az első napon Tom Cruise-zal készíthetnek interjút. Ráadásul Stella rendíthetetlenül pozitív volt, amit egész biztosan nem lehet elmondani az újságírók többségéről, bármely korosztályhoz tartozzanak is.

- Hallottam Dariustól, hogy a rendőrök letartóztatták a konyhafőnök-helyettest - folytatta Stella a homlokát ráncolva. - Elkéstem volna ezzel a kutatással?

Alex a fejét rázta.

- Korántsem vagyunk biztosak benne, hogy egyetértünk a nyomozóval.

Stella elvigyorodott.

- De most komolyan, ti ketten. Ez jellemző rátok: elmentek a Klubenbe a hétvégére, mire nyomban meggyilkolják a séfet, aztán lelepleztek egy összeesküvést.

- Nem egészen összeesküvés. Különb is, örülnék, ha egy nyugodtabb hétvégét tölthetnék itt.

- Igazán? - kérdezte Stella meglepődve, majd feltartotta a kezét. - Bocs, semmi közöm hozzá.

Alex mosolygott magában, de aztán lehervadt a mosolya. Izgatott volt, igen: az ember nem túl gyakran kerül ennyire közel egy sztori magvához - és ráadásul ő volt az is, aki megtalálta a holttestet. Ugyanakkor azonban itt tragédiáról van szó, nem holmi adrenalinimádó újságírók által kiagyalt szórakoztatásról.

Nagyon is élénken emlékezett a párizsi Bataclan Színházban elkövetett terroristatámadás utóéletére. Odaküldték, hogy tudósítson a történetekről, és a döbbenet és szomorúság, empátia és energia hasonló keverékét tapasztalta. Az az este olyan zsigeri félelmet keltett benne, amelyet nem akart újból átélni; olyasmiket látott, amiket azóta is képtelen elfelejteni. Alex elismerte, hogy megvolt az izgalma annak, hogy ott lehet a dolgok frontvonalában, és beszámolhat róluk a feszülten és elborzadva figyelő világnak. De az izgalom elhalványul, és csak az marad, ami aztán kísérti a tudósító álmait.

- Oké, hadd hozzalak képbe - mondta Alex, és gyorsan beszámolt az utóbbi órák eseményeiről: Petra állításáról, miszerint ő állt Viggo receptjei mögött, drámai letartóztatásáról és Lara erős megérzéséről, hogy Petrát tévesen vádolták meg.

- De miért? Megvolt hozzá az eszköze, az indítéka és a lehetősége
- jelentette ki Stella. - Ámbár éppenséggel neked is, Alex.

- Nekem?

- Te találtad meg a holttestet, ami azt jelenti, hogy egyedül érted Viggót, magad mondtad, hogy a vermelőpince tele volt lehetséges fegyverekkel, késekkel meg effélékkel. És indítékod is volt - Lara szerint nagyon kényes vagy rá, hogyan készítik el a steakedet.

Stella csak viccelt, de akadt itt még egy ki nem mondott apróság: Alex titokban megkönnyebbült, amikor vádat emeltek Petra ellen, mert ezáltal ő kikerült a slamasztikából. Az indítéktól eltekintve Stellának igaza volt abban, hogy több kritériumnak is megfelelt, és őszintén tartott tőle, hogy Lindhart felügyelő esetleg úgy dönt, ő is számításba jöhet gyanúsítottként. Alex tudta, hogy ártatlan, de nem ez volna az első eset, amikor bírói tévedés történik. A kellemes időtöltés és az esetleges románc reményében jött a Kluvenbe, a börtönbüntetés határozottan nem fordult meg a fejében.

- Nos, el kell hinned nekem, hogy nem én tettem - jelentette ki mogorván. - Úgyhogy térjünk át inkább arra, hogy ki lehetett.

Stella lelkesen bólogatott, látszott, hogy fürgén át szeretne siklani nyilvánvaló baklövésén.

- Rendben, de azt előre kell bocsátanom, hogy igen nagy azoknak a száma, akik teljesen ártatlanok lehetnek... - Stella teátrálisan rendezgetett egy köteg papírt, Alex pedig elnyomta a beléhasító ingerültséget. Nem hazudott, amikor azt mondta, hogy nyolcra le akarja adni a Petra-cikket, és tisztában volt azzal, hogy milyen gyorsan ketyeg az óra.

- Kezdjük a legkevésbé valószínű jelöltekkel: Connie-val és Grahammel. Manchester kertvárosából valók, az asszony nemrég ment nyugdíjba egy utazási irodából, a férfinak egy raktározási cége van. A csavar az, hogy nem házasok. Legalábbis nem egymással.

- Nem házasok? Akkor hogyhogy azt mondták, hogy az aranylakodalmukat ünneplik?

- Bizonyos szempontból tényleg ott tartanak. Kiderült, hogy Connie és Graham gyerekkori szerelmei egymásnak.

- Szóval viszonyuk van?

- Olybá tűnik. Életük párjainak pedig azt mondták, hogy egy ötvenen felülieknek szervezett hajóútra mennek.

Alex felvonta a szemöldökét: milyen szenvedélyes életek vannak. Ez mindenestre megmagyarázza, Connie és Graham miért nem beszélnek az életük részleteiről. Bár ez nem szolgált nekik túl sok indítékot. Stella továbbment a vendéglistán.

- Dr. Patrick Green és Coulson Daniels. Az első plasztikai sebész, a másik pszichiáter. Green doki sikeres, bár akadnak orvosi műhibaperekről szóló pletykák.

- Gyanús műtétek?

- Aha, és arra is van apró célzás, hogy Green dokinak alkoholproblémája van.

Stella tovább rendezgette a jegyzeteit.

- Miles Namato - tehetséges, becsvágyó séf. Amerikai-japán származású. A harcművészetek szakértője. Nemrégiben felvett egy PR-ost a személyes imázsa gondozására, ami lehet véletlen egybeesés, vagy nem. Állítólag arról tájékoztatta az illetőt, hogy olyan médiaismertséget akar, mint Gordon Ramsay-é, Marcus

Wareingé és Viggo Widlundé. Justin Blake-ről valószínűleg mindent tudsz. Pletykálnak drogfüggőségről, ami, összehasonlítva a mostanában róla készült fotókat a három évvel ezelőttiekkel, akár helytálló is lehet.

- Lynda Brett azt mondta, Viggónak is voltak szerfüggőségi problémái - vetette közbe Alex. - És úgy tűnik, ő és Justin ismerték egymást. Mi a helyzet Kennethszel és Serenával? Találkoztam velük. Nem melegedtünk össze túlzottan.

- Kenneth Martin Svenson egyik üzleti partnere - közölte Stella. - Angol, bár az anyja svéd. Martint Cambridge-ben ismerte meg. Tíz évvel ezelőtt Martin megvásárolta Kenneth technológiai vállalatát, majd beültette Kennetht a holdingtársasága igazgatótanácsába. Serena a szabványos, társasági babérokra ácsingózó feleség.

- Tehát elképzelhető, hogy Kenneth és Serena a Kluvenbe fekteti be a pénzét? - tudakolta Alex.

- Nem magába az étterembe. A Kluven Svensonék magántulajdona.

- És mi a helyzet Martinnal? Petra után ő a legkézenfekvőbb gyanúsított.

Stella vágott egy grimaszt.

- A legkézenfekvőbb gyanúsított, de egyben a legnagyobb rejtély is. Tudod, milyen az, amikor kutatod valakinek a hátterét, és olyan érzésed támad, mintha valaki már végigment volna ott előtted, és eltörölte volna a lábnyomokat? Hát, ez ilyen.

Alex bólintott. Ez nem szokatlan a nagymenők körében. Míg egyesek, mint például Elon Musk és Richard Branson nagy ügyet csinálnak abból, hogy üzletemberek, kedvüket lelik a profitjaikban

és a leggazdagabbak listáján elfoglalt viszonylagos helyezésükben, addig megannyi milliárdos aktívan kerüli a rivaldafényt, és erre szakosodott PR-cégek meg ügyvédek fizetnek, hogy tartsák titokban a tevékenységeiket.

– Szerinted profi tisztára mosásról van szó?

– Az biztos, hogy a felszínen a hónál is fehérebb. És magas szintű szuperkapcsolatokkal rendelkezik. Martin még a svéd miniszterelnökkel is barátságot ápol, aki nem is egyszer járt a Kluvenben. De beszéltem Neillel a városi rovatról. Felhívta Svédország legnagyobb újságjánál, a *The Inquirernél* dolgozó, hasonló beosztású kollégáját, és terjednek olyan szóbeszédok, hogy a Svenson-birodalom bajban van. Túlexponáltság a távol-keleti piacokon, jelentsen ez bármit.

– Szóval lehetséges, hogy Martinnak pénzügyi problémái vannak.

– Így fest a dolog, de több időre volna szükségem, hogy biztos információt szerezzek.

Stella ismét rakosgatta a papírjait, s egy pillanatra elvesztette a fonalat. Alex gyanította, hogy Larának igaza volt: Stella még jobban igyekszik, mivel Alex – közvetetten legalábbis – a főnöke.

– A feleség átláthatóbb – folytatta Stella. – Anna Svenson régebben szerkesztő volt az egyik lakberendezési magazinnál. Húsz évvel ezelőtt, a harmincas évei végén hozzáment Martinhoz, és áttért a belsőépítészetre. Évente korlátozott számú csúcskategóriájú lakberendezést vállal, de az utóbbi időben egy csomó márkanevet jegyeztetett be.

– Terjeszkedni akar?

- Erre gondolok. És itt kapcsolódik össze a dolog Theo Mikelsonnal, az igazgatóval. Ha engem kérdezel, alaposan a körmére kellene néznetek. Theo helybeli, és egyszemélyes keresztes hadjáratot folytat azért, hogy Svédországnak azt a részét felhelyezze a térképre. Előszeretettel alkalmaz helyi lakosokat, és a jelek szerint a Kluven jelentős bővítését tervezi. Azt beszélnek arról, hogy meg akarja háromszorozni a kapacitást, és kutyaszános túrákkal meg effélékkel akarja kiegészíteni a szolgáltatásokat.

Alex átlátta a logikát: ha Viggo hirtelenjében kiszáll, az semmissé teheti az álmai üdülőhelyéről szőtt elképzeléseit – ez indítéknak több mint elég.

- Mi a helyzet a személyzet többi tagjával?

- Nincsenek senkinél nyilvánvaló figyelmeztető jelek – mondta Stella. - Ámbár Stuart Dellt talán érdemes volna megemlíteni. Skóciából jött ide, egy vadőr fia, különféle országos szintű lövészversenyeken vett részt, mielőtt a főzés felé fordult. A bátyja súlyos testi sértésért ült kis ideig, de Stuart a jelek szerint tisztességes fazon.

- Akkor miért hozod szóba?

- Mert Stuart olyan, mint a harmadik muskétás; kezdettől fogva ott van a Kluvenben. Ha valaki ismeri Viggo titkait, az ő.

Alex bólintott: Stellának jók az ösztönei, de meg kell mondania, hogy csalódott. Akadtak érdekes szemszögek, de sehol egy nyilvánvaló bizonyíték, és ami van, az édeskevés ahhoz, hogy meggondolja magát Petrával kapcsolatban – vagy hogy változtasson a cikkén.

- Nos, kösz, Stella, zseniális voltál, mint mindig.

Alex az órájára pillantott: közeledett a határideje, és az aggályai dacára, hogy megvétózza Lara véleményét, már érezte a feldobottságot, amit az vált ki, hogy mindjárt lead egy rendkívüli hírt. Igaz, mind Lara, mind Stella elültették benne a kételkedés magvát, hogy valóban Petra-e Viggo gyilkosa, de neki nincs aggálya azt illetően, hogy beszámoljon a letartóztatásáról – és izgatott, amiért újra az események középpontjából tudósíthat. Alexet az utóbbi időben sokszor elfogta a kétely, hogy bölcs dolog-e megmaradni egy olyan lassan haldokló iparágban, mint a nyomtatott sajtó, és nyáron erős kísértést is érzett, hogy átigazoljon Dom barátja induló digitálismédia-cégébe, de az pont olyan időszak volt, mint ez, amely emlékeztette, hogy ez a munka még mindig képes felgyorsítani a pulzusát.

Stella kortyolt valamit egy bögréből, majd feltartotta a kezét.

– Hé, mielőtt elmennél, főnök. Még egy név, amelyről tudnotok kellene. Josh Holmberg.

Alex újból ránézett a képernyőjére.

– Ő ki?

– Kukta. Alacsony helyen van a Kluven totemoszlopán, de alaposan megvizsgáltam, és úgy néz ki, hogy Josh Holmberg kifejezetten túlképzett ahhoz, hogy mosogasson. Stockholmban született, tavaly végzett a párizsi Le Cordon Bleu szakácsiskolában. Tehetséges, ezért az iskola elvégzése után azonnal alkalmazta kezdő szakácsként egy egycsillagos étterem itt, Londonban. De nem maradt ott sokáig – kirúgták. Állítólag „beteges viselkedést tanúsított” a főpincér irányába.

Ez felkeltette Alex figyelmét.

- Beteges?

- Valójában a *mániákus* szót használták. Az volt a benyomásom, hogy úgy viselkedhetett, mint egy zaklató.

- Zaklató?

Alex az ajtó felé pillantott, hirtelen elfogta a félelem, hogy nem lett volna szabad elengednie Larát, hogy egyedül beszélgessen Coulsonnal. Viggo arról beszélt, hogy valaki figyeli, hogy látott ezt-azt az erdőben. Mi van, ha ez mégsem csupán üldöztetési mánia volt? Mi van, ha a gyilkos még mindig az üdülőövezetben tartózkodik? Akkor mindenki veszélyben forog, de kiváltképp az, aki kényelmetlen kérdéseket tesz fel.

- Kösz, Stella, most mennem kell – mondta, azzal felugrott, és a dzsekijéért nyúlt.

- Hé, mi van? – kiabálta Stella, de Alex már kirohant az ajtón. Odakint koromsötét volt, és újból szakadt a hó. Alex levágtatott a lépcsőn, ki az ösvényre, ott hol csúszkált, hol visszanyerte az egyensúlyát, futás közben röpködött mögötte a nyitott dzsekije. Ahogy balra fordult a szomszédos faházhoz vezető ösvényre, egy sötét alak derengett fel előtte.

- Alex? – kérdezte Lara, és hátrahúzta a kapucniját. – Mi a baj?

A férfi megkönnyebbülve megtorpant.

- Jól vagy?

Lara a szemöldökét ráncolta.

- Persze, semmi bajom. Történt valami?

Az immár zavarban lévő Alex elnézett mögötte a Kunyhó irányába, majd vissza az erdő sötétjébe.

- A zaklató - felelte lihegve. - Az erdőben lappangó zaklató. Azt hiszem, valóban létezik.

Harmincadik fejezet

Justin az ágyon bóbiskolt; igyekezett nem tudomást venni a gyomrát összeszorító görcsről, amikor Emily belépett a hálósobába.

- Átmegyek a Kunyhóba - mondta, miközben belebújt a dzsekijébe. - Kezdek becsavarodni, ráadásul majd éhen halok. Kérsz valamit?

Justin a fejét rázta. A torka már az étel puszta gondolatától is lázongva összezárult. Hasogatott a feje, a hőmérséklete ingadozott, hol lázas volt, hol jéggé fagyott, a bőrét pedig mintha csiszolópapírral dörzsölnék. Úgy érezte, ha nem tartaná magát vasmarokkal, talán már szétrázódott volna.

Amikor azonban Emily lehajolt, hogy egy puszit nyomjon nyirkos homlokára, Justin észrevette a szeme alatt húzódó sötét árnyékokat. Egész nap ápolta; nem csoda, hogy fáradt.

- Kimerültnek látszol, kicsim - mondta Justin még mindig krákogó hangon.

- Az is vagyok - sóhajtott fel a lány. - Tudod, hogy idén kétszáznegyven napot töltöttem távol az otthonunktól? Újév óta állandóan utaztam.

Justin a homlokát ráncolta.

- Akkor hogyhogy eljöttünk ide? Ha volt egy kis rés a programodban, miért nem héderezünk inkább otthon?

Emily elnevette magát.

- Mert te szerettél volna eljönni a Kluvenbe, Jus - válaszolta. - Időtlen idők óta erről beszéltél. Túl jó lehetőség volt, hogy

kihagyjuk.

Justin szíve nagyot dobbant. Annak ellenére, hogy Emilyt kifacsarta, hogy ide-oda repkedett a glóbuszon, hogy eleget tegyen a manökeni felkéréseinek, örömmel elvonszolta magát Észak-Svédországba egyszerűen azért, mert ő el akart jönni ide. Zokszó nélkül. Justin nem is gyanította, hogy Emily korántsem lelkesedik annyira ezért a kiruccanásért. Tényleg nem érdemli meg őt.

- Esetleg megnézem, nincs-e egy kis tyúkhúslevesük tésztával - folytatta Emily, miközben felhúzta a dzsekije cipzárját. - Az állítólag jól tesz, amikor az ember rosszul van.

Justin aggodalommal vegyes szeretettel nézte, ahogy elindul. Olvasta egyszer, hogy az élet a döntéseink összege. Az is egy döntés volt, amikor alig fél év után otthagya az egyetemet. Talán nem a legértelmesebb döntés: tudta, hogy elkésérítette a szüleit, és mindent egy lapra tett fel. Az viszont bevált, hogy teljes szívvel a zenére és a bandára koncentrált: ez jó döntés volt.

De aztán jöttek a rossz döntések. Amikor kivált a Joystickból, és kirúgta a menedzserét. Akkor mindegyik észszerű döntésnek tűnt; az együttes visszahúzta, a menedzsere fejőstehénnek tekintette, de visszatekintve, bizony szilárdan azon az oldalán járt az útnak, ahová nem süt a nap. Aztán ott volt a döntése, hogy csatlakozik a Velvetineshez - észszerű okból tette, de elegánsan nem vett tudomást a figyelmeztető jelekről. És igen, az az első lövet heroin. Az is egy döntés volt.

Viszont Emily is; talán élete legjobb döntése. Eldöntötte, hogy beszélget vele azon a Hollywood Hills-i partin, eldöntötte, hogy másnap felhívja, és aztán folyton felhívja. Justin tudta, hogy újra és

újra ilyen döntéseket kellene hoznia. És pontosan emiatt aggódott – nem volt teljesen biztos benne, hogy képes megbirkózni a feladattal.

– Meg tudod csinálni – suttogta. Feltornázta magát. – *Meg tudod.* – Kibotorkált a fürdőszobába, kinyitotta a pipereszekrényt, és kirázott a tenyerébe két fájdalomcsillapítót – legálisan vette a Heathrow-n, nem valami éjszakai mulató budijában –, és lenyelte őket egy korty vízzel: pillanatnyilag nem viselt volna el semmi szilárdabbat a gyomrában. De túl kellett ezen jutnia, mert belegondolni sem mert abba, hogy elveszítheti Emilyt. *Csináld,* gondolta, és átment a nappaliba a scrabble-táblához, ami még mindig ott volt a kandalló előtt lévő alacsony asztalkán. Justin hazudott Emilynek, amikor azt állította, hogy már nem szereti a scrabble-t. A táblajátékok a gyerekkorát idézték. Az édesapja rajongott a keresztrejtvényekért, így a szavakat és stratégiákat alkalmazó játékok lehetőséget nyújtottak neki, hogy közösen csinálhasson valamit eszes, de céltalan fiával – és Justin számára még mindig volt valami megnyugtató abban, hogy szigorú szabályok irányítják, amikor a világa láthatóan törvények nélküli és kaotikus. Ennek ellenére remegett a keze, ahogy kiszedegette a betűket a kis fekete zsákból, és feltette őket a táblára. Rettentően szerette volna, hogy meglepetés legyen, ezért igyekezett nem észrevenni, milyen idegesítően zörgő hangot adnak a műanyag betűzsetonok. *Légy bátor katona,* biztatta magát. Az édesanyja szokta ezt mondogatni neki, amikor beteg volt gyerekkorában.

Amikor Emily visszaért a faházba, Justin már újból elrendezte a párnákat, és még egy gyertyát is meggyújtott.

- Ez szép - mondta Emily elismerően. Feltartott egy kis, szürke hordozórekeszt, amelyet a konyhában kis méretű zománcedényekkel raktak tele.

- Most aztán tarthatunk egy svéd pikniket meleg ételekkel.

- Pikánsan hangzik - jegyezte meg Justin.

- Az is. Nézd csak ezt a ragut - emelte fel Emily az egyik edény fedelét. - Tudom, hogy nincs túl sok kedved enni, de ez jót fog tenni neked.

Akarata, a fejfájása, a borzongások és az émelygés ellenére Justin azon kapta magát, hogy mosolyog a helyzet abszurd voltán: a szupermodell és a rocksztár ragukról társalog. E pillanatban nem tudta biztosan, volt-e már ennél boldogabb életében.

- Csak kevesen vacsoráztak odaát a Kunyhóban - mesélte Emily. Hosszú, fényes haját lófarokba kötötte, és nekilátott feltálalni az ételeket. - Connie és Graham, ők jópofák. A séf és a partnere - mi is a neve, Nami? Ó, és láttam Alexet is, azt az angol fickót, aki mellett tegnap este ültem. Tudod, aki beszélgetni szeretne veled.

- Miről?

- Nem tudom biztosan. De újságíró, az egyik brit országos lap főszerkesztő-helyettese. Szerintem a Viggo-sztori után kutakodik.

Justin nyelt egyet.

- Miért akar beszélni velem?

Gyötörni kezdte a mostanra már ismerős örvénylő érzés, hogy kicsúszik a kezéből az irányítás, mint amikor felébredt, és rájött, hogy még mindig benn van az álomban.

Látva Justin feszengését, Emily odament hozzá, és átölelte.

- Nyugi, szívem! Letartóztatták a konyhafőnök-helyettest, emlékszel? Már vége van.

Természetesen igaza volt. Justin halálra rémült a saját kihallgatásától, rettegett, hogy kerítenek egy tanút, aki látta őt Viggóval az erdőben. Meggyőzte magát, hogy a hangokat, amelyeket előző este a séf faházából hallott kiszűrődni, csak a képzelete szülte, a drogok által előidézett hallucináció volt. De mi van, ha mégis volt valaki Viggónál? Mi van, ha az illető látta, ahogy Viggo rátalált az alatt a hatalmas Nordmann-fenyő alatt?

De végül is elhamarkodottan aggódott a kihallgatása miatt. Koln őrmester a háttérben vigyorgott, mialatt a felügyelő feltett pár udvarias kérdést az ételmérgezéssel kapcsolatban, aztán Koln negyedórán keresztül faggatta a második Joystick-albumról. Azt állította, hogy látta őket Stockholmban és Oslóban a *Born To Drive* turnén. Justin tudta, hogy szerencséje volt, és soha többé nem szeretne volna olyan idegesnek érezni magát.

De mi értelme, hogy a kivégzés elmaradt, ha csak bánatosan ücsörög? Most el kell kezdenie élvezni a mázlista életét.

- Mit szólnál, ha játszanánk egy parti scrabble-t? - kérdezte.

Emily vetett rá egy oldalpillantást.

- Azt hittem, utálsz a scrabble-t.

- Nem. Imádom. A táblajátékok az új rock and roll. Tudod, Ozzy a kirakósok nagy rajongója.

Mindketten fogtak egy pohár italt, és leültek a táblához.

- Nos, akkor emlékeztess - kérte Emily, és a kis, fekete zacskóért nyúlt. - Hány betűvel kezdesz?

- Tizeneggyel - válaszolta Justin enyhén remegő hangon.

- Jó, én pedig... - Emily elnémult, és kicsit elakadt a lélegzete, ahogy lepillantott a betűzsetontartójára. Már ki voltak rakva rá a betűk. Justin tudta, mik azok, hiszen ő rakta ki őket.

G-Y-E-R-E-H-O-Z-Z-Á-M

- Justin - szólalt meg halkán. - Ezt komolyan gondolod?

- Mindennél komolyabban - felelte Justin. - Tudom, valószínűleg nem én vagyok a legjobb választás a világon, de ígérem, hogy ha elfogadsz, mindent megteszek, hogy rendbe hozzam a dolgokat.

Emily szeme ragyogott a tűz fényében.

- Justin, ez életem legjobb tizenegy betűzsetonja.

Justin reszelősen nyelt egyet, teljesen kiszáradt a torka.

- És mi a válaszod?

Emily kettő kivételével levetette a betűzsetonokat a tartótól, aztán keresett két másikat a fekete zacskóban, és feltette őket a táblára.

I-G-E-N

- Igen? - álmélkodott Justin.

- Igen - felelte Emily. Megkerülte az asztalt, magához ölelte Justint, aki egy hosszú percre tökéletes békét érzett. A barátja, Doyley, a híres énekes-dalszerző, akinek szintén megvoltak a maga alaposan dokumentált, hullámvasútként egymást váltó sikerei és kudarcai a zeneiparban, mondta neki egyszer, hogy egy hasonló alászállás után a személyes poklába megtalálta a kiutat. Elment az írországi Connamara régió tengerbe nyúló, szélfúttá földnyelvére egy tanyatulajdonos fűcsomónyi területen álló házikójába, szakállt növesztett, és a nehezebb utat választva, pusztán az erős ír tea segítségével egyik napról a másikra hagyott fel káros szenvedélyével. Viszont, mondta Justinnak, ezalatt írta élete legjobb

dalait is. Justin most először érzett olyasmit, hogy ez lehetséges, és hogy ő is ezt akarja tenni. Kivéve, hogy ő azt szeretné, ha Emily vele lenne abban a szélfútt házikóban.

- Gyere el velem! - mondta.

Emily elnevette magát.

- Hová?

- Nem tudom, valami eldugott helyre - ami még ennél is eldugottabb. Szeretnék egyszerűen csak üldögni egy kunyhóban veled és a gitárommal, és dalokat írni arról, hogy szerelmes vagyok. Örült ötlet?

- Csodásan hangzik - felelte Emily. - De először teljesen el kell távolítanunk ezt a mérget a szervezetedből.

A lánykérés féktelen mámore után Justin máris érezte, hogy kezd összeomlani. Visszatértek a lázzal vegyes borzongások, a nyugtalan végtagok, a doboló ujjak. És megint úgy érezte, mintha bogarak mászkálnának a bőre alatt.

- Azt hiszem, át kellene menned a termálfürdőbe - vetette fel Emily.

- Kicsim, szerintem nekem többre van szükségem egy gyors megmártózásnál a jakuzziban.

- Még sosem hallottál az izzasztókunyhókról? Az ősi indián kultúrában a test, a szellem és a lélek megtisztítására használják.

Justin arra gondolt, hogy ez tisztára valami hippy sületlenség, olyasmi, amiért megőrülnek Kaliforniában, de belátta, hogy valószínűleg nem most van itt az ideje annak, hogy hangot adjon a véleményének.

- Honnan tudsz te ezekről? - firtatta.

- Egy régi barátomtól - felelte Emily. - Állítólag az izzasztókunyhók ragyogóak arra, hogy szuper gyorsasággal kimossák a szervezetből az összes méreganyagot.

Justin nem akart hallani Emily régi szerelmeiről és azok heroikus küzdelmeiről, amelyek árán leszoktak a heroinról. És az az ötlet sem volt ínyére, hogy kitegye meggyötört testét egy svéd szaunának. Már a gondolattól is remegni kezdett a keze.

Emily a szemébe nézett.

- Megpróbálsz? - kérdezte. - Értem.

Justin arra gondolt, hogy az maga lehet a földi pokol, de elmosolyodott.

- Érted. Érted bármit megteszek - felelte, és így is gondolta.

Harmincegyedik fejezet

Amikor Lara és Alex besétáltak a Kluven konyhájába, Stuart Dell éppen húst aprított. Egy pillanatra felnézett, majd megfordult, meglóbálta a hentesbárdját, és egy nyugtalanító puffanó hang kíséretében lecsapott vele.

- Ha ételt szeretnének - szólt hátra a válla fölött -, hívják a szobaszervizt.

- Nem, Stuart, a segítségére van szükségünk - lépett oda hozzá Lara. Stuart ledobta a bárdot, és beletörölte a kezét egy már foltos konyharuhába.

- A segítségemre? Ugyan miért kellene segítenem maguknak? Azt mondták, megtalálják Viggo gyilkosát - és most már a másik barátom is eltűnt.

Lara nemigen tudta hibáztatni a férfit; mióta megérkeztek, Stuart világa a feje tetejére állt. A főnöke meghalt, az állása megszűnt, és a már nagyon várt szezonvégi ünneplést félelem és gyanakvás váltotta fel.

- Megértem az érzéseit, Stuart, de én csakugyan próbáltam segíteni Petrának.

- Csakugyan? - lépett egyet feléje Stuart. - Nos, nem végzett túl jó munkát, ha jól sejtem.

- Hé, hé! - állt közójük Alex felemelt kézzel. - Lara megtett minden tőle telhetőt, világos?

Lara hálás pillantást vetett rá.

- Nézze, Stuart, egyikünk sem hiszi el, hogy Petra ölte volna meg Viggót, szóval nem gondolja, hogy meg kellene próbálnunk tenni valamit az ügy érdekében?

- Ó, és mit tehetünk? Petra mostanra már egy kirunai cellában ül.

- Megkereshetjük az igazi gyilkost, Stuart.

A séf kétkedően nézett rá.

- Hogyan, kövessük a fickó véres lábnyomait?

Lara meg tudta érteni, miért viselkedik így. Ő hogyan érezne vajon, ha Alexet elhurcolnák a rendőrök, miközben az ártatlanságát hangoztatva segítségért könyörög? Olyasmi ez, amit Lara nyomasztó gyakorisággal látott már a szakmájában – az események utóhatását, a hátramaradottak fájdalmát. Az is elég rémes, amikor a szülők vagy partnerek kelnek ki az igazságszolgáltatás ellen, de néha még rémesebb lehet azt látni, hogy milyen megsemmisítő csapást mér egy emberre, amikor ráeszmél, hogy mindaz, amit tudni vél valakiről, téves.

- Nézze, fontos lenne megtalálnunk Josht – mondta Alex. – Tudja, hol van? – Már túl volt az önmaga által kijelölt határidőn, és ez egyre türelmetlenebbé tette. Lara jelentőségteljesen felvonta a szemöldökét, úgy sugallta neki: *várj*. Stuart cinikusan felkacagott, és hitetlenkedve csóválta a fejét.

- Josht? – kérdezte? – Ez a legjobb ötletük? Az a gyerek a saját árnyékától is megijed.

- Persze, de úgy gondoljuk, talán látott valamit, ami fontos – válaszolta Alex diplomatikusan. – Talán nem is tudatosult benne.

Lara látta, hogy egy pillanatra remény suhan át Stuart arcán, de aztán gyorsan el is tűnt.

- Nem láttam. Lehet, hogy elment - felelte a séf. Alex és Lara rémült pillantást váltottak.

- Mikor? - firtatta Alex sürgetően. - Mikor ment el?

- Amint az a felügyelőnk közölte velünk, hogy távozhatunk, gondolom. Azóta nem láttam errefelé.

- Nincs tennivalója itt, a konyhában?

- Nincs igazán. A szerződéseink ma lejárnak, és erősen csökkentett létszámú személyzettel dolgozunk, amíg valamennyi vendég elutazik. Szoktunk tartani egy szezonzáró murit, de a mostani körülmények között gondolhatják, hogy nincs mindenki bulizós hangulatban. És nem csak Viggo miatt, Petra miatt is. Népszerű volt.

Lara nyugtalanul Alexre pillantott.

- Josh tényleg lelépett?

Stuart megvonta a vállát.

- Nem lehet túl messze. Theo felkínált nekünk egy buszt, ami bevisz minket Kirunába a délre tartó repülőhöz és vonathoz, de erre csak holnap kerül sor. Van egy kocsmá a közeli faluban, talán oda ment.

- De lehet, hogy már visszajött, és a személyzeti szálláson van?

Lara már az ajtó felé hátrált.

- Valószínűleg. Lucasszal lakik együtt, az *escuelerie*-vel.

Benyúlt a zsebébe.

- Vigyék el a mágneskártyámat, azzal bejutnak az épületbe. A régi istállóblokk az. Az elsőn laknak, azt hiszem, a hatos lakás az övék.

Mélyen Lara szemébe nézett, miközben átadta a kártyát.

- Találja meg, ki tette ezt. Petráért - de Viggóért is. Nem volt tökéletes, de... - Stuart rekedtes hangja elcsuklott. - A haverom volt.

Lara megszorította a karját, és bólintott.

- Megtaláljuk.

Hátrafelé mentek ki a konyhaajtón, és végigsiettek az egykori istállókhöz vezető ösvényen.

- *Escuelerie?* - kérdezte Lara, miközben az egyre hulló hóban kocogtak.

- A mosogatófiú flancos neve - válaszolta Alex.

A régi épületnél Lara mutatta az utat befelé.

- Petra szobája ott van - bökött a túlsó oldal felé. - Hátraláttnam a lépcsőt.

Jobbra fordultak egy hatalmas előtérbe, amelyről Lara feltételezte, hogy ott tárolták hajdan a hintókat, és a kinézetéből ítélve most a személyzet közösségi teréül szolgált.

- Lara - szólalt meg Alex halkán, és az előtér túlsó vége felé intett a fejével. A társalgónak azt az oldalát egy biliárdasztal uralta, és fölé hajolva egy fiatal, szőke, nyurga és félszeg fiú játszott, szemlátomást saját maga ellen.

- Te vagy Lucas? - kiáltott oda neki Alex.

A fiú, alighanem fenyegetőnek képzelt mozdulattal, felemelte a dákót.

- Ki akarja tudni? - kérdezett vissza feltűnő ír akcentussal.

- Én Alex vagyok, ő pedig Lara. Mi... - Elhallgatott, mert Lara felemelte a kezét, és a biliárdasztalhoz lépve az egyik ott lévő széken álló kartondobozra mutatott.

- A barátja vagy Petrának, Lucas? - tudakolta Lara, belepillantva a dobozba.

A szőke legényke közönyt színelve az asztal fölé hajolt, és felállította a golyókat az újabb lökéshez.

- Nem, miért? - vetette oda, és gyakorlott könnyedséggel elsüllyesztett egy piros golyót a lyukban.

- Csak kíváncsi vagyok, miért vannak nálad a holmijai - felelte Lara. A doboz tele volt főzőedényekkel, és volt benne egy csomag zöld tea meg egy összegyűrt kötény. Lara kivett belőle egy viharvert bögrét, és feltartotta.

- Hé, azt hagyja békén! - mordult rá Lucas. - Az nem a magáé.

- De a tiéd sem, igaz? Megismerem: Petra ebből ivott, amikor tegnap bent voltam a szobájában.

Lucason látszott, hogy le van sújtva.

- Csak segíteni akartam. Áthoztam ide minden holmiját a konyhából; a bögrét a mosogatóban hagytam. Be akartam tenni a szobájába, de már le van ragasztva azzal a rendőrségi kordonszalaggal.

A fiú gyanakodva vizslatta őket.

- Maguk is a rendőrségtől vannak?

- Nem, mi is Petra barátai vagyunk - mondta Alex. - Stuart küldött ide bennünket. Azt mondta, te talán meg tudod mondani, hol találjuk meg Josht.

Lucas ugyanazzal a „Minek maguknak Josh?” pillantással nézett rájuk, mint Stuart. Josh egyértelműen nem foglalt el túl magas helyet a Kluven hierarchiájában.

- Nincs itt - közölte Lucas, újból az asztalt nézve.

- Tudod, hol van?

- Nemtom. Meglógott. Nyilván az erdőbe ment.

Ellökte a fehér golyót az oldalfaltól, és az egyik sárga kielégítő „zutty” hangot kiadva eltűnt a lyukban.

- Miért? – tudakolta Lara.

- Mert ezt szokta csinálni, mindig valahol a park körül ólálkodik.

- Nem, úgy értem, miért lógott meg?

Lucas lebiggyesztette az ajkát.

- Veszekedtünk.

- Veszekedtetek? Mi miatt?

A fiú arckifejezése barátságtalanná és védekezővé vált.

- Mit is mondtak, kik maguk?

Lara együtt tudott érezni vele. Lucas nagyon fiatal volt – legfeljebb húszéves. Nem vitás, hogy aznap őt is kihallgatták a rendőrök, és egy csomó kérdést tettek fel neki Petráról, akit egyértelműen kedvelt. Szegény kölyök alig került ide, hogy megtanulja a szakácmesterséget. Tökösnek kell lenni ahhoz, hogy valaki a pályája érdekében eljőjön a világnak ebbe a részébe, különösen ennyire fiatalon. Nem kétséges, hogy a kaland, egy olyan élmény kedvéért jött ide, amelyre egész hátralévő életében emlékezni fog, és ez valami módon rémálomba fordult.

Alex előrelépett.

- Próbálunk segíteni Petrának, Lucas – magyarázta. – Akárcsak te. És nem, nem muszáj beszélgetned velünk, de ha megteszed, azzal segíthetsz neki kikerülni a bajból.

Miközben beszélt, Larának eszébe jutott, hogy Alex egy teljes, rakoncátlan hírszerkesztőséget vezet, mégpedig tapintattal és

tekintéllyel. Adottsága van ahhoz, hogy rávegyen embereket olyasmik elvégzésére, amit nem szívesen tesznek meg. Ő maga is gyakorta volt ennek szenvedő alanya.

- Nézd, tudom, hogy ez nagy kérdés, Lucas – folytatta Alex –, de megvárhatnánk Josht a szobákban?

A fiatalember idegesnek látszott.

- Minek akarnak *vele* beszélni?

- Úgy véljük, hogy esetleg látott valamit.

Lucas szeme tágra nyílt.

- Viggóval kapcsolatban? Mármint azt, hogy ki ölte meg?

- Lehetséges – mondta Lara. Nézte, ahogy a fiú latolgatja, belekeveredjen-e, aztán látta, hogy megrázza a fejét.

- Nem, öreg... – kezdte, de mielőtt befejezhette volna, Alex elővette a tárcáját. Az örök újságíró: elővarázsolt egy ötszázkoronást, és a két ujj közé fogta. Lucas tekintete úgy követte, akár egy kígyó. A kezdő személyzetet nyilván nem fizették meg eléggé.

- Nem akarunk mást, csak beszélni Joshsal – folytatta Alex. – És az sokat segítene, ha a szobákban várhatnánk meg.

Lucas egy gyors mozdulattal lecsapott a pénzre, a szeme jobbra-balra cikázott, aztán azt dűnnyögte:

- Erre. – A társalgón át a lépcsőhöz mentek, és Lucas mutatta nekik az utat az emeletre.

- Na és miről folyt a vita? – kérdezte Alex menet közben.

- Nem voltunk egy véleményen – rántotta meg Lucas a vállát. – Josh imádta Viggót, tudják? Bálványozta. Úgyhogy amikor a rendőrök elvitték Petrát, Josh csúnya dolgokat mondott róla. Petra

velem nagyon rendes volt, és ezt meg is mondtam Joshnak. Azt is megmondtam, mit gondolok róla.

- És mit?

- Azt, hogy egy kibaszottul fura alak. Nem kellett volna ezt mondanom, de tényleg az.

- Milyen értelemben fura?

- Mindig császkál, és figyeli az embereket. Kitör tőle a frász.

Lucas kinyitott egy szürke ajtót az egyik keskeny folyosó végén.

- Ez az - mondta. - Jobban örülnék, ha nem kellene közösködnöm, de az elrendezés olyan, hogy megvan a privát szféránk. Az Josh része.

Kétágyas szoba volt, de L alakú, tiszta és teljesen skandináv jellegű, olyan, mint egy IKEA-beli bemutatólakás, azt leszámítva, hogy tizenéves fiúk szaga lengte be - az izzadság és a mosatlan ruhák átható bűdössége. Larát a bentlakásos iskolai hálótermére emlékeztette a skandináv *hygge* stílus hozzáadásával.

- Mesélj róla - kérte Alex, miközben lezseren átvándorolt Josh térfelére, és kihúzott egy fiókot. - A veszekedés előtt jól kijöttetek egymással?

Klasszikus Alex, gondolta Lara. Beszéltesd az alanyt saját magáról, hogy eltereld a figyelmét arról, amit valójában csinálsz: átkutatod a szobát. Lucasnak láthatóan nem tűnt fel.

- Nem volt vele gond - válaszolta. - Először azt gondoltam, hogy egyszerűen csak félénk. Őszintén szólva kicsit sajnáltam is. Láthatóan nincs sok családtagja, sem barátja. Legalábbis egyről sem beszél.

- Azt mondtad, Josh nagy rajongója volt Viggónak, így van?

- Óriási - mondta Lucas pillanatnyi tétovázás nélkül. - Azt hitte, a napsütés Viggo... szóval tudják - mondta Lucas, és kicsit elpirult, ahogy Larára nézett. - Ez volt az egyetlen, amiről nem bírta befogni a száját. „Viggo ezt csinálta”, vagy „Viggo azt mondta”, papolta folyton.

Alex Josh keskeny íróasztalában kutakodott.

- Szóval a munkaidőn kívül nem szoktatok együtt lógni?

- Nem igazán. - Feltartotta a kezét. - Nézzék, én nem tudok semmit. Én itt alszom. Ő ott - ennyi. Nagyon magának való, többnyire a számítógépével vacakol.

Számítógép?, gondolta Lara körülnézve. Nem látta sem Josh íróasztalán, sem az ágya mellett.

- Hol van? - kérdezte. - Tudod, hol tartja?

Amikor Alex kinyitott egy szekrényt, Lucas hadonászva odafutott.

- Hé, hé, én csak azt mondtam, hogy várhatnak itt, azt nem, hogy belepiszkálhatnak Josh cuccaiba.

De Alex már elő is húzott egy viharvert laptopot az egyik polcról, és letette az ágy végébe.

- Ez az? - kérdezte, és gyorsan felnyitotta.

- Aha - felelte Lucas, és megpróbált elférni Lara mellett, hogy megkaparintsa a laptopot. - De ez az ő személyes cucca, öreg. Nem így szólt a megállapodás.

Lara szembefordult vele.

- Figyelj, nagyra értékeljük, hogy meg akarod védeni a szobatársadat - közölte. - De mi azért vagyunk itt, hogy

megpróbáljunk segíteni Petrának. Úgy gondoljuk, hogy Josh tudhat valamit Viggo haláláról...

Lucas megtorpant, sápadt arcából kifutott a maradék vér is.

- Várjanak, azt hiszik, hogy Josh valamiképpen belekeveredhetett?

Lara tudta, hogy most óvatosan kell lépnie. Josh még kölyök. Valószínűleg ártatlan, ezért semmivel sem akarta egyenesen megvádolni.

- Nem, ezt egy percre sem állítottam.

- Lucas, ezt Petráért tesszük - szólt közbe Alex. - Tudnunk kell, mit látott Josh.

Lara utálta a munkának ezt a részét: a betörést mások privát szférájába. Amire Alex készül - hogy átvizsgálja Josh számítógépét -, az helytelen. Abszolút helytelen. Oknyomozó újságíróként meg tudják győzni magukat a kutatásuk erkölcsös voltáról, ha az igazság keresése érdekében történik, hogy megakadályozzák, hogy egy ártatlan ember börtönbe kerüljön, sőt akár, hogy megmentsenek egy életet, de akkor is vannak szabályok, törvények és határvonalak, és ők most épp egy ilyet készülnek átlépni.

Lucas nem mozdult. Látszott rajta, hogy tétovázik, bizonytalan, vívódik aközött, hogy helyesen cselekedjen, és aközött, hogy esetleg bajba kerülhet.

- Van egy másik laptop is - szólalt meg végül. - Amit rejteget.

Lara tudta, hogy most valami lényegeset hallott.

- Hol van, Lucas?

- Azt hiszi, nem látom, amikor elrekkenti. De látom, a tükörben - intett a fejével az ablaknál lévő kis mosdókagyló felé.

- Mutasd meg - kérte Alex halkán.

Lucas ismét tétovázott, aztán átment Josh térfelére. Alex követte, Lara pedig egy pillanatig hátramaradt, és a tükörből nézte, ahogy Lucas lekuporodik, és kivesz valamit Josh matraca alól.

- Tessék - nyújtotta Lucas Alex felé. - Mindig kíváncsi voltam, mire kell neki. Arra jutottam, hogy... tudják... talán arra használja, hogy pornót vagy ilyesmit töltsön le rá.

Larára nézve újból elpirult.

- De ha gondolják, hogy fontos, akkor talán meg kellene nézniük.

Alex letelepedett az ágy végébe, és kinyitotta. Nagyon régi gép volt, nem védte jelszó. Rákattintott a felhő tárhely ikonjára, és eljutott egy képekből álló rácshoz, amelynek a tartalmát elkezdte egyenként végigböngészni.

Lara leült mellé, hogy ő is lássa.

A képernyőn megjelent egy közelkép Viggóról, amelyen szemlátomást egy gőzölgő fazék fölé hajol.

- Hát ez? - csodálkozott Lara zavartan.

Ezután Alex rákattintott a „következő kép” nyílra: egy felvétel Viggóról, amint egy kanálból kóstolgat valamit. A következőn Viggo éppen kinyitja az egyik sütő ajtaját, és a kiáramló gőz előtt félrefordítja az arcát. És a következőn, meg az azután következőn, mindegyik fotón a séf szerepel a konyhában.

- Százával vannak itt képek - állapította meg Alex gyorsabban kattingatva. - Az egész napot felölelik. - Képek, amelyeken Viggo aprít, Viggo húst süt, Viggo egy tányér fölé hajol, arckifejezése koncentrációról árulkodik. Viggo, ahogy nevetve hátratúri hosszú haját, Viggo, ahogy átöltözik fehér szakácsruhájába. De aztán

változtak a fotók. A Kliven ragyogó neonfényét havas sötétség váltotta fel, Viggo sziluettje kifelé tartott a parkból, aztán elmosódottabb felvételek következtek, amelyek egy ablakon keresztül készültek.

Lara akarata ellenére elbűvölve hajolt előre. Amikor lehetetet érzett a fülén, hátrafordult, és látta, hogy a válluk fölött Lucas is a képernyőt bámulja.

- Ez úgy néz ki, mint Viggo faháza - mutatott az egyik képre. - Jártam ott párszor különböző megbízatásokkal.

- Lám, hogy megváltozott a képek minősége - jegyezte meg Alex, szinte csak magának. - Gyanítom, hogy a konyhai felvételek egy olyan gomb méretű kémkamerával készültek. Ezeket egy telefon kamerájával lőtte: nézzétek az alakot!

Bármiféle kamerát használt is Josh, a képeket nyilvánvalóan fák mögül készítette, a fotókat lucfenyők ágai keretezték. Nem akarta, hogy meglássák, annyi bizonyos.

- Én mondtam, hogy Josh folyton az erdőben ténfereg - dünnyögte Lucas.

Lara lenyűgözve figyelte, ahogy Alex azokra a képekre kattintott, amelyek Viggót a faházában mutatták. Viggo a kanapén ül, aztán az íróasztalánál. Viggo alszik, ami valamiképpen még hátborzongatóbbnak tűnt, mint a többi.

- Úgy fest, ennél a hálósobai képnél az ablakon lesett be - jegyezte meg Alex, megkopogtatva a képernyőt. - A többi kép közül némelyikhez talán másfajta kémkamera-technikát alkalmazott.

Lara bólintott. Erről tudott egy kicsit Paultól, az egyik technikustól, akitől néha segítséget kért egy-egy cikkhez. A Bond-

filmek világának megismerése után ma már viszonylag egyszerű a kémszoftverek megszerzése és telepítése. Aprócska lyukkamerákat lehet tollakba vagy kulcstartókba, villanykörtékre vagy ébresztőórákba helyezni. A huszonegyedik századi technika a szaglászó emberek paradicsoma.

- Te tudtál erről? - nézett Lara Lucasra.

- Mi? Dehogyan - tiltakozott a fiú, és visszament a saját térfelére, mintha el akarna határolódni a bűnténytől.

- Fogalmam sem volt róla, hogy ilyesmit művel - folytatta hirtelen feldúlttá válva. - Mondtam maguknak, hogy nemigen beszélgettünk. Inkább Oscarral barátkoztam, tudják, az új szakácstanulóval. Josh-sal igazából csak esténként találkozom. Honnan kellene tudnom?

- De mondtad, hogy folyton a számítógépével vacakol - gondolod, hogy már egy ideje zaklatta Viggót? - kérdezte Lara.

- Zaklatta? - Lucas jóformán sikította a szót. Tágra nyílt a szeme a rémülettől. - Gondolják, hogy Josh csinált valamit... Viggóval?

Alex felállt, és róni kezdte a szobát.

- Nem, dehogyan - mondta csillapítóan. Nyilvánvaló, hogy ez a logikus következtetés, de nem akarták, hogy szerencsétlen kölyök hisztériás rohamot kapjon.

Lara felvette Josh számítógépét az ágyról, ahol hagyta.

- Fel kell hívnunk Sonia Lindhartot, és közölnünk kell ezt vele.

- Megvan neked a száma?

- Nincs, de nem lesz nehéz kideríteni. Biztosra veszem, hogy Theónál vagy Martinnál megvan, de felhívhatjuk közvetlenül a rendőrsöt is.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és egy sötét hajú fiatalember lépett be rajta.

– Josh – mondta Lucas feleslegesen.

– Mi a fenét csinálnak? – kérdezte Josh.

Lara látta, hogy a fiú tekintete a kezében tartott laptopra szökken, de egy tizedmásodpercet elkésett vele. Miután a fiú kitépte a kezéből, volt egy pillanat, amikor valamennyien mintha megdermedtek volna, olyanok voltak, mint amikor a vidámparkban a lendületben lévő kalózhajó hirtelen megáll. Aztán Josh megfordult, kirohant az ajtón, és eltűnt.

Harminckettedik fejezet

– Mi a fenét csinálsz?

Theo annyira elmerült a gondolataiban, hogy meg sem hallotta, amikor Kat kinyitotta az ajtót.

Még mindig a felesége íróasztalánál ült, és a számítógépe fölé hajolva már-már kényszeresen görgette végig a privát levelezését. Miután talált egy válással kapcsolatos e-mailt, mélyebbre akart ásni Kat titkos életében, és éppen ezzel foglalatoskodott, amikor a felesége tetten érte. Theo abban a szempillantásban tudta, hogy ezt kétféleképpen kezelheti. Felháborodik vagy megsértődik azon, amit felfedezett – de a dühe csak fortyogott, nem állt készen arra, hogy kifusson.

– Te kérdezed, hogy mit csinálok? – Hátralökte a székét, a hangja halkan és kimerően csengett. – Én ugyanezt kérdezhetném tőled.

– Ezt hogy érted?

Theo érezte, hogy minden arcizma megmerevedik.

– Szerinted nem érdemelném meg, hogy tudjak róla, hogy a feleségem válópert indított ellenem?

Kat szeme elkerekedett.

– Te... neked azt nem lett volna szabad elolvasnod.

Theo nekidőlt az iroda falának, és még mindig próbálta feldolgozni a dolgot. A lába nem állt túl szilárdan, és úgy érezte, menten elhányja magát.

– Ezért mész Stockholmba, igaz? Nem holmi karácsonyi bevásárlás miatt – köpte oda, miközben elképzelte a feleségét egy

divatos fővárosi irodában, ahogy éppen összejátszik valami flancos öltönyt viselő férfival.

- Csak azért beszéltem velük, hogy megtudjam, hányadán állok.

Legalább nem is próbálja tagadni.

- Hogy hányadán állsz? Itt, mellettem kellene állnod. Vagy legalábbis én erre gondoltam, amikor összeházasodtunk.

Kat rekedten felkacagott.

- Valóban? Valóban ezt gondolod? Hogy én holmi tizennyolcadik századi tulajdon vagyok, a derék kis feleség, aki csak látsszon, de hallani ne lehessen?

- Társak vagyunk, Kat. Férj és feleség. Ha problémád van, arról beszélnünk kell.

- Már beszéltünk róla, Theo. Beszéltünk, egyre csak beszéltünk, de te szemlátomást sosem hallottál meg.

- Mit kellett volna hallanom?

- Hogy én boldogtalan vagyok itt - kiabálta Kat, és dühösen mutatott körbe az irodán. - Hogy gyűlölöm ezt a helyet, és rettentően szeretnék elszabadulni innen.

Theo hallotta a hangjában a keserűséget és a nyers, dühös neheztelést.

- De hát miért? Ez a hely fontos, idetartozunk.

Kat hideg, cinikus mozdulattal rázta a fejét.

- Talán ahová te tartozol. Én nem - és nem mi. A te álmod volt, hogy Észak-Svédországban élj, nem az enyém. Eljöttem veled, hogy támogassalak, mert együtt akartál lenni a beteg apáddal, de ő már több mint két éve elment, Theo. Ideje továbblépni.

- Szemernyi felelősséget sem érzel az itt végzett munkánk iránt? Szerinted az élet csak vásárlásból és szórakozásból áll?

Valamikor ezt csodálta a feleségében. Amikor összejöttek, még Londonban, ámuldozott, milyen nagy baráti köre és mennyi energiája van – képes volt hetente ötször is elmenni szórakozni a szállodabeli műszakja után, és sosem látszott fáradtnak. Most azonban ez már sekélyes, komolytalan és éretlen hozzáállásnak tűnt a szemében.

Kat dühösen meredt rá.

- Ne tegyél úgy, mintha pusztán szívjóságból csinálnád ezt az egészet – gúnyolódott. – Azért csinálod, mert büntudatod van.

- *Bűntudatom?*

- Ezt magadért teszed, Theo! – csattant fel az asszony. – Te akarsz a jó fej lenni a faluban, hogy enyhíts a kibaszott bűnös lelkiismereteden.

- Miféle bűnös lelkiismeretről beszélsz? Egyszerűen csak folytatni akarom az apám nagyszerű munkáját, és a közösség oszlopa akarok lenni – válaszolta Theo mérgelődve, amiért meg-megremeg a hangja.

- Ez csak rizsa, Theo – vágott vissza Kat. – Tudom.

Theónak olyan érzése volt, mintha bennszakadt volna a lélegzete. Úgy préselte a testét a falhoz, mintha felesége szavai elől próbálna elszökni.

- Mit tudsz?

- A piszkos kis titkodat – felelte Kat enyhe diadallal a hangjában.
- Ó, olyan kegyesen beszélsz apádról és az emlékéről, meg arról, hogy tovább akarod vinni a stafétabotot, mert te vagy a falu rendíthetetlen támasza. És az a sok ömlengés a temetésén... „Ó,

Theo, olyan jó voltál hozzá! – idézte Kat gúnyosan. – Olyan figyelmes!”

– Megtettem apámért minden tőlem telhetőt.

– Valóban? Talán ha ott lettél volna vele a házban, ahogy azon a napon kötelességed lett volna, esetleg másképp történtek volna a dolgok.

Theo szorosan lehunyta a szemét. Újra maga előtt látta azt a képet. Az apja testét a földön. Összetörve és élettelenül, mert ő túl későn ért oda.

Érezte, hogy kiszárad a szája.

– Igenis elmentem hozzá.

– Végül – hurrogtá le Kat. – Úgy volt, hogy vele töltöd a napot. Innen elindultál reggel kilenckor, de előbb bementél Kirunába egy megbeszélésre. Egy nem hivatalos csevegésre Eventyrrel, a szállodalánc-tulajdonossal, hogy megbeszéld vele a saját üdülőd beindítását Norvégiában. Ennyit a Kluvenhez és a faluhoz fűződő lojalitásodról.

Theóval forgott a világ. Fogalma sem volt, Kat honnan tud erről, de minden szava igaz volt. Képtelen volt ellenállni, amikor a hoteltulajdonos Lars Eventyr átutazott a vidéken, hogy meglátogassa a környékbeli jéghotelt, és elhívta Theót egy beszélgetésre. Lars keresett valakit egy hasonló vállalkozás vezetésére Tromsø közelében, és úgy vélte, Theo alkalmas volna a feladatra. Theo arra számított, hogy csak gyorsan megisznak egy kávé, és a Kirunába oda-vissza utazással együtt is délre Skellstadban lehet, de már két óra is elmúlt, mire odaért a faluba az

apja házához, és az idős ember addigra már holtan hevert a hideg kőpadlón a lépcső lábánál.

- Ez nem igaz - válaszolta, de a hangja nem volt több a suttogásnál.

- De igaz. Tudom, hogy Kirunában voltál, mert otthagytad a sáladat abban az étteremben, ahol Larsszal találkoztál. Az asszisztense idetelefonált a Kluvenbe, hogy megbeszéljük, hogyan juttatja vissza, onnan tudom, hol jártál. Akkor nem szóltam egy szót sem, mert tudtam, mennyire felzaklatott apád halála. Most viszont már rosszul vagyok attól, hogy ezzel indokolod az itt maradást.

Theo látta a diadalmas csillogást a szemében, és összeszorult a gyomra. Úgy érezte magát, mint akit szétmarcangolt egy medve. Hogyan lehet Kat ennyire... kegyetlen? Mivel érdemelte ezt ki? Mindig igyekezett jó férj lenni, és jobb életet biztosítani neki és a környéken élő embereknek.

- Ne tegyél úgy, mintha te holmi erkölcsi magaslaton állnál - vetette oda. - Mondd meg, Kat, valójában miért akarsz elválni. Továbblépésről szavalsz, de nyilván nem erről van szó: találtál valaki mást, igaz?

Tudta, hogy vagdalkozik, de csak egy félelmét mondta ki hangosan. A lelke mélyén tisztában volt vele, hogy a felesége nem a Kluvenre unt rá, hanem őrá. Látta a jeleket, de igyekezett nem tudomást venni róluk és annak betudni, hogy Kat figyelmes a vendégekkel. De hónapok, ha nem évek óta látta, milyen pillantásokat vet a Kluven vonzóbb férfi látogatóira. Előző este Alex Ford körül nyüzsgött, és körbekalauzolta a birtokon.

- Flörtölsz minden ide jövő férfival, aki kinéz valahogy. Még csak jóképűnek sem kell lennie, ha gazdag.

- Micsoda? Te megőrültél!

- Igazán? Tudom, milyen a jó ügyfélszolgálat, és nem az, hogy rebegteted a szempilládat mindenkinek, aki nadrágot hord.

- Hogy merészeled! - csattant fel Kat. - Pont olyan megátalkodott vagy, mint ő volt.

Elhallgatott.

- Ő? - kérdezte Theo halkán.

Kat elfordult. Rájött, hogy most olyasmit mondott, amit nem kellett volna.

- Viggo - esett le Theónak a tantusz.

Minden értelmet nyert. Az utóbbi időben érzékelte, hogy a felesége egyre fokozódó ellenérzéssel viseltetik a konyhafőnök iránt. Azt feltételezte, hogy az asszony egyszerűen csak nem kedveli a férfit, de Kat nem volt mindig ilyen ellenséges, amikor Viggo neve szóba került.

- Keféltél vele, igaz?

- Viggóval? Dehogyan! - hőkölt hátra Kat.

Fesztes vonallá szorította össze a száját, és Theo ott látott mindent az arckifejezésében. A szégyent. A gyűlöletet. A visszautasítást.

- Mi történt, Kat? Véget vetett neki?

- Nem volt minek véget vetni! - kiabálta az asszony.

- Mondd el!

- Soha nem szexeltem Viggo Widlunddal. Ő viszont akart volna velem szexelni.

- Ezt hogy érted?

Kat néhány másodpercig hallgatott.

- Minden szezomban fohászokdta, hogy ajánljanak fel neked egy másík állást, hogy elszabadulhassunk innen – mondta aztán, és legördült egy könnycsepp az arcán. – De te semmi jelét nem mutattad annak, hogy el akarnál menni, sőt azt sem vetted észre, mennyire boldogtalan vagyok. Helyette a Kluven bővítéséről kezdél beszélni. Hogy az micsoda *lehetőségeket* teremtene a falu számára. Tudtam, hogy önszántadból sosem mennél el innen, ezért kézbe vettem én a dolgokat. – Most már ömlöttek a könnyek az arcán, a hangja kásásabbá vált. – Két hónappal ezelőtt elmentem Viggóhoz a faházába. Könyörögtem neki, keressen valakit a helyedre, hogy elengedjenek bennünket. Azt mondtam neki, hogy a házasságunk nem éli túl, ha Lappföldön maradunk.

Keserűen felkacagott.

- Azt felelte, hogy ha a kapcsolatomb bajban van, ő szívesen a hónomb alá nyúl. Megpróbált megcsókolni, és tapogatni kezdett. Mondtam neki, hogy ne, de ő csak folytatta. Azt mondta, hogy én akarom. Hogy kívánom őt.

- És tényleg?

- Nem! – kiáltotta Kat. – Gyűlöltem, ezután különösen. És tudod, mit? Örülök, hogy meghalt.

Theo szíve hangosan vert. Minden összeállt, mint azok a kirakósok, amelyeket az édesapja annyira szeretett.

- Kat, mondd, hogy nem te voltál... Mondd, hogy nem te ölted meg Viggót!

Az asszony zokogása csillapodni kezdett.

- Nem én öltem meg – dadogta.

- Szerinted hinni fog neked bárki is azután, amit most mondtál?

- Nem én öltem meg Viggót - ismételte meg Kat, és olyan erősen ökölbe szorította a kezét, hogy elfehéredtek az ujjpercei. - Petra Summers ölte meg. Le is tartóztatták.

- De nem vádolták meg - csapott Theo a levegőbe. - Egyelőre még nem. Sonia Lindhart kérte, hogy azonnal hívjam fel, ha új információhoz jutok.

Kat kivörösödött arca megdermedt.

- Képes volnál erre? Ellenem? A feleséged vagyok - mondta Kat félelemtől tágra nyílt szemmel.

- A feleségem? - horkant fel Theo gúnyosan. - Mintha el akarnál válni tőlem.

Theo tett egy lépést felé, a magabiztossága lassan kezdett visszatérni. Egy másik szabály az igazgatók kézikönyvében. Kezeld a problémákat a lehető leggyorsabban és leghatékonyabban.

Kat a fejét rázta.

- Nem én tettem, Theo. Esküszöm!

Theo próbálta végiggondolni az egészet, próbálta elhelyezni, ki merre mozgott előző este a komplexum területén.

- Tegnap. A vacsora után mindenkit kivittél, hogy megnézzék az északi fényt. Kimentem, hogy megkeresselek, és veled együtt nézzem a fényjátékot. De sehol sem láttalak.

- A Kunyhóban voltam.

- Csakugyan? Ennek a kiderítése talán Sonia Lindhartra vár.

- Theo, mit akarsz ezzel mondani?

- Én lojális ember vagyok, Katherine. Lehet, hogy te másként gondolod, de én elkötelezett vagyok azok az emberek és dolgok

íránt, akiket és amiket támogatok. És viszonzásul is lojalitást várok el. Ha nem akarod, hogy elmondjam a kirunai rendőröknek, amit tudok, akkor szeretnék tőled valamit.

– Tőlem valamit? – kérdezett vissza Kat rekedten. – Mit?

– Maradj itt velem. Segíts létrehozni a bővítést, hogy kibontakozhassanak a hely lehetőségei.

Kat hitetlenkedve nézett rá.

– Senki sem akar már ide jönni a jövőben, a vérfürdő helyszínére.

– Tévedsz – jelentette ki Theo. – Fél éven belül mindenki elfelejti, mi történt itt tegnap este. Egy másik dögös séf, még több reklám és nyilvánosság, és az emberek Viggónak már a nevére is alig fognak emlékezni. Hidd el, csak úgy égnek majd a foglalás telefonvonalai.

– Nem hallottad, amit mondtam, Theo? Elmegyek.

Theo kényszerítette magát, hogy ne hagyja annyiban a tervét. Tudta, hogy bár előrelép, utálkozva fogja látni, ahogy Kat a jövőbeli vendégekkel flörtöl, utálni fogja a gondolatot, hogy némelyikkel talán le is akar feküdni. De legalább most már tudja, hányadán áll vele. A faházukban két hálósoba van, ha Kat át akar költözni a másikba, ő aztán nem akadályozza meg.

– A Kluvennek szüksége van rád, Katherine. Ha elmész, ha hátat fordítasz nekünk, akkor sajnos el kell mondanom Lindhartnak, hogy Viggo Widlund tisztességtelen ajánlatot tett neked, erőszakot akart elkövetni ellened, feldühített... Minden valamirevaló nyomozó felismeri, hogy ez nagyon erős indíték.

– Ez zsarolás.

Theo összefont karral hátralépett, érezte, hogy ismét az ő kezében van az irányítás. Ismét kezdett helyreállni minden a világában.

- Szerintem tekintsük inkább üzleti megállapodásnak - vetette oda, azzal megfordult, és kiment az irodából.

Harmincharmadik fejezet

Alex végigvágatott a folyosón, a léptei hangosan döngtek a régi fapadlón. A lépcsőhöz érve megcsúszott, elvétette az első lépést, és nagy csattanással ráesett a következő fokokra, felsértve ezzel a sípcsontját, amibe azonnal belehasított a fájdalom. Szitkozódva feltápászkodott, és átbicegett a társalgón a szélesre tárt bejárati ajtóhoz.

- A francba - mérgelődött, és hunyorogva nézte az előtte elterülő nagy, fehér területet. Josh eltűnt. A hó most már sűrűbben esett, és Alexnek beletelt egy pillanatba, hogy betájolja magát. Ott: tőle jobbra egy csúszásnyomot látott, ahol Josh kiment az istállóépületből, utána felszínes lábnyomokat, amelyek északra futottak a kocsifelhajtó felé. Vajon Josh is azt tervezi, hogy ellop egy hómobilt? *Milyen ironikus*, gondolta Alex, miközben újból nekiveselkedett az üldözésnek. Nehéz volt haladni a hóban, amely minden lépésnél a bakancsához tapadt, ráadásul az ösvény csúszóssá vált a frissen esett hótól. És ekkor Josh lábnyomai egyszer csak eltűntek.

- Mi a fene? - dünnyögte Alex. Mélyen lehajolva fürkészte az ösvényt, és ahogy visszakövette a fiú lábnyomait, már látta, mi történt: Josh az út felé rohant, majd az ösvényről letérve az erdő felé vette az irányt.

- A kis sunyi - mondta Alex hangosan, belesüllyedve a mélyebb hóba. Itt már a térdéig ért, és olyan volt, mintha nedves cementen akarna átvergődni. Érezte, hogy a bakancsa megtelik az olvadó hóval, amiről a lelki szemeivel látta, hogy a lábujjaival együtt fog

újra megfagyni. Ebben a pillanatban mozgást látott egy kicsivel előbbre – fehér záporként hullott alá egy adag hó, ahogy valaki megbökte az egyik fenyőágot.

Szóval ott vagy, gondolta Alex. Ahogy felgyorsította a lépteit, érezte, hogy erősen zakatol a szíve, ég a combja, és a lélegzete visszhangzik a fülében. Igyekezett fitten tartani magát, amennyire tudta, Josh azonban húsz évvel fiatalabb volt nála, és kezdeti előnyre tett szert.

– Josh! – ordította. Még egyszer utoljára elszántan nekirugaszkodott, és rögbis szereléssel előrevetődve lerántotta a fiút, majd összegabalyodott végtagokkal, hófelhőt felve értek földet. Alex feltápászkodott, hátracsavarta Josh karját, de a fiú jóformán semmi ellenállást nem tanúsított, csak lehorgasztott fejjel sírt.

– Nem csináltam semmit! – zokogta. – Tényleg nem.

– Akkor miért futottál el? – zihálta Alex.

– Mert tudtam, hogy senki sem fogja megérteni.

Hát, ebben igazad van, gondolta Alex. Ebben a pillanatban futott oda Lara, felkapta a laptopot, amit Josh elejtett, és leporolta róla a havat.

– Az az enyém – nyögött Josh csüggedten. – *Az enyém.*

Alex nem volt pszichológus, de gyanította, hogy Josh ezt szó szerint érti. Hogy a számítógép, a sok fénykép és általuk a kapcsolódás Viggóhoz valóban az élete részét jelenti. Ő ezt úgy értelmezte, mintha a privát gondolataiba néznének bele.

– Vigyük be a Kunyhóba! – javasolta Lara.

– Miért nem engednek egyszerűen el? – jajveszékelt Josh, miközben Alex a Kunyhó felé terelgette. – Nem én tettem.

- Mit nem tettél te, Josh? - tudakolta Lara.

- Nem én öltem meg Viggót - zokogta a fiú. - Tudom, hogy ezt gondolják, de nem én voltam. Én soha nem tettem... nem tudtam volna ilyet tenni. Nagyszerű ember volt.

Talán, gondolta Alex, de Josh szénája nem állt jól. Könnyen elképzelhető, hogy egy ilyen szintű megszállottság hogyan billenhet át veszélyes dühbe, ha a mániája tárgya csalódást okoz az illetőnek. Márpedig Viggo pontosan ezt tette. Alex ránézett a hóban előtte magába zuhanva és legyőzötten vánszorgó Joshra. Mennyi lehet, húszéves? Sovány, csúnya bőrű, szürkületi zónában éli az életét; inkább szomorúnak látszott, mint veszélyesnek.

- Miért, Josh? - kérdezte. - Miért csináltad azt a rengeteg fotót?

A fiú belemotyogott valamit a dzsekijébe.

Lara közelebb hajolt hozzá.

- Mit mondtál?

Josh felnézett.

- Mert csodálatos volt.

Már odaértek a Kunyhó bejáratához, amikor Josh hirtelen küzdeni kezdett.

- Ne, kérem! - esdekelt. - Hinniük kell nekem, nem én öltem meg Viggót. Börtönbe küldenek, pedig én *nem csináltam* semmit!

Lara Alexre pillantott.

- Akkor ki tette?

- Petra? - vágta rá azonnal a fiú szinte kérdésként.

- Azért mondod Petrát, mert a rendőrök ezt állították neked, vagy mert tényleg ezt hiszed? - faggatta tovább Lara.

Josh feléje fordult.

- Tudja, hogy Petra letagadta, hogy akkor este találkozott Viggóval?

Lara bólintott.

- Elmondta nekem, hogy összetalálkozott vele a faházához vezető ösvényen.

- Azt is elmesélte, hogy rátámadt? Láttam. Így ment neki - hasított a levegőbe a szabad kezével, ujjait karomszerűen begömbítve.

- Szóval szerinted Petra a gyilkos? - kérdezte Lara.

Alex nem kis meglepetésére Josh megrázta a fejét, és nagyot sóhajtott.

- Akkor ki?

Josh nem válaszolt, de Alex a gyér fényben is látta, hogy sápadt arcát előnti a pír.

Josh újból küzdeni kezdett. Alex szorosan tartotta, de végül rájött, hogy a fiú a zsebében akar elérni valamit. Meglehetősen biztosra véve, hogy el tudja kapni, ha berohan az épületbe, Alex elengedte a karját. Josh benyúlt a dzsekije zsebébe, kivett belőle egy telefont, és remegő, hideg, vöröslő ujjai közé fogva feltartotta. - Ez bizonyítja, hogy nem én öltem meg Viggót.

- Hogyan?

- Meg tudom mutatni, kivel találkozott Viggo a vermelőpincében.

Alex nyelt egyet, érezte, hogy beléhasít az izgalom. Csakugyan tudja a fiú? Micsoda szenzáció volna!

- Josh, mutasd meg!

Josh leült a hóba, és Alex óvatosan figyelte, ahogy a telefonja fölé hajolva gyorsan végigpörgeti az applikációkat, majd odaadja neki a készüléket. A képen azonban nem a vermelőpince látszott; ez egy

másik felvétel volt Viggo faházáról. Alex végigklikkelt egy képsoron, amely az ablakból nézve mutatta a ház belsejét, Lara a válla fölött nézte: nem volt senki odabent.

- Menjen tovább - intett Josh. Még mindig nehezen szedte a levegőt, az ajkára kicsordult egy kis nyálcsík. Egy másik ablak kívülről felvett képei következtek, majd közelebbről, az üvegen át benézve. Viggo ágya, a lepedők összegyűrve. Egy halvány bőrű láb, aztán Viggo hátulról, meztelenül és verejtékesen.

- Jesszusom - mondta Alex, ahogy rákattintott egy másik felvételre: Viggo összefonódva egy másik testtel. Alex a következő fotóra kattintott, és nyomban felpillantott Larára. A nő szája elnyílt.

- Ezt nem hiszem el - suttogta.

- Nem fog tetszeni a férjének - jelentette ki Alex.

- Nem - értett egyet Lara. - Nem bizony.

Alex visszafordította a tekintetét a fotóra, amelyen Viggo Widlund egy nővel feküdt az ágyban. Egy nővel, akit mind a ketten könnyen felismertek. Anna Svenson volt az.

Harmincnegyedik fejezet

Ahogy azt meg lehetett jósolni, Gary tajtékozott.

- Te hülye, narkós lúzer! - ordította. - Szívjóságból beengedtelek a bandámba, és így hálálod meg nekem?

Justin lejjebb vette a hangerőt a telefonján. Nem akarta, hogy a szomszéd faházban meghallják.

- Gary, te azért kértél meg, hogy legyek a Velvetines tagja, mert úgy gondoltad, hogy ez majd növeli az ismertségedet.

- Az ismertségemet? - röhögött Gary. - Azt hiszed, szükségem van rád, te pofátlan faszkalap? Kérdezősködj csak kicsit: én vagyok a legnagyobb név a rockzenében. Ez a hakni olyan lehetőség, ami az életben csak egyszer adódik, és te *ki akarsz szállni?*

Justin rekedten felnevetett.

- Mi olyan vicces? - csattant fel Gary a vonal túlsó végén. - Szerinted ez vicces? Mások forró széndarabokon kúsznának, hogy egy bandában játsz hassanak velem.

Nos, én meg forró széndarabokon kúszom, hogy kikerüljek belőle, gondolta Justin magában mosolyogva.

- Nézd, Gary, sajnálom, de vége. Számomra legalábbis. Mondd meg Steve-nek, hogy hiányozni fog.

- Steve? Ki nem szarja le azt a senkiházit? - ordította Gary. - *Velem mi van?*

Justinnak még a levett hangerő dacára is el kellett tartania a fülétől a telefont.

- Jaj, ne, haver! - kiáltott fel. - Szakadozik a vonal. Bocs, Svédországban vagyok, a semmi közepén. - Megdörzsölte a mikrofont a pólójával, hogy imitálja a légköri zavart. - Pár hét múlva beszélünk, jó?

Megnyomta a piros színű „hívás vége” gombot, és hangosan felnevetett.

A hálósoba ajtaja résnyire kinyílt, és Emily kukucskált be rajta.

- Elintézted?

- Mint a sicc! - vigyorgott Justin, és meglóbálta a telefont. - A rocktörténelem itt íródik, élőben és közvetlenül a Kluvenből.

Emily átölelte a nyakát, és hosszan megcsókolta.

- Annyira büszke vagyok rád! - mondta sietve.

- Lehet, hogy akkor nem leszel ennyire büszke, amikor regisztráltatom magam a munkanélküli-segélyért.

Most kezdte felfogni a súlyát annak, amit az imént tett.

- Em, ez kurva jó érzés - mondta, kibontakozva a lány karjából. - Megkönnyebbültem.

Ez igaz volt. Az elmúlt évben állandóan úgy érezte, mintha egy fekete felleg lógna a feje fölött. Ezt a drogozás mellékhatásának tudta be, de most, hogy kiiktatta a Velvetinest az életéből, az elvonási tünetek ellenére is határozottan jobban érezte magát.

- Mihez kezdesz most?

- Felhívom Decet, és aztán az együttes többi tagját.

- Az együttes?

- A Joystick. Azt hiszem, újból össze kellene állnunk.

Kifejezetten borzongató izgalmat érzett. Ideges várakozás töltötte el és felvillanyozódott, ahogy gondolatban visszarepült azokba a

régi időkbe, amikor összeállította a Joysticket. Csak most tudta értékelni, milyen viccesek és gondtalanok voltak. Justin, Doug, Jeff és Neil – egy négyfős banda, akiket hajtott a becsvágy, és a diákszövetségtől kapott olcsó sör táplált. Egy koncerten ismerkedtek össze a gólyahéten, felfedezték, hogy mind a négyen a zene megszállottjai, és mindegyiküknek az volt a titkos álma, hogy egy napon a Wembley-ben játszhasson. Nagyon keményen dolgoztak: minden este bezúfolódtak Neil kollégiumi szobájába az egyetemi előadások után, és improvizáltak, dalokat írtak, keresték a hangjukat. Visszatekintve az volt élete legjobb időszaka, amikor minden lehetséges volt, minden estét újabb kalandként éltek meg. Együtt voltak benne mind a négyen. Ha valaki akkor azt mondta volna neki, hogy a pénz és a szerzői jogok miatt vetnek majd véget ennek, Justin nem hitt volna neki.

De igazság szerint hiányoztak neki a régi zenésztársai. Hiányzott neki a sok vidámság, amiben részük volt, és annak az időnek az egyszerűsége, hogy az egész csak a zenéről és a barátságról szólt, nem pedig a pénzről, az eladott lemezek számáról és a Grammy-díjakról.

– Mindenre lesz idő, kicsim – jelentette ki Emily, miközben belebújt a dzsekijébe. – Először azonban el kell mennünk, hogy egy kis bálnaéneket hallgassunk.

– Muszáj?

Justin még most sem volt teljesen biztos benne, hogy tetszik-e neki az izzasztókamra ötlete. Emily nem orvos. Most, amikor az élete szemlátomást kedvező fordulatot vesz, amilyen a formája, az izzasztókamrától ki fog feküdni.

- Gyere! Legalább próbáljuk ki! - unszolta Emily.

Justinak még mindig remegett a keze. Nem tudta biztosan, hogy azért-e, mert a Garyvel folytatott telefonbeszélgetése után az adrenalin száguldozik a véráramában, vagy ez a méregtelenítés nehezebb, mint gondolta. De lehet, hogy egy fürge séta a hidegben jót fog tenni. A teste most éppen forró fázisban van, és ráfér, hogy lehűljön. Legalábbis addig, amíg újra átmelegszik a szaunában.

Emily és Justin kéz a kézben sétáltak el a jakuzzihoz. Justin nyirkosnak érezte a bőrét, de élvezte az együttlétet, hogy fogják egymás kezét, és hogy már nincs egyedül, kiút nélkül.

Mind a ketten számos szép helyen jártak már, de megegyeztek abban, hogy a Kluven termálrészlege lenyűgöző. Alacsony, cédrusfa burkolatú épület volt, benne egy fekete palával körülvett, csillogó, gőzölgő medencével. Kint, a hóban is volt három hordó alakú jakuzzi, amelyek úgy bugyogtak, akár három üst.

- Bent vagy kint? - kérdezte Justin.

- Szerintem bent. A szaunát célozzuk meg.

Justin tétovázott a küszöbön, de aztán Emily belépett, és a csőharangok megnyugtatóan csilingeltek hozzá. A zene mindig is balzsamként hatott Justinra - és most is végrehajtotta a varázslatát.

- Külön öltözők? Azt hittem, Svédországban vagyunk - vigyorgott.

- Viszlát a másik oldalon, kedvesem! - intett Emily kacéran.

Justin egyfolytában mosolygott. Nem csupán a szeretője Emilynek. Már nem. Eljegyezték egymást. Tudta, hogy Emily szeretné kiélvezni a jegyesség időszakát - az elmúlt két évben több barátja is megnősült, és mindegyikük azt mesélte a partneréről, hogy

imádják a menyasszonylétet. De ha Justinon múlna, ők azonnal összeházasodnának. Ha volna egy helyi pap a Kluven területén, aki elvégezhetné a szertartást, ő már ezen a hétvégén is benne volna.

Vagy képzeljük csak el, ha a Mikulás adná össze őket! No, az nagyon menő volna. Biztosra vette, hogy Theo, az igazgató el tudná intézni nekik, ha szépen megkérné.

Körülnézett az öltözőben, őszintén érdekelte a Kluven termálrészlege. Justin több száz luxushotelben járt a maga idejében, de gyógyfürdőbe még soha nem tette be a lábát. Nem vonzotta, hogy idegenek érjenek hozzá. Egyetlen alkalommal hagyta magát rábeszélni, de akkor elfelejtett borravalót adni a masszörnek, és aztán elborzadva olvasta a *The Sun* következő heti számában a cikket „Smucig Justin”-ról – a fukar rocksztárról, aki nem hajlandó borravalót adni. Azóta nem járt gyógyfürdőben.

De ez kellemes, döntötte el, ahogy kiszúrta egy forró vizes kancsókkal megrakott zsúrkocsit, egy jókora kosarat, tele csúcskategóriájú kozmetikai termékkel és egy állványt, rajta felhőnyalábra emlékeztető bolyhos, fehér törülközőkkel.

Justin a homlokát ráncolta. Elhozta a fürdőnadrágját, de vajon mi a szokás a világnak ezen a táján? Emlékezett rá, hogy amikor a Joystick Helsinkiben turnézott, és Neil elvonult kipróbálni a szaunát, jóformán lehordták, amiért magán tartotta a fürdőnadrágját, és nem anyaszült meztelenül ment be.

Lehámozta magáról a farmerjét meg a pulóverét, és átment a helyiség túlsó felén, a hajszárítók mellett lévő öltözőszekrényekhez. Kinyitotta az egyiket, kivette a frottír fürdőköpenyt, felakasztotta az

egyik kampóra, aztán összegöngyölte a ruháit, és betette a szekrénybe.

- Fürdőgatya, vagy nem fürdőgatya? – dünnyögte magában.

Amikor meghallotta a puha lépteket, hátrafordult.

Emily jött be az öltözőbe apró, fehér bikinijében.

- Húha! – vigyorgott Justin, és a bakancsát is bedobta a szekrénybe.

- Akkor jössz, vagy nem?

- Épp azon tanakodtam, hogy teljesen pucéran menjek-e be.

- Meztelenül kellene – jelentette ki Emily komolyabban. – Ne felejtse el, miért vagyunk itt. A ruha csak akadályozná a folyamatot.

- Nem vagyok biztos benne, Em – mondta Justin, és a köpenyért nyúlt. Enyhén nevetségesnek érezte magát anyaszült meztelenül állva a Kluven öltözőjében. – Nem azt mondtad, hogy van itt egy újságíró? Más sem hiányzik, mint hogy lefotózzon, és pucér karácsonyi asztaldísz legyek belőlem.

- Talán beszélhetnénk vele – javasolta Emily jókedvűen. – Tudod, bejelenthetnénk a hírünket.

- Ezt akarod? – mosolygott Justin, és bedugta a karját a fehér frottír köntösujjakba. Még mindig meg kellett csipkednie magát, hogy elhiggye, Emily, ez a bikinis istennő, aki itt áll előtte, igent mondott neki. Sőt mi több, a világgal is tudatni akarja.

- Miért is ne? Leadhatnák a sztorit. Legalábbis azután, hogy kipoztoltam az Instagramon.

- Akkor tegyük ezt – vigyorgott Justin. – Kürtöljük szét.

Jókedve ellenére továbbra is be akarta vinni a fürdőnadrágját a szaunába – a biztonság kedvéért.

Egy Vilebrequins fürdősortot hozott magával az útra. Emily vette neki Milánóban, amikor az olasz *Vogue*-nak dolgozott. Sárga banánok díszítették; Emily vidám sortnak nevezte. Justin biztosra vette, hogy Emily úgy képzelte, majd Maui szigetén viseli először a tengerparton, vagy valami egzotikus helyen lévő Four Seasons Hotel medencéjében, nem akkor, amikor megpróbálja eltávolítani a szervezetéből a heroint egy isten háta mögötti lappföldi szaunában, pár méterre onnan, ahol a barátját meggyilkolták. De azért, bármilyenek is a körülmények, védi a szemérmét.

Ahogy bedugta a sortot a fürdőköpeny zsebébe, ellenállásba ütközött. Valami volt már benne.

- Ez meg mi? - dünnyögte. Ledobta a fürdősortot a padra, belenyúlt a zsebbe, és előhúzott belőle egy telefont, majd még egyet. Teljesen egyformák voltak. Az az olcsó fajta, amelyet buborékfóliában árulnak a kisboltokban. Justin rögtön felismerte őket: ilyeneket szoktak használni a drogdílerok, hogy a vásárlókkal folytatott beszélgetéseiket ne lehessen lenyomozni.

- Telefonok? - ráncolta Emily a homlokát.

- Eldobhatók. Vagy ez, vagy valakinek nagyon szűkös a költségvetése, ami a Kluvenben eléggé valószínűtlen.

- De akkor is hiányoznak valakinek - mondta Emily. - Talán át kellene adnunk őket a vendégkapcsolati vezetőnek. Mi is a neve? Kat?

- Vigyem oda neki most? - nézett le a telefonokra Justin.

- Ezek várhatnak - közölte Emily halványan mosolyogva. - Előbb szeretném elérni, hogy felhevült és izzadt légy.

Justin visszasüllyesztette a telefonokat a fürdőköpenye két zsebébe.

- Azt mondd, felhevült és izzadt? – kérdezte, és hagyta, hogy Emily bevezesse a szaunába.

Harmincötödik fejezet

- Mégis mit mondunk neki? - kérdezte Alex, amikor Larával elindultak Svensonék házához. - Üdv, Anna, úgy tudjuk, hogy viharos viszonyt folytatott a meggyilkolt séffel?

Lara zordan mosolygott.

- Ez talán egy kissé direkt, de nagyjából így áll a dolog, igen. Szerintem hagyjuk, hogy a képek beszéljenek.

Lara megtapogatta Josh telefonját a zsebében, szüksége volt a megnyugtatóra, hogy még ott van. A készülék meleg volt: Alexszel az elmúlt húsz percben végignézték az összes fotót Josh mobilján, további bizonyítékokat keresve Anna és Viggo viszonyáról, de abban a reményben is, hogy támpontokat találnak arra nézve, hogy a séf merre járt élete utolsó napján. Ez csalódást okozott: úgy tűnt, Josh abban a pillanatban beszüntette mániákus fotózását, amikor Viggo megtette a bejelentését. Természetesen megkérdezték Joshtól az okát, de a fiú erre egyszerűen újból sírva fakadt. „Összetörte a szívem”, „elárult”, „sokkot kaptam”: így írta le Josh az érzéseit két zokogás között, és Lara nem kételkedett benne, hogy az igazat mondja - legalábbis erről. Viszont a telefon átnézése sok más képet hozott felszínre, amelyeken Anna Svenson találkozik Viggóval a férfi faházában, szorosan összebújva beszélgetnek az erdőben, vagy - eléggé hátborzongatóan - éppen együtt surrannak be a vermelőpincébe. Öt-hat hónapja, körülbelül nyár dereka óta készültek Viggóról és Annáról a képek. Figyelemre méltó, hogy korábban senki másnak nem szúrt szemet Viggo és Anna tiltott

viszonya. Lara másvalamit is furcsának talált: az egésznek a hangulatát. Nem voltak szenvedélyes ölelések, amikor Viggo és Anna találkoztak, és vajmi keveset mosolyogtak. Olyannak nézett ki a kapcsolat, mint amelyik már nehézkesen döcög, nem olyannak, mint ami még lángol. Talán épp ez magyarázza, hogy titokban maradhatott. Hogy visszafogottan zajlott, és nem vállaltak kockázatot.

- Megpróbálom újra Sonia Lindhartot - kezdett lefelé görgetni a névjegyzékében. Alex megkapta a felügyelő közvetlen számát Theo Mikelsontól. Az igazgató láthatóan nem örült túlzottan, hogy meg kellett adnia, de Alex kellőképpen megnyugtatta, illetve talán inkább burkoltan megfenyegette.

Ennek ellenére Lara úgy érezte, hogy ez a szám sem igazán közvetlen. Kétszer is próbálkozott már, és mind a kétszer egy férfihoz jutott, aki gyanúsan kezdőnek tűnt. Közölte, hogy Lindhart nem elérhető, de átadja neki az üzenetet.

Most, harmadszorra, ismét egy kezdőbe ütközött, de az is lehet, hogy ugyanaz volt, mint az előző két alkalommal.

- A nevem Lara Stone. A Kluven üdülő egyik vendége vagyok. Sürgősen beszélnem kell Sonia Lindhart felügyelővel.

Lara felsóhajtott, mivel ugyanazt a választ kapta, mint korábban. Meghagyta a számát és befejezte a beszélgetést.

- Sürgősen? - kérdezte Alex, miközben rátértek a Svensonék házához vezető rövidebb ösvényre.

- Azt hittem, le kell adnod egy cikket.

Alex nem tagadta.

Felderengett előttük Svensonék háza.

- Valaki indulni készül - mondta Lara. A Kluven két Land Rovere állt a Svenson-ház kocsifelhajtóján.

- Kenneth és Serena hazautaznak Londonba - informálta Alex. - Theo mondta, hogy Martin a rendelkezésükre bocsátotta a magánrepülőgépét. Így él a világ másik fele, hm?

Lara meggyorsította a lépteit. Ha Kenneth és Serena egyszerően elrepülhetnek, akkor Anna és Martin is ugyanolyan könnyűszerrel eltűnhetnek.

Lara odament az autókhoz, és mind a kettőbe bekukucskált.

- Valaki határozottan indulásra kész - jelentette ki, látva a poggyászt odabent.

- Vagy talán valaki most érkezett - felelte Alex.

- Vendégek? - Lara nem gondolta volna, hogy a történetek után Svensonék újabb látogatókat fogadnak.

- Úgy tudom, Martin és Anna szezonvégi partit adnak.

- De csak nem ma este?

Alexnek azonban igaza volt. A beszélgetés, amelyet Martinnal kell folytatniuk, nem lesz könnyű, és négyszemközt kell lezajlania, nem a vendégei előtt. Lara felnézett a házra, és odamutatott.

- Nézd! Hátról jönnek a fények. Nézzük meg, van-e Martinnak és Annának társasága.

Lara megkerülte az épületet, és Alex szorosan a nyomában haladt.

A háztól kellő távolságot tartva mentek hátra. Az egyik kivilágított ablakon át Lara egy könyvtárnak látszó helyiségbe nézett be, és a meleg, aranyló fényben látta, hogy Anna és Martin

Kennethszel és Serenával álldogál, mindenki kezében egy pohár. Vélhetően az utazásra mondanak pohárköszöntőt.

Lara beállt egy fenyőfa sötét árnyékába, és intett Alexnek, hogy tegyen ő is így. A tekintetével végigpásztázta a házat – a tetejétől az aljáig, és balról jobbra. Egyemeletes volt, a felső szint teljesen szélességében egy erkély futott végig, és egy lépcsősor vezetett le a földszintre.

– Láttad a tűzlépcsőt? – kérdezte Alex.

Lara bólintott. Tudta, hogy mind a ketten ugyanarra gondolnak.

– Fussuk át még egyszer, mit tudunk – mondta halkan.

– Petra este tíz negyvenöt körül jött el Svensonékhoz, és azt látta, hogy Anna az elülső verandán áll. Petra elmondása szerint Anna visszament a házba, ő pedig követte. Petra látta, hogy Anna felmegy a lépcsőn, így feltételezte, hogy Mrs. Svenson a házban tartózkodott Viggo halála idején, és ezzel alibit igazolt neki.

Alex Svensonék pompás otthonának a legfelső szintje felé intett a fejével.

– Csakhogy Anna könnyűszerrel elhagyhatta a házat a tűzlépcsőn. Az épület olyan nagy, hogy ezt észrevétlenül véghez vihetette.

– Igen, simán – értett vele egyet Lara. – Egész éjszaka szakadt a hó. Mára felgyülemlett a földön, de tegnap este tizenegy óra körül még nem volt olyan vastag. A vihar még nem indult be, úgyhogy a hó még csak néhány centiméter mély lehetett. Még viszonylag könnyen lehetett járni benne, így Anna az erdőhatár mellett maradva feltűnésmentesen eljutott a vermelőpincéhez.

- És amúgy is ki látta volna meg abban a koromsötétben? - értett egyet Alex.

Fújt egyet, és a levegő felgomolygott a szája előtt a sötét égre - fehér a feketén.

- Figyelj, Lar, nyolc óra. Én visszamegyek, és felhívom a szerkesztőséget.

- És mit mondasz nekik? - fordult meg Lara haragos tekintettel. - Alex, már csak *egy hajszálnyira* vagyunk attól, hogy kiderítsük, mi történt itt.

- Tudom. De attól nekem még le kell adnom a cikket, úgyhogy befejezhetnénk a sötétben didergést, és bemehetnénk, hogy beszéljünk Martin Svensonnal?

Lara tudta, hogy igaza van, a fejében egy hang azt súgta, hogy csak az időt húzzák.

- Legyen - bólintott, és megérintette Alex kabátujját.

Miközben óvatosan, nehogy a síküveg ablakokon át meglássák őket, visszakerültek a ház elejéhez, azon tűnődött, mennyit mondjanak el Martinnak. Ha Anna ölte meg Viggót egy dührohamában, vagy ha Martin tudott a viszonyról és emiatt konfrontálódott Viggóval, aligha fogják ezt bevallani.

Lara megnézte a telefonját, nem hívta-e vissza Lindhart vagy Koln őrmester. Rettentően szeretett volna beszélni valamelyikükkel, mert tudta, hogy a rendőröknek itt kellene lenniük. Hogy miként reagál Anna a fényképekre, mit mond, még a testbeszéde is - ez mind fontos lehet, amikor letartóztatásra kerül sor.

Már csaknem elérték a bejáratí lépcsőt, amikor Lara halk köhintést hallott fentről.

- Mégis *mi a fenét* képzelnek, mit keresnek itt?

Lara felpillantott: Martin Svenson a verandáról nézett le rájuk.

- Ez az egyik példája annak, amikor a brit szennylapok akcióba lépnek? A kukáinkat később nézik át?

- Elnézést, Mr. Svenson, de beszélnünk kell önnel.

Martint szemlátomást hidegen hagyta a dolog. Végigmérte Larát, majd Alexet.

- Nos, én pedig nem szeretnék beszélni magukkal. Vendégeink vannak. Szíveskedjenek visszatérni a Kunyhóba. Ami azt illeti, ez magánterület.

Lara rájött, hogy ez az ő pillanatuk - egyedül érték Svensont.

- Martin, olyan információval rendelkezünk, amely szerintünk a tárgyhoz tartozhat - közölte Alex. Nekivágott a lépcsőnek, de Martin mindkét kezét „Stop!” mozdulatra emelve elállta az útját.

- Miféle tárgyhoz?

- Viggo halálához - válaszolta Lara.

- Nem, Miss Stone. Bármilyen is a mondanivalójuk, a válasz „Nem”. Nekem egyszerűen nincs erre időm. A rendőrség az ellenőrzése alatt tartja a helyzetet. Mint tudják, történt egy letartóztatás. Ha visszafáradnak a Kunyhóba, Kat elintézi önöknek holnapra a szállítást a repülőtérre. Ezen túlmenően nincs mit mondanom önöknek.

- Martin, a feleségének viszonya volt Viggóval.

Tessék. Nem volt könnyebb módja, így egyszerűen csak kimondta a szavakat.

Lara elővette Josh telefonját, amelyben benne voltak a Viggót és Annát ábrázoló fotók.

- Nem kell beszélnie, még meghallgatnia sem kell minket - folytatta Lara, miközben felfelé indult a lépcsőn. - De komolyan úgy vélem, hogy látnia kellene, ami itt van.

Martin nem reagált.

- Mr. Svenson? - szólalt meg Alex. - Tudott róla, hogy Anna szexuális kapcsolatban állt Viggóval?

- Hogy mernek idejönni az üdülőmbe, az otthonomba, és ilyesmikkel vádaskodni?

Lara észrevette, hogy a férfi nem nézett le a telefonra.

Az este mintha rájuk nehezedett volna; még Lara hangját is lefojtotta az újból szitáló hó.

- Úgy gondoltuk, tudnia kell róla - közölte Alex. Már a verandán volt, egy szintben Svensonnal. Lara fellépett az utolsó lépcsőfokra, és odaállt mellé.

Martin megrázta a fejét.

- Maguk nem tudnak semmit az életünkről, Mr. Ford. A feleségemnek nem volt viszonya. Sem Viggo Widlunddal, sem mással.

- Az ebben a telefonban található képek másról árulkodnak - erősködött Alex.

- Martin, elmondtuk a rendőröknek - jelentette ki Lara.

Ahogy nézte Svensont, látta, hogy fel-alá ugrál az ádámcsutkája. Azt kívánta, bár adott volna több információt a kirunai rendőrőrs ügyeletes tisztjének arról, hogy mit fedeztek fel. Ha több részletet osztott volna meg vele, most nem érezné magát sebezhetőnek és védtelennek.

Martin szó nélkül kézbe vette a saját telefonját, és megnyomott rajta egy gombot.

– Kenneth? Kijönnél ide egy pillanatra? A verandán vagyok.

Megvárták, amíg Kenneth Roscoe kísért, és becsukta maga mögött a bejárati ajtót. Egy pohár whiskyt tartott a kezében, és nem vett kabátot. Meglepetten nézett Larára és Alexre, de nem tett megjegyzést. Martin a vállára tette a kezét.

– Elmondanád az újságíró barátainknak, mit mondtál Lindhart felügyelőnek a kihallgatásod során, különös tekintettel a mi tegnapi esti mozgásainkra?

Kennethen látszott, hogy zavarba jött, de megvonta a vállát.

– Azt mondtam a felügyelőnek, hogy a vacsora után egyenesen visszajöttem a házba, és tíz óra ötvenöt körül értem ide. Te és Anna itthon voltatok: Martin az irodájában, Anna pedig a műtermében, amikor bementem hozzá beszélgetni. – Larához fordult.

– Attól eltekintve, hogy Martin kiment, amikor Theo Mikaelsson megtelefonálta neki, hogy Viggo meghalt, mind a négyen együtt voltunk.

Larának összeszorult a gyomra.

– És mi a helyzet a feleségével?

– Serena még kint maradt, hogy megnézzze az északi fényt, így egy kicsit később tért vissza, mint én. De miután mind idebent voltunk, nem hiszem, hogy bármelyikünk észrevétlenül ki tudott volna menni.

Martin halványan rámosolygott Kennethre, aki kötelességtudóan biccentett, és visszament a házba.

– Elégedettek? – kérdezte Martin.

- Korántsem - válaszolta Lara, feltartva Josh telefonját. - A tény továbbra is tény, hogy bizonyítékunk van a...

- Bizonyítékuk? - csattant fel Martin. - Akkor vigyék el az úgynevezett bizonyítékukat a rendőrségre! Lindhart felügyelőnek szemlátomást megfelelt az alibink. Sőt, teljes mértékben meg volt győződve arról, hogy szerencsétlen Petra volt a tettes. De pazarolják csak nyugodtan a rendőrök idejét!

Alex előrelépett.

- És ha megjelentetjük a fotókat a *Chronicle*-ben, Mr. Svenson?

Martin rekedten felnevetett.

- Azt hiszem, mind a hárman tudjuk, milyen üres fenyegetés ez, Mr. Ford. Tudok róla, hogy a *Chronicle* idén már állt egyszer a Legfelsőbb Királyi Bíróság előtt rágalmazás miatt. Kétlem, hogy a feljebbvalóik rá akarnák szánni az időt és a költségeket egy újabbra.

- Biztosíthatom, hogy ez nem fenyegetés - kezdte Alex, de Lara rátette a kezét a karjára. Felpillantott Martinra.

- Alex, menjünk! - mondta, azzal megfordult, és magával húzta Alexet is. - Roppant segítőkész volt, Mr. Svenson.

- Jó éjt, Miss Stone, Mr. Ford - szólt Martin. Majd ő is megfordult, és viassasétált a házba.

- Mi a fene volt ez? - sziszegte Alex, ahogy visszaballagtak a kocsifelhajtóra, de Lara csak fáradtan csóválta a fejét. Tudta, hogy Svensonnak igaza van a jogi eljárással kapcsolatban. Azt a lelki sebeket ejtő rágalmazási pert, amelyet a férfi felhozott, az ő, Lara egyik cikke miatt indították, és amikor a *Chronicle*-t bűnösnek találták becsületsértés vétkében, ez egyenesen odavezetett, hogy

Nicholas Avery, a nagybátyja és a vállalat elnöke megszüntette a lap oknyomozó részlegét.

És Martinnak igaza volt: nem közölhetik a Josh telefonjában tárolt fotókat. Egy bíró nyomban úgy döntene, hogy Viggo és Anna joggal várhatta el a privát szférájuk tiszteletben tartását Viggo faházán belül: ez magánügy volt.

- „*Roppant segítőkész volt?*” - méltatlankodott Alex.

- Csak szarkasztikus akartam lenni - magyarázta Lara.

Alex visszaneézett a házra, majd le az órájára, és felsóhajtott.

- Akkor hát ennyi volt, igaz? Kifogytunk az időből.

- Nem feltétlenül - válaszolta Lara. - Szerintem Martin már tudott Anna viszonyáról: semmit sem reagált, amikor közöltük vele, észrevetted? Úgyhogy a kérdés az, hogy mennyi ideje tudja.

Alex a fejét csóválta.

- Nem számít.

- Dehogynem - unszolta Lara. - Ha tegnap este tudta meg, akkor lehet, hogy ő ölte meg Viggót.

- A baj az, hogy ez csak egy elmélet, és az égvilágon semmit sem tudunk bizonyítani - intett vissza Alex Svensonék háza felé. - Hallottad őket: egymásnak igazolnak alibit.

- Beszélnünk kell Annával - erősködött Lara, de Alex csak horkantott egyet.

- Sok szerencsét hozzá! Attól eltekintve, hogy Martin alighanem alaposan elintéztetne bennünket valamelyik sofőrjével, ha a felesége közelébe merészkednénk, komolyan arra számítasz, hogy a nő elmeséli két újságírónak, hogy a séffel kefélt?

Lara a fejét csóválta. Természetesen tudta, hogy Alexnek igaza van, de utálta ezt a kishitű hangnemét.

- Nem adhatjuk fel, Alex.

A férfi halványan rámosolygott.

- Ez nem feladás, Lar. Ez a helyzet realitásának az elfogadása.

- Ami pontosan mi is?

- Viggo halott, és a meggyilkolása kapcsán a rendőrök letartóztatták Petrát. Pont. Ennyit tudunk.

- De nem Petra tette, Alex.

Frusztrációja jeléül Alex az égnek vetette a kezét.

- Talán nem, de én egy újság főszerkesztője vagyok, Lara.

- Főszerkesztő-*helyettese* - igazította ki a nő. Gyerekes húzás volt, de a másik megoldás az lett volna, hogy sikoltozni kezd. Alex egykedvűen nézett rá.

- Nulla bizonyítékunk van arra nézve, hogy valaki más ölte meg Viggót. Rengeteg kételyünk van, rengeteg elvarratlan szálunk, de *semmi* olyan, amit ténylegesen lehozhatnánk a lapban. Nem tehetek mást, mint hogy beszámolok Petra letartóztatásáról. És ezt is fogom tenni.

Lara eléje lépett.

- Kérlek, Alex, ne!

- Mit vársz tőlem, mit tegyek, Lara? Olyan szalagcímet írok, hogy „A rendőrség nem jó gyanúsítottat tartóztatott le: a szabadságát töltő újságírónak más elmélete van a késeléses sztorival kapcsolatban”?

- Ez legalább őszinte volna.

Lara látta, hogy ez célba talált. Alex összehúzta a szemét.

- Nem, Lara, itt én vagyok az, aki őszinte. Aki őszintén nyilatkozik arról, ami valójában történt.

- És mi van az igazsággal, Alex? – kiabálta Lara. Sarkon fordult, és elindult vissza a Kunyhó felé. Ismét hullott a hó, az ég teljesen sötét volt.

- Te feladhatod, de én nem állok meg, amíg be nem tudom bizonyítani azt, ami történt.

Hallotta, hogy Alex a nevét kiáltozza, de nem nézett vissza, és hamarosan már egyáltalán nem is hallotta.

Harminchatodik fejezet

Alex megnyomta a küldés gombot. Nézte, ahogy a kis boríték rajza átsuhan a képernyőn, aztán eltűnik. Ennyi volt hát: Petra letartóztatásának a híre útjára indult. Néhány röpké óra múlva a *Chronicle* címlapja legördül a nyomdagépről, és a beszámoló véglegessé válik. Alex hosszan kifújta a levegőt, és megmasszírozta a tarkóját.

– Bocs, Lara – suttogta. Elismerte, hogy haragudott a vitájuk után, és nagyjából három indulatos másodpercig legszívesebben megmutatta volna neki, hogy valójában ki dirigál. Kis híján elnevette magát ezen: mintha bárki valaha is dirigálhatna Lara Stone-nak. És persze megértette álláspontját, hogy ez a cikk megváltoztathatja Petra életét, de Lara ugyanúgy tudta, mint ő, hogy a hírek pontosan így működnek. Az újságírónak az a dolga, hogy elmondja a tényeket, és nem az, hogy ő döntse el, ki érdemes a segítségre. Végző fokon az olvasókra van bízva – és később az esküdtekre, vélte –, hogy miután elolvastak egy objektív beszámolót a történetekről, eldöntsék, egyetértenek-e Sonia Lindhart azon megállapításával, hogy Petra ölte meg Viggót.

Valójában Alex egyáltalán nem volt biztos Petra bűnösségében. Még a Larával folytatott rosszkedvű vitája közepette is megvoltak a maga kételyei: mindenkinek megvolnának, miután látta az Anna Svensonról készült fotókat és beszélt az időhúzó taktikát folytató Martinnal. Egyértelműen több volt ebben a sztoriban, mint amennyit sikerült előásniuk a rendelkezésünkre álló néhány rövid órában, de

hát ez is hozzátartozik a hírek természetéhez. Arról számolsz be, ahogyan a dolgok *éppen most* festenek – és ha holnapra megváltoznak, majd arról is hírt adsz –, de egy napilap újságírójaként ritkán van részed abban a luxusban, hogy a teljes képet látod. Az egész sztorit csak jóval később lehet összerakni, miután az összes bizonyítékot minden szemszögből objektív vizsgálatnak vetik alá. Ez a történész feladata, nem a tudósítóé, és itt és most Alexnek az a dolga, hogy informálja a világot Petra letartóztatásáról. Semmi más.

Lecsukta a laptopját. Nagyon is jól tudta, hogy Lara nem ért vele egyet. Amikor ő visszajött, hogy leadja a cikkét, a nő döngő léptekkel elvonult a bár irányába, hogy átnézzé Josh többi fotóját, és búcsúzólul odavetette, hogy ő akkor sem hagy fel az igazság keresésével, ha Alex már lemondott róla. Alex utálta, hogy csalódást okoz neki, de nem látta, milyen más lehetőségük volna még; egyszerűen elfogyott az idő. Természetesen az idő az igazi probléma. Alex és Lara két különböző elv szerint közelítettek a feladatokhoz. Lara nyomozásai jogi érvelésekhez hasonlítottak, amelyeket hosszú időn keresztül, gondosan és a szálakat összegyűjtve épített fel – minden bizonyítékdarabka kiértékelve, minden négyzet kipipálva. Alex a szalagcímre összpontosított: „Elfogták a séf gyilkosát”. A részletek majd később jönnek, ha jönnek egyáltalán.

Átsétált a nappaliba, és kinyitotta a hűtő ajtaját. *A francba.* Elfogyott a sör, és határozottan nem volt kedve a röviditalokhoz. Biztosra vette, hogy elég volna felvennie a telefont, és valaki sietve hozna utánpótlást, de gyanította, hogy a személyzet ugyanolyan

kimerült, mint ő most. Különben is ráférne, hogy kiszabaduljon ebből a faházból. Bármennyire is fényűző a Kluven, neki már elege volt belőle, és alig várta, hogy visszautazhasson Londonba, a munkájához, amelyben a dolgoknak van értelmük. Felvette a dzsekijét, és a ropogó hóban végigcaplatott a főépülethez vezető ösvényen. Korábban látta Emilyt, a modellt, amint összeszedett némi elemózsiát a konyhából – talán ő is megtehetné ugyanezt, és engesztelő ajándékként szendvicseket és forró csokit nyújthatna át Larának, hátha megbékél. Zordan elmosolyodott. *Kicsi rá az esély.* De azért egy próbát megér.

– Hahó, Alex!

Ahogy megfordult, Justint és Emilyt látta feléje jönni, összefutottak az útjaik. Egymásba karolva sétáltak, és vigyorogtak, mint a tejbetők. Tíz lépésről is észre lehetett venni, hogy már nem olyan aggodalmas és éberén figyelő az arckifejezésük, mint mindenkinek az utóbbi egy napban.

– Mi újság?

Alex látta, hogy Emily felvont szemöldökkel Justinra pillant, mintha kérdezne valami.

Justin bólintott.

– Persze, miért is ne?

Olyan ragadós volt a mosolygásuk, hogy Alex elnevette magát.

– Rajta – *mi* az?

Emily összefonta az ujjait Justin ujjaival, és felemelte a kezüket.

– Eljegyeztük egymást! – visította.

– Micsoda? Húha – hát ez csodálatos! Gratulálok!

Alex kezet nyújtott, és Justin, némileg meghökkenve, megrázta.

- Kösz, haver - mondta kissé szégyenlősen. - Maga az első, akinek elmondtuk.

- Tudják, hogy újságíró vagyok?

Kerülte az előző esti vacsoránál felhozott témát. Nem akarta, hogy Emily azt higgye, valami hátsó szándéka van. De annyira boldognak látszottak, hogy úgy érezte, tartozik nekik az igazsággal.

- Tudjuk. Azért meséljük el.

Alex elvigyorodott.

- Nos, így is megtiszteltetés.

Justin szerelemtől olvadozó pillantást vetett Emilyre.

- Em különleges lány, és egyszerűen nem akarom hagyni, hogy elszökjön, tudja? Ezt idézheti is a cikkében.

Alex bólintott, és azon kapta magát, hogy a gondolatai Lara felé sodródnak, aki vélhetően a bárban gubbaszt egy ital fölött, és a következő lépéseit tervezgeti. Ő is különleges. Alex azonban állandóan hagyja elszökni.

Aztán támadt egy másik gondolata: talán itt van egy megoldás, még ha ideiglenes is. Úgy ismerte a főszerkesztőjét, mint a tenyerét, és tudta, hogy Darius egy szempillantás alatt ejti a Viggo-féle szenzációt, ha úgy véli, hogy egy celebeljegyzésről szóló exkluzív riporttal több szám fogyni majd. Furcsa dolog a hír - cseppfolyós, állandóan változik, és az olvasók nemigen tesznek különbséget a témák között, ők csak olyasmit akarnak, amiről beszélhetnek. Egy politikai botrány, egy lángokban álló ház vagy egy királyi újszülött - ez mind pletyka tárgya.

- Tehát ez az egész világnak szóló exkluzív hír?

Emily elnevette magát.

- Csak annyit kérek, hogy előbb elmondhassam anyukámnak, de utána világgá akarom kürtölni.

- Az mindenképpen legyen benne, hogy én vagyok legszerencsésebb férfi a világon - vigyorgott Justin.

A lehangoltsága ellenére Alexet felvidította az előtte álló boldog pár. Cseppnyi irigységet érzett, amikor látta, hogy Justin felemeli Emily kezét és megcsókolja. A pasi szarul nézett ki, de ő írt néhányat az elmúlt évtized legjobb számai közül, és a nő, aki már-már nem is e világi szépség, láthatóan fülig szerelmes belé. Ahogy Rod Stewart mondta egyszer: némelyik srácnak mindenben szerencséje van.

Alex feszélyezetten félrefordult, amikor a pár újból csókolózni kezdett. Úgy érezte magát, mint egy betolakodó, ami igaz is volt.

- És most hová tartanak? - kérdezte gyorsan. - A bárba némi pezsgőért?

- Ami azt illeti, az irodába megyünk.

Emily feltartott két mobiltelefont.

- A gyógyfürdőben találtuk ezeket. Nyilván valamelyik vendég hagyta el őket. Nem a magukéi?

- Nem - válaszolta Alex a homlokát ráncolva. - Megnézhetem őket?

Emily odaadta neki a két telefont. Olcsó, de működő készülékek, abból a fajtából, amelyeket csak telefonálásra és üzenetküldésre lehet használni, másra nem. Határozottan nem illettek a Kluven luxusához. Alex megnézte a hátukat: még kamerájuk sincs. Különös. És két telefon. Egyet még lehetne úgy tekinteni, mint amit egy takarító hányt el, de kettőt?

- Együtt találták ezeket? - kérdezte.

- Mind a kettő egy fürdőköpeny egyik zsebében volt - válaszolta Justin. - Át akarjuk adni őket a vendégkapcsolatokkal foglalkozó hölgynek.

Alex bekapcsolta az elsőt, és belépett a névjegyzékbe.

- Csak egyetlen számot tároltak ebben - állapította meg.

- Lehet, hogy a másik telefonét? - találgatott Justin. Alex bólintott, és odaadta neki. - Kapcsolja ezt be, és kipróbáljuk. Addig én megnézem az üzeneteket.

Az eldobható készülék lassú és nehézkes volt Alex okostelefonjához képest, de végül megtalálta az üzeneteket, és megnyitott egyet, amelyet tegnap küldtek el.

Muszáj találkozunk. Nem mehetsz el.

Alex szíve azonnal bukfencet vetett, és bizseregni kezdtek az ösztönei. Rányomott a következő üzenetre.

Kérlek, beszélünk kell - csak beszélgetni. Ebből még jó is kisülhet számunkra.

Felpillantott Justinra, aki még mindig nyomkodta a másik telefon gombjait. Alex a nála lévőben visszalépett az üzenetek listájához: még öt SMS sorakozott ott a tegnapi napról.

Miért nem válaszolsz? Tudom, hogy ott vagy.

Engem nem fogsz semmibe venni.

Azt akarod, hogy elmondjam neki? Megteszem - tudod, hogy megteszem.

- Beszárás - szólalt meg Justin. Alex felnézett. Justin és Emily a másik telefon kis kijelzőjét bámulták. - Szerintem ez Viggo telefonja - folytatta Justin elkerekedett szemmel. - Annak kell lennie: nézze!

Feltartotta, hogy Alex is elolvashassa az üzenetet.

Sajnálom. Vége.

Alex most már hevesen dobogó szívvel állt oda Emily mellé, miközben Justin rákattintott az utolsó elküldött üzenetre:

Hagyj békén, Anna.

– Anna? – kérdezte Justin. – Ki az az Anna?

Alex válasz helyett újból lenézett a kezében tartott telefonra, és megnyitotta az utolsó üzenetet, amelyet előző este tíz negyvennyolckor küldtek el. Így szólt:

Beszélnem kell veled.

AZONNAL, Viggo.

Találkozzunk a vermelőpincében.

Harminchetedik fejezet

A bár legalább üres volt. Lara ivott egy kortyot a brandyjéből, megdörzsölte a szemét, és igyekezett az előtte lévő képernyőre koncentrálni. Nem volt nagy ivó, soha nem is volt: mindig bajhoz vezetett, ha ivott. Tinédzser korában becsempészett alkohol miatt kis híján kicsapták a bentlakásos iskolából. A húszas éveiben úgy vélte, hogy a fröccsökkel bátorságot önt magába, de valójában csak arra voltak jók, hogy nem megfelelő férfiakkal hozták össze. Most pedig, a harmincas éveiben a pia csak eltompította az érzékeit, és olyan másnaposságot okozott, amely jóval tovább tartott, mint a hétvége. Az Alexszel folytatott vitája után azonban szüksége volt valamire. A férfi szűklátókörűségén füstölögve átvonult a Kunyhóba, elhelyezkedett a bárpultnál, és alaposan átnézte a Josh titkos számítógépén lévő képeket abban a reményben, hogy hátha észrevesz valamit, bármit, ami esetleg Petráról Anna Svensonra terelheti át a rendőrök figyelmét. El kellett ismernie, hogy nincs rajta sok minden. Az egyetlen, amire Josh megfigyelése fényt derített, az volt, hogy Anna és Viggo viszonyt folytattak, semmi több. Enyhén botrányos, gondolta, de itt, Svédországban talán még az sem. Az biztos, hogy nem volt törvénybe ütköző. És Lara tudta, hogy Petra Viggo iránt érzett viszonzatlan szerelmét Sonia Lindhart sokkal valószínűbb indítéknak tartja, ami aztán erőszakot váltott ki.

Lara egy tucat e-mailt küldött Stellának, amelyekben információt kért Anna Svensonról, különösen azokról a márkanevekről, amelyeket ő jegyeztetett be, de ezzel kapcsolatban sem táplált

vérmes reményeket. Valaki tervezői vállalkozásának a bővítése sem törvényellenes.

Lara a fejét csóválta, és félretolta a brandyt. Egy újabb rossz választás a kellemetlen fordulatok, megaláztatások és szívfájdalmak évének befejezéséhez. Lehet, hogy egyszerűen nem a megfelelő munkát végzi. Az újságírás nem igazán volt választás a részéről, inkább arról volt szó, hogy belép a családi vállalkozásba. És jónak bizonyult benne, díjakat nyert, beutazta a világot; nem tagadhatta, hogy remekül érezte magát, de talán van másik hely, ahol valami fontosat csinálhatna, vagy legalábbis nem érezné úgy, mintha az idő java részében csak egy téglafalba verné a fejét. Esetleg taníthatna vagy kutathatna?

Nagyot sóhajtvá becsukta a laptopját. Nem, Alex a baj. A kint a hóban vele folytatott vitája érzékenyen érintette. Sosem szokott haragudni Alexre, de ma este úgy érezte, a férfi cserben hagyta. Miért nem tudott várni még egy órát? Miért volt annyira fontos a kurva határideje? Larának mindig is az volt a véleménye, hogy egy hullámhosszon vannak, de ma este úgy érezte, hogy Alex elhúzódik tőle.

Nem tudta volna egy kicsit később leadni a cikket? Legfeljebb a második kiadásba került volna bele. Az órájára pillantott. Nyilván nem, hiszen Alex lojális a vállalatához.

– Lara!

Balról futó lépteket hallott, de nem nézett fel.

– Lara, kérlek! – lihegte Alex. – Ezt muszáj látnod!

Lara odapillantott, és látta, hogy egy telefont tart a kezében, de nem érdekelte annyira, hogy rendesen megnézzé. Mi az? A

címoldalon szereplő exkluzív riportja a *Chronicle* weboldalán? Nos, gratulálok!

Alex a bárpultnak dőlve egy olcsó mobiltelefont tolt eléje.

– Olvasd el! – sürgette. – Fontos!

Lara vonakodva ránézett a kijelzőre.

Találkozzunk a vermelőpincében.

Larának a torkán akadt a lélegzete, ahogy kikapta Alex kezéből a telefont.

– Mi ez? – kérdezte levegőért kapkodva. – Honnan szerezted ezt?

Alex meglóbált egy ugyanolyan telefont.

– Mind a kettő a gyógyfürdőben volt elrejtve. Az egyik Annáé, a másik Viggóé, ez nem kérdéses. Ez pedig egy teljes üzenetváltás a tegnapi esti találkozóról. Nyilván azért angolul üzengettek, hogy ha netán valahogy előkerülnének a telefonok, azt lehessen hinni, vendégek hagyták el. Csak hát az indulat nagy úr, végül az óvatosságról megfeledkezve kiírták egymás nevét...

Lara lecsusszant a bárszékről, a pulzusa száguldott. Tágra nyílt szemmel nézett Alexre. Ez nem csupán egy-egy húszeurós telefon, ez nyilvánvaló bizonyíték. Lara felujjongva hirtelen átölelte Alexet, és magához szorította.

– Alex Ford, te egy francos csoda vagy!

Elpirulva lépett hátra.

– Ez azt jelenti, hogy bocsánatot nyertem? – kérdezte Alex vigyorogva.

– Még nem egészen, de ez már a kezdet.

Alex gyorsan elmesélte neki a találkozását Justinnal és Emilyvel. Miközben beszélt, Lara végiggondolta az egészet.

- A probléma továbbra is az, hogy Anna Svensonnak van alibije - fejtette. - Petra tíz negyvenhét körül látta a házban, és Kenneth Roscoe megesküszik rá, hogy közvetlenül a vacsora után, körülbelül tíz óra ötvenötől vele volt. Hogyan találkozhatott volna tehát Viggóval a vermelőpincében, és ölhetette volna meg? Egyszerűen nem fér bele az időbe.

Alex fintorogva csóválta a fejét.

- Találkoztál Martin barátaival. Alighanem egymást fedezik. Martin még azt is letagadta, hogy Annának viszonya volt, holott a bizonyíték ott volt az orra előtt. Az emberek hazudnak, Lara.

- Igen, ez így van - szólalt meg egy hang.

Mind a ketten megfordultak: Serena Roscoe állt ott, felszegett állal, higgadtan és elegánsan. Lara végignézett rajta: bőr lovaglósizma volt rajta, ami nem igazán sarkvidéki viselet, a sálja kasmírból készült, és a dzsekije alighanem többbe került, mint az ő motorkerékpárja. De a legfőbb részlet, amely feltűnt neki, hogy Serena szeme csillog és vöröslik. És Lara nem hitte, hogy pusztán a hidegtől.

- Ki hazudott, Serena? - kérdezte óvatosan.

- Kenneth - válaszolta az asszony pillanatnyi hallgatás után. - Kenneth hazudott.

- A férje? - szólt közbe Alex.

Serena bólintott.

- Egyelőre.

Lara áthajolt a bárpulton, elvett egy tiszta poharat, és töltött Serenának egy adag brandyt. Az asszony ivott egy kortyot, morrantott, aztán ivott még egyet.

- Miről hazudott Kenneth, Serena?

Az asszony vett egy mély lélegzetet.

- Arról, hogy hol volt az este. És arról is, hogy hol volt Anna.

Vártak, amíg az asszony összeszedte magát.

- Kenneth azt mondta, hogy vacsora után egyenesen visszament Martin házába, és tíz ötvenöt és tizenegy száz között Annával beszélgetett a műtermében. De én nem hiszem, hogy így volt.

Lara Alexre pillantott.

- Miért nem?

Serena habozott, majd az ajkába harapott.

- Kennethnek fáj a háta, és Martin javasolta neki, hogy próbálja ki a hidromasszázs-medencét. Vacsora előtt nem volt rá idő, így Kenneth magával vitte a fürdőnadrágját, amikor átmentünk az étterembe. Azt tervezte, hogy visszaútban ugrik be a gyógyfürdőbe.

Lara bólintott. Emlékezett rá, hogy a férfi mondott erről valamit a vacsoránál, és a minyonok után rögtön távozott is.

- Ön nem tartott vele?

Serena a fejét rázta.

- A kávé után elmentem, hogy megbeszéljem Kattal az elszállításunkat a repülőtérre. Aztán megjelent az északi fény, úgyhogy a Kunyhó körül őgylegtem, hogy lássam. Azt hiszem, úgy fél tizenkettő előtt öt perccel értem vissza Martin házába.

- Kenneth ott volt?

Serena bólintott.

- Azt mondta, kevésbé fáj a háta, ezért kihagyta a gyógyfürdőt, és egyenesen visszament a háza.

- Ön azonban nem hisz neki? Miért nem?

Serena remegő kézzel nyúlt a brandy után, és ivott egy újabb kortyot.

- Megtaláltam az úszónadrágját a fürdőszobában. Vizes volt. Szerintem mégis járt a gyógyfürdőben.

Lara érezte, hogy fokozódik benne az izgalom. Ha Kenneth hazudott arról, hogy volt-e a gyógyfürdőben – és ezt tudják bizonyítani –, akkor nagy valószínűséggel arról is hazudott, hogy találkozott Annával a házban.

- Honnan tudjuk, hogy Kenneth tíz ötvenöt éviért vissza a házba?

- Anna kezeskedett érte.

- Szóval alibit igazoltak egymásnak – állapította meg Lara.

- Elmondta ezt a rendőröknek? – kérdezte Alex.

Serena határozottan megrázta a fejét.

- Minél gyorsabban és minél egyszerűbben túl akartam lenni a kihallgatáson. Nem is gondoltam, hogy különösebb jelentősége volna. Amellett Kenneth a férjem.

Ivott egy újabb korty brandyt.

- De aztán meghallottam, amikor a verandán beszélgettek. Hallottam, amit mondtak, hogy Annának viszonya volt Viggóval, és... El akartam mondani önöknek, amit tudok.

Lara tisztában volt vele, hogy egy roppant kényes kérdést készül feltenni.

- Miért volt hajlandó Kenneth hazudni? Ha meglátogatta a gyógyfürdőt, miért mondta azt, hogy hazament, és miért igazolt Annának alibit?

Serena hidegen felkacagott.

- Tudom, mit gondol. Gazdagok. Fedezik egymást, hogy megvédjék az érdekeltségeiket. Nos, valójában ennél kevésbé bonyolult.

Hallgatott egy sort.

- Martin jócskán elmúlt negyvenéves, amikor megnősült. Nem hittük, hogy ez valaha is bekövetkezik, már azzal is felhagytunk, hogy összehozzuk a barátnőinkkel. De aztán megismerkedett Annával, és belehabarodott. Mindenki el volt bűvölve tőle. Egyesek még a többieknél is jobban - tette hozzá csípősen.

- Kenneth természetesen csodálatosnak találta. Sosem felejttem el a férjem arckifejezését, amikor Martin és Anna az oltár előtt álltak.

Serena lenézett a kezére, és egyik ujjával megérintette az eljegyzési gyűrűjét.

- Teljesen összetört. Akkor tudtam meg, hogy Kenneth szerelmes Annába. Martin állandóan kérdezi, miért tartott ilyen sokáig, hogy eljőjjünk a Kluvenbe, de az igazság az, hogy a megnyitása napjától fogva mindig kerestem valamilyen kifogást. A lehető legtávolabb akartam tartani a férjemet attól a nőtől.

Alex előrehajolva ellenőrizte, üres-e a bár, és csak azután szólalt meg.

- Serena, ön szerint mi történt tegnap este? Gondolja, hogy Anna ölte meg Viggót?

Az asszony szorosabbra húzta a sálját a nyakán, és felállt.

- Nem tudom. Azt viszont tudom, hogy a férjem hazudott, és azt is tudom, hogy azért tette, hogy megvédje.

Felszegte az állát.

- Örülök, hogy beszéltünk. Nyomta volna a lelkiismeretemet, ha hagyom, hogy egy ártatlan nő kerüljön börtönbe – és hagyom, hogy egy bűnös nő megússza.

- Ugye tudja, hogy ezt a rendőrök is akarják majd hallani? – Lara a Kluven Land Roverinek hátuljában látott bőröndökre gondolt. – Hajlandó itt maradni, hogy beszéljen velük?

- Ó, azt hiszem, már eleget láttam ebből a helyből – jelentette ki Serena, és sarkon fordult, hogy sietve elhagyja a bárt.

- Serena – kiáltott utána Lara. – Hol van most Anna?

- Tíz perccel ezelőtt láttam – felelte az asszony, közben vissza sem nézett. – Szerintem a gyógyfürdő felé tartott.

Lara Alexre nézett, és egyszerre mondták:

- A telefonokat keresi.

* * *

A Kluven bárjától nem volt messze a gyógyfürdő, de Larának először le kellett bonyolítania egy telefonbeszélgetést. Kihangosította a hívást, hogy menet közben Alex is hallja.

- A kirunai rendőrörsszel beszélek? – kérdezte, amikor valaki felvette a vonal túloldalán. – Lara Stone vagyok a Kluven-birtokról. Sürgős üzenetet kell eljuttatnom Sonia Lindhart felügyelőnek.

Csend volt.

- De a felügyelő egy...

- Nem érdekel, hol van – csattant fel Lara a kezelő szavába vágva.
- Keresse meg Soniát! Mondja meg neki, hogy Anna Svenson tegnap este találkozott Viggo Widlunddal a vermelőpincében. Mondja meg neki, hogy ezt fotókkal és SMS-ekkel tudjuk bizonyítani.

Hangos kattanás hallatszott, majd egy bűgő hang.

- Miss Stone? - Larának beletelt egy másodpercbe, mire rájött, hogy Sonia Lindharttal beszél. - Információja van számunkra?

Lara hadart, ahogy csak bírt. Beszélt Soniának Josh képeiről, az eldobható telefonokról és az SMS-ekről, és hogy Kenneth Roscoe csaknem biztosan hamis alibit igazolt Annának.

- Svensonék magángépe teletankolva útra készen áll a kirunai repülőtéren - folytatta Lara még mindig a lehető leggyorsabban a gyógyfürdő felé gyalogolva. - Alapvetően a barátaik, Roscoe-ék számára van előkészítve, de gyanítom, hogy Martin és Anna is fel akarnak szállni rá.

Lindhart egy röpke pillanatig hallgatott.

- Kiküldök néhány kollégát a repülőtérré - közölte aztán pattogó hangon. - És azonnal útnak indulok a Kluven-birtokra. Van egy helikopterünk. Megnézem, milyenek az időjárási viszonyok. Ha fel tudunk szállni, húsz perc múlva ott vagyok. Addig tegyen meg mindent, amit tud, Ms. Stone, hogy ott tartsa Annát a Kluvenben.

Lara zsebre tette a telefont, és futásnak eredt, a hó úgy gomolygott a lába körül, mint megannyi felhő.

- Itt kell tartanunk Annát a birtokon - kiáltotta oda a mellette kocogó Alexnek.

- Kiengedhetnék a levegőt a kerekeiből - villantott rá Alex egy mosolyt. Lara felnézett az égre; a hópelyhek lágyan hullottak alá, nem volt olyan vihar, mint előző este, de ő nem tudott semmi a helikopterek aerodinamikájáról. Lehet, hogy még egy enyhe hózáporban sem tudnak felszállni. Ebben az esetben minimum egy órába fog telni Lindhartnak, hogy autóval ideérjen, és Lara kételkedett benne, hogy Anna Svenson bevárná a letartóztatást,

különösen, ha Serena beszámolt a férjének arról, hogy mit mondott el nekik a bárban.

Lara lecsattogott a gyógyfürdő lépcsőjén, és kinyitotta az üvegajtót: az előcsarnok néptelen volt. A recepció mögött elrejtett kék fényektől a hely még kísértetiesebbé vált.

- Hol találta meg Justin a telefonokat? - suttogta. Ha Anna itt van, nem akarták, hogy megszökjön.

- A férfiöltözőben - suttogta vissza Alex. Átsurrantak egy balra lévő ajtón: az öltöző üres volt, bár valamennyi szekrény ajtaja nyitva állt, és fehér fürdőköpenyek voltak halomba szórva a földön. Ugyanez volt a helyzet a női öltözőben is, bizonyítékául az eszeveszett keresésnek, de Annát sehol sem látták. Lara egy folyosóra mutatott az épület végében, egy tábla a szauna és a medence felé irányította el őket. A lehető leghalkabban haladtak el a sötét és üres gőzkamrák mellett, majd keresztül egy boltíves átjárón. Ahogy beléptek a medencetérbe, Larát megcsapta a pára. Furcsa érzés volt az utóbbi harminchat óra száraz hidege után. Az előttük elterülő, alulról ízlésesen megvilágított víz türkizkék és arany színben csillámlott, és három oldalról visszatükröződött az üvegfalokról. Lara feltételezte, hogy nyári napokon pompás lehet a kilátás - zökkenőmentes átmenet bentről kintre, a háttérben a gyógyfürdő kertjével. Ma azonban, a sarkvidéki estével az üveg másik oldalán olyan érzést keltett, mintha egy fekete doboz belsejébe lettek volna bezárva. És a helyiség túlsó oldalán ott állt Anna Svenson; éppen törülközőket húzkodott ki egy jókora szennyeskosárból.

- Keres valamit?

Lara hangját hallva Anna megpördült. Az arca olyan sápadt volt, akár a hold, orcája közepén kiütöttek a düh rózsaszín foltjai.

Larának nyomban eszébe jutott róla, hogy milyennek írta le Josh a Viggót összekarmoló Petrát: Anna is úgy festett, mintha nekik akarna ugrani. Ezt alighanem Alex is észrevette, mert a medencét megkerülve elindult felé, és egyik kezével mutatta, hogy nyugodjon le. A másikban még mindig ott volt az egyik eldobható telefon.

- Tudjuk, mi történt, Anna - mondta közelebb lépve. - Tudjuk, hogy találkozott tegnap este Viggóval a vermelőpincében. Tudjuk, hogy kettőjüknek...

- Maguk nem tudnak SEMMIT! - sikoltotta Anna. Előrevetődött, ki akarta kapni a telefont Alex kezéből. A férfi hátraugrott, vizes bakancsa megcsikordult, ahogy megcsúszott az egyik járólapon. Anna vicsorogva, akár egy sarokba szorított állat, elhátrált a túlsó szegletbe.

- A rendőrök már úton vannak, Anna - szólalt meg Lara. - Bizonyítékunk van. Mindenre van bizonyítékunk.

- Bizonyíték? - mosolyodott el gúnyosan Anna Svenson. - Azt hiszik, mindent tudnak, igaz?

- Tudjuk, hogy szerette Viggót - mondta Lara lágyan.

- Szerettem? - nevetett Anna. - Azt hiszik, szerettem Viggót?

Lara a homlokát ráncolta.

- Veszekedtek, maga nekitámadt - folytatta, elképzelve, mi történhetett a vermelőpincében. - Miért? Min veszekedtek?

- Ezen! - kiabálta Anna, a medence felé intve, majd távolabbra, az ablakokon túl, ahol felsejlett Svensonék háza. - Tökéletes életem volt itt. Itt volt nekem Martin, aki bármit megtenne értem, megvolt a

gyönyörű otthonom, és itt volt nekem Viggo, aki... – Anna hümmögött egyet csak úgy magának. – Aki serkentett.

Mintha kimerült volna, leült egy sötét fapadra.

– Mindenem megvolt, amit csak akartam. És aztán ő mindent elvett tőlem. Elvette az életemet. Elvette a jövőmet.

Lara nézte, ahogy Anna ökölbe szorítja a kezét. Hűvös viselkedése teljesen eltűnt, a helyét fehérén izzó harag vette át.

– Éveket töltöttem azzal, hogy dizájnerként megteremtsem a hírnevemet. Viggo mindig azt mondta, hogy ugródeszkeként kellene használnom a Kluvent egy teljes lakberendezői birodalomhoz, ami dizájnermegbízásokat jelentene – szövetek, kerámiák, bútorok, minden. A Kluven volt ennek a fő ékessége, a névjegykártyám, a védjegyem kifejezése. És aztán ő hátat fordított ennek, és tönkretette az egészet.

– Miért? – kérdezte Lara. – Miért akart elmenni?

– Azt mondta, elege lett – fröcsögte Anna. – *Elege?* El tudják ezt hinni? Hogyan lehet valakinek valaha is elege a Kluvenből?

Lara bólintott.

– Különleges, annyi bizonyos.

– Különleges. – Anna felkacagott. – Ez *tökéletes*. A legutolsó kis részletig én tökéletesítettem. Az emberek mindig a Kluvenben elfogyasztott ételekről beszélnek, pedig a *helyről* van szó. Azt teljes egészében én hoztam létre – nézett Anna Larára. – Én, nem Viggo, nem is Martin. Én.

– Elmondta önnek, hogy elmegy, mielőtt megtette a bejelentését?

– Nem – felelte Anna sötét tekintettel. – Nem mondta el. És arról a Martinnal kötött szájalmas megállapodásáról sem beszélt nekem.

Egyikük sem szólt róla. Ki értene egyet egy ilyen gyerekes dologgal?

- Nem tudná rávenni Martint, hogy gondolja meg magát?

Az asszony keserűen felnevetett.

- Maguk nem ismerik a férjemet. Azt mondta, torkig van a Kluvennel, és hogy egész évre visszaköltözünk Stockholmba. Vitának helye nincs.

- Tehát ön megszervezett egy találkozót Viggóval a vermelőpincében - buzdította a folytatásra Lara. Beszéltetni akarta Annát, de a válasza is izgatta. Végre itt van a kulcs a rejtélyhez, amelyet egyfolytában kerestek.

- Meg akartam győzni, hogy maradjon, de már döntött. Egy önző személtáda volt. Mindig csak saját magára gondolt.

- Anna, mi úgy véljük, hogy Viggo kiégett. Pszichiátriai jellegű problémái voltak. Ezért akart elmenni.

- Kiégett?

Anna úgy összeráncolta a szemöldökét, hogy alig látszott a szeme.

- Anna, mi történt?

Az asszony sírva fakadt, a dühe sajnálkozássá foszlott szét.

- Veszekedtünk. Egyszerűen elvesztettem a fejem. Felkaptam az első kezem ügyébe kerülő tárgyat; az a kés még csak nagy sem volt. Nem gondoltam, hogy ilyen súlyos sérülést tud okozni...

Anna felemelte a kezét, mintha azt nézné, még mindig benne van-e a penge.

- Egyenesen beleszaladt a mellébe. Átszúrta. Olyan volt, mintha valaki elvágta volna a zsinórjait; egyszerűen csak... összeesett. Nem tudtam, mit tegyek.

- De a telefonját elvitte - jegyezte meg Lara.

Anna tekintete összeakadt Laráéval, és ő örült, hogy Alex szótlanul ott áll mellette.

- Igen, elvittem - felelte Anna. - Elvittem a telefonját, és a kést is. Maga is ezt tette volna.

Valóban?, tűnődött Lara. Úgy vélte, erre senki sem tudja igazán a választ.

- Tehát idejött, hogy lemossa magáról a vért?

Anna bólintott.

- Ez volt a legközelebb. Úgy gondoltam, senki nem lesz itt. A kést bedobtam egy vízelvezetőbe, de a két telefon még mindig nálam volt, amikor zajt hallottam. Beledugtam őket az egyik fürdőköpeny zsebébe, de aztán megláttam Kennetht. A zuhanyozóban volt, a hidromasszázs-medencébe készült. Azt mondtam neki, hogy baleset történt. Hitt nekem. Remegtem. Azt mondta, menjek vissza a házba. Ő is jön, hogy alibit igazolhasson nekem, én pedig neki. Ugyanazon az úton mentünk be a házba, amelyen én kijöttem. A tűzlépcsőn. Megegyeztünk, hogy azt mondjuk, a műtermemben beszélgettünk.

- Szóval segített magának elleplezni a dolgot - rakta össze Alex a képet.

- Mert szerelmes magába - jelentette ki Lara.

- Mert a barátom - mondta Anna monoton hangon. - Az nem elég?

- Hol volt Martin mindez idő alatt?

Anna hallgatott egy pillanatig.

- Nem sokkal Petra távozása után ő is elment. Láttam.

- Hová ment?

- Veszekedtünk az este. Felzaklatott, hogy Viggo továbbáll - válaszolta Anna, és úgy csóválta a fejét, mintha undorodna a saját gyengeségétől. - Gyanította, hogy van köztünk valami. Gondolom, Viggo faházába tartott, nyilván azért, hogy megmondja neki, mi a véleménye róla.

- Mi a fene folyik itt?

A harsogó hang úgy visszhangzott a helyiség falairól, hogy mind a hárman összerezzenek. Martin állt az ajtóban csípőre tett kézzel.

- Anna, halljam - rendelkezett. - Mi folyik itt?

Lara nézte, ahogy Anna szorosan összefonja a karját a mellén.

- Tudják - mondta szinte suttogva. - Mindent tudnak. Náluk van a telefonom.

Martin megrázta a fejét, és nagy léptekkel elindult a nő felé a medence másik oldalán.

- Semmit sem tudnak, Anna. És nincs is semmijük. Tehát az egész nem jelent semmit.

- Martin, tudnak rólam és Viggóról.

- Na és mi van veled meg Viggóval? - kérdezte a férje érzelemmentesen.

- Nem is érdekel? - Anna fájdalmas grimaszt vágott. Lara tudta, hogy egy férfi által már elárulva érezte magát. Kétkedett benne, hogy az asszony kibírja, ha egy másik is elutasítja.

- Dehogynem érdekel - válaszolta Martin, és megfogta a felesége kezét. - Tudod, hogy érdekel. Nagyon is érdekel, ami veled történik.

Egy pillanatig csak álltak ott, egymás szemébe nézve, aztán Martin Lara és Alex felé fordította a tekintetét.

- Ne is próbáljanak elmenni - mondta, azzal kivett a zsebéből egy plastikkártyát, és az egyik panel felé intett vele.

- Ne! - kiáltotta Lara, de túl későn fogta fel, mi történik. A sötétben az üvegajtó úgy nézett ki, mintha a fal része volna; egyszerűen nem látták. Martin, karját védelmezően Anna dereka köré fonva, kilépett, és egy kattanással becsukta maguk mögött az ajtót. Alex már rohant, de ők a medence rossz oldalán voltak. Az ajtóhoz érve hiábavalóan püfölte az üvegét, már zárva volt.

- Elöl! - kiabálta Lara, majd elrohant a medence mellett, és végig a folyosón. Átvágtatott a gyógyfürdő előcsarnokán, megrázta a bejárati ajtót, de az is be volt zárva.

- A francba! - sziszegte. Átvágott a recepciós pulthoz, és felkapta a telefont, amikor Alex is odaért. Lara végigfuttatta az ujját a gyorstárcsázás gombjain, és megnyomta az „Igazgatói iroda” feliratút.

- Kicsöng - mondta Alexnek. Két kicsöngés után egy kattanás, majd Theo hangja hallatszott a vonalban. *Ön az igazgatói irodát hívta...*

Lara lecsapta a hallgatót a villára.

- Várj - mondta Alex, és elővette a tárcáját. - Van egy ötletem.

Harmincnyolcadik fejezet

Kat feltépte a fiókot, kirántott belőle egy nyalábnyi ruhát, és bedobálta őket az ágyán heverő nyitott bőröndbe.

- Kat, kérlek! - esedezett Theo a hálósobájuk ajtajából. - Hibát követtem el.

- Hibát? - csattant fel Kat. Átment a szekrényhez, és lerángatta a ruhákat a vállfákról. - Megpróbáltál megzsarolni engem, Theo.

Megállt, és ujját felemelve megfordult.

- Nem, még ennél is rosszabb. *Gyilkossággal* vádoltál!

Theo látta már dühösnek a feleségét - Kat szenvedélyes nő volt -, de a dühe most új szintre lépett. És aligha hibáztathatta volna őt emiatt. Theo ultimátuma nem egészen úgy sült el, ahogyan tervezte. Egyáltalán nem gondolta komolyan, hogy Kat ölte volna meg Viggót, de minden átfordítható előnyös pozícióvá, így ördögi alkut ajánlott neki: maradjon itt Kluvenben, és segítsen megvalósítani Theo célját, a bővítést, különben mindent elmond Sonia Lindhartnak róla és Viggóról, a férfi erőszakkísérletéről és Kat vele szemben tanúsított ellenséges érzelméről. Ha könnyes vallomásra és szelíd beletörődésre számított, hát, sajnálatos módon csalódnia kellett. Kat szitokszókat kiabált, és lesöpört egy poharakkal teli tálcát a konyhakőre. Aztán beviharzott a hálósobába, és csomagolni kezdett.

- Hallgass meg, Kat. Össze voltam zavarodva.

- Te már igen régen össze vagy zavarodva, Theo - közölte vele Kat, miközben beleborított egy kazalnyi kozmetikumot a bőröndbe,

majd lecsapta a tetejét, és körben behúzta rajta a cipzárt.

- Mióta édesapád meghalt, azt hiszed, hogy ez a hülye üdülőhely fontosabb nálam, fontosabb a házasságunknál, és a jelek szerint most már azt gondolod, hogy fontosabb magánál az életnél is. - Haragosan meredt Theóra. - Tényleg börtönbe csukatnál ennek a hófúttá szarfészeknek a kedvéért?

Theo méregbe gurult a leírás hallatán, de tudta, rá kell vennie Katet, hogy értse meg.

- Igazad van, tényleg a feje tetejére állítottam a fontossági sorrendemet. De azt akartam - arra volt szükségem -, hogy sikeressé tegyem a Kluvent.

Kat ledobta a padlóra a bőröndöt, ami nagyot puffant.

- Sikeressé, mindenáron?

Theo lehunyta a szemét, és bólintott - hirtelen mélységesen elszégyellte magát.

- Azt hiszem. Igen.

Kat csípőre tett kézzel nézte.

- Mondd meg, miért, Theo! Mondd meg, miért árulnád el a tulajdon feleségedet, csak hogy felépíts néhány hülye kutyaszános túraösvényt a tó mellett.

Theo a fejét rázva félrefordult. Zakatolt a szíve, a szája kiszáradt. Feltette a két kezét, mintha mindent el akarna hárítani, és az ajtó felé hátrált, de Kat megragadta a csuklóját.

- Mondd meg! - kiabálta.

Theo elrántotta a karját.

- Azért, mert cserben hagytam az apámat, érted? - kiabálta vissza. - Mert hagytam egyedül meghalni! Itt kellett volna lennem

vele, de én önző voltam. Elmentem, hogy még több pénzt, még több sikert, még jobb státuszt hajszoljak. – Theo, maga előtt is szégyenkezve, sírva fakadt, a szavai zokogásként törtek elő belőle. – Apám... szerintem azért jött le, mert engem keresett – dadogta rekedten. – Közben esett le a lépcsőn. Ha nem mentem volna el Kirunába, hogy Lars Eventyrrel találkozzam, ez nem következett volna be.

Theo felpillantott. Kat nem folytatta a csomagolást.

– Theo, az baleset volt – mondta, és minden harag eltűnt az arckifejezéséből. – Egy szörnyű, tragikus baleset. És most már lassan meg kell bocsátanod magadnak.

– Nem tudok – kesergett Theo.

– De meg tudsz, és meg is fogsz.

Kat adott neki egy papír zsebkendőt, majd hátralépett.

– Tudod, miért szerettem beléd, Theo? – kérdezte nagyot sóhajtva. – Mert erős voltál. Kézben tartottad az irányítást, akárcsak Kirk kapitány az *Enterprise* űrhajó parancsnoki hídján.

Theo rábámult, aztán rekedten felnevetett.

– Kirk?

– Pontosan úgy. Mindig rendíthetetlenül nyugodt voltál, tudtad mindenkinek a nevét, a *gyerekeik* nevét, tucatnyi ütemtervet és táblázatot tartottál egyszerre észben. És tudod, még miért? Mert vicces voltál.

– Vicces?

– Az a szezonzáró muri a konyhában? Azt te vezetted be, emlékszel? És az első évben mindenkinek vettél egy szánkót, és mindnyájan lesiklottunk a tóra.

Theo bólintott, és megtörölte az orrát. Igen, az nagyon jó volt, amikor ideérkeztek. Hogyan mehettek így félre a dolgok?

Megérintette Kat kezét.

– Ne haragudj – kérte. – Bárcsak...

Ebben a pillanatban Kat zsebében hangosan és sürgetően megszólalt a telefonja.

– Halló! Kat Mikael... hé, lassabban...

Theo a homlokát ráncolta. Hallotta, hogy valaki kiabál a telefonban.

– Alex, várjon, pillanatnyilag semmit sem tudok tenni – mondta Kat, és Theónak összeszorult a szíve. Hát persze. Kat visszamegy Londonba Alex Forddal, a jóképű főszerkesztő-helyettessel. Theo látta már őket flörtölni, de nem is sejtette, hogy ilyen messzire jutott az ügy.

– Theo – tolta elé Kat a telefonját. – Veled akar...

Theo teljesen összezavarodva nézett rá.

– Halló! – emelte a füléhez a telefont.

– Theo, itt Alex Ford – mondta egy hang. – Bezártak bennünket a gyógyfürdőbe.

– A gyógyfürdőbe? De hát hogyan...

– Az most nem fontos. Az érdekel, hogy le tudja-e zárni a kapukat.

Volt valami a hangjában, amitől Theo azonnal profi üzemmódba kapcsol.

– Lehetséges. Automata kapuk, igen, és van egy főkapcsoló, de ahhoz a Kunyhóban kellene lennem. Pillanatnyilag a faházamban vagyok. Alex, mi a probléma?

Theo szeme tágra nyílt, miközben Alex gyorsan elmagyarázta.

- Anna Svenson ölte meg Viggót? - kérdezte, felnézve Katre.

- Igen, és szerintem arra készül, hogy elmeneküljön a Kluvenből. Martinnal együtt. Meg kell állítanunk őket. A rendőrök úton vannak ide, de nem hagyhatjuk, hogy Annáék elinduljanak a repülőtérre.

- De hát...

- Most, Theo. Azonnal. És ki tudna engedni bennünket valaki?

Theo egy pillanatig döbbenten állt, aztán Katre pillantott.

- Értettem, Anna Svenson a gyilkos - mondta Kat gyorsan. - És szökni próbál, igaz?

- Alex azt akarja, hogy zárjuk le a birtokot.

- Akkor mi a francra vársz?

Theóval forgott a világ. Ez a legrosszabb forgatókönyv, és valószínűleg halálos csapást mér a Kluvenre. A hírnévmenedzselés egy dolog, de nincs az a mennyiségű kozmetikázás, ami el tudná leplezni, hogy a tulajdonos hidegvérrel meggyilkolta a séfet. Kat nyilván leolvasta az arcáról a gondolatait, mert vállon ragadta, és a szemébe nézett.

- Tedd azt, ami helyes, Theo - kérte. - És ne habozz!

Theo pislogva nézett rá, aztán határozottan bólintott.

- Rendben van - felelte, egyszeriben aktivizálódva. - Mr. Ford és Ms. Stone be vannak zárva a gyógyfürdőbe. Szaladj oda, és engedd ki őket. Útközben próbáld meg felhívni Lindhart felügyelőt. Ha nem veszi fel, hívd a repülőtérre, és kérd Hildét a toronyban, négyszázötvenhármas mellék. Mondd meg neki, hogy tartsa vissza Martin gépét, és emlékeztess, hogy tartozik nekem a tavalyi nyárért. Tudni fogja, mit értesz ezalatt.

Az ajtóhoz rohant, de aztán megállt, visszarohant, és szájon csókolta Katet.

- Bocsánatot kérek mindenért, amit tettem és mondtam. Azért, hogy rosszul érezted magad miattam. Sose legyen kétséged afelől, hogy mindig is szerettelek!

Kivágtatott a faházból, átvágott a kis kertjükön, és kirohant a hóborította kocsifelhajtóra. Egy pillanatra megállt, és visszanézett Svensonék házára. Alex Ford azt mondta, hogy Martin és Anna néhány perce hagyták el a gyógyfürdőt, és biztosra vette, hogy sürgősen a ház előtt parkoló Land Roverek felé vették az irányt. Ha így áll a helyzet, bármelyik pillanatban odaérhetnek a Kluven kapujához.

Theo halványan hallotta egy feléje tartó autó motorjának a hangját.

- A francba! - dünnyögte. Arra nem volt idő, hogy a főkapuhoz rohanjon, és kézzel zárja be. A Kunyhó is öt perc gyalogútra volt.

A faházához a hómobilok tárolója esett a legközelebb. Theo odarohant, a cipője megcsúszott, amikor bevetődött a nyitott ajtón. Egy zárható rekesz volt a falhoz erősítve, és Theo a zsebében kotorászott a kulcskarikája után.

- Gyerünk már! - motyogta. Miután megtalálta a megfelelő kulcsot, kinyitotta a rekeszt, kikapta belőle a piros kulcstartót, és kirohant a pajtából.

A fák közötti résen egy zöld Land Rover felvillanó lámpáját látta. Nagyjából harminc másodpercnyi távolságra lehet. Theo felugrott a pajta előtt parkoló hóeke vezetőfülkéjébe, és beügyetlenkedte a kulcsot a gyújtáskapcsolóba. A nagy dízelmotor egy köhintés után

azonnal életre kelt, és felbőgött. Theo egyik legfontosabb feladatának tartotta, hogy a járművek mindig kifogástalanul karban legyenek tartva: ha nem tudják megtisztítani az utakat, nem tudják behozni a vendégeket. Rátaposott a gázpedálra, és egy harsányan felmorduló hang volt a jutalma.

Ahogy elfordította a fejét, látta a kocsifelhajtón végigguruló autó fényszóróit. A hókotró kerekei kipörögtek, csúszkáltak, aztán a gép belemart a hóba – majd azonnal megugrott, és kiszáguldott a kocsifelhajtóra. A hókének V6-os motorja volt, és amennyiben nem hóhalmokat kellett félretolnia az útból, meglehetősen gyorsan haladt. Theo a kapu felé hajtott vele, majd az út legkeskenyebb részén lelassított; a kétoldalt sorakozó óriási lucfenyők lehetetlenné tették az átjutást. Theo rátaposott a fékre, és a hóeke épp abban a pillanatban állt meg nagyot zökkenve és zárta el az utat, amikor a Land Rover befordult az utolsó kanyarba.

Theo szaporán, idegesen vette a levegőt, és félelem rántotta görcsbe a gyomrát. Martin Svenson dühös lesz. Theónak fogalma sem volt, mennyire – de sejtette, hogy ott lehetnek a vadászfegyverei is a kocsiban.

Fentről egy másik zajt hallott: valami dohogott az égen. Ahogy felnézett, a fák fölött meglátta a hang forrását: egy helikopter közeledett, *POLIS* felirattal az oldalán.

Theo kiugrott a vezetőfülkéből, és futásnak eredt, a hóeke kulcsait közben a zsebébe süllyesztette.

Svenson terepjárója száz méterrel a hóeke mögött megállt, és Martin kiszállt belőle.

Theo hallotta, ahogy mély baritonja belehasít a mozdulatlan éjszakai levegőbe.

– Mi a fenét művelsz? Állj el az útból! Itt én vagyok a főnök, nem te.

Már nem, gondolta Theo, miközben a helikopter felé futott. Abban a pillanatban tudatosult benne, hogy a Kluvennek vége. Az volt ebben a furcsa, hogy egyszeriben nem is bánta. Inkább megkönnyebbült. Kat persze mindvégig látta ezt. Theo minden érzelmét az üdülőbe áramoltatta, hogy így zárja ki a saját bánatát és bűntudatát, és ezt olyan eltökélt megszállottsággal tette, hogy nem maradt mellette hely semmi másnak. Sem a mókának, sem a kapcsolatnak. Sem az életnek.

A Kluven egy másik Land Rovere jött végig a kocsifelhajtón. Amikor megállt, két alak ugrott ki belőle. Theo hunyorgott a gyér fényben, de felismerte Lara Stone-t és Alex Fordot, és amikor az autó belső lámpája felgyulladt, látta, hogy a felesége, Kat ül a volánnál.

A két újságíró kifulladásra közeledett hozzá, miközben a helikopter hatalmas zajt csapva, havat és tüleveleket felve leszálláshoz készült.

– Biztosítva van a kapu? – kiabálta Alex.

– A mellett a hóeke mellett semmi nem fér el – nyugtatta meg Theo.

Látta, hogy a szélvédőn keresztül Kat szélesen mosolyog rá.

A helikopter az út legszélesebb részén szállt le. Lindhart és Koln kiugrottak belőle, és a még forgó rotorlapátok alatt átbújva rohantak feléjük.

Koln őrmester továbbfutott Martin és Anna autójához.

- Ő majd foglalkozik velük - közölte Sonia Lindhart, ahogy Theo, Alex és Lara összegyűltek körülötte. - Most pedig mit szólnának hozzá, ha bemennénk, és ott mindent elmesélhetnek nekem az elejétől.

Harminckilencedik fejezet

- Szóval akkor van kedved eljönni a partira? - kérdezte Lara, miután kijött a fürdőszobából, ahol felkent a szájára egy leheletnyi vörös rúzs. Ha már egy rock and roll estére hivatalosak, úgy gondolta, legalább egy kevéske erőfeszítést tennie kell.

- Egy másodperc - válaszolta a laptopját dühödten püfölő Alex.

Lara átlesett a válla fölött: Alex épp a szerző nevét tartalmazó első sort írta hozzá az Anna Svenson letartóztatásáról szóló cikkéhez.

Az étterem-tulajdonos bevallotta, hogy ő okozta a celebséf halálát.
Szerzők: Lara Stone és Alex Ford.

Jóleső érzéssel érintette meg Alex karját.

- Miért az én nevemet tetted előre? Ezt nem én írtam. Fordítsd meg - kérte, de Alex már megnyomta a küldés gombot.

Aztán megfordult, és ránézett a nőre.

- Én vettem papírra a szavakat, de nélküled ez nagyon más történet lett volna - mondta lassú mosollyal.

Felállt, végigszántott az ujjával sötét haján, részéről ennyi volt a csinosítás és a készülődés terén tett engedmény. Mennyire másképp néztek ki, mint előző este, amikor Lara a szűk bársonyruhájába préselte bele magát, Alex pedig öltönyt viselt! Így sokkal inkább önmaguk voltak. Lazábbak. Valódibbak.

Volt némi távolság Justin és Emily erdőszéli faháza meg az övék között, de Lara még így is hallotta a zenét, amikor kilépett a hóba.

Senkinek sem volt kedve bulizni, de amikor Emily azt javasolta, hogy menjenek át a faházukba egy italra, megünnepelni az

eljegyzésüket, mindnyájan megegyeztek abban, hogy ez bizonyosan kellemes szíverősítő lesz.

Connie Edwards nyitotta ki az ajtót. Egy újabb flitteres felsőt viselt, és martinis poharat tartott a kezében.

– Jöjjenek csak, jöjjenek be! Itt vannak a nap hősei!

Alex szemérmesen elvigyorodott.

– Csapatmunka volt, Connie. Sem Justin, sem Theo nélkül nem ment volna.

A két férfi tőlük balra csevegett, és a nevük hallatán mind a ketten felpillantottak.

– Remélem, nem tett bele a sztorijába – mosolygott Justin.

Alex megveregette az énekes vállát.

– Megemlíthettem volna, de egy nagy hízelgés volt az egész. És Theo volt a cikk Supermanje.

Az igazgató szemlátomást zavarba jött.

– Talán kissé eltúlozza a közreműködésemet – szabadkozott. Levette a szemüvegét, és tisztogatni kezdte egy koktélszalvétával.

Lara elment, hogy hozzon magának egy italt, s közben fogadta a többi vendég bókjait, amiért nem hagyta annyiban a történeteket. Miles és Nami is itt voltak, és éppen nagyban beszélgettek Michelle, az étterem cukrászával, aki a jelek szerint sebtében összeütött egy ünnepi tortát a boldog pár tiszteletére. Patrick és Coulson láthatóan megfeledkeztek korábbi veszekedésükről, és együtt nevetgéltek a kanapén. Kat Theóval együtt ült le. Olykor-olykor megfogta a férje kezét, vagy elsütöttek egy viccet, amit csak ők értettek. Lara felismert néhányat a pincérnők közül is, akik a Kluven személyzetének más tagjaival csevegtek. Vidám, pajkos benyomást

keltettek. Úgy tűnt, az izgalom, hogy egy meghitt ünnepi partin vehetnek részt, kárpótolta őket azért a sokkért, amit az okozott, hogy a Kliven társ tulajdonosát erős felindulásból elkövetett emberölés vádjával letartóztatták.

Lara látta, hogy a szoba túlsó felében Alex olyan élénken beszélget Justin Blake-vel, mintha régi barátok volnának. Alex elkapta a nő tekintetét, aztán elmosolyodott és rákacsintott. Lara úgy volt vele, később majd cukkolja Justin miatt egy kicsit, de tudta, hogy a férfi most jól érzi magát. Biztosra vette, hogy mielőtt az éjszaka véget ér, megbeszél egy exkluzív interjút Justinnal, sőt talán még egy meghívást is az esküvőre. Nem tud kibújni a bőréből.

Lara figyelte, hogy kiveszi a zsebéből a telefonját, és nyilván bepötyögi Justin és Emily adatait a névjegyzékébe, de aztán az ő telefonja kezdett rezegni.

Elolvasta a bejövő üzenetet.

Kipurcantnak látszol, Stone. Szeretnél hazamenni?

Elbűvölő vagy, írta vissza. De még nem mehetünk. Elemedben vagy.

Egyszerűen lépünk le – jött a válasz.

Kinyílt a faház ajtaja, és mindenki mintegy varázsütésre abbahagyta, amit csinált – Petra Summers és Stuart Dell érkezett meg a partira.

Theo vezetésével éljenezni kezdtek, de Petra szerényen felemelte a kezét, hogy leállítsa őket. Lara meglepődött, amikor a konyhafőnök-helyettes egyenesen feléje vette az irányt.

– Lara, szeretnék köszönetet mondani. Ha maga nem lett volna, én most... nos, gondolni sem akarok rá.

Lara szeretettel megölelte.

- Jól van?

- Nagyon megkönnyebbültem. Sonia Lindhart azonnal jóváhagyta a szabadon bocsátásomat, mielőtt elfogták Annát. Stuart eljött értem a rendőrszere.

- Igazi jó barát - mondta Lara, és sokatmondóan mosolygott.

- Az - válaszolta Petra elpirulva. - Meghívott karácsonyra Skóciába.

- És elmegy?

- Nem tudom biztosan.

- Ugyan már, mi akadályozza benne?

- Nos, szeretnék elmenni. De egy kicsit aggódom, hogy...

Elhalt a hangja.

- Mi miatt? - Lara tudta, hogy Petra lényegében ugyanabban a helyzetben van, mint ő maga, és valaki mástól akarta hallani, hogy helyes a döntésük.

- Egyszerűen attól tartok, hogy talán történik közöttünk valami.

- És nem *akarja*, hogy történjen?

- Azt hiszem, attól félek, hogy átlépek azt a bizonyos határvonalat. Stuart a barátom. Ha valami romantikussá alakul át vele a dolog, akkor ennyi, igaz? Az nem holmi futó felföldi viszony lesz, hanem valódi kapcsolat.

- Nem azt szeretné mindenki?

- De hol van abban a romantika, ha a legjobb barátunkkal következik be?

- Szerintem ez a legromantikusabb dolog a világon - jelentette ki Lara gondolkodás nélkül. - Nem kell éveket eltöltenie az intimitás és a bizalom kialakításával, hiszen az már megvan. A másik látta már

sebezhetőnek, látta a legrosszabb formájában. A barátságuk azt jelenti, hogy már rájöttek, kedvelik egymást, és szerintem ebből lesz végül a szerelem, az igaz szerelem.

Petra bólogatott, mintha minden egyes szót magába szívott volna.

- Azt hiszem, elmegyek - suttogta. - Elmegyek Skóciába karácsonyozni.

Valaki a kezébe nyomott egy italt. Petra ivott egy kortyot, aztán újból Larára nézett.

- Igazából mi történt Annával és Viggóval?

- Viszonyuk volt - felelte Lara. - Találkoztak a vermelőpincében, hogy beszélgessenek, és Anna egyszerűen elvesztette a fejét. A Kluvenben mindene megvolt, amit akart. Martintól megkapta a szerelmet. Viggótól a szexet. A tervezői tehetsége dicsőséget hozott neki. Úgy gondolta, ha az üdülő bezár, az ő élete véget ér. Nem fogta fel, hogy csak új formát öltött volna.

- Nos, most az lesz - jegyezte meg Petra.

- Az biztos - mondta Lara, és elképzelte az elegáns szőke nőt egy hideg kirunai cellában.

Theo, Kat és a Kluven személyzetének többi tagja egyszerre Petra köré gyűlt, és Lara elsurrant a csoport mellől. Ez az egész beszélgetés a barátokról és a karácsonyi utazásról arra ösztökélte, hogy beszéljen Alexszel.

- Justin, nem látta Alexet?

- Visszament a faházukba. Azt hiszem, magát várja.

Lara megpuszilta a zenészt.

- Még egyszer gratulálok az eljegyzésükhöz! És köszönök mindent. Ha nem találta volna meg a telefonokat, egy ártatlan nő

került volna börtönbe.

- Akkor mégiscsak jól tettem, hogy elmentem a gyógyfürdőbe.

Mintha zavarban lett volna, ahogy ezt mondta, de Lara nem firtatta az okát.

Kiállt Justinék verandájára, és felnézett a fehérítő fénypontokkal pettyezett fekete égre. A Lake Districtben mindig nagyon szép az éjszakai égbolt. Amikor első ízben lakott Alexéknél, az egyik pubban töltött este után megmászta a faluja mögött magasodó dombot, és láttak egy hullócsillagot.

- Egyszerűen csak mondj igent - győzködte magát. - Töltsd a karácsonyt a barátoddal. És ha esetleg történik valami...

Az lesz a legromantikusabb dolog a világon, mondta egy hang a fejében.

Zsebre dugta a kezét, és futásnak eredt a faházuk felé, a partiról kiszűrődő zene egyre halkabbá vált, ahogy távolodott.

Örült, hogy átment koccintani Justin és Emily boldogságára. Úgy érezte, új barátokra tett szert ezen a hétvégén, és nagy elégedettséggel töltötte el, hogy látta Petrát. Most viszont csak Alexszel akart lenni.

A férfi kifinomult érzéssel írta meg az Anna Svensonról szóló cikkét. Lara nem kételkedett benne, hogy Darius utasítani fogja a szerkesztőket és a szalagcímírókat, hogy dobják fel valamivel, de Alex cikke visszafogott és árnyalt volt. Elismerte, hogy tragédia volt, szenvedélyből elkövetett gyilkosság, az ítélőképeség pillanatnyi botlása, ami - talán - bárkivel előfordulhat.

Lara kinyitotta a faházuk ajtaját, és belépett.

- Alex?

Csend.

Az asztalon egy üveg pezsgő állt, és két pohár, de Alex nem volt sehol. Lara bement a hálósobába: Alex ott feküdt az ágyon, teljesen felöltözve, de mély álomba merülve. Lara lábujjhegyen odament hozzá, és megsimogatta a kezét. Alex megmoccant, de aztán visszazuhant kimerült szendergésébe.

Fáradt. Ő maga is az. Bármit terveztek is arra az estére, bármiről akartak is beszélgetni, várhat. Alex nem megy sehová, és ő sem. Azzal Lara leoltotta a hálósoba lámpáját.

Jegyzetek

- 1 Brit festőművészek. (*A ford.*)
- 2 Ánizsízű francia szeszes ital. (*A ford.*)
- 3 Elizabeth Barrett Browning 19. századi angol költőnő 43. szonettjének részlete (Kardos László fordítása). (*A ford.*)
- 4 Japán tésztaleves. (*A ford.*)
- 5 A vikingeek alkoholos itala, mézsör. (*A ford.*)
- 6 Amerikai dalszerző-énekes. (*A ford.*)
- 7 A japán konyha egyik hagyományos fogása, hasonló a szusihoz. (*A ford.*)
- 8 Carolyn Keene álnéven író szerző 1930-as évekbeli ifjúsági krimisorozatának főszereplője, tizenéves amatőr nyomozó. (*A ford.*)
- 9 Idézet Shakespeare *Julius Caesar* című drámájából, Vörösmarty Mihály fordítása. (*A ford.*)
- 1 Japán szervezési, rendteremtési tanácsadó. (*A ford.*)
- 0 1 Francia fotóművészek, akik fekete-fehér képeiken a
- 1 mindennapi életet örökítették meg. (*A ford.*)

Tartalom

[Az utolsó vacsora](#)

[Prológus](#)

[Első fejezet](#)

[Második fejezet](#)

[Harmadik fejezet](#)

[Negyedik fejezet](#)

[Ötödik fejezet](#)

[Hatodik fejezet](#)

[Hetedik fejezet](#)

[Nyolcadik fejezet](#)

[Kilencedik fejezet](#)

[Tizedik fejezet](#)

[Tizenegyedik fejezet](#)

[Tizenkettedik fejezet](#)

[Tizenharmadik fejezet](#)

[Tizennegyedik fejezet](#)

[Tizenötödik fejezet](#)

[Tizenhatodik fejezet](#)

[Tizenhetedik fejezet](#)

[Tizennyolcadik fejezet](#)

[Tizenkilencedik fejezet](#)

[Huszdik fejezet](#)

[Huszonegyedik fejezet](#)

[Huszonkettedik fejezet](#)

[Huszonharmadik fejezet](#)

[Huszonnegyedik fejezet](#)

[Huszonötödik fejezet](#)

[Huszonhatodik fejezet](#)

[Huszonhetedik fejezet](#)

[Huszonnyolcadik fejezet](#)

[Huszonkilencedik fejezet](#)

[Harmincadik fejezet](#)

[Harmincegyedik fejezet](#)

[Harmincketedik fejezet](#)
[Harmincharmadik fejezet](#)
[Harmincnegyedik fejezet](#)
[Harmincötödik fejezet](#)
[Harminchatodik fejezet](#)
[Harminchetedik fejezet](#)
[Harmincnylcadik fejezet](#)
[Harminkilencedik fejezet](#)

[Jegyzetek](#)